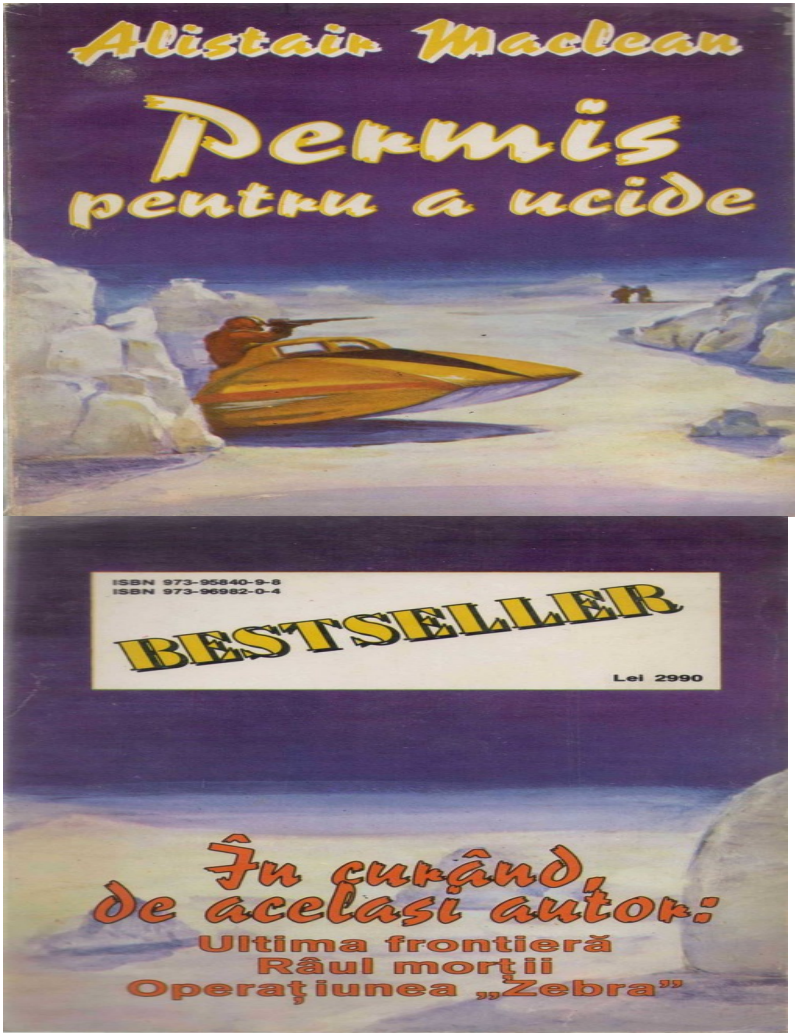

Alistair MacLean

Permis pentru a ucide

Traducere: Ligia Nicolescu

Coperta: Simona Bucan

Bear Island by Alistair MacLean
William Collins Sons & Co. Ltd 1971
Alistair MacLean 1971
Harper Collins 1993

Editura Menora
Editura Carmel

Capitolul 1

Chiar şi cel mai puţin sensibil şi receptiv privitor ar fi remarcat că denumirea de MORNING ROSE[1] este cu totul improprie pentru această navă, deoarece, dacă s-ar putea spune despre o ambarcaţiune că se apropie de amurgul vieţii sale, de nu cumva a şi ajuns la el, atunci oricine şi-ar fi dat seama că este vorba tocmai despre MORNING ROSE. Desemnată oficial a fi un Trauler cu Aburi pentru Apele Arctice, nava MORNING ROSE, cu o capacitate de 560 tone engleze, o lungime de 173 picioare şi o lăţime de 30 şi cu o cală adâncă de 14, 3 picioare, aprovizionată din plin cu combustibil şi apă, a fost lansată din docurile de la Jarrow în anul 1926 – anul Grevei Generale.

MORNING ROSE era deci o navă trecută, de mult de vârsta pensionării, înceată, scârţâind şi plesnind pe la încheieturi, cu un echilibru precar. Şi tot astfel erau şi căpitanul Imne şi domnul Stokes. În plus, MORNING ROSE consuma enorm de mult combustibil, comparativ cu cantitatea de energie pe care o producea. Şi tot aşa făceau şi căpitanul Imne şi domnul Stokes – whisky de malţ pentru căpitanul Imne şi rom Jamaica pentru domnul Stokes. Şi exact aceasta era ocupaţia lor în momentul de faţă, acumulând fiecare dintre ei cantităţi respectabile din combustibilul preferat, cu silinţa, celor ce au înaintat către vârsta septuagenară, urcând pante abrupte şi accidentate.

După câte-am remarcat eu, niciunul dintre puţinii convivi aflaţi la cele două lungi mese de la pupă şi de la pupă nu se-nghesuiau să se alimenteze cu ceva. Exista, desigur, un motiv pentru aceasta, acelaşi motiv pentru care prezenţa la cină era atât de redusă în seara aceea. Lucrurile nu se petreceau astfel nici din pricina mâncărurilor care, chiar dacă nu le concurau pe cele de la Savoy, erau totuşi destul de adecvate, şi nici din pricina vreunor obiecţii estetice, pe care încărcătura noastră de creatori artistici le-ar fi putut ridica împotriva modului în care fusese decorat salonul, superb de altfel, indiferent după ce standarde ar fi fost judecat: o simfonie în lemnul

1 MORNING ROSE – Trandafirul dimineţii.

de tek al mobilei, combinat cu covoarele şi draperiile de culoarea vinului, ceva ce, trebuie să admitem, nu-i chiar ceva ce te aştepţi să găseşti pe un trauler obişnuit, dar vezi că un trauler obişnuit n-are norocul ca atunci când timpul său de pescuit s-a-ncheiat – aşa cum fusese prevăzut şi pentru MORNING ROSE în anul 1956 – să fie reutilat cu un motor nou şi transformat într-un iaht luxos de către un milionar din sectorul maritim, a cărui entuziastă dragoste pentru mare era egalată doar de imensa sa ignoranţă în privinţa a tot ceea ce era legat de navigaţie.

Necazul din seara aceasta venise dintr-altă parte, nu din interiorul vasului, ci din afara lui. La trei sute de mile nord de Cercul Polar, unde un noroc discutabil ne adusese acum, condiţiile climaterice pot fi la fel de încântător de paşnice, precum oriunde pe Terra, cu o mare netedă ca oglinda, cu apele de albeaţa laptelui, întinse de-a lungul zării, sub, un înveliş fie de un albastru pal, fie acoperit cu stele, care arată mai mult ca nişte aşchii de jar îngheţat pe un cer negru-negru. Dar asemenea zile sunt rare şi, de obicei, se întâlnesc în scurta perioadă care, la acele înalte latitudini, este socotită a fi vara. Şi oricum o fi fost vara, ea dispăruse de-aici de multă vreme. Acum era dincolo de mijlocul lui octombrie, perioada clasicelor vijelii echinocţiale, şi chiar în momentele acelea sufla una cu o furie de adevărată frumuseţe echinocţială clasică. Cei doi stewarzi, Moxen şi Scott, trăseseră prudent draperiile salonului, astfel încât noi să nu putem observa cât de clasică era aceasta.

Nici n-aveam nevoie s-o vedem. O puteam auzi şi o puteam simţi. Puteam auzi bocetul sălbatic al vijeliei în velatură, un sunet atonic, urlând în acute stridente, la fel de singuratic, pierdut şi sinistru, precum lamentaţiile unei vrăjitoare. Puteam auzi, la intervale monoton de regulate, bubuitul exploziv, produs de prova traulerului căzând în depresiunile formate de valurile iuţi, care alunecau continuu către est, mânate de cumplitul vânt, născut în imensitatea calotei de gheaţă a Groenlandei, la numai şapte sute de mile distanţă de noi. Puteam auzi plânsetul motorului, prin care se înregistrau variaţiile de adâncime, când elicea se-nălţa atingând aproape nivelul apei, după

care cobora din nou în adâncul ei.

Şi puteam simţi furtuna, fapt care majorităţii celor prezenţi li se părea cu mult mai deplorabil decât a o auzi. În orice clipă, în funcţie de locul pe care-l ocupam la mesele de la prova şi de la pupa, puteam fi azvârliţi la dreapta sau la stânga, atunci când prora se-nclina şi se ridica pe creasta valurilor, după care ne aplecam brusc în partea opusă, când pupa vasului se căţăra sus de tot, pe spinarea aceluiaşi val. Pentru a accentua şi mai mult nivelul mereu crescând de nefericire şi disconfort, o serie de valuri de dincolo de draperia de damasc porniră să se rotească nebuneşte, ceea ce a accentuat cu violenţă tipica predilecţie a lui MORNING ROSE, încă de pe când era pescador, de a se-nvârti continuu, de câte ori se afla cufundată în ceva asemănător unui iaz de moară. Cele două mişcări diferite – laterală şi transversală – se combinaseră acum, pentru a produce un efect cu adevărat extrem de antipatic – senzaţia că eşti răsucit de un tirbuşon uriaş.

Personal, nu simţeam niciun simptom nefericit, dat fiind că, ultimii opt ani îi petrecusem mai mult pe mare. Dar nu era necesar să fiu medic, precum atestau certificatele mele de calificare, pentru a diagnostica simptomele răului de mare. Surâsul palid, privirile grijuliu întoarse de la orice semăna a hrană, aerul de fascinantă comunicare cu propriul ego, toate aceste semne se puteau observa din plin aici. Răul de mare provoacă multă ilaritate doar până-n clipa când suferim noi înşine de el: atunci încetează de a mai fi amuzant. Împărţisem o găleată de pilule contra răului de mare, dar acestea sunt tot atât de eficiente în cazul vijeliilor arctice, pe cât sunt aspirinele în cazurile de holeră.

Mă uitam în jur, întrebându-mă cine o va lua din loc primul. Probabil Antonio, italianul acela înalt, suplu, delicat, destul de preţios, dar neobişnuit de atrăgător, care şoca cu absurditatea părului său blond şi cârlionţat. Se ştie că, atunci când cineva ajunge la apogeul acela al ameţelii care este preludiul inevitabil al unei maladii Violente, tenul acelei persoane capătă o culoare pe care o poţi numi doar verzuie; în cazul lui Antonio, era mai curând vorba de o nuanţă de verde-crud, o tentă stranie, pe care n-am mai văzut-o nicicând în viaţa mea. Oricum, nu încăpea nicio

îndoială că era vorba de un simptom adevărat al unei maladii adevărate. Încă o zdruncinătură şi Antonio a sărit în sus şi, fără să-şi ceară scuze ori să-şi ia rămas-bun, a zbughit-o afară din salon, pe puntea cu arboraţi a vasului, ţinând-o într-o goană nebună, cu maximum de viteză pe care-l putea obţine de la picioarele sale de marinar de uscat.

Mare este puterea sugestiei, căci iată-i pe încă trei dintre pasageri, doi bărbaţi şi o fată, cum se ridică şi ne părăsesc în grabă. Iar puterea sugestiei este crescătoare, căci în decurs de două minute au ieşit val-vârtej tot mai mulţi, excepţie făcând căpitanul Imne, domnul Stokes şi eu însumi. Dintre ceilalţi, au mai rămas doar doi: domnul Gerran şi domnul Heissman.

Căpitanul Imne şi domnul Stokes, aşezaţi fiecare în capul câte unei mese, ambele pustii acum, au remarcat graba cu care a plecat şi ultimul dintre suferinzi, apoi s-au uitat unul la celălalt, au clătinat din cap şi şi-au continuat activitatea de reînnoire a rezervelor lor de combustibil. Căpitanul Imne reprezenta o superbă şi măreaţă figură patriarhală, cu ochi albaştri, pătrunzători, care nu puteau fi folosiţi cine ştie ce pentru a vedea cu ei, cu o coamă deasă şi albă, ce-i ajungea până la umeri, acoperindu-i cravata de seară, aleasă în ton cu îmbrăcămintea purtată la dineu, şi cu o şi mai impresionantă barbă, care ar fi constituit obiect de invidie pentru mulţi profeţi biblici; ca-ntotdeauna, el purta o tunică la două rânduri, încheiată cu nasturi auriţi şi având pe ea cercul alb şi gros al comodorilor Marinei Regale, la care nu avea dreptul şi, ascunse parţial de maiestuoasa sa barbă, patru rânduri de panglici de decoraţii, la care însă era îndreptăţit pe deplin. Acum, continuând să-şi clatine capul, şi-a ridicat sticla de scotch din containerul ei – până-n seara aceea, habar n-am avut la ce naiba foloseşte drăcia aia din fier forjat, înaltă de două picioare, înşurubată lângă scaunul său din salon – şi-a umplut paharul până aproape de buză şi şi-a adăugat o cantitate neglijabilă de apă, cât să-l facă plin ochi. Exact în clipa aceea, MORNING ROSE s-a ridicat la o înălţime neobişnuită pe creasta unui val, s-a bălăngănit acolo incredibil de mult, după care s-a prăbuşit cu partea din faţă

şi cu laturile pe spinarea următorului val, cu un trosnet răsunător. În acest timp, căpitanul Imne n-a vărsat nici măcar o picătură. Ba din contră, după între aga-sa înfăţişare, puteai jura că se află în cârciuma din Mainbrace Hull, unde, de altfel, ne-am şi întâlnit amândoi prima oară. Cu o singură sorbitură» a dat pe gât o jumătate din conţinutul paharului şi şi-a scos pipa. Căpitanul Imne îşi perfecţionase de multă vreme arta de a lua masa pe mare într-un mod cât se poate de-elegant.

Era clar însă că domnul Gerran nu făcuse acelaşi lucru. Acum, el privea vexat la tocăniţa sa de miel, la verzişoarele de Bruxelles şi la cartofii care nu se mai aflau acolo unde le era locul, ci zăceau toate împrăştiate pe şervetul său, iar şervetul se afla pe genunchi. Totul reprezenta o criză la scară redusă, iar despre Otto Gerran nu se putea spune că ar fi omul capabil de a face faţă vreunei crize, indiferent de intensitatea acesteia. În timp ce pentru tânărul Moxen – stewardul – aceasta reprezenta o treabă de rutină: cu propriul său şervet gata pregătit şi cu ajutorul unei găletuşe de plastic, ivită, practic, de nicăieri, el s-a pus pe-treabă, efectuând reparaţii rapide, în timp ce Gerran se uita în jos, perplex, cu o expresie de dezgust.

Când şedea, Otto Gerran părea croit după tiparele standard, conform cărora au fost produse majoritatea modelelor şi formelor umane. Aceasta, cu excepţia craniului său ascuţit, care se evaza către maxilarele late şi cărnoase. Abia când se ridica în picioare, activitate pe care o îndeplinea cu mare dificultate şi cât mai rar posibil, puteai vedea cât de ridicolă şi de eronată a fost această concepţie. Gerran avea o înălţime de cinci picioare[2] şi doi inci[3], cântărea două sute patruzeci şi cinci livre[4] şi, dacă nu ţineai seamă de îmbrăcămintea sa extrem de nepotrivită, puteai să juri că cel ce o croise, renunţase la a o mai aranja cumva, observai cu uşurinţă că el reprezenta lucrul cel mai apropiat de perfecţiunea sferei. Era lipsit de gât, avea mâini lungi şi sensibile şi cele mai mici picioare pe care le-am

2 Picior = 30,479 cm.
3 Inci = 2,54 cm.
4 Livră = 453,6 gr.

văzut vreodată la un om de înălţimea aceasta. La terminarea operaţiei de salvare, Gerran şi-a înălţat privirile şi le-a îndreptat către Imne. Obrajii săi căpătaseră o culoare cafeniu-roşcată, purpuriul fiind predominant, în detrimentul cafeniului. Aceasta nu însemna că ar fi mânios, deoarece Gerran n-a fost văzut niciodată mânios, iar toată lumea era ferm convinsă că nici măcar n-ar fi capabil de aşa ceva. Purpuriul era pentru el o culoare standard, aşa precum este pentru celebrul trandafir englezesc amestecul de crem cu puf de piersică. Doar că la el roşeaţa era urmarea unei tromboze coronariene, veche de cel puţin cincisprezece ani.

— Zău, căpitane Imne, asta-i de-a dreptul ridicol. Pentru un om de un asemenea gabarit, Gerran avea o voce surprinzător de subţirică. Surprinzător, desigur, pentru cei ce nu practică medicina. Chiar trebuie să ne îndreptăm în continuare către uraganul acesta îngrozitor?

— Uragan? Căpitanul Imne şi-a scos ochelarii şi l-a privit pe Gerran cu o reală neîncredere. Aţi spus „uragan”? O suflare uşoară de vânt cum este aceasta? Şi-a întors ochii către locul unde mă aflam împreună cu domnul Stokes. S-ar putea afirma că este de gradul şapte, nu-i aşa, domnule Stokes? Poate că trece niţel spre gradul opt?

Domnul Stokes şi-a mai turnat puţin rom şi a-nceput să delibereze în gând. Era tot atât de lipsit de înveliş păros capilar şi facial, pe cât era căpitanul Imne de supradotat cu aşa ceva. Cu scăfârlia strălucitoare, cu obrajii boţiţi, acoperiţi de mii de cutişoare şi riduleţe şi cu gâtul lung, subţire şi sfrijit, el arăta la fel de bătrân şi de fără vârstă, ca o ţestoasă de Galapagos. De altfel, se şi mişca cu aproximativ aceeaşi viteză ca ţestoasa. El şi cu căpitanul Imne porniseră pe mare în acelaşi timp, pe distrugătoare de mine, în urmă cu incredibil de multă vreme, în timpul primului război mondial şi au rămas împreună, până la pensionarea oficială a ambilor, acum zece ani. Legenda spune că nimeni nu i-a auzit adresându-se unul celuilalt decât cu apelativele de „căpitan Imne” şi „domnul Stokes”. Se mai povestea că, în intimitate, mai utilizau termenii de comandant şi de şef (domnul Stokes era inginer şef), dar zvonul era considerat ca fiind lipsit de valoare şi substanţă.

După vreo câteva clipe, ajungând la o concluzie bine

gândită, domnul Stokes s-a grăbit să-şi elibereze cugetul de ea:

— Şapte, a rostit el.

— Şapte, a acceptat căpitanul Imne fără să crâcnească, de parc-ar fi ascultat glasul unui oracol şi şi-a umplut iarăşi paharul. Eu aduceam mulţumiri tuturor zeilor posibili pentru liniştitoarea prezenţă a lui Smithy pe puntea de comandă.

Vedeţi, domnule Gerran, o nimica toată. Gerran n-a mai răspuns, fiind preocupat de a se agăţa cât mai zdravăn de masa care căpătase o înclinare de 30 de grade. Uragan? Vai de mine şi de mine! Păi, mi-amintesc cum eu şi cu domnul Stokes am dus-o pentru prima oară pe MORNING ROSE până la Insula Ursului. Era primul trauler care pescuise vreodată în apele acelea. Ne-am reîntors cu cala plină de peşte. Cred că asta a fost în 1928...

— 1929, a zis domnul Stokes.

— 1929. Căpitanul Imne şi-a fixat privirile asupra lui Gerran şi asupra lui John Heissman, un tip mărunt şi subţiratic, cu o expresie permanent neliniştită: mâinile sale n-aveau niciodată odihnă. Ei bine, acela a fost cu adevărat un uragan. Eram cu un trauler din Aberdeen, i-am uitat numele...

— SILVER HARVEST, a spus domnul Stokes.

— SILVER HARVEST. Avarie de motor la forţa zece. Două ceasuri am rătăcit pe mare, două ceasuri, până ce-am reuşit să abordăm vasul. Comandantul său... comandantul...

— Mac Andrew. John Mac Andrew.

— Mulţumesc, domnule Stokes. Şi-a rupt gâtul. I-am remorcat vasul şi pe el, cu gâtul ăla făcut ţăndărj, timp de treizeci de ore, prin forţa zece, din care patru ore prin forţa unsprezece; Omule, de-ai fi văzut marea aia! Cum îţi spun, valurile erau munţi, pur şi simplu munţi. Prova sălta-n sus şi-n jos, pe-o distanţă de „treizeci de picioare, trecând peste capetele de traversă, şi toţi oamenii, cu excepţia mea şi a domnului Stokes, îşi vărsau pe jos... S-a întrerupt, întrucât Heissman se ridicase grăbit în picioare şi o zbughise afară din salon. Ce-i, domnule Gerran, prietenul dumneavoastră nu se simte prea bine?

— N-am putea face ceva, să poziţionăm cumva nava sau să ne căutăm un adăpost? a rostit Gerran cu glas rugător.

— Adăpost? să ne adăpostim de ce? Păi, îmi amintesc...

— Domnul Gerran şi amicii dumnealui nu şi-au petrecut viaţa pe mare, am spus eu.

— Adevărat, adevărat. Să poziţionăm nava? Poziţionarea nu va opri valurile. Iar adăpostul cel mai apropiat este Jan Mayen – la trei sute de mile vest de navigat pe vânt.

— Am putea naviga cu vânt din spate. Cu siguranţă că asta ar uşura lucrurile.

— Aşa-i, am putea-o face. Şi atunci, vasul se va împotmoli, sunt absolut sigur de asta. Oare aceasta-i dorinţa dumneavoastră, domnule Gerran? Ştiţi cum este stipulat în contract – căpitanul va asculta toate ordinele, cu excepţia celor care ar pune nava în primejdie.

— Bine, bine. Atunci mergi mai departe.

— De asemenea, domnule Gerran, cred că vă daţi seama că vântul acesta mai poate dura încă vreo zi, două?

Obţinând asemenea promisiuni de ameliorare a situaţiei, domnul Gerran şi-a permis un surâs palid:

— Din păcate, căpitane, nu stă în puterea noastră să controlăm capriciile mamei Natură.

— Deci putem să ne întoarcem cu aproape nouăzeci de grade către est?

— Depun totul în mâinile dumitale sigure, căpitane.

— Nu cred că aţi înţeles despre ce este vorba. Asta ne va pricinui o întârziere de două, poate chiar trei zile. Iar dacă ne vom îndrepta înspre est, vremea la nord de Capul Nord se va dovedi mult mai rea decât este aici. S-ar putea să fie necesar să ne adăpostim la Hammerfest. S-ar putea să pierdem o săptămână sau chiar mai mult. Nu ştiu câte sute de lire vă costă pe zi pentru a vă plăti echipa de filmare şi toţi actorii şi actriţele acestea – am auzit vorbindu-se că unii dintre ei sunt numiţi staruri şi câştigă *o* avere într-un timp neînsemnat. Căpitanul Imne s-a oprit şi şi-a îndepărtat scaunul de masă. Părerea mea? Banii nu înseamnă nimic pentru un om ca dimineaţa. Mă scuzaţi, dar

trebuie să iau legătura cu puntea de comandă.

— Stai puţin! Gerran părea pus la pământ. Întreaga lume a filmului cunoştea zgârcenia sa, iar căpitanul Imne atinsese, nu întâmplător bănuiesc, tocmai acest punct nevralgic atât de sensibil. O săptămână? Să pierd o săptămână întreagă?

— Dacă vom fi destul de norocoşi. Căpitanul Imne şi-a tras scaunul la loc lângă masă şi şi-a luat în primire combustibilul de malţ.

— Dar am pierdut deja trei zile. Stâncile Orkney, marea, MORNING ROSE... şi nicio palmă de pământ până acum... Deşi nu vedeam ce face, sunt convins că Gerran îşi frângea mâinile.

— Şi regizorul şi echipa de filmare, care nu mişcă nicicum de patru zile, a rostit căpitanul Imne cu compasiune. Era imposibil să-ţi dai seama dacă nu cumva, dincolo de luxurianta barbă şi mustaţă, nu-i apăruse un zâmbet şăgalnic. Capriciile naturii, domnule Gerran.

— Trei zile, a repetat Gerran. Poate chiar o săptămână. Cu o locaţie bugetară de treizeci şi trei de zile, de la Kirkwall la Kirkwall... Otto Gerran n-arăta deloc bine, era clar că ambele – stomacul şi finanţele legate de filmare – acţionau foarte dur asupra sa. Cât mai este până la Insula Ursului, căpitane Imne?

— Trei sute de mile, cu toleranţa admisă. Douăzeci şi opt de ore, dacă putem să ne menţinem viteza optimă.

— Şi crezi că-l poţi face să ajungă până acolo?

— Nu vorbeam despre MORNING ROSE, vasul poate învinge orice dificultăţi. Era vorba despre oamenii dumitale, domnule Gerran. Desigur, n-am nimic de spus împotriva lor, dar cred că s-ar simţi mult mai bine pedalând cu o hidrobicicletă într-un iaz.

— Da, sigur, sigur. Se vedea că tocmai acest aspect al problemei îi venise şi lui în minte. Doctore Marlowe, de când eşti în marină, ai tratat probabil o grămadă de oameni care aveau rău de mare. S-a oprit, dar cum eu n-am negat nimic, a continuat: în cât timp se reface un om după o asemenea maladie?

— Depinde cât de puternic acţionează boala asupra cuiva. Nu mă gândisem niciodată la aşa ceva, dar se pare

că am dat un răspuns suficient de logic. Cât timp au suferit şi cât de tare. După nouăzeci de minute zbuciumate, traversând Canalul Mânecii, vei arăta proaspăt şi drept ca un brad după ploaie, în numai zece minute. Dar o furtună de patru zile în Atlantic te va mai ţine ţintuit la pat încă pe-atâta.

— Totuşi nimeni nu moare de rău de mare, nu-i aşa?

— N-am întâlnit nicicând un asemenea caz. Faţă de obişnuita sa lipsă de hotărâre şi de incompetenţa sa mai mult decât ocazională, care-i tenta pe oameni să-şi bată joc de el – discret şi pe la spate, desigur – am realizat pentru prima oară, cu un vag sentiment de mirare, că Otto putea da dovadă de o încăpăţânare capabilă să atingă cruzimea. Cred că asta avea ceva legături cu banii. Sigur, nu numai din cauza asta. Dar cineva care suferă deja de o boală coronariană, de astm sever, bronşită sau ulcer gastric, ei bine, asta-l poate da, gata.

Rămase tăcut câteva clipe, trecând probabil rapid în revistă condiţia fizică a actorilor şi a echipei de filmare, după care a rostit:

— Trebuie să admit că sunt puţin cam îngrijorat în ceea ce priveşte oamenii mei. Mă întreb dacă n-ar fi bine să-i consultaţi şi dumneavoastră – doar aşa, un control rapid. Sănătatea este cu mult mai importantă decât orice profit. Ha, ha, profit în timpurile acestea! Sunt convins că, în calitatea dumneavoastră de medic, mă veţi aproba din toată inima.

— Bineînţeles, i-am răspuns. Chiar acum. Cu siguranţă, Otto fusese înzestrat cu ceva care l-a ajutat să devină omul de afaceri atât de cunoscut de vreo douăzeci de ani şi erai silit să-i admiri marea şi nesuferita sa ipocrizie, care era clar că făcea parte din acel ceva. Cel puţin, pe mine m-a întors cum a vrut. Am spus că răul de mare, luat separat, nu este mortal, aşa că, dacă voi declara categoric că unii dintre membrii grupului său nu vor putea suporta nicio altă pedeapsă a mării, el va insista asupra dovezilor că aceştia suferă de vreo maladie care, în conjuncţie cu răul de mare, ar putea deveni potenţial letală, o dovadă pe care, pentru mine, va fi foarte dificil s-o produc, dată fiind posibilitatea limitată de a-i examina la bordul vasului, şi-apoi, fiecare

actor sau membru al echipei de filmare fusese supus unui riguros control medical înainte de a părăsi Marea Britanie. Dacă le dau tuturor conosament[5] curat, atunci Otto va exercita presiuni pentru a o porni cu toată viteza către Insula Ursului, indiferent de suferinţele „oamenilor noştri”, în legătură cu care-şi proferase o atât de adâncă îngrijorare, obţinând astfel o considerabilă economie de timp şi de bani. Şi, în cazul în care unul dintre ei îşi va da nepăsător sufletul în mâinile noastre, atunci, singurul în găleată eram eu – omul care dăduse semaforul pe verde.

Mi-am golit paharul de coniac de proastă calitate, pe care Otto mi-l oferise cu o minusculă cantitate de licoare în interior şi m-am ridicat:

— Veţi fi şi dumneavoastră aici?

— Sigur. Gata oricând să vă ajut, doctore, gata oricând să vă ajut.

— Noi nu închidem niciodată, i-am răspuns eu.

Începuse să-mi placă Smithy, deşi abia de ştiam câte ceva despre el: n-aveam să-l cunosc prea bine niciodată. Ştiam despre el, conform capacităţii mele profesionale, doar că era înalt de şase picioare şi doi inci, încălţat cu papuci şi că nu cântărea mai puţin de-două sute de livre. Dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut în viaţa mea, Smithy era cel mai puţin indicat a fi socotit candidat la vreo intervenţie chirurgicală.

— Acolo, în dulăpiorul de prim-ajutor, Smithy mi-a arătat cu capul înspre dulapul din colţul slab luminat al timoneriei, se află elixirul personal al căpitanului Imne. Se utilizează doar în caz de forţă majoră.

Am extras una dintre cele şase sticle ţintuite în loc prin cleme dublate cu fetru şi am examinat-o la lumina de peste masa cu hârtii. Consideraţia mea pentru Smithy a mai crescut cu un nod. La aproape 70 de grade latitudine nordică şi la bordul unui trauler pensionat de multă vreme, chiar dacă a fost transformat în altceva, nimeni nu se aşteaptă să găsească un clondir de Otard-Dupuy VSOP.

— Şi ce constituie forţă majoră? am întrebat eu.

---

5 Adeverinţă pe care o dă căpitanul unui vas comercial pentru mărfurile încărcate pe vas – în cazul nostru un fel de adeverinţă de sănătate dată de medicul vasului.

— Setea.

Am turnat puţin Otard-Dupuy într-un păhăruţ pentru Smithy şi i l-am oferit, iar el a dat din cap şi m-a privit testând coniacul, după care şi-a pus jos paharul cu o reverenţă foarte potrivită cu momentul respectiv.

— Să consumi asta pentru a-ţi potoli setea este o crimă împotriva naturii, i-am spus eu. Căpitanul Imne nu va fi prea bucuros când va veni aici şi mă va găsi ingurgitându-i rezervele speciale.

— Căpitanul Imne este un om care trăieşte conform unor reguli foarte precise. Cea mai precisă dintre toate este aceea că nu-şi face nicicând apariţia pe puntea de comandă între orele 8 p.m. Şi 8 a.m. O.K. – el este boss-ul – şi eu sunt cel ce-nvârte roata-n timpul nopţii. Şi te rog să mă crezi, aşa-i mult mai sigur pentru noi toţi cei de-aici. Pe dumneata, doctore, ce te-aduce pe puntea de comandă, exceptând acest instinct sigur, privind Idealizarea VSOP-ului?

— Datoria. Controlez starea vremii înainte de a controla starea sănătăţii sclavilor plătiţi de domnul Gerran. El se teme că ei ar putea cădea morţi precum muştele, dacă vom continua cursa în prezentele condiţii. Condiţiile, am observat eu, par a se fi deteriorat şi mai mult, deoarece comportamentul lui MORNING ROSE, mai ales gradul de balansare, făcea viaţa şi mai lipsită de confort decât fusese până atunci; poate că aceasta se datora doar înălţimii punţii, dar nu prea cred.

— Domnul Gerran ar fi trebuit să te fi lăsat acasă şi să fi luat cu el un chiromant sau un ghicitor în stele. Extrem de calm, educat şi cu o inteligenţă evidentă, Smithy părea întotdeauna uşor amuzat. Iar în ceea ce priveşte vremea, buletinul de la ora 6 p.m. a fost cel obişnuit pentru locurile acestea – vag şi nu prea încurajator. Pe-aici, a adăugat el, nu-s prea multe staţii meteorologice.

— Şi dumneata ce părere ai?

— N-are de gând să se-mbunătăţească. A renunţat la subiectul „starea vremii” şi a zâmbit. Nu prea-s eu omul potrivit pentru conversaţii de salon, dar cu Otard-Dupuy cine are nevoie de aşa ceva? Odihneşte-ţi picioarele vreo oră, apoi mergi şi spune-i domnului Gerran că toţi sclavii

din solda sa, aşa cum i-ai numit dumneata, dansează pe cinste la pupa vasului.

— Bănuiesc că domnul Gerran are un fel de a gândi foarte suspicios şi-i pus pe controale. Totuşi, dacă se poate...

— Eşti invitatul meu.

Mi-am mai turnat puţin şi am pus sticla în dulap, la locul ei. Smithy, după cum mă prevenise chiar el, nu era prea vorbăreţ, dar tăcerea îmi era o companie suficientă. Brusc, m-a întrebat:

— Eşti deja marină, nu-i aşa, doctore?

— Am fost.

— Dar acum?

— O ruşinoasă cădere. Nu crezi?

— Touché. Abia de-i vedeam dinţii albi, în timp ce surâdea în întuneric. O proastă practicare a medicinii, aruncând cu penicilină în africani, sau doar beţie în sala de operaţii?

— Nimic atât de strălucitor. Cuvântul utilizat a fost „insubordonare”.

— Ia te uită! Şi eu tot aşa! Şi acest domn Gerran al dumitale e-n regulă?

— Aşa spun doctorii de la asigurare.

— Nu despre asta am întrebat.

— Doar nu-ţi închipui că-l voi vorbi de rău pe patronul meu. Şi iarăşi a apărut abia zărită licărire a dinţilor albi.

— Da, este şi acesta un mod de a-mi răspunde la întrebare. Vezi, însă, că toată liota asta-i cam ţicnită – sau crezi că termenul e jignitor?

— Doar pentru psihiatri. Eu nu vorbesc” cu ei. În ceea ce mă priveşte, termenul de „ţăcănit” e O.K. Dar trebuie să-ţi amintesc că domnul Gerran are referinţe excelente.

— Ca ţăcănit?

— Şi din acest punct de vedere. Dar şi ca producător de filme.

— Care producător şi-ar căra toată echipa de filmare tocmai în Insula Ursului, şi încă în preajma iernii?

— Domul Gerran este partizanul realismului.

„— Domnul Gerran ar trebui să-şi supună capul unui examen medical. O fi având el oare cea mai mică idee de

cum e pe-acolo în anotimpul ăsta?

— Are şi el visurile sale.

— În Marea Barents nu-i loc pentru visuri. Cum de-or fi reuşit americanii să-şi pună un om pe lună?

— Amicul Otto nu-i american. Este din Europa Centrală. Dacă îţi trebuie un făcător sau un negustor de visuri, caută-l pe cursul superior al Dunării – acolo îl găseşti cu siguranţă.

— Şi cei mai mari pungaşi şi escroci din Europa?

— Nu poţi avea totul în acelaşi timp.

— Dar acum este destul de departe de Dunăre.

Otto a fost nevoit s-o şteargă în mare grabă, în vremurile când un considerabil număr de oameni au fost nevoiţi s-o şteargă în mare grabă. Asta s-a petrecut cu un an înainte de începerea războiului. S-a dus în America – unde altundeva? Apoi, la Hollywood – iarăşi, unde altundeva? N-ai decât să spui ce vrei despre Otto – şi mă tem că o mulţime de oameni fac asta – dar trebuie să-i admiri puterea de regenerare. A părăsit o prosperă industrie cinematografică la Viena şi a sosit în California doar cu ce avea pe el.

— Nu-i chiar atât de puţin.

— Pe-atunci era. Am văzut pozele. N-arăta chiar ca un ogar, dar avea totuşi cu vreo sută de livre mai puţin decât are astăzi. Oricum, în timp de numai câţiva ani, după cum mi s-a spus, nimerind cel mai corect moment din punct de vedere psihologic, când s-a trecut de la antinazism la anticomunism, Otto a prosperat, considerabil în industria cinematografică americană, pe baza unui mare număr, de filme super patriotice ameţitoare, care au dus criticii la disperare şi audienţa la extaz. La jumătatea anilor cincizeci, când a simţit că soarele cinematografic apune peste Hollywood, Otto, care poartă asupra sa un excelent radar invizibil, şi-a pierdut orice devotament faţă de patria sa adoptivă, odată cu evaporarea contului său de la bancă şi s-a auto-transferat la Londra, unde a făcut o serie de filme de avangardă, care au adus criticii la extaz, audienţa la disperare şi pe Otto pe prima pagină.

— Se pare că-l cunoşti bine pe Otto al dumitale, a spus Smithy.

— Oricine citeşte primele cinci pagini ale prospectului

ultimului său film, poate să şi-l cunoască pe Otto al său. O să-ţi fac rost de un exemplar. Niciodată nu este menţionat filmul, ci numai Otto. Lipsesc cuvintele „ameţitor” şi „disperare”, desigur, şi trebuie să mai citeşti din când în când şi printre rânduri. Dar găseşti totul acolo.

— Mi-ar plăcea să am şi eu un exemplar. Smithy s-a gândit puţin, apoi a rostit: Dacă el este la pământ, de unde banii? Pentru filmul acesta, vreau să spun.

— Ce-nseamnă traiul tihnit! Producătorii sunt la apogeul bogăţiei când au portăreii la uşa studioului – desigur, la uşa unui studio luat cu chirie. Când băncile îi trântesc poarta-n nas şi companiile de asigurare îi trimit ultimatumuri, cine crezi că dă balul anului la Savoy? Prietenul nostru – producătorul. Aceasta-i ca un fel de lege a naturii. Ar fi mai bine să te ocupi doar devasul dumitale, domnule Smith, am adăugat eu politicos.

— Smithy, a rostit el absent. Şi cine spuneai că-l finanţează pe amicul dumitale?

— Patronul meu. Habar n-am. Când este vorba despre bani, Otto devine excesiv de secretos.

— Dar există cineva. Vreau să spun, cineva care să-l sprijine.

— Trebuie să fie. Mi-am pus paharul jos şi m-am ridicat. Mulţumesc pentru ospitalitate.

— Chiar şi după ce a produs un şir de filme păguboase? Mi se pare o aiureală. Dubios, oricum.

— Lumea filmului, Smithy, este plină de oameni aiuriţi şi dubioşi. De fapt, eu nu ştiam dacă este sau nu aşa, însă dacă prezenta încărcătură a navei era cât de cât reprezentativă pentru industria cinematografică, atunci caracterizarea părea destul de reuşită.

— Sau poate că a pus mâna pe o istorie care, să pună capăt tuturor celorlalte istorii...

— Scenariul. Vezi că-n privinţa aceasta s-ar putea s-o fi brodit cumva, dar asta o poţi afla doar discutând personal cu domnul Otto Gerran. În afară de Heissman, care l-a scris, Gerran este unicul om care l-a văzut.

*

* * *

Nu înălţimea punţii de comandă era de vină. Cum am păşit afară, pe scara care duce la tribord, pe bordul din vânt – pe traulerele acelea antice, cu aburi, nu există comunicaţie interioară între puntea de comandă şi nivelul punţii vasului – nu mi-a mai rămas nici urmă de îndoială asupra faptului că timpul se deteriorase, şi încă zdravăn de tot, fapt care devenise, probabil, evident pentru oricare om ale cărui preocupări legate de condiţiile meteorologice nu se confruntaseră într-o întrecere nedreaptă cu coniacul Otard-Dupuy. Chiar şi în locul acesta, considerat ca partea adăpostită a vasului, vântul îngrozitor de rece era atât de puternic, încât eram nevoit să mă agăţ cu ambele mâini de balustradă. Iar cu MORNING ROSE, care acum se bălăngănea violent – în toate direcţiile, înclinându-se cu aproape cincizeci de grade, ceea ce era destul de primejdios – eu însă am fost odată pe un crucişător care se înclina la o sută de grade şi uite că am supravieţuit – aş fi avut nevoie de încă o pereche de braţe.

Chiar şi-n noaptea cea mai neagră şi, incontestabil, aceasta era una dintre cele mai negre nopţi, pe mare nu este niciodată întuneric complet: sigur că nu poţi să delimitezi cumva linia orizontului, acolo unde cerul se întâlneşte cu apa, dar cineva poate cu siguranţă să vadă la câteva grade mai sus sau mai jos de linia orizontului şi să afirme cu certitudine că acolo este cer sau mare, întrucât marea este întotdeauna mai neagră decât cerul. În seara aceasta era imposibil să descoperi aşa ceva şi aceasta nu din pricina violentului tangaj al lui MORNING ROSE, care determina o mare instabilitate a platformei de observaţie şi nici din pricina valurilor mari şi inegale, care veneau dinspre est ducându-se către zările răvăşite şi amorfe, ci din pricină că în seara aceasta, pentru întâia oară, o peliculă de fum – nu prea densă, dar suficient de întunecată – se întindea pe o suprafaţă de două mile, fenomen ciudat, care poate fi întâlnit în Norvegia, unde vânturile glaciare de coastă trec peste apele calde ale fiordurilor, situaţie similară cu cea de aici, unde aerul cald al Atlanticului trecea peste apele Arctice. Tot ceea ce puteam vedea eu, şi

asta-mi era, de ajuns, era că gabiile[6] nu mai erau acoperite de valuri, ele zărindu-se vârstate cu alb pe părţile bătute de vânt şi că valurile se spărgeau de-a curmezişul punţii din faţa lui MORNING ROSE, spuma albă şi rece şuierând la tribord. O noapte pentru stat în papuci de casă, lângă foc.

M-am îndreptat înspre uşa de serviciu şi m-am izbit de cineva care stătea în picioare în dosul scării şi se ţinea de ea pentru a-şi menţine echilibrul. N-aş fi fost în stare să disting trăsăturile acestei persoane, din pricină că faţa sa era acoperită de părul împrăştiat de vânt, dar nici n-aveam nevoie s-o fac, deoarece la bordul navei nu, exista decât o singură fiinţă cu asemenea şuviţe lungi de un galben-pai şi anume „Mary dragă”; dacă m-ai fi pus să aleg dintre persoanele de pe MORNING ROSE pe aceea cu care aş fi dorit să mă ciocnesc, indiferent de timp, aceasta ar fi fost „Mary dragă”, spre deosebire de „Mary Scumpa”, cum fusese poreclită scenarista lui Gerran. Mary dragă era, de fapt, Mary Stuart, dar nici acesta nu era numele ei adevărat: ea fusese botezată Ilona Wisniowecki, dar a decis în mod prudent că nu asta era calitatea ei de bază pentru a-şi face drum în lumea filmului. Habar n-am de ce şi-a ales un nume scoţian – poate doar pentru că îi plăcuse cum sună.

— Se poate Mary dragă, afară la o oră atât de târzie şi pe o astfel de noapte! Am întins mâna şi i-am atins obrazul. Pielea ei era rece ca gheaţa. Poţi s-o încurci rău de tot cu aerul ăsta proaspăt. Vino înăuntru. Am luat-o de braţ şi am fost foarte surprins să descopăr că tremura violent. M-a urmat destul de docilă.

Scara de serviciu ducea direct în holul pentru pasageri care, deşi destul de îngust, acoperea întreaga lăţime a vasului. La capătul celălalt era un bar încastrat în perete, unde băuturile erau păstrate în spatele a două uşi de sticlă, acoperite cu o grilă de fier – uşi care erau veşnic încuiate, iar cheia se odihnea în buzunarul lui Otto Gerran.

— Nu-i nevoie să mă sileşti să merg, doctore. Cunosc limitele şi, oricum, eram pe punctul de a mă întoarce.

— Şi pentru care motiv ai fost afară?

---

6 Gabie = platformă fixată pe catarg şi folosită ca post de observaţie.

— Oare doctorii nu cunosc toate răspunsurile? Şi-a atins nasturele de mijloc al hainei negre de piele şi din acest gest am înţeles că stomacul ei nu se prea împăca cu legănata antichitate a lui MORNING ROSE. Dar am mai înţeles că, chiar dacă marea ar fi fost netedă precum oglinda, ea tot s-ar fi dus pe acea îngheţată punte superioară: nu prea vorbea cu ceilalţi şi nici ceilalţi nu prea vorbeau cu ea.

Şi-a îndepărtat de pe obraz părul încâlcit, astfel că am putut desluşi cât era de palidă şi cât de intense erau urmele de oboseală reflectate în cearcănele de sub ochii căprui. Era delicioasă cu acei pometi ridicaţi cum au slavii – era letonă, dar bănuiesc că asta n-o făcea mai puţin slavă – iar această drăgălăşenie a ei era acceptată de toată lumea şi comentată pe ici, pe colo, cum că ar fi unica ei calitate: ultimele două filme în care jucase, de fapt singurele ei filme, se spunea că ar fi reprezentat nişte catastrofe de primă magnitudine. Era o persoană tăcută, rece şi distantă, dar mie îmi plăcea, ceea ce făcea din mine un caz singular.

— Mai greşesc şi doctorii, i-am spus eu. Cel puţin, cel de faţă. Am privit-o în cel mai clinic mod de care eram în stare. Ce caută o fată ca dumneata prin aceste părţi ale unui muzeu plutitor?

A ezitat:

— E o problemă personală.

— Profesiunea de medic se ocupă în mare parte de problemele personale. Cum stai cu durerile de cap? Cu ulcerul? Cu paralelele? Noi nu cunoaştem nicio limită.

— Am nevoie de bani.

— Şi dimineaţa, ca şi mine. I-am zâmbit, dar ea nu a răspuns zâmbetului meu, prin urmare am părăsit-o şi m-am îndreptat către puntea principală.

Aici se aflau, de-a lungul culoarului central, două rânduri de cabine pentru pasageri. Înainte, aici era depozitat peştele şi, deşi locul fusese spălat şi opărit, afumat şi dezinfectat, în momentul convertirii navei, el continua să miroasă cât se poate de tare şi de urât a untură de cod ţinută prea multă vreme la soare. În condiţii obişnuite, atmosfera era aici suficient de greţoasă, ori, în cele deosebite de acum era greu să-ţi închipui că suferinzii

de rău de-mare s-ar fi putut reface rapid, „respirând asemenea mirosuri. Am bătut la prima uşă de la tribord şi am intrat.

Johann Heissman, înţepenit la orizontală pe canapeaua sa, arăta ca un hibrid obţinut dintr-un luptător care se odihneşte şi un episcop medieval care pozează pentru efigia sa în piatră, ce va orna pentru vecie capacul sarcofagului său. Chiar aşa, cu degetele sale subţiri ca făcute din ceară, încrucişate pe pieptul slab, cu nasul ca de ceară îndreptat către tavan şi cu ciudatele sale pleoape transparente, închise, imaginea unui mormânt părea perfect adecvată, doar că rămânea la stadiul de imagine, deoarece un om nu supravieţuieşte timp de douăzeci de ani într-un lagăr sovietic de muncă silnică din Siberia de Est, doar pentru a-şi da duhul din motive de rău de mare.

— Cum te simţi, domnule Heissman?

— Oh, Doamne! Şi-a deschis ochii fără să mă privească, a mormăit şi i-a închis la loc. Cum mă simt?

— Regret, dar domnul Gerran este preocupat...

— Otto Gerran e nebun de legat! N-am luat-o ca un reviriment neaşteptat al condiţiei sale fizice, dar, fără îndoială, vocea sa era acum cu mult mai puternică. Un trăsnit! Un lunatic!

În timp ce aprobam în sinea mea corectitudinea diagnosticului aplicat de către Heissman, m-am abţinut de la comentarii şi aceasta doar din respectul pe care eram obligat să-l arăt patronului meu. Otto Gerran şi cu Johann Heissman fuseseră prieteni de prea multă vreme pentru ca eu să-mi asum vreun risc de a vâna pe domeniile lor. După câte-am reuşit să aflu, se cunoşteau din anii de liceu, petrecuţi împreună la nu ştiu ce obscur gimnaziu danubian, acum vreo patruzeci de ani, iar în vremea Anschluss[7]-ului, în 1938, ambii deţinuseră la Viena un studio de film relativ prosper. Exact în acel moment sau şi despărţit brusc, drastic şi, după cum se părea pe-atunci, definitiv, deoarece, în timp ce instinctul sigur al lui Gerran i-a călăuzit paşii către Hollywood, Heissman, spre nenorocul său, a luat-o într-o direcţie greşită şi cu numai trei ani în urmă, spre

7 Alipirea forţată a Austriei la Germania hitleristă.

totala neîncredere a tuturor celor care l-au cunoscut şi l-au crezut mort de vreun sfert de veac, a reapărut incredibil la suprafaţă, din adâncul amarei şi lungii sale ierni siberiene. Căutându-l pe Gerran, s-a demonstrat că prietenia lor a rămas la fel de strânsă cum fusese dintotdeauna. Se bănuia că Gerran ştia totul despre anii pierduţi de Heissman şi, dacă era adevărat» el era singurul care avea asemenea cunoştinţe, deoarece Heissman, se înţelege, nu-şi povestea nicicând trecutul. Existau doar două informaţii sigure despre cei doi bărbaţi: că Heissman, care avea la activul său vreo duzină de scenarii din perioada antebelică, fusese spiritul activ aflat în spatele acestei expediţii arctice şi că Gerran îl luase cu sine ca partener cu drepturi absolut egale în Compania sa OLYMPUS PRODUCTIONS. În lumina acestor fapte, eu trebuia să fiu prudent şi să păstrez strict pentru mine comentariile lui Heissman.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, domnule Heissman...

— N-am nevoie de nimic. Şi-a ridicat din nou pleoapele transparente, dar de rândul acesta m-a privit – cu duşmănie, parcă – cu ochii de un cenuşiu decolorat, cu vinişoare sângerii. Păstrează-ţi tratamentele pentru cretinul acela de Gerran.

— Tratamente?

— Chirurgie intracraniană. Pleoapele i s-au lăsat în jos ostenite şi el s-a transformat din nou în episcop medieval, aşa că l-am părăsit şi m-am dus la uşa următoare.

În cabina aceasta erau doi bărbaţi: unul, evident suferind din greu, celălalt, la fel de evident, nemanifestând nici cea mai uşoară urmă de suferinţă. Neal Divine, regizorul, adoptase atitudinea de resemnare a celor ajunşi în pragul morţii, uimitor de asemănătoare cu cea a lui Heissman şi, deşi se afla la o considerabilă distanţă de acest prag, era, cu adevărat, foarte bolnav. M-a privit, s-a oferit să-mi ofere un surâs palid, jumătate ca scuză, jumătate ca recunoştinţă, după care şi-a întors iarăşi ochii de la mine. Îmi părea rău pentru el, aşa cum zăcea acolo, dar, de fapt, îmi păruse rău pentru el chiar din momentul în care l-am văzut păşind pe bordul lui MORNING ROSE. Era un om dedicat profesiunii sale, slab, cu obrajii supţi, nervos şi balansându-se continuu pe ceea ce părea a fi tăişul de cuţit

al unor decizii chinuitoare; mergea încet şi vorbea încet, temându-se parcă veşnic că ar putea fi auzit de zei. Putea fi vorba de un manierism fără sens, dar nu cred: nu încăpea nicio îndoială că era perpetuu înspăimântat de Gerran, care nu se obosea nicicum să ascundă faptul că-l dispreţuia ca om tot atât pe cât îl admira ca artist. Nu ştiam de ce Gerran – un om cu o indiscutabilă inteligenţă superioară – trebuia să se comporte în felul acesta. Probabil că făcea parte din grupul acela foarte numeros de oameni, care deţin un infinit fond de rea-voinţă împotriva omenirii în general, încât nu lasă să le scape nicio ocazie de a revărsa o parte din ea peste cei slabi, peste cei supuşi sau peste cei care nu sunt în stare de a riposta. Probabil era vorba de ceva personal. Îi cunoşteam prea puţin atât pe el cât şi situaţia fiecăruia, pentru a-mi putea forma o opinie valabilă.

— Ah, e bunul nostru vindecător, a rostit o voce gravă în spatele meu. M-am răsucit fără grabă şi m-am uitat la silueta în pijama, care şedea pe cuşeta sa, ţinându-se zdravăn cu o mână de cureaua fixată în perete, în timp ce cu cealaltă ţinea la fel de zdravăn o sticlă de scotch, golită pe trei sferturi. Nava se-nalţă şi se coboară? dar nimic nu-l opreşte pe drăguţul de păstor să-şi exercite misiunea de salvare a turmei sale suferinde de greţuri. Omule cumsecade, nu doreşti să adulmeci alături de mine această tratаţie?

— Mai târziu, Lonnie, mai târziu. Lonnie Gilbert ştia precum ştiam şi eu şi amândoi ştiam că şi celălalt ştie că mai târziu va fi prea târziu, deoarece trei inci de scotch în mâna lui Lonnie aveau tot atâtea şanse de supravieţuire cât ar fi avut o ultimă prăjitură la un ceai dat de un vicar, dar protocolul fusese respectat şi onoarea fusese satisfăcută. N-ai fost la cină şi am crezut...

— Cina? A făcut o pauză, examinând intonaţia şi inflexiunile cuvântului pe care tocmai îl rostise, după care, hotărând că acesta a fost lipsit de dispreţul cuvenit, l-a mai rostit odată: Cina!!! Nu-i vorba de lăturile acelea care bănuiesc că-s destul de digerabile pentru cei lipsiţi de gusturile mele esoterice, ci de ora la care se serveşte. Barbar! Chiar şi hunul Attila...

— Vrei să spui că nu-ţi poţi sorbi aperitivul înainte de

sunetul clopoţelului?

— Exact. Ce să-i fac?

O asemenea întrebare, venită din partea bătrânului nostru şef de producţie, era pur retorică. În pofida ochilor săi albaştri, copilăreşti şi a pronunţiei fără cusur, Lonnie nu fusese treaz din momentul venirii sale la bordul lui MORNING ROSE – în general, se punea problema dac-o fi fost vreodată treaz de ani şi ani de zile. Nimănui – şi mai puţin decât oricui, lui Lonnie – se părea că nu-i pasă de asta, dar asta nu însemna că nimănui nu-i pasă de Lonnie. Dimpotrivă, toţi se îngrijeau de el, într-o măsură mai mică sau mai mare, după cum era caracterul fiecăruia. Lonnie, bătrân acum, care-şi petrecuse întreaga sa viaţă în lumea filmului, era stăpânit de un talent rar – acela de a nu fi înflorit nicicând – iar de-acum încolo, aceasta nu mai era cu putinţă, el fiind blestemat sau binecuvântat cu o insuficientă ambiţie sau îndârjire, care să-l poarte către vârful piramidei; iar omenirea, dintr-o diversitate de motive, nu întotdeauna lăudabile, tinde să cultive cu grijă nereuşita altora. Şi-apoi, se mai spunea că Lonnie nu-i vorbea niciodată de rău pe ceilalţi, aceasta fiind şi ea una dintre cauzele care sporeau afecţiunea ce i se purta, exceptând doar acea minoritate care, de obicei, îi vorbeşte de rău pe toţi ceilalţi.

— Nu-i o problemă care să mă privească personal, i-am spus eu. Cum te simţi?

— Eu? Şi-a lăsat pe spate, la 45 de grade, scăfârlia golaşă, a clătinat clondirul, l-a lăsat în jos şi şi-a şters câteva picături de elixir de pe barba căruntă. N-am fost bolnav nicicând în viaţa mea... Cine-a auzit vreodată de vreo murătură că s-ar fi acrit? Şi-a legănat capul dintr-o parte în cealaltă. Ah!

— Ah, ce? După câte puteam să-mi dau seama, el asculta ceva, dar eu nu eram capabil s-aud nimic altceva decât scârţâitul carenei când se lovea de valuri şi zdrăngănitul metalic al anticei rable de oţel, care acompania fiecare cădere în abis.

— Sunetul slab al trâmbiţelor din Ţara Spiriduşilor, a spus Lonnie. Tuuu! Arhanghelii Vestitori.

Am tuşit şi, în momentul acela am auzit şi eu. O mai

auzisem de mai multe ori şi cu o groază mereu crescândă, din momentul în care la bordul lui MORNING ROSE se urcase scârţâitoarea bandă cacofonică, potrivită să vestească nimic mai puţin decât sfârşitul lumilor. Cei trei criminali care formau acest iad de zdrăngăneală, asistenţii echipei de sunet ai tânărului John Hendriks, n-or fi fost poate, surzi bocnă, însă educaţia lor muzicală clasică era departe de a fi fost terminată, dat fiind că niciunul dintre ei n-ar fi fost în stare să descifreze măcar o singură notă. John, Luke şi Mark fuseseră cu toţii modelaţi în aceeaşi formă contemporană, purtând păr lung până la umăr şi haine care trezeau suspiciunea că ei, probabil, pătrunseseră prin efracţie într-o spălătorie a preoţilor guru. Întreg timpul liber şi-l petreceau cu aparatura de înregistrare cu chitare, xilofoane şi tobe, în Salonul din faţă, unde se părea că fac repetiţii, ziua şi noaptea, în vederea momentului de pătrundere glorioasă a lor în lumea muzicii pop, unde intenţionau să se prezinte cu numele, destul de potrivit de altfel, de „Cei trei apostoli”.

— Ar fi putut să-i ierte pe pasageri într-o noapte ca aceasta, am spus eu.

— Dragul meu băieţel, subestimezi nemuritorul nostru trio. Faptul că te numeri printre cei mai teribili muzicieni în viaţă, nu te determină să nu ai o inimă de aur. Ei i-au *invitat* pe pasageri să asculte, în speranţa că astfel le vor uşura suferinţele. Şi-a închis ochii, în timp ce nivelul inferior, supraîncărcat cu ţipete acute de înaltă intensitate, asemenea celor ale unui animal rănit, ne zgâria timpanele, de jos, de pe culoarul exterior. Se pare că a început deja concertul.

— Nu poţi să le condamni psihologia, am spus eu. După aşa ceva, o furtună arctică pare o după-amiază de vară pe Sena.

— Le faci o nedreptate, a zis Lonnie coborând nivelul lichidului „din sticlă cu încă un inci, după care s-a întins pe cuşeta sa, pentru a-mi arăta că audienţa s-a terminat. Du-te să vezi cu propriii tăi ochi.

Aşa că m-am dus, am văzut cu propriii mei ochi şi am ajuns la concluzia că le făcusem o nedreptate. Cei trei

apostoli, înconjuraţi de o supraabundenţă de microfoane, megafoane, amplificatoare şi alte misterioase instrumente electronice, fără de care trubadurii de ultimă modă nu acţionează şi, ceea ce este mai important, nu pot să acţioneze, se produceau pe platforma joasă, aflată într-unul din colţurile camerei de odihnă şi îşi menţineau în mod remarcabil echilibrul graţie, pare-se, faptului că rotirile şi contorsionările trupurilor lor, părţi la fel de inseparabile ale artei acestora, precum sunt şi ustensilele electronice, erau sincronizate destul de bine cu salturile şi legănările lui MORNING ROSE. Trei tineri îmbrăcaţi oarecum conservator, dacă nu chiar ciudat, în jeanşi şi caftane halucinante, se arcuiau peste microfoane într-o atitudine de pasiune aproape complice. Ei dăruiau ceea ce aveau mai bun, iar puţinul care „se desluşea în expresia extatică a chipurilor lor acoperite în proporţie de optzeci la sută de şuviţe de păr ce se încolăceau sălbatic, era clar că tinerii considerau că ceea ce aveau ei mai bun friza sublimul.

M-am întrebat cam cum trebuie să arate îngerii cu căşti la urechi, după care mi-am îndreptat atenţia către audienţă. Erau cincisprezece cu totul: zece membri ai echipei de filmare şi cinci din distribuţie. O întreagă duzină dintre ei arătau rău de-a binelea, dar suferinţele lor fuseseră temporar ameliorate de fascinaţia care-i adusese în pragul extazului graţie celor trei apostoli, care ajunseseră acum la un crescendo muzical acompaniat de ceva care semăna cu o formă avansată a dansului Sfântului Vitus (boala copiilor). Umărul mi-a fost atins de o mână şi, când m-am întors, l-am văzut pe Charles Conrad.

Conrad avea treizeci de ani şi urma să aibă principalul rol masculin din film. Nu era încă un star renumit, dar începuse deja să-şi construiască o impresionantă reputaţie internaţională. Era vesel, avea o frumuseţe virilă, o claie de păr castaniu care-i tot cădea pe ochi – nişte ochi de un albastru intens – şi cei mai strălucitori şi mai albi dinţi, perfecţi şi veritabili, precum era şi numele său, dinţi care ar fi dus pe dentistul său pe culmile extazului sau l-ar fi aruncat în abisurile disperării – după cum ar fi primat în interesele sale aspectul estetic sau economic al profesiei. Era întotdeauna prietenos, curtenitor şi atent, calităţi care

nu se ştie dacă rezultau din instinctul său propriu sau erau cultivate după un bine calculat design. Şi-a făcut mâna căuş la urechea mea şi mi i-a arătat cu capul pe oamenii artei:

— Pocăiţii ăştia sunt prevăzuţi în contractul vostru?

— Nu. De ce? într-al vostru sunt?

— Solidaritatea clasei muncitoare. A zâmbit, în timp ce mă privea cu un straniu licăr speculativ în ochi. I-a dat gata pe gălbejiţii ăştia, nu-i aşa?

— Au să-şi revină. Oricum, eu le spun întotdeauna pacienţilor, mei că schimbarea este la fel de eficientă ca şi odihna. Muzica s-a oprit brusc, ceea ce m-a făcut să-mi cobor glasul cu aproximativ cincizeci de decibeli. Totuşi, ăştia merg cam prea departe. De fapt, eu sunt aici cu treabă. Domnul Gerran este foarte îngrijorat de soarta voastră, a tuturor.

— Doreşte ca cireada sa să fie livrată în condiţii excelente la piaţa de vite?

— Ei, părerea mea este că voi toţi reprezentaţi o investiţie considerabilă pentru el.

— Investiţie? Ha! Nu ştii că bătrânul zgârie-brânză, gras ca un butoi cu bere, nu numai că ne-a achiziţionat la preţuri de marfă derizorie, dar nu ne va plăti niciun bănuţ până la terminarea filmărilor?

— Nu, nu ştiam. Am făcut o pauză. Domnule Conrad, trăim într-o lume democrată, într-o ţară a oamenilor liberi. Nimeni nu v-a obligat să vă vindeţi la târgul de sclavi.

— Chiar aşa crezi? Ce ştii dumneata despre industria cinematografică?

— Nimic.

— Clar. Se află în starea cea mai proastă din toată istoria ei. Optzeci la sută dintre tehnicieni şi actori sunt şomeri. Prefer să lucrez pentru câţiva bănuţi, decât să mor de foame. S-a încruntat, dar buna sa dispoziţie înnăscută şi-a reluat locul. Spune-i că stâlpul său de susţinere, încăpăţânatul de Charles Conrad, este bine-mersi. Nu-i fericit, îţi dai seama, doar bine-mersi. Pentru a fi fericit, ar trebui, să-l văd pe el căzut peste bord.

— O să-i transmit, toate astea. M-am uitat prin încăpere, încântaţi, cei trei apostoli se refrişau, deşi era clar

că ar fi avut nevoie de ceva mai tare decât berea de ienupăr. I-am spus lui Conrad: Se va vinde tot lotul.

— Diagnosticare momentană?

— Am practică. Cine lipseşte?

— Păi... A privit în jurul său. Heissman...

— L-am văzut. Şi pe Neal Divine. Şi pe Lonnie. Şi pe Mary Stuart, deşi nu cred că ea ar putea veni aici.

— Frumuşica noastră cu năsucul, în sus? Slavă, nu?

— Cu asta sunt oarecum de acord. Dar nu înseamnă că eşti cu nasul pe sus dacă-i ocoleşti pe oameni.

— Şi mie-mi place de ea. M-am uitat la el. Nu vorbiserăm împreună decât de două ori. Foarte puţin. An înţeles însă că spune adevărul. A oftat. Aş fi vrut ca ea să fie prima noastră doamnă, în locul acelei rezidente Mata Hari.

— Sper că nu te referi la drăgălaşa Miss Haynes?

— Ba da, a rostit el morocănos. Femeile fatale mă obosesc. Ai observat că nici ea nu este printre cei prezenţi? Pot să jur că-i în pat, cu cele două javre blestemate ale ei, cu urechile blegi, făcând băi de aburi în trei şi mirosind cu încântare săruri aromate.

— Cine mai lipseşte?

— Antonio. A zâmbit din nou. Conform relatărilor Contelui – vecinul său de cabină – Antonio este într-o situaţie foarte critică şi nu e în stare să admire frumuseţea nopţii.

— L-am văzut părăsind sufrageria într-o grabă teribilă. Contele, cu un chip slab, acvilin, cu mustaţa cănită, cu negrele sale sprâncene ţepene şi cu părul care începuse să-i încărunţească, periat lins spre spate, se dovedi a fi inadmisibil de sănătos. Ţinea în mână o măsură respectabilă de coniac şi nu trebuia să întreb, pentru a fi sigur că era de calitatea cea mai bună care se putea obţine, deoarece Contele era un renumit cunoscător în toate alea, de la blonde la caviar, un perfecţionist tot atât de excelent, precum era şi în îndeplinirea îndatoririlor sale, ceea ce, probabil, l-a ajutat să devină ceea ce era – cel mai bun cameraman din ţară şi, desigur, din întreaga Europă. Şi nu trebuia să mă întreb nici de unde-şi procurase coniacul: se zvonea că el şi Otto Gerran se cunoşteau cu-adevărat de

foarte multă vreme, sau, cel puţin, de suficientă vreme pentru a i se permite să-şi aducă cu el propriile sale provizii ori de câte ori Otto mergea la safari. Contele Tadeusz Leszczyński, aşa cum nu-l numea nimeni, deoarece era greu de pronunţat – aflase o mulţime de lucruri despre viaţă din momentul în care-şi luase rămas bun, în mare grabă şi pentru totdeauna, de la întinsele sale moşii din Polonia, la mijlocul lui septembrie 1939.

— Bună seara, Conte, am spus. Cel puţin dumneavoastră arătaţi destul de bine...

— Tadeusz pentru amici. Sănătate robustă, pot zice cu bucurie. Iau întotdeauna cele mai corecte măsuri profilactice. Şi-a întins o ridicătură abia perceptibilă a sacoului. Doreşti puţină profilaxie? Penicilinele şi aureomicinele dumitale nu sunt decât licori vrăjitoreşti, destinate credulilor.

Am dat negativ din cap:

— Rondul de serviciu. Domnul Gerran doreşte să ştie cam cât de tare-i îmbolnăveşte pe oameni vremea aceasta.

— Ah! Otto al nostru se simte bine?

— Destul de bine.

— Nimeni nu poate avea totul.

— Conrad mi-a spus că vecinul dumitale de cameră, Antonio, ar avea nevoie de o vizită.

— Antonio are nevoie doar de un căluş în gură, de o cămaşă de forţă şi de o soră medicală – exact în această ordine. Se tăvăleşte pe jos, a murdărit toată podeaua, urlă ca un eretic întins pe roată. Contele şi-a încreţit faimosul său nas: foarte „neplăcut, foarte...

— Mi-l imaginez foarte bine.

— Vă daţi seama... pentru un om delicat şi sensibil...

— Sigur.

— Am fost, pur şi simplu, obligat să plec.

— Daaa.f. O să merg să-l văd. Tocmai îmi împinsesem scaunul mai în spate, când Michael Stryker s-a aşezat lângă mine. Stryker, partener cu drepturi depline în OLYMPUS PRODUCTIONS, întrunea două funcţii, separate-n mod normal: cea de designer de producţie şi cea de manager al construcţiei – Gerran nu lăsa niciodată să-i scape ocazia să mai economisească ceva. Era un bărbat brunet, înalt şi

incontestabil frumos, cu mustăcioară tăiată scurt, încât l-ai fi putut uşor lua drept idolul matineelor de la mijlocul anilor treizeci, de n-ar fi avut părul acela lung, modern, care-i ascundea aproximativ nouăzeci la sută din gulerul puloverului de mătase, cu care se îmbrăca de obicei. Părea un tip sever, dădea dovadă indiscutabilă de cinism şi, după puţinul pe care-l auzisem despre el, era total amoral. Mai poseda şi dubioasa distincţie de a fi fost ginerele lui Gerran...

— Nu prea te-am văzut adesea pe-aici, la orele acestea târzii, doctore, a spus el. Şi-a înşurubat o lungă ţigaretă rusească, neagră, într-un portţigaret de onix, cu grija unui inginer de mare precizie, care fixează camele la un motor de Rolls-Royce, după care îşi ridică la lumină opera, pentru a inspecta rezultatele. E drăguţ, din partea dumitale să te asociezi maselor. Şi-a aprins ţigara, a suflat peste masă un nor gros de fum şi m-a cercetat atent. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu. Nu ai spirit de solidaritate. Noi trebuie să fim, mai mult sau mai puţin. Dumneata – nu. Nici nu cred c-ai putea. Eşti, prea rece, prea detaşat, prea profesional, prea corect şi – singuratic. Nu-i aşa?"

— Este o descriere destul de reuşită ce se face unui doctor.

— Ai venit aici în calitate oficială, nu?

— Aşa cred.

— Pariez că te-a trimis ţapul acela bătrân.

— M-a trimis domnul Gerran. Îmi devenea din ce în ce mai evident faptul că asociaţii mai importanţi ai domnului Gerran nu prea s-ar fi înghesuit să-şi dea votul în favoarea lui la Curtea de Onoare.

— El este ţapul cel bătrân. L-am privit gânditor pe Conte: O solicitudine stranie şi anormală din partea lui Otto al nostru, nu crezi, Tadeusz? Mă întreb ce s-o ascunde în spatele ei?

Contele a scos la iveală un clondir din argint gravat, şi-a mai turnat cu generozitate încă o porţie considerabilă de coniac, apoi a zâmbit şi a rămas tăcut. N-am spus nici eu nimic, deoarece eram convins că deja cunosc răspunsul. Nici mai târziu, privind lucrurile în retrospectivă, n-am putut şi n-am avut niciun motiv să-mi reproşez ceva, deoarece

am conchis totul numai şi numai pe baza informaţiilor pe care le deţineam. I-am spus lui Stryker. N-o văd pe Miss Haynes. Se simte bine?

— Nu. Mi-e teamă că n-are vână de marinar. Este cât se poate de dependentă de starea vremii, dar ce-i poţi face? Mă imploră să-i dau sedative sau somnifere şi cere să te chem pe dumneata, dar, desigur, răspunsul meu-este negativ.

— De ce?

— Dragul meu amic, ea se îndoapă cu medicamente încă de la îmbarcarea noastră pe acest vas blestemat. Mi-a trecut prin minte că ar fi mai sănătos pentru ea să stea la masă separat de căpitanul hurie şi de domnul Stokes. Începe cu propriile ei tablete împotriva răului de mare; continuă cu cele pe care i le-ai dat dumneata, în pauze ia stimulente şi ca desert – barbiturice. Ei, acum îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă ar mai lua şi sedative sau alte hapuri peste toate acestea?

— Nu, nu-mi dau seama. Spune-mi dumneata.

— Cum?

— Bea? Vreau să zic, este alcoolică?

— Să bea? Nuuu. Nici măcar nu se atinge vreodată de aşa ceva.

Am oftat:

— De ce oare nu-şi vede fiecare de meseria sa? Eu vă las să faceţi film, voi lăsaţi-mă să practic medicina. Orice student din anul întâi ar putea să-ţi spună că... ei, s-o lăsăm baltă... Ea ştie ce tablete a luat astăzi şi câte anume – sau au fost atât de multe, încât şi-a pierdut deja cunoştinţa?

— Cred că lucrurile stau tocmai aşa.

Mi-am împins scaunul în spate.

— O s-adoarmă într-un sfert de ceas.

— Eşti sigur? Vreau să spun...

— Care-i cabina ei?

— Prima pe dreapta culoarului de trecere.

— Şi a dumitale? l-am întrebat eu pe Conte.

— Prima pe stânga.

Am dat din cap, m-am ridicat, am plecat, am bătut la prima uşă pe dreapta şi am intrat imediat, răspunzând astfel unui murmur de-abia auzit. Judith Haynes şedea

ţeapănă în patul ei, şi, aşa precum profeţise Conrad, avea câte un câine de fiecare parte – doi splendizi şi splendid îngrijiţi cocheri spanioli. N-am reuşit, însă, să descopăr nici măcar o urmă slabă de săruri aromate. M-a privit cu ochii ei superbi şi mi-a dăruit un zâmbet palid, cândva triumfător şi curajos. Inima mea a rămas însă la locul ei.

— Drăguţ din partea dumitale să vii, doctore. Dispunea de un glas, estompat şi molatic, tot atât de eficient în domeniul relaţiilor personale, pe cât era într-o sală de cinema. Purta o lisezăroz matlasată, care contrasta violent cu culoarea părului ei şi, în jurul gâtului, o eşarfă verde. Chipul ei era ca alabastrul. Michael mi-a spus că nu mă poţi ajuta.

— Domnul Stryker a fost excesiv de prudent. M-am aşezat pe marginea patului ei şi i-am pus mâna pe-ncheietura mâinii. Cocherul de lângă mine a emis un mârâit din adâncul gâtului şi şi-a dezgolit dinţii. Dacă acest câine mă muşcă cumva, o să-l zvânt în bătaie.

— Rufus n-ar face rău nici măcar unei muşte, nu-i aşa dragă Rufus?

Nu de muşte-mi păsa mie, dar am tăcut, iar ea a rostit cu un zâmbet trist:

— Eşti cumva alergic la câini, doctore Marlowe?

— Sunt alergic la muşcăturile câinilor.

Zâmbetul i s-a şters încet-încet, până ce chipul s-a acoperit complet de tr isteţe. Despre Judith Haynes nu ştiam mai nimic, exceptând zvonurile de mâna a doua şi, întrucât acestea veneau în totalitatea lor de la colegii ei, am aruncat la gunoi peste nouăzeci la sută dinceea ce auzisem. Singurul lucru pe care l-am aflat cu certitudine despre lumea filmului, a fost acela că muşcatul de fund, ipocrizia, perfidia, insinuările răuvoitoare şi asasinarea personajelor se integrau în aşa măsură în reţeaua lor conversaţională, încât era absolut imposibil să-ţi dai seama unde se termină adevărul şi unde începe falsitatea. Singurul ghid infailibil era, după cum am descoperit eu, să accepţi că adevărul se sfârşea chiar din start.

Umbla vorba că Miss Haynes susţinea că ar avea douăzeci şi patru de ani şi, conform celor mai autorizaţi, îşi menţinuse această vârstă de peste paisprezece ani. Se

şoptea cum că aceasta ar explica predilecţia ei pentru eşarfele de şifon, deoarece acolo se puteau vedea anii lipsă. Bineînţeles, era foarte posibil ca ei să-i placă, pur şi simplu, eşarfele de şifon. Se confirma cu aceeaşi autoritate că era o veritabilă căţea, singura ei calitate fiind totala devoţiune faţă de cei doi cocheri Spanioli şi chiar şi acest compliment de mâna a doua era emis cu observaţia că, întrucât fusese concepută ca o fiinţă omenească, ar fi trebui să aibă ca obiect al iubirii sale pe cineva sau ceva care ar fi putut să răspundă iubirii sale. Se mai spunea că încercase cu pisicile, dar că asta n-a mers – pisicile nu-i returnau afecţiunea. Înaltă, suplă, cu un splendid păr roşu-tiţian şi dotată cu frumuseţea clasică a sculpturilor anticei Blade, Miss Haynes – şi asta se stabilise prin acord general – n-ar fi putut spera să obţină vreun Oscar. Cu toate acestea, ea constituia o atracţie grozavă, realizând strălucitoare succese de casă, determinate de combinaţia dintre melancolia regală a expresiei sale, care constituia, practic, marca ei personală şi nefireasca sa viaţă privată. Oricum, cariera sa nu fusese nicicând stânjenită cumva de faptul că era fiica lui Otto Gerran, pe care, se spunea, îl dispreţuieşte, că era soţia lui Michael Stryker, pe care, se spunea, îl urăşte, şi că era partener cu drepturi depline al companiei OLYMPUS PRODUCTIONS.

Am remarcat că nimic nu dăunase condiţiei sale fizice. Am întrebat-o cam câte tablete de tipuri diferite consumase în timpul zilei şi, după ce a ezitat neajutorată şi şi-a marcat scorul pe degetele lungi şi delicate ale mâinii stângi – se spunea despre ea că era capabilă să adune pe loc lire cu dolari cu viteza şi acurateţea unui computer IBM – mi-a comunicat o cifră aproximativă, la care eu am răspuns, prescriindu-i câteva tablete, câte şi când trebuiau luate, şi am plecat... Câinilor nu le-am prescris niciun fel de sedative – mi s-au părut a fi O.K.

Cabina ocupată de Conte şi de Antonio era chiar de partea cealaltă a culoarului de trecere. Am bătut de două ori, fără succes, am intrat şi am văzut de ce nu mi s-a răspuns: Antonio era acolo, dar aş fi putut bate-n uşă până la sfântul Aşteaptă, că Antonio tot nu m-ar fi auzit, deoarece Antonio nu mai putea auzi pe nimeni, niciodată.

Să vii din via Veneto, via Mayfair, pentru a muri atât de sordid în Marea Barents! Dar pentru veselul şi mereu surâzătorul Antonio nu exista niciunde un loc potrivit pentru a-şi da sfârşitul, deoarece, dacă am văzut vreodată un om îndrăgostit de viaţă, acesta a fost Antonio, şi ca o creatură atât de răsfăţată a saloanelor sibaritice din capitalele Europei, să moară în locurile acelea întunecate şi indescriptibil de triste era atât de ilogic, încât îţi producea o stare de şoc, şi atât de nereal, încât, pentru moment, suspenda orice credinţă şi putere de înţelegere. Dar el era aici, chiar aici, zăcând la picioarele mele, foarte real, foarte mort.

Cabina era plină de mirosul dulce-acrişor al bolii şi pretutindeni exista o evidenţă fizică a acesteia. Antonio nu era întins pe cuşeta sa, ci pe podeaua mochetată de lângă ea, cu capul atât de nefiresc aplecat spre spate, încât făcea un unghi drept cu trupul. Era şi sânge, o mare cantitate de sânge încă necoagulat, pe gura sa şi pe duşumea, în dreptul gurii sale. Trupul îi era contorsionat într-o poziţie aproape imposibilă, braţele şi picioarele zburătăcite în unghiuri groteşti, iar genunchii de culoarea fildeşului, ieşiţi la iveală. Se răsucea, spusese Contele, bolnav, bolnav, ca un om întins pe roată, şi el nu greşise prea mult, deoarece Antonio sfârşise aşa cum sfârşesc oamenii torturaţi – în agonie. Este absolut sigur că a încercat să strige, chiar dacă gâtlejul său a fost blocat aproape tot timpul, a gemut, a-ncercat să se facă auzit. Dar cu cei trei apostoli la apogeul urletelor, strigătele sale au rămas ascunse urechilor. Şi-atunci, mi-am amintit de scâncetul pe care-l auzeam în timp ce vorbeam cu Lonnie Gilbert în cabina lui şi am simţit cum mi se face părul măciucă: eu eram obligat să cunosc diferenţa dintre ţipătul acut al unui cântăreţ de rock şi geamătul unui om care moare în chinuri.

Am îngenuncheat, am efectuat o examinare rapidă şi am găsit exact atât cât ar fi găsit şi un legist, i-am închis ochii şi apoi, „, cu gândul la rigor mortis, i-am îndreptat membrele contorsionate, cu o uşurinţă care m-a surprins oarecum. După aceasta am părăsit cabina am încuiat uşa şi am ezitat o clipă înainte de a-mi vârî cheia în buzunar dacă, într-adevăr, Contele era dotat cu acea hipersensibilitate pe

care susţinea el că o are, atunci va fi foarte fericit că am luat eu cheia.

Capitolul 2

— Mort? chipul cafeniu-roşcat al lui Otto Gerran s-a umbrit cu o nuanţă în care puteam jura că predomina culoarea indigo. Ai spus, mort?

— Aşa am spus. În sufragerie nu eram decât noi doi: Otto şi cu mine. Era ora zece, iar la nouă şi jumătate precis, căpitanul Imne şi domnul Stokes se retrăgeau în cabinele lor, unde rămâneau fără să mai comunice cu nimeni următoarele zece ceasuri. Am ridicat de pe masa lui Otto o sticlă de rachiu curat, pe care cineva lipise fără să roşească, o etichetă care susţinea că acel conţinut este coniac, am dus-o la oficiu, am revenit cu o sticlă de Hine şi m-am aşezat. Faptul că Otto nu numai că părea a nici nu fi observat scurta mea absenţă, dar că m-a şi privit cum îmi torn două degete, fără să clipească şi, sunt convins, şi fără să mă vadă, spunea mult despre starea de şoc în care se afla. Nu prezenta absolut nicio reacţie, oricât de mică. Numai ceva foarte apropiat de starea de şoc total ar fi putut ţine sub control caracterul de om avar al lui Otto şi eu mă întrebam care ar putea fi sursa acestui şoc. Adevărat, vestea morţii oricărui cunoscut poate fi şocantă, dar sub forma de şoc total se relevă doar atunci când este vorba de cel mai apropiat sau de cel mai drag, iar dacă Otto o fi avut vreodată vreo doză cât de mică de afecţiune pentru cineva, mai ales pentru nefericitul de Antonio, el o ascundea cu mare artă. E posibil ca asemenea multora, el să fi fost superstiţios în ceea ce priveşte moartea pe mare, e posibil ca el să fi fost preocupat de efectele negative pe care aceasta le-ar fi putut avea asupra actorilor şi a echipei de filmare, e posibil să se fi întrebat în van unde, în imensitatea Mării Barents, ar putea el pune mâna pe un specialist în arta machiajului, deoarece Otto, în numele sacru al economiei, combinase trei meserii normal separate între ele, în persoana unui singur om – răposatul Antonio. Cu un vizibil efort conştient de voinţă, el şi-a mutat privirile de la sticla cu Hine, aţintindu-le asupra mea.

— Cum să fie mort?

— Nu-i mai bate inima. Nu mai respiră. Astfel poate fi

mort. Astfel poate oricine să fie mort.

Otto a întins mâna după sticla de Hine şi a pleoscăit puţin brandy într-un pahar. Nu l-a turnat, literalmente l-a pleoscăit, iar pata care s-a întins pe faţa de masă albă era mare cât palma mea. Aşa de tare-i tremura mâna. Şi-a turnat astfel trei degete de lichid, comparativ cu două, cât îmi turnasem eu, ceea ce nu pare a fi fost cu mult mai mult, doar că paharul lui Otto era un balon, pe când al meu era o lalea. Tremurând, şi-a ridicat paharul la gură şi jumătate din conţinutul acestuia a dispărut dintr-o singură înghiţitură, cea mai mare parte în gâtlejul său, dar o considerabilă cantitate i s-a scurs pe piepţii cămăşii. Mi-a trecut prin minte – şi asta nu pentru prima oară – că, dacă aş fi fost pus într-o situaţie în care totul ar fi fost pierdut în aparenţă, şi dacă singura palidă speranţă de viaţă ar fi depins de prezenţa unui om bun, care să mă sprijine cum se cuvine, atunci, cu siguranţă, numele care mi-ar fi răsărit inopinat în gând nu ar fi fost cel al lui Otto Gerran.

— Cum a murit? Coniacul acţionase oarecum în bine, glasul lui Otto era acum scăzut, aproape de şoaptă, dar ferm.

— În agonie, aş spune. Dacă mă-ntrebi de ce-a murit, află că nu ştiu.

— Nu ştii? Dumneata... dumneata se presupune c-ai fi doctor. Otto se afla într-o mare dificultate – menţinerea propriului său echilibru, întrucât o mână îi era prinsă zdravăn de paharul cu coniac, iar cealaltă abia de-i ajungea să-şi ancoreze cumva masiva sa greutate, pentru a se apăra de plonjările lui MORNING ROSE. N-am spus nimic, deci a continuat: De rău de mare? Ar fi putut fi aceasta cauza?

— Fără doar şi poate că suferise de rău de mare.

— Dar ai spus că oamenii nu mor doar din pricina asta!

— N-a murit doar din pricina asta.

N-AI vorbit despre ulcere gastrice, sau inimă, sau astm...

— A fost otrăvit.

Pentru o clipă, Otto m-a privit fără să înţeleagă ceva, apoi şi-a pus paharul pe masă şi a făcut brusc un salt în sus, acţiune destul de grea pentru un om cu o asemenea

greutate. Traulerul s-a legănat slab, eu m-am întins cu repeziciune înainte, am apucat paharul lui Otto exact în momentul în care acesta începuse să se clatine şi, în aceeaşi clipă, Otto s-a împleticit şi s-a bălăbănit de-a curmezişul, către tribord, către uşa salonului, care ducea spre bordul din vânt şi spre puntea superioară. A dat uşa de perete şi chiar şi peste, ţipătul strident al vântului, şi peste bubuiturile valurilor, se auzea cât de rău îi este. Apoi a revenit, a închis uşa, s-a bălăbănit, traversând puntea şi a căzut frânt în fotoliul său. Chipul îi era cenuşiu. I-am oferit paharul şi el l-a golit temeinic, a întins mâna după sticlă şi l-a reumplut. A mai băut ceva din el, după care şi-a îndreptat privirile către mine.

— Otravă?

— Pare a fi stricnină. Avea tot...

— Stricnină? Stricnină! Dumnezeule! Stricnină! Dumneata... dumneata va trebui să-i faci un consult post-mortem, o... o autopsie.

— Nu vorbi aiurea. N-am de gând să fac aşa ceva şi asta dintr-un număr de motive cu totul aparte. Iată doar unul dintre ele: Ştii cumva ce este o autopsie? Pot să-ţi afirm cu certitudine că este o treabă extrem de scârboasă. Nici n-am condiţiile necesare. Nu sunt specializat în patologie, iar pentru autopsie este absolut necesar un asemenea specialist. Este necesar consimţământul rudelor celor mai apropiate şi cum crezi că se poate obţine aşa ceva în mijlocul Mării Barents? Ai nevoie de un ordin din partea procurorului – de unde procuror? În plus, procurorul emite un asemenea ordin doar în cazul în care există suspiciune de omor. Aici nu există nicio asemenea suspiciune.

— Nu... nu există suspiciune? Dar spuneai că...

— Am spus că pare a fi stricnină. N-am spus că este vorba de stricnină. Sunt sigur că nici nu este. Pare să prezinte simptomele clasice de tetanie şi opisthotonos – adică spatele se-ncovoaie în aşa măsură, încât trupul se sprijină doar pe cap şi pe călcâie – iar chipul său reflectă cea mai pură teroare. Aceste semne sunt aproape întotdeauna cele care conving că este vorba de o moarte prin otrăvire cu stricnină. Dar când l-am îndreptat, n-au fost

semne de contracţii tetanice. Şi nici timpul nu corespunde. De obicei, stricnina îşi arată primele efecte între zece minute, şi o jumătate de oră de la ingurgitare. Antonio a fost cel puţin douăzeci de minute aici cu noi, la masă şi nu-i era rău deloc, mă rog, avea rău de mare, dar nimic altceva. Şi a murit, a murit cu câteva minute în urmă – mult prea târziu. Şi-apoi, cine oare pe lumea asta ar dori să ucidă un băiat atât de inofensiv ca Antonio? Ai cumva printre angajaţii dumitale vreun nebun care omoară doar de plăcerea de a omorî? Ţi se pare că ar exista vreo raţiune pentru asta?

— Nu, nu există. Dar... dar otrava? Ai spus...

— Toxiinfecţie alimentară.

— Toxiinfecţie alimentară? Dar oamenii nu mor de aşa ceva. Vrei să spui, otrăvire cu ptomaină?

— Nu spun aşa ceva, pentru că nu există aşa ceva. Poţi să te îndopi cu ptomaină după pofta inimii şi n-ai să păţeşti nimic. Dar există diferite forme de otrăvire cu alimente contaminate chimic, de exemplu – mercurul din peşte, ciuperci comestibile care nu sunt ciuperci comestibile, moluşte comestibile care nu sunt moluşte comestibile, iar cea mai periculoasă este salmonela. Şi asta, crede-mă că poate ucide. Chiar la sfârşitul războiului, o varietate de-a ei – salmonela enteriditis – a pus la pământ treizeci de oameni. Iar şase dintre ei au murit. Şi este una şi mai afurisită, numită Clostridium botulinum – „un fel de verişoară de-a doua a botulinus-ului, o ravisantă substanţă, capabilă să măture de pe suprafaţa Terrei, un întreg oraş într-o singură noapte. Ministerul Sănătăţii certifică asta. Acest Clostridium secretă o exotoxină – o otravă – care, probabil, este cea mai puternică din câte există în natură. Între cele două războaie, un grup de turişti a organizat un picnic la Loch Maree, în Scoţia – sandvişuri cu pate de raţă. Opt dintre ei au mâncat aşa ceva. Toţi opt au murit. Nu exista antidot pe-atunci, nu există antidot nici acum. Desigur, – Antonio a mâncat aşa ceva.

— Înţeleg, înţeleg. A mai băut puţin coniac, apoi şi-a ridicat spre mine ochii speriaţi: Dumnezeule! Omule, nu pricepi ce înseamnă asta? Toţi suntem ameninţaţi, absolut toţi. Acest Clostridium sau cum i-ai spus, se poate împrăştia

în jur ca un incendiu...

— Stai liniştit. Nu-i nici infecţios, nici contagios.

— Dar cambuza...

— Crezi că nu m-am gândit şi la asta? Sursa de infectare nu poate fi acolo. Dac-ar fi fost acolo, am fi fost morţi cu toţii – bănuiesc că Antonio, înainte de a-şi fi pierdut pofta de mâncare, a mâncat exact ceea ce am mâncat şi noi. Nu i-am acordat o atenţie deosebită, dar pot afla, probabil, de la cei care au stat la stânga şi la dreapta sa, sunt, sigur că erau Contele şi Cecil.

— Cecil?

— Cecil Golightly – asistentul vostru de la focalizarea camerei, sau ceva în genul ăsta.

— Ah, Ducele. Din nu ştiu ce motive ciudate, Cecil, o vrăbiuţă Cockney, spinţară şi gureşă, era cunoscut invariabil ca Ducele, probabil din cauză că titlul era teribil de nepotrivit pentru el. Purceluşul ăla n-a văzut nimic. El nu-şi înalţă niciodată ochii de la faţa de masă. Dar Tadeusz – ei, lui nu prea i se-ntâmplă să-i scape ceva.

— O să-l întreb. O să verific şi cambuza, depozitul de alimente şi camera de refrigerare. Cred că ar mai fi o posibilitate, cu probabilitatea unu la zece mii, ca Antonio să fi avut propria sa mică rezervă de delicatese la cutie – dar o să verific, oricum. Vrei să-l, caut pe căpitanul Imne pentru dumneata?

— Căpitanul Imne?

Eram destul de răbdător.

— Şeful trebuie anunţat. Moartea trebuie înscrisă în jurnalul de bord.

— Trebuie emis un certificat de deces – normal, asta ar face-o el şi singur, dar nu şi când are un medic la bord. Şi mai trebuie să facă toate pregătirile pentru funeralii, înmormântarea în mare. Mâine dimineaţă, cred...

A fost străbătut de un frison:

— Da, te rog, te rog s-o faci. Sigur, sigur, înmormântarea în mare... Trebuie să-l văd imediat pe John şi să-i spun despre asta. Presupun că prin „John” îl subînţelegea pe John Cummings Goin, contabilul producţiei, contabilul companiei, partener la OLYMPUS PRODUCTIONS şi recunoscut pe scară largă ca fiind controlorul financiar şi,

prin aceasta, în multe direcţii controlorul virtual al companiei. Şi pe urmă mă duc să mă culc. Da, da, să mă culc. Ştiu că sună îngrozitor, cu sărmanul Antonio care zace acolo, dar sunt înfiorător de obosit, într-adevăr, groaznic de obosit. Nu-i puteam găsi pricină cu asta – rar am văzut un om atât de nenorocit.

— Aş putea să-ţi aduc un sedativ în cabină".

— Nu, nu, mă descurc eu. Aproape în mod inconştient a apucat sticla de Hine, şi-a vârât-o într-unul din largile sale buzunare de la vindiac şi a părăsit salonul, clătinându-se. Era clar că, în ceea ce priveşte insomnia, Otto prefera remediile casnice celor mai moderne produse farmaceutice.

M-am îndreptat către uşa dinspre tribord, am deschis-o şi am privit afară. Când Smithy a spus că timpul n-are de gând să se schimbe în bine, ştia în mod cert că nu poate pierde pariul: condiţiile atmosferice se deteriorau vizibil şi, dacă m-ar fi întrebat cineva, aş fi spus că se deteriorau într-un ritm extrem de rapid. Temperatura aerului era acum cu mult sub punctul de îngheţ şi primii fulguşori de zăpadă începuseră să zboare pe deasupra, aproape paralel cu suprafaţa mării. Valurile încetaseră de a mai fi valuri – deveniseră pur şi simplu mase de apă mişcătoare, îndreptându-se capricios în toate direcţiile, dar, mai ales, vizând estul. MORNING ROSE nu se mai mulţumea acum să se învârtească asemenea unui tirbuşon, ci prinsese să se bălăbănească, căderile ei în adâncituri cât înălţimea unui pod soldându-se cu bubuituri care aminteau mai mult decât vag tunetul puternic, precum plesniturile de cnut ale unui tun naval aflat la o distanţă foarte mică, după care nava se lupta să se îndrepte doar pentru a fi lovită zdravăn de turnătorul perete de apă, care o răsturna din nou. Mi-am întins gâtul şi mai mult în afară, m-am uitat în sus şi am fost puţin mirat de linia abia zărită a drapelului care se zbătea nebuneşte pe catargul principal. Mirat, pentru că acesta nu se îndrepta direct spre tribord, cum era de aşteptat, ci către duneta de la tribord. Aceasta însemna că vântul bătea acum către nord-est, schimbare care, suspectam eu, n-avea să ne aducă nimic bun. Am păşit iarăşi înăuntru, am tras cu greutate uşa după mine, am rostit în gând o scurtă rugăciune pentru liniştitoarea şi

competenta prezenţă a lui Smithy pe puntea de comandă, m-am îndreptat din nou către oficiu şi m-am servit singur cu o sticlă de Black Label, deoarece Otto luase cu sine ultimul brandy – brandy băubil, vreau să spun. Am dus sticla la masa căpitanului, m-am aşezat pe scaunul lui, mi-am turnat o cantitate mică de lichid şi am înfipt sticla în atât de comodul suport din fier forjat al căpitanului Imne.

Mă întrebam de ce oare nu-i spusesem lui Otto adevărul. M-am gândit că eram un mincinos convingător, dar minciuna nu devenise un viciu pentru mine. Probabil, o făcusem pentru că Otto m-a impresionat prin instabilitatea caracterului său, iar câteva pahare de brandy în el, peste cele pe care le consumase deja, îl îndepărtau considerabil de situaţia de confident ideal.

Antonio n-a murit din pricină că ar fi luat sau că i s-ar fi administrat stricnină. De aceasta eram perfect sigur, *la* fel de sigur eram şi de faptul că n-a murit nici din pricina vreunui Clostridium botulinum. Exotoxina din aceste anaerobe deosebite era atât de mortală precum spusesem eu, dar, din fericire, Otto habar n-avea că perioada de incubaţie era foarte rar sub patru ore şi, în cazuri extreme, se întâmplase să fie chiar de patruzeci şi opt de ore, dar această întârziere în perioada de incubaţie nu dă rezultate finale mai puţin fatale. Exista şi o slabă probabilitate ca, după-amiază, Antonio să fi mâncat, să zicem, o cutie de trufe infestate sau altceva similar din patria mumă, dar, în acest caz, simptomele s-ar fi arătat la masă ori, exceptând tenta verde a tenului său, eu n-am observat nimic neobişnuit. Trebuie să fie vorba de o formă de otrăvire sistematică, dar sunt în număr atât de mare şi eu nu reprezint nici pe departe un expert în domeniu. Nu se punea cu necesitate nici problema unei crime: mor mai mulţi oameni din pricina otrăvirilor accidentale, decât ca urmare a maşinaţiilor unor răuvoitori.

Uşa dinspre bordul din vânt s-a deschis şi în încăpere au intrat, clătinându-se, doi oameni, amândoi tineri, amândoi purtând ochelari, amândoi cu chipurile ascunse de părul bătut de vânt. M-au văzut, au ezitat puţin, s-au uitat unul la celălalt şi au luat-o către ieşire, dar eu le-am făcut semn cu mâna să intre şi ei au intrat, închizând uşa în urma

lor. S-au apropiat, bălăngănindu-se, de masa mea, şi-au dat părul într-o parte şi i-am identificat ca fiind Mary Scumpa, scenarista şi Allen, despre care nimeni nu ştia dacă mai posedă şi alt nume sau dacă acesta era numele de familie sau cel de botez. Era un tânăr foarte serios, care fusese obligat de curând să-şi părăsească studiile la universitate. Era un băiat inteligent, dar puţin cam plictisit. Inteligent, dar cam lipsit de înţelepciune – considera cinematografia ca fiind meseria cea mai grozavă din lume.

— Iertaţi-ne c-am dat buzna peste dumneavoastră în felul acesta, doctore Marlowe. Allen îşi ceru scuze foarte respectuos. Nu ştiam... ca să vă spunem adevărul... căutam de fapt un loc unde să ne aşezăm puţin.

— Şi l-aţi găsit. Eu tocmai plecam. Încercaţi puţin din excelentul scotch al domnului Gerran, după cum arătaţi amândoi, se pare că nu v-ar strica niţeluş. Într-adevăr, amândoi erau foarte palizi.

— Nu, mulţumim doctore Marlowe. Noi nu bem. Mary Scumpa – toată lumea o numea Mary Scumpa – fusese modelată într-o formă mult mai gravă decât Allen şi avea şi o voce care i se potrivea perfect. Avea părul foarte lung, drept, aproape platinat, care-i cădea pe spate şi se vedea clar că de ani de zile nu fusese supus atenţiilor vreunui coafor. Cred că Antonio era foarte îndrăgostit de «ea. Avea expresia ei severă obişnuită, ochelari enormi cu ramă de baga, niciun fel de fard, nici măcar ruj şi o atitudine foarte aferată, competentă, numai lucruri serioase, „mulţumesc, pot să-mi port singură de grijă”, a cărei falsitate era atât de transparentă, încât nimeni nu avea inima s-o numească bluff.

— N-aveau camere la han? am întrebat eu.

— Păi, a spus Mary Scumpa, jos, în salonul de recepţii nu-i prea intim, nu-i aşa? Iar în ceea ce-i priveşte pe acei trei tineri... tineri...

— Cei trei apostoli se străduiesc din răsputeri, am rostit eu moale. Desigur, holul era pustiu?

— Nu era. Allen încerca să exprime dezaprobarea, dar am impresia că-mi făcea cu ochiul. Era un bărbat acolo. În pijama. Domnul Gilbert.

— Ţinea o legătură mare de chei în mână. Mary

Scumpa s-a oprit, a strâns din buze, apoi a continuat: încerca să deschidă uşile dulapului în care-şi ţine domnul Gerran sticlele.

— Asta i se potriveşte perfect lui Lonnie, am aprobat eu. Nu era treaba mea. Dacă Lonnie considera că lumea-i atât de tristă, nici eu, nici nimeni altcineva pe lume nu-l putea ajuta. Speram doar ca Otto să nu-l fi prins. I-am spus lui Mary: poţi oricând să-ţi foloseşti propria cabină.

— Oh, nu! Nu putem face aşa ceva.

— Nu, bănuiesc că nu. Încercam să-mi imaginez de ce nu, dar cred că eram mult prea bătrân. Mi-am luat rămas bun de la ei şi, trecând prin oficiu, am intrat în cambuză. Era micuţă, restrânsă, imaculată, o simfonietă culinară în oţel inoxidabil şi faianţă albă. La ora aceea târzie mă aşteptam să nu fie nimeni acolo, dar era: Haggerty, bucătarul şef, cu părul său care începea să încărunţească, acoperit de reglementara bonetă în patru colţuri, era aplecat peste câteva oale puse pe sobă. S-a întors şi m-a privit oarecum surprins.

— Bună seara, doctore Marlowe. A zâmbit. Efectuaţi o inspecţie medicală în bucătăria mea?

— Cu permisiunea dumitale, da.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Mă tem că nu vă înţeleg, sir. Haggerty putea fi foarte înţepat, douăzeci de ani buni în Royal Navy îşi lăsaseră urmele.

— Regret. Doaro formalitate. Se pare că avem la bord un caz de toxiinfecţie alimentară. Nu fac decât să mă uit puţin pe-aici.

— Toxiinfecţie alimentară! Nu de la bucătăria aceasta, pot să vă asigur. N-am avut un asemenea caz niciodată în toată viaţa mea. Mândria profesională rănită a lui Haggerty depăşea cu totul orice atitudine umanitară ar fi avut legătură cu identitatea victimei sau de gradul de periclitate al cazului respectiv. Douăzeci şi şapte de ani ca bucătar la ANDREW, doctore Marlowe, ultimii şase ani ca şef pe un portavion, credeţi că mi se poate imputa lipsa de higienă în cambuză...

— Nimeni nu spune aşa ceva. Am folosit acelaşi ton pe care-l folosise şi el, când mi-a vorbit. Oricine poate vedea

că locul este impecabil. Dacă de-aici a apărut contaminarea, nu este vina dumitale.

— N-a putut s-apară de aici. Haggerty avea un chip rumen, pătrat şi ochi ca albăstreaua. Acum, tenul sufocat de furie se întunecase cu două grade de nuanţă, iar ochii căpătaseră o expresie ostilă. Mă scuzaţi, am treabă. Mi-a întors spatele şi s-a pornit să amestece prin oalele sale. Nu-mi plac oamenii care-mi întorc dosul în timp ce le vorbesc şi prima mea reacţie instinctivă a fost să-l fac să se întoarcă din nou cu faţa la mine, dar m-am gândit că mândria sa fusese rănită deci, din punctul său de vedere gestul are o justificare şi m-am mulţumit să acţionez doar cu vorba.

— Lucrezi până noaptea târziu, domnule Haggerty?

— Cina pentru puntea de comandă, a rostit, el morocănos. Domnul Smith şi Şefu'. Se schimbă-n cart la unsprezece şi atunci mănâncă împreună.

— Să sperăm că vor fi amândoi în formă la ora douăsprezece.

S-a întors foarte încet spre mine!

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Vreau să spun că, ceea ce s-a întâmplat o dată, se poate repeta. Ştii că nu ţi-ai exprimat nicio urmă de interes în legătură cu identitatea persoanei-care a fost otrăvită sau cât de gravă este starea acelei persoane?

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, sir.

— Mi se pare foarte ciudat. Mai ales că persoanei respective i s-a făcut foarte rău imediat după ce a mâncat hrana preparată în această cambuză.

— Primesc ordine doar de la căpitanul Imne, a răspuns el pe-alături. Nu de la pasageri.

— Ştii bine unde se află căpitanul la această oră din noapte. În pat, şi foarte, foarte beat. Acesta nu-i un secret. N-ai vrea să vii cu mine să vezi ce-ai făcut? Să vezi, persoana otrăvită? Nu prea era frumos din partea mea, dar nu prea ştiam ce altceva puteam face.

— Să văd ce-am făcut eu??? S-a-ntors din nou cu spatele şi-a mutat furios oalele de pe sobă şi şi-a scos boneta de bucătar. Ar fi bine pentru dumneata să fie aşa, doctore!!!

L-am condus jos, la cabina lui Antonio şi am descuiat

uşa. Mirosul era revoltător. Antonio zăcea aşa precum îl lăsasem eu, doar că acum arăta cu mult mai mort decât arătase mai înainte: sângele i se scursese de pe chip şi din mâini, lăsându-le de un alb transparent. M-am întors către Haggerty:

— E destul de bine?

Chipul lui Haggerty nu s-a albit, deoarece feţele rumene, cu o mulţime de vinişoare roşii sparte, nu devin astfel, dar a prins o ciudată culoare cărămiziu-întunecată. A privit în jos, la omul mort, timp de aproximativ zece secunde, după care s-a întors şi a luat-o la picior pe coridorul de trecere. Am încuiat uşa şi l-am urmat, clătinându-mă de la un perete la celălalt al coridorului, deoarece MORNING ROSE se legăna sălbatic pe valuri enorme. Am rătăcit prin sufragerie, am luat sticla de Black Label din suportul de fier forjat al căpitanului Imne, le-am zâmbit dulce lui Mary Scumpa şi lui Allen – Domnul ştie ce-o fi fost în capul lor, când m-au văzut trecând astfel – şi am revenit în cambuză. După treizeci de secunde a apărut şi Haggerty. Arăta rău şi eu ştiam că i-a fost rău. Nu mă îndoiam că, în timpul vieţii sale pe mare, văzuse destule, dar era ceva deosebit de oripilant în imaginea unui om răpus de o moarte violentă prin otrăvire. I-am turnat vreo trei degete de scotch şi el le-a dat pe gât dintr-o singură înghiţitură. A tuşit şi această tuse sau scotch-ul i-au readus puţină culoare în obraji.

— Ce-a fost asta? Vocea lui era răguşită. Ce? ce otravă a putut omorî un om în felul acesta? Doamne, niciodată n-am mai văzut ceva atât de înfiorător.

— Nu ştiu. Asta şi vreau să descopăr. Acum pot să mă uit puţin pe-aici?

— Iisuse, dar Nu-mi purta pică, doctore... vezi, eu habar n-am avut, nu-i aşa? Ce vreţi să vedeţi mai întâi?

— E unsprezece şi zece, am spus eu.

— Unsprezece şi... Doamne! Am uitat cu totul de puntea de comandă! A pregătit cina pentru cei de pe puntea de comandă, cu remarcabilă viteză şi rapiditate – două cutii de suc de portocale, un deschizător de cutii de conserve, o sticlă cu supă şi felul principal, într-un recipient de metal care se închidea ermetic. Toate astea le-a vârât

într-un coş de răchită, în care a băgat şi tacâmurile şi două sticle de bere, pentru toate preparativele fiind necesar doar ceva mai mult decât un minut.

În lipsa lui, nu mai mult de două minute – am examinat micul depozit de alimente pe care Haggerty îl ţinea la îndemână în cambuza sa, atât pe rafturi, cât şi-n frigider. Chiar de-aş fi fost specializat în asta, ceea ce nu eram, nu dispuneam la bord de facilităţile necesare analizării alimentelor, prin urmare a trebuit să mă bazez doar pe vedere, gust şi miros. N-am putut vedea nimic neliniştitor. După cum spusese Haggerty, cambuza sa era întreţinută în condiţii foarte igienice – o hrană imaculată, în containere imaculate.

Haggerty a revenit. I-am spus:

— Mai spune-mi o dată care a fost meniul din seara aceasta.

— Suc de portocale sau de ananas, coadă de „vacă...

— Totul din cutii? A aprobat cu capul. Hai să ne uităm în câteva dintre ele. Am deschis câte două cutii din fiecare – şase-n total – şi le-am gustat sub ochii lui Haggerty, acum plini de înţelegere. Aveau gustul normal al acestor produse conservate, ceea ce, în treacăt fie zis, înseamnă că nu prea aveau niciun gust, dar toate erau perfect inofensive în palida lor existenţă.

— Felul principal? am spus eu. Bucăţi de miel, varză de Bruxelles, hrean, cartofi fierţi?

— Exact. Dar lucrurile acestea nu se păstrează aici. M-a dus spre «camera de refrigerare de alături, unde erau depozitate fructele şi vegetalele, apoi la camera-frigider de jos, unde, în lumina crudă a unor becuri goale, atârnau sinistru, în cârlige de oţel, hălci de porc, de vacă şi de miel. Am găsit exact ceea ce mă aşteptam să găsesc – nimic şi i-am spus lui Haggerty că e clar că ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina lui, după care m-am dus pe puntea superioară şi am străbătut coridorul, până ce am dat de cabina căpitanului Imne. Am încercat clanţa, dar era încuiată. Am bătut de mai multe ori, fără vreun rezultat. Am ciocănit până ce încheieturile mâinii au refuzat să mai funcţioneze, am lovit cu piciorul în uşă, dar am obţinut aceeaşi finalitate – căpitanul Imne se mai afla în cadrul

celor nouă ore de somn ale sale şi zgomotele relativ slabe pe care le produceam eu nu aveau nicio şansă să pătrundă în profundele adâncimi ale inconştienţei în care căzuse el acum. Am renunţat. Poate Smithy ştia ce era de făcut.

M-am întors în cambuza părăsită acum de Haggerty şi am străbătut oficiul, pentru a ajunge în sufragerie. Mary Scumpa şi cu Allen şedeau pe bancheta de lângă perete, cu toate patru mâinile adunate la un loc, cu chipurile palide, foarte palide, la numai trei inci depărtare unul de celălalt, privindu-se unul pe altul în adâncul ochilor cu un fel de nefericită şi mistică încântare. Era axiomatic, ştiam şi eu că amorurile înfloreau mai iute la bordul navelor decât pe uscat, dar credeam că asemenea fenomene se petrec doar în Bahamas sau în alte locuri la fel de aromate. Mi-am închipuit că la bordul unui trauler în plină furtună, în Arctica, unele elemente romantice esenţiale erau total absente sau, cel puţin, prezente în cantităţi minime. Am pus stăpânire pe scaunul căpitanului Imne, mi-am turnat puţină băutură şi am spus „Noroc!”

S-au îndreptat şi s-au despărţit dintr-o săritură, de parcă ar fi fost contactaţi la nişte electrozi şi eu tocmai am răsucit comutatorul. Mary Scumpa a rostit pe un ton plin de reproş:

— Ne-aţi speriat, doctore Marlowe.

— Îmi pare rău.

— Oricum, tocmai plecam.

— Atunci, chiar că-mi pare rău. M-am uitat la Allen. E o oarecare diferenţă, faţă de viaţa la universitate, nu-i aşa?

A zâmbit slab.

— Este o diferenţă mare.

— Ce studiai acolo?

— Chimia.

— De mult?

— De trei ani. Ei, aproape trei ani. Din nou un surâs slab. Am avut nevoie de tot timpul acela pentru a-mi da seama că nu eram bun de aşa ceva.

— Şi acum, câţi ani ai?

— Douăzeci şi unu.

— Ai tot timpul pentru a descoperi la ce eşti bun de fapt. Eu am împlinit douăzeci şi trei, înainte de a-mi lua

diploma de doctor.

— Douăzeci şi trei... N-a spus-o, dar chipul său o exprima în locul lui dacă era atât de bătrân când şi-a luat diploma, ce grămadă inimaginabilă de ani o fi cărând acum în spinare? Şi înainte de asta, ce aţi făcut?

— Nimic care să merite povestit.

— Spune-mi, în seara aceasta, voi doi aţi stat în timpul cinei la masa căpitanului, nu-i aşa? Au dat din cap că aşa-i. Stând aproape în faţa lui Antonio, da?

— Cred că da, a spus Allen.

Începutul era grozav. El doar credea că da.

— Antonio nu se simte bine. Vreau să aflu dacă a mâncat ceva ce i-ar fi putut dăuna, ceva la care ar putea fi alergic. Vreunul dintre voi a observat ce-a mâncat el?

S-au privit nehotărâţi.

— Pui? Am încercat eu să le dau puţin curaj. Sau nişte cartofi franţuzeşti?

— Îmi pare rău, doctore Marlowe, a spus Mary Scumpa. Mi-e teamă că... ei, noi nu prea avem un prea dezvoltat spirit de observaţie. Niciun ajutor din direcţia aceasta. Era clar că erau atât de pierduţi unul în celălalt, încât nu şi-ar fi putut aminti nici măcar ce au mâncat ei înşişi. Sau poate că ei nici n-au mâncat nimic. N-am observat. Nici eu n-am fost prea atent. Dar atunci nu mă aşteptam la o crimă.

Acum se ridicaseră în picioare, aplecându-se unul către celălalt pentru a se sprijini în momentele când podeaua le dispărea de sub picioare. Am spus:

— Dacă vă duceţi jos, v-aş ruga să aveţi amabilitatea să-l poftiţi pe Tadeusz să vină sus, la mine, aici. Cred că-i în camera de odihnă.

— S-o fi culcat, a spus Allen. Şi doarme.

— Poate fi oriunde într-altă parte, am rostit eu cu certitudine, dar nu în pat.

După un minut a apărut şi Tadeusz, mirosind zdravăn a coniac, cu o expresie vexată pe trăsăturile sale aristocratice. A spus, fără niciun preambul:

— Afurisit de neplăcut. Cel mai afurisit! Nu ştii unde să găsesc un şperaclu? Idiotul ăla de Antonio a adormit buştean şi a încuiat cabina pe dinăuntru şi probabil că-i îndopat până-n gât cu sedative. Pur şi simplu nu-l putem

trezi. Un cretin!

I-am arătat cheia de la uşa cabinei sale.

— N-a încuiat el uşa pe dinăuntru, am încuiat-o eu pe dinafară.

Perplex, Contele s-a uitat la mine pentru o clipă, apoi şi-a scos clondirul în mod mecanic, pe măsură ce o înţelegere şocantă i-a apărut pe chip. Nu cine ştie ce şoc, doar unul mic, dar eram sigur că, oricât de micuţ era, şocul acela era veritabil, şi-a scuturat clondirul şi în pahar au clipocit două-trei picături. A întins mâna după Black Label, şi-a turnat singur cu o mână fermă şi generoasă şi a tras zdravăn din băutură.

— Nu m-a putut auzi? Este dincolo de... de posibilitatea de a auzi?

— Regret. A mâncat ceva, nu-mi vine în minte nicio altă alternativă, vreo toxină ucigătoare, ceva puternic, o Otravă cu acţiune rapidă şi letală.

— Chiar mort? Am dat din cap afirmativ. Chiar mort, a repetat el. Şi eu care i-am spus să-nceteze cu scandalul ăsta de Operă Latină şi am plecat şi am părăsit un om pe moarte! A mai băut puţin scotch şi s-a strâmbat, o grimasă care nu reprezenta o reflecţie privindu-l pe Johnnie Walker. Sunt anumite avantaje pentru catolicii căzuţi în păcat, doctore Marlowe.

— Prostii. Îmbrăcămintea din pânză de sac şi cenuşa nu numai că nu ne sunt de niciun ajutor, dar pur şi simplu n-au ce căuta aici. Bine, bine. Deci, n-aţi bănuit că ar putea fi ceva în neregulă cu el. Eu l-am văzut la masă şi n-am fost mai isteţ, deşi se presupune că sunt medic. Şi, oricum, atunci când l-aţi lăsat în cabină, era deja prea târziu: atunci era pe moarte. I-am mai turnat ceva scotch, dar nu m-am atins de propriul meu pahar. Măcar şi o minte relativ trează ar fi putut să se dovedească utilă cât de cât, cel puţin aşa vedeam eu lucrurile în momentele acelea. Aţi stat lângă el în timpul cinei. Puteţi să vă reamintiţi ce-aţi mâncat?

— Ca toată lumea. Era-clar că Contele era mult mai zguduit, decât îi permitea natura sa aristocrată. Doar că el n-a mâncat ca toată lumea.

— Mintea mea nu prea este în situaţia de a dezlega şarade, Tadeusz.

— Grape-fruit şi seminţe de floarea soarelui. Era unul dintre aiuriţii ăia vegetarieni.

— Ia-o încet, Tadeusz. Aiuriţii ăia s-ar putea să ne-ngroape pe noi.

Contele se strâmbă din nou.

— O ciudată remarcă, prost aleasă. Antonio nu mânca niciodată carne. Şi avea ceva împotriva cartofilor. Aşa că tot ce înghiţea el era doar varza de Bruxelles şi hrean. Îmi amintesc asta foarte bine, deoarece hrean i-am dat eu şi Cecil şi se pare că acesta i-a plăcut în mod deosebit. Contele s-a scuturat de silă. O mâncare barbară, bună doar pentru palatele ignoranţilor de anglo-saxoni. Chiar şi tânărul Cecil are delicateţea de a detesta mizeria aceea. Era notabilcă Tadeusz era singura persoană din echipa de filmare, care nu vorbea despre Cecil Golightly cu apelativul de Duce – poate că-şi închipuia că el era cel mai sus-pus pe scara titlurilor nobiliare sau, mai probabil, el însuşi fiind un aristocrat făcut, era împotriva celor ce-şi permiteau jocuri frivole şi libertine cu titlurile nobile.

— A băut sucuri de fructe?

— Antonio avea propria sa apă de orz, făcută în casă. Contele a zâmbit slab. Era concepţia sa că orice-a fost vârât în conserve, a fost pângărit, înainte de a fi introdus acolo. Antonio era foarte strict în aceste probleme.

— Supă? Niciun pic?

— Coadă de vacă?

— Bineînţeles. Ce altceva? Vreau să spun, ce altceva a mai mâncat el?

— Nici măcar felul principal nu şi l-a terminat – ei, varza şi hreanul. Poate-ţi aminteşti că a ieşit în graba mare.

— Îmi amintesc. Suferea de rău de mare?

— Nu ştiu. Uite, eu îl cunosc din acelaşi moment când l-ai cunoscut şi dumneata. În ultimele două zile îşi cam pierduse culoarea feţei. Dar cine oare nu şi-o pierduse?

Tocmai încercam să formulez o nouă întrebare-cheie, când şi-a făcut apariţia John Cummings Gobi. Neobişnuita sa poreclă fusese moştenită de la un bunic francez din Savoia Superioară, unde, aparent, acesta nu era deloc un nume neobişnuit. Inevitabil, echipa de filmare îl botezase „plimbăreţul”, probabil însă că Gobi habar n-avea de asta –

nu era el genul de om cu care să-ţi permiţi asemenea libertăţi.

Orice altă persoană care ar fi pătruns de pe puntea principală în sufragerie într-o asemenea noapte, ar fi prezentat o înfăţişare, variind între „bătut de vânturi” şi „scărmănat”. Dar niciun fir din părul negru, moale, cu cărare pe mijloc, periat spre spate al lui Goln nu se mişcase de la locul său. Dacă mi s-ar fi spus că el evită produsele standard utilizate de frizeri pentru fixarea părului, înclinând în favoarea unui clei pentru lipirea pieilor, n-aş fi găsit niciun motiv care să mă determine să n-o cred. Iar freza arăta exact ca omul: totul moale, calm, imperturbabil şi complet sub control. Comparaţia avea doar o singură excepţie. Freza era rafinată, pe când Gobi nu era. El nu era decât inteligent. Avea o înălţime medie, rotofei, dar nu gras, cu o faţă netedă, fără trăsături. A fost unicul om pe care l-am văzut vreodată purtând pince-nez şi, aşa cum se-ntâmplă adesea cu Gobi – un unicat perfect, deoarece pe nasul său pince-nez-ul părea atât de inevitabil, încât era imposibil să te gândeşti că ar putea purta vreodată şi alt tip de obiect ajutător la citit. Mai presus de orice însă, era un om civilizat şi urban în sensul bun al cuvântului.

Şi-a luat un pahar de pe raft, şi-a sicronizat mersul rapid şi sigur cu legănarea sălbatică a lui MORNING ROSE, s-a aşezat la dreapta mea, a pus mâna pe Black Label şi-a spus:

— Îmi permiteţi?

— De haram a venit, de haram s-a dus, i-am răspuns eu. Tocmai am furat-o din rezerva proprie a domnului Gerran.

— Confesiunea s-a marcat. Şi-a turnat în pahar. Asta face din mine un simplu accesoriu. Noroc.

— Bănuiesc că tocmai veneaţi de la domnul Gerran, am zis eu.

— Da. Este cât se poate de deprimat. Trist, trist ceea ce s-a petrecut cu acel tânăr. O treabă nenorocită. Asta este încă ceva în legătură cu Goin, el îşi are propriile priorităţi: un contabil obişnuit al unei companii, confruntat cu ştirea morţii unui membru din echipă, s-ar fi întrebat imediat în ce măsură decesul va influenţa proiectul în

întregul său... Goin însă a văzut întâi latura umană. Sau, poate doar. a vorbit mai întâi de aceasta. Ştiu că nu eram prea corect faţă de el. A continuat: Am înţeles că, până acum, n-aţi reuşit să stabiliţi cauza morţii. Inevitabil, diplomaţia constituia o a doua natură pentru Goin, doar ar fi putut atât de uşor şi de adevărat să spună că habar n-aveam cum s-o fac!

Aşa că am spus-o eu pentru el:

— Habar n-am cum s-o fac.

— Dacă vorbeşti aşa, nu vei ajunge niciodată în Harley Street.

— Otravă, asta-i sigur. Dar este singurul lucru sigur. Car cu mine biblioteca medicală uzuală pentru maladii pe mare, dar nu-mi este de prea mare folos. Pentru a identifica o otravă trebuie fie să efectuezi o analiză chimică, fie să vezi otrava acţionând asupra victimei – majoritatea otrăvurilor puternice dau simptome specifice fiecăreia dintre ele şi-şi urmează propriul, curs idiosyncratic. Dar Antonio murise înainte de a ajunge eu la el şi-mi lipsesc condiţiile pentru a face lucrări patologice, chiar dacă cineva îşi închipuie că m-aş pricepe să le fac.

— Distrugeţi toată credinţa mea în profesia de medic. Cyanide?

— Imposibil. Antonio n-a murit deodată. Două picături de hidrocianură – acid prusic – sau chiar şi o minusculă cantitate de acid farmaceutic, adică doar o concentraţie de doi la sută de acid prusic, şi mori înainte ca paharul să atingă duşumeaua. Iar în cazul cyanidelor este vorba de o crimă, întotdeauna este vorba de o crimă. Nu cunosc nicio cale prin care ar putea fi administrat accidental. Dar sunt convins că moartea lui Antonio a fost accidentală.

Goin şi-a mai turnat puţin scotch.

— Ce te face să fii atât de sigur că a fost un accident?

— Ce mă face să fiu atât de sigur? Uite o întrebare la care-i greu să scoţi răspunsul din mânecă, dat fiind că eu sunt convins că n-a fost nicidecum vorba de un accident, în primul rând, nu au existat ocazii pentru a i se administra vreo otravă. Ştim că Antonio s-a aflat singur în cabina sa toată după-amiaza, până la ora cinei. M-am uitat la Conte. Antonio avea cumva ceva provizii alimentare proprii în

cabina sa?

— Cum de-ai ghicit? Contele părea foarte surprins.

— Eu nu ghicesc, doar elimin. Avea?

— Două geamantane din nuiele, pline cu borcane de sticlă – cred c-am menţionat deja că Antonio nu mânca nimic din cutie metalică – conţinând tot soiul de produse vegetale stranii, plus câteva duzini de borcănaşe cu mâncare pentru sugari, cu tot soiul de piureuri. Vezi ce pretenţios consumator a fost bietul Antonio?

— Uite că-ncep să se-adune... Cred că acolo vom afla un răspuns. Va trebui să colectez câte puţin din rezervele alimentare ale căpitanului Imne şi să le dau la analiză la întoarcere. Întorcându-ne la ocaziile de a fi fost otrăvit: Antonio a urcat aici, în sufragerie, a mâncat ceea ce am mâncat cu toţii...

— Fără sucuri de fructe, fără supă, fără tocană de miel, fără cartofi, a enumerat Contele.

— Nimic din acestea. Dar exact ce am avut cu toţii, i-am răspuns. Apoi s-a întors direct în cabina sa. În al doilea rând, cine-ar fi putut dori să omoare o persoană atât de inofensivă ca aceasta, mai ales că Antonio era cu totul străin pentru noi – ne-am întâlnit cu el la Wick pentru prima oară? Şi cine-ar fi nebunul care să administreze o otravă mortală într-o comunitate închisă ca a noastră, ştiind că nu va avea scăpare şi că Scotland Yard-ul va sta pe zidurile cheiurilor de la Wick, aşteptând întoarcerea noastră?

— Poate că aşa îşi închipuie un nebun raţiunea unei persoane, sănătoase, a spus Goin.

— Cum îl chema pe regele ăla englez care a murit din cauza excesului de mrene cu ouă ochi? a spus Contele. În opinia mea, Antonio a murit din cauza excesului de hrean.

— Tot ce se poate. Mi-am împins scaunul şi am încercat să mă ridic. Dar n-am făcut-o imediat. Undeva, în gândirea mea înceţoşată şi fără odihnă, Contele trăsese de sforicica unui clopoţel, un clinchet infinitezimal, atât de îndepărtat, încât dacă n-aş fi stat cu urechile ciulite, mi-ar fi scăpat cu desăvârşire. Dar eu ascultam, aşa cum ascultă oamenii întotdeauna, atunci când ştiu că doamna neagră cu coasa stă într-un colţ, aşteptând să lovească pe la spate. Ştiam că cei doi mă urmăresc. Am oftat. Decizii, decizii.

Antonio trebuie dus la...

— În velatură? a întrebat Goin.

— În velatură. Cabina Contelui trebuie curăţată. Moartea trebuie trecută în jurnalul de bord. Certificat de deces. Şi domnul Smith va trebui să se ocupe de funeralii.

— Domnul Smith? Contele era oarecum surprins. Nu preţiosul nostru comandant?

— Căpitanul Imne este în braţele lui Morpheus, am spus eu. Am încercat...

— Ai încurcat zeităţile, a spus Goin. Trebuia să spui – Bachus.

— Cred că ai dreptate. Scuzaţi-mă, domnilor.

M-am dus direct în cabina mea, dar nu pentru a scrie vreun certificat de deces. După cum îi spusesem lui Goin, luasem cu mine o bibliotecă medicală şi nu una dintre cele mai reduse. Am ales mai multe cărţi, inclusiv cea a lui Glaister „Jurisprudenţa Medicală şi Toxicologia” Ediţia a noua (Edimburg 1950), a lui Dewar „Texte de Farmacologie Judiciară” (Londra 1946) şi Gonzales, Vance şi Helpem „Medicină Legală şi Toxicologie” care se pare, fusese editată înainte de război. Am început să consult sumarele şi în cinci minute am găsit ceea ce-mi trebuia.

Începutul era la capitolul „Otrăvuri Sistematice” şi se numea A CONITE Botanic. O plantă otrăvitoare din ordinul Ranunculaceae. În mod deosebit, omagul şi omagul galben. Phar. Aconitum napellus. Aconitina, un extract alcaloid din acestea, este recunoscut, în general, ca fiind cea mai puternică otravă letală din cele identificate până-n prezent: o doză de maximum 0,004 gr, este mortală pentru om. Aconita şi alcaloidul produc arsuri, împunsături stranii şi dureri ascuţite, atunci când sunt aplicate cuiva. Mai târziu, mai ales când este vorba de doze mai mari, apar vărsături violente, urmate de blocarea mişcărilor, paralizarea senzaţiilor şi o puternică tulburare cardiacă, urmată de moartea prin sincopă.

Tratament: pentru a obţine vreun» succes, trebuie aplicat imediat. Spălături gastrice, 12 gr, de acid tanic în două galoane de apă caldă, urmate de 1, 2 gr, acid tanic în 180 ml de apă călâie, după care se va da cărbune animal în suspensie lichidă. Sunt indicate, ca fiind necesare,

stimulente cardiace şi respiratorii, respiraţie artificială şi oxigen.

N.B. Rădăcina de aconită a fost ingurgitată adesea din greşeală, în locul hreanului.

Capitolul 3

Continuam să mă uit la articolul despre Aconite, fără însă a mai citi din el, când preocupările mele au fost umbrite gradat de simţământul că ceva deosebit se petrece cu MORNING ROSE. Continua să înainteze, bătrânele ei motoare cu aburi, hrănite cu petrol, la fel de demne de încredere precum au fost dintotdeauna, dar mişcarea ei se modificase. Factorul de legănare crescuse, până ce nava se răsucea într-un mod neliniştitor, înspăimântător chiar, într-un unghi de aproape 70 de grade: tangajul s-a redus corespunzător şi s-a diminuat cu o fracţiune din ceea ce fusese vibraţia trepidantă şi zgomotoasă a provei izbind valurile.

Am pus un semn la articolul respectiv, am închis cartea apoi m-am bălăbănit şi m-am împleticit – n-aş putea spune că am alergat, deoarece aceasta era, fizic, imposibil – de-a lungul coridorului, sus, pe scara spre tambuchi, înspre puntea superioară. Era întuneric, dar nu suficient de întuneric, pentru a mă împiedica să-mi aflu direcţia, după cum bătea vântul, după spuma aruncată în sus de marea înnebunită. M-am dat înapoi şi m-am apucat zdravăn de o balustradă mai landemână, întrucât un mare zid de apă, negru, vânos şi duşmănos, a străbătut nava pe lăţimea ei – era cel puţin cu zece picioare mai sus de capul meu. Am fost sigur că valul, conţinând tone de apă, se va sparge chiar pe puntea de la babord a traulerului. N-am reuşit să văd cum a făcut-o, dar acţiunea valului a eşuat: pe când valul trecea pe deasupra noastră, depresiunea de la tribord s-a adâncit şi MORNING ROSE, alunecând peste ea într-un unghi de aproape patruzeci de grade, a căzut pur şi simplu acolo, apăsată de imensa cantitate de apă de la babordul său. A urmat familiarul tunet exploziv, „apoi MORNING ROSE a început să vibreze şi să mârâie, în timp ce tablele şi niturile suprasolicitate se rearanjau, pentru a face faţă bruştei tensionări restrictive, iar apa albă şi rece ca gheaţa s-a înspumat peste tribord, s-a încolăcit în jurul, gleznelor mele şi a dispărut, gâlgâind prin gaura de drenaj, „în timp ce MORNING ROSE s-a îndreptat şi s-a aplecat mult pe

cealaltă parte a sa. Nu exista mici un motiv de îngrijorare în legătură cu asta, nicio ameninţare a securităţii şi a vieţii, pentru asta fuseseră construite traulerele arctice şi MORNING ROSE putea să continue în a-şi ispăşi pedeapsa aceasta la nesfârşit. Exista totuşi un anumit motiv de îngrijorare, dacă asemenea cuvânt poate exprima o disperată şi acută nelinişte: valul masiv care a lovit nava la babord, i-a schimbat cursul cu aproximativ 20 de grade. A rămas la 20 de grade deviaţie faţă de cursul normal, şi continua să fie la aceeaşi depărtare – nimeni nu încerca s-o întoarcă. Încă un val, mai mic însă, şi iat-o cu încă cinci grade către est, unde din nou rămâne fără nicio modificare. Am luat-o la goană către scara mobilă a punţii de comandă.

M-am repezit şi aproape că am dărâmat pe cineva, exact în locul unde, cu o oră în urmă mă ciocnisem cu Mary dragă. De rândul acesta, contactul a fost mult mai solid şi persoana a spus: „Oof!” sau ceva similar. Strigătul unei doamne lovite diferă complet de cel al unui bărbat, iar instinctul, şi un fel de raţiune instantanee mi-au spus că m-am ciocnit iarăşi de aceeaşi persoană – Judith Haynes trebuie să fie în pat cu cocherii ei, iar Mary Scumpa era fie cu Allen, fie în pat, visând la el. Oricum, niciuna nu era tipul de plimbăreaţă.

Am rostit ceva ce ar fi putut fi răstălmăcit ca o scuză bruscă, am dat un pas înapoi şi eram cu piciorul pe prima treaptă, când ea s-a prins cu ambele mâini de braţul meu.

— S-a-ntâmplat ceva rău. Ştiu asta. Ce anume? Vocea ei era calmă, dar atât de tare cât să se poată face auzită peste pocnetul ascuţit al vântului în velatură. Sigur că ştia că s-a petrecut ceva rău – să-l vezi pe doctorul Marlowe ieşind în afara timpului acordat plimbării sale obişnuite, era la fel de eficientă ca o sirenă de alarmă a poliţiei sau a unui raid aerian, oricând s-ar fi întâmplat aşa ceva. Tocmai voiam să spun ceva în legătură cu asta, când ea a continuat: De aceea am şi venit pe punte, ceea ce a redus la tăcere orice remarcă tăioasă pe care aş fi fost pregătit s-o fac, deoarece ea îşi dăduse seama de pericol înaintea mea. Dar vezi că ea n-avea capul ocupat cu Aconitum napells.

— Vasul nu mai este sub control. Nu este nimeni la

post pe puntea de comandă, nimeni nu face nimic ca să menţină cursul.

— Pot să ajut cu ceva?

Era minunată.

— Da. În cambuză, lângă sobă, este o ţâşnitoare electrică cu apă caldă. Adu-mi o cană cu apă destul de călduţă pentru a putea fi băută, un pahar mai mare şi nişte sare. Foarte multă sare.

Abia am apucat să văd cum dă afirmativ din cap şi a şi dispărut. După patru secunde, eram în timonerie. Am zărit cu greu o figură contorsionată peste masa cu hărţi şi alta, stând aparent drept la timonă. Altceva nimic. Cele două becuri de sus erau doar două licăriri gălbejite. Mi-au trebuit aproape cincisprezece secunde pentru a localiza panoul de comandă aflat chiar în faţa timonei, dar după asta, mi-au fost suficiente două secunde pentru localizarea reostatului şi răsucirea lui la maximum. Strălucirea bruscă a luminii albe m-a făcut să clipesc dureros.

La masa cu hărţi era Smithy, la timonă – Oakley, primul şezând, celălalt stând drept în picioare, dar aceasta nu-nsemna că Oakley ar fi fost într-o stare mai bună decât secundul, doar că niciunul nu părea capabil de a se mişca cumva din poziţia pe care o adoptase. Ambii aveau capetele arcuite înspre genunchi, se ţineau strâns cu mâinile de stomac. Niciunul dintre ei nu scotea niciun sunet. Poate că niciunul dintre ei nu simţea nicio durere, iar poziţiile pe care şi le luaseră erau doar rezultatul vreunui mecanism motor involuntar. Tot atât de posibil era şi că amândoi aveau coardele vocale paralizate.

M-am uitat la Smithy. O viaţă este la fel de importantă ca oricare alta, sau cel puţin aşa gândeşte oricare dintr-un grup de suferinzi, dar în cazul de faţă eu trebuia să mă preocup de marele bine al tuturor, iar coincidenţa că aceşti „toţi” mă cuprindea şi pe mine, nu avea niciun impact asupra alegerii pe care o făcusem: dacă MORNING ROSE dădea de necaz, şi aveam strania convingere că tocmai aşa stăteau lucrurile, Smithy era omul pe care-l doream în apropierea mea.

Ochii lui erau deschişi şi privirea dovedea înţelegere. Printre altele, articolul despre Aconite indica menţinerea

nealterată a inteligenţei până la sfârşit. Oare acesta era chiar sfârşitul? Paralizarea mişcării, glăsuia articolul, şi, indubitabil aici aveam de-a face cu o paralizare a mişcărilor. Paralizarea simţurilor – poate că din acest motiv ei nu-şi strigau agonia, poate că însă îşi vărsaseră plămânii strigând de-aici, de la puntea superioară, dar n-a fost nimeni pe-aproape ca să-i audă, însă acum încetaseră să mai simtă ceva. Am văzut, dar am înregistrat slab faptul că pe duşumea, alăturate, erau două sufertaşe de metal, ambele golite de mâncare de foarte scurtă vreme. Ambele, mi-a trecut prin minte, ar fi putut fi generatoare de moarte, dar m-am oprit, din pricina unui detaliu foarte straniu – nu exista absolut nici unsemn de vomă violentă despre care se vorbea în articol. Îmi doream din tot sufletul ca undeva, cândva, să-mi fi dat silinţa să învăţ Câte ceva despre otrăviri, despre cauzele lor, despre efecte, simptome şi simptome aberante, dacă există, ceea ce părea că ar fi apărut în cazul nostru.

A intrat Mary Stuart. Hainele ei erau leoarcă, iar părul îngrozitor de ciufulit; venise foarte repede şi adusese exact ceea ce-i cerusem eu să aducă, inclusiv o lingură, despre care uitasem. I-am spus:

— Un ceainic cu apă – şase linguri de sare. Rapid. Amestecă-le bine.

Spălături stomacale, glăsuia cartea, dar în ceea ce privea acidul tanic şi cărbunele animal, parcă m-aş fi aflat pe lună. Singura speranţă rămasă era acţiunea puternică şi rapidă a emeticului. Bătrânul de la şcoala mea de medici ar fi preferat un sulfat de aluminium şi zinc, dar eu n-aveam la dispoziţie nimic altceva decât clorură de sodiu – sare obişnuită. Speram cu ardoare că absorbţia de aconite în fluxul sanguin nu fusese făcută într-un grad prea mare şi nu aveam absolut niciun dubiu că era vorba de aconite. Coincidenţa este coincidenţă, dar dacă s-ar fi introdus vreo fiertură mai excentrică precum ar fi curara, în stadiul acesta, ar fi fost cam prea de tot. L-am ridicat pe Smithy în şezând şi tocmai îmi vârâsem mâinile la subţiorile lui, când un tânăr marinar brun, îmbrăcat – pe vremea aceea atât de amarnică – numai într-un jerseu şi o pereche de jeanşi, a intrat în grabă în «timonerie. Era Allison, cel mai mare

dintre cei doi timonieri-şefi. A privit, fără pic de uimire, la cei doi bărbaţi de pe punte; era un matelot perfect turnat în formele lui Smithy.

— Ce s-a întâmplat, doctore?

— Toxiinfecţie alimentară.

— Asta ne mai lipsea! Adormisem. Ceva m-a trezit. Am ştiut că ceva nu era în regulă, că vasul ieşise de sub comandă. Îl credeam. Toţi marinarii experimentaţi au această capacitate intrinsecă de a sesiza pericolul. Chiar şi-n somn. M-am mai întâlnit cu asemenea cazuri. S-a dus iute către masa cu hărţi, apoi a aruncat o privire înspre busolă. Cincizeci de grade în afara cursului, către est.

— Avem la dispoziţie întreaga Mare Barents, pentru a hălădui prin ea. Ajută-mă, te rog, să-l aşez pe domnul Smithy.

L-am luat fiecare de câte un braţ şi l-am târât spre uşă.

Mary dragă a încetat să mai amestece în ceainicul de metal şi ne-a privit perplexă:

— Unde-l duceţi pe domnul Smithy?

— Îl scoatem puţin afară. Ce şi-o fi închipuit că vrem să facem cu el, să-l aruncăm peste bord? Aerul rece este un element terapeutic.

— Dar ninge. Şi-i înfiorător de frig.

— Apoi, lui urmează, sper, să-i fie foarte, foarte rău. Mai bine afară, decât înăuntru. Ce gust are amestecul?

A sorbit puţină apă cu sare din lingură şi s-a strâmbat cumplit:

— E înfiorătoare!

— Ai putea-o înghiţi?

A-ncercat şi s-a cutremurat toată:

— Abia de pot.

— Mai pune trei linguri.

L-am târât pe Smithy afară, şi l-am proţăpit stând în fund. Pânza expusă la vânt îi asigura o oarecare protecţie, dar nu cine ştie ce. Îşi ţinea ochii deschişi, urmărind acţiunile noastre şi părea a fi conştient de tot ceea ce se petrece. I-am lipit emeticul de buze şi am clătinat puţin ceainicul, dar lichidul n-a făcut decât să i se prelingă pe bărbie. I-am tras capul spre spate şi i-am turnat puţin emetic în gură. Era clar că nu se pierduseră toate

senzaţiile, întrucât chipul său s-a contorsionat într-o strâmbătură de dezgust. Mai important însă, mărul lui Adam i s-a rostogolit în sus şi-n jos şi am ştiut c-a înghiţit puţin din el. Încurajat, i-am turnat o porţie dublă şi, de rândul acesta, a înghiţit-o în întregime. N-au trecut nici zece secunde şi i s-a făcut aşa o greaţă, cum n-am mai întâlnit nicicând în cariera mea. Trecând peste protestele lui Mary şi în ciuda compasiunii" extrem de evidente manifestate de Allison, l-am forţat să mai primească nişte apă sărată. Când a început să scuipe sânge, m-am întors către Oakley.

În cincisprezece minute, deţineam doi oameni încă foarte bolnavi, suferind clar de violente dureri abdominale şi slăbiţi până la extenuare, dar, ceea ce era cel mai important, deţineam doi oameni care nu vor sucomba în acelaşi mod ca nefericitul de Antonio. Allison era la cârmă, cu MORNING ROSE readusă la cursul normal. Mary, cu părul ei galben-pai acoperit acum de zăpadă, şedea lângă foarte ameţitul Oakley. Smithy îşi revenise deja destul pentru a şedea pe scara de pisică de la timonerie, deşi mai avea încă nevoie de braţul meu, pentru a-l susţine atunci când MORNING ROSE se bălăbănea foarte puternic. Începuse să-şi revină, dar nu-şi putea utiliza vocea decât extrem de puţin.

— Brandy, a rostit el răguşit.

Am dat negativ din cap:

— Contraindicat. Aşa spune litera cărţii.

— Otard-Dupuy, a insistat el. Cel puţin, mintea sa era suficient de clară. M-am ridicat şi i-am adus o sticlă din rezerva particulară a căpitanului Imne. După cele prin care stomacul său tocmai trecuse, niţel acid carbonic nu-i putea dăuna prea tare. Şi-a dus sticla la gură, a tras zdravăn şi, imediat, a reînceput să vomite.

— Poate c-ar fi trebuit să-ţi fi dat un coniac chiar de la bun început, am spus eu, totuşi, apa cu sare revine la un preţ mai redus.

A-ncercat să zâmbească, un efort scurt şi dureros, apoi a tras din nou din sticlă. De rândul acesta coniacul a rămas în el, probabil că stomacul său era căptuşit cu oţel şi azbest. I-am luat sticla şi i-am oferit-o lui Oakley, care s-a

cutremurat şi a clătinat din cap.

— Cine-i la cârmă? vocea lui Smithy era o şoaptă răguşită, de parcă vorbitul i-ar fi pricinuit durere, ceea ce este foarte probabil că se şi întâmpla.

— Allison.

A dat din cap satisfăcut:

— Blestemată navă, a spus el. Blestemată mare. Am rău de mare. Eu! Rău de mare...

— Ţi-e rău, adevărat. Dar n-are nicio legătură cu marea. Blestemata asta de navă, împleticindu-se în blestemata asta de mare este tot ceea ce te-a salvat. Un calm absolut şi Smithy s-ar fi aflat acum printre nemuritori. Încercam să mă gândesc de ce oare cineva, care nu era complet dezaxat, ar fi dorit ca Smithy şi Oakley să ajungă printre nemuritori, dar ideea părea atât de absurdă, încât am abandonat-o aproape imediat ce mi-a răsărit în minte. Otrăvire cu alimente şi, spre norocul meu, aici am ajuns la timp.

A dat din cap, dar a continuat să tacă. Mary dragă a spus:

— Mâinile şi obrajii domnului Oakley sunt îngheţate şi dumnealui tremură de frig. Şi eu la fel, din acelaşi motiv.

Abia atunci mi-am dat seama că şi cu mine se petrecea acelaşi lucru. L-am ajutat pe Smithy să se aşeze pe scaunul înşurubat lângă timonă, apoi m-am dus s-o asist pe Mary dragă, care se străduia să-l ridice pe Oakley cel cu genunchii ca piftia. Când Goin şi Contele au apărut în capul scării mobile, tocmai reuşiserăm aproximativ să-l ridicăm pe Oakley, acum, practic, o greutate moartă, sprijinindu-l unul de-o mână şi altul de cealaltă.

— Am ajuns, slavă Domnului! Goin îşi cam pierduse respiraţia dar niciun fir de păr nu i se mutase de la locul lui. Te-am căutat peste tot. Omul acesta este cumva beat?

— Bolnav. De aceeaşi boală ca Antonio, doar că a fost mai norocos. Ce-i panica asta?

— Aceeaşi boală... Doamne, Marlowe! Dumnezeule, dar s-a transformat într-o veritabilă epidemie!

— O clipă! L-am ajutat pe Oakley să intre şi l-am aşezat cât s-a putut mai confortabil pe nişte veste de salvare din bumbac. Iar un caz, bănuiesc, nu-i aşa?

— Da, Otto Gerran. Poate că oi fi ridicat o sprânceană, nu-mi mai amintesc, dar ştiu că n-am fost deosebit de mirat. Mi se părea că oricine s-ar fi aflat la o distanţă de la care să-i poată simţi măcar şi mirosul acelei blestemate de aconite, era supus sucombării în orice moment. Am bătut la uşa cabinei sale acum vreo zece minute, nu mi-a răspuns nimeni, am intrat şi am dat de el, rostogolindu-se pe podea...

Prin minte mi-a trecut un gând ireverenţios: cu formele sale sferice, Otto Gerran era cel mai potrivit pentru a se rostogoli pe vreo podea. Nu cred că Otto sesizase partea comică în clipele acelea. I-am spus lui Allison:

— N-ai putea chema pe cineva aici să te ajute?

— Nicio problemă. Timonierul-şef a indicat cu capul mica centrală din colţ: Trebuie doar să telefonez la popotă.

— Nu-i nevoie, a intervenit Contele. Rămân eu.

— Foarte amabil. I-am arătat şi eu cu capul pe Smithy şi pe Oakley. Încă nu sunt în stare să coboare. Dac-ar încerca s-o facă, s-ar da de-a berbeleacul. Ai putea să le aduci nişte pături?

— Sigur. A ezitat. Cabina mea.

— E încuiată. A mea nu-i. Găseşti pături pe pat şi mai sunt şi jos, în dulap. Contele a plecat şi eu m-am întors către Allison: Cum i-aş putea atrage atenţia căpitanului? Numai că nu i-am dinamitat uşa cabinei... Se pare că are un somn foarte adânc.

Allison a zâmbit şi mi-a indicat din nou micro-centrala din colţ:

— Telefonul atârnă chiar deasupra capului său. Circuitul este dotat cu o rezistenţă. Ţârâitul poate răsuna precum sirena de ceaţă a unui QE-2.

— Spune-i să vină în camera domnului Gerran şi mai spune-i că-i urgent.

— Bine... Allison părea mai puţin sigur pe el. Căpitanului Imne nu-i prea plăcea să fie trezit în mijlocul nopţii. Nu fără un motiv afurisit de bun, vreau să spun, şi acum, că secundul şi şeful sunt iarăşi bine...

— Spune-i că Antonio a murit.

Capitolul 4

Cel puţin Otto nu era mort. Peste urletul vântului şi al mării, peste trosnetele şi mârâiturile bătrânului trauler, croindu-şi drum prin uraganul arctic, glasul lui Otto se auzea distinct de la cel puţin douăsprezece picioare depărtare de cabina sa. Totuşi, ceea ce rostea el era departe de a se distinge, icnelile sfâşietoare şi suspinele agonizante prevesteau răul, vizibil în momentul în care am deschis uşa.

Otto Gerran arăta exact aşa cum se-auzea, nu chiar pe moarte, dar înaintând rapid în acea direcţie. După cum ne-a spus şi Goin, el se rostogolea cu-adevărat pe duşumea, ţinându-se cu ambele mâini de gât, de parcă ar fi vrut să se gâtuie singur. Culoarea normală a chipului său, de un maroniu-roşcat, se transformase acum într-un periculos purpuriu întunecat, ochii îi erau însângeraţi şi buzele pătate cu spuma purpurie care-i ieşea din gură şi care avea aproape aceeaşi nuanţă ca şi pielea feţei. Sau poate că buzele sale ar fi fost oricum purpurii, asemenea celor cianozaţi. După câte am reuşit să văd, nici un singur simptom ivit la el nu se asemăna cu cele avute de Smithy şi Oakley – cam atât în ceea ce priveşte experţii toxicologi şi informaţiile obţinute din cărţile lor.

I-am spus lui Goin:

— Hai să-l ridicăm în picioare şi să-l cărăm în baie.

Era destul de clar şi de simplu, dac-o luai doar ca declaraţie de intenţii, dar execuţia era departe de a fi simplă – era chiar imposibilă. Sarcina de a manipula 245 de livre de meduză non-cooperantă s-a dovedit dincolo de puterile noastre. Tocmai eram pe punctul de a abandona încercarea şi de a-i administra ceea ce ar fi însemnat un prim ajutor foarte scârbos chiar la faţa locului, când au intrat în cabină căpitanul Imne şi domnul Stokes. Surprinderea mea la remarcabila promptitudine cu care s-au prezentat a fost nulă, pe lângă uimirea mea iniţială, atunci când am observat că ambii erau îmbrăcaţi din cap până-n picioare. Abia când am observat încreţiturile orizontale de pe pantalonii lor, mi-am dat seama că au

dormit cu hainele pe ei. Am rostit în gând o scurtă rugăciune pentru însănătoşirea rapidă şi completă a lui Smithy.

— Ce Dumnezeu se petrece? Indiferent de starea în care s-a aflat cu un ceas în urmă căpitanul Imne, acum era perfect treaz. Allison zice că băiatul ăla italian a murit şi... S-a întrerupt brusc, deoarece eu şi cu Goin ne îndepărtaserăm suficient, pentru a-l lăsa să arunce o primă privire lui Gerran, răstignit pe jos şi văicărindu-se întruna. Iisuse!! A înaintat un pas şi s-a uitat atent în jos. Ce naiba... d criză de epilepsie?

— Otravă. Aceeaşi otravă care l-a ucis şi pe Antonio şi aproape că i-a omorât pe secund şi pe Oakley. Veniţi şi ajutaţi-ne să-l cărăm în baie.

— Otravă! L-a privit pe domnul Stokes, de parcă ar fi dorit să obţină de la el o confirmare că este absolut imposibil să fie vorba de otravă, dar domnul Stokes, nu era în stare să confirme nimic – rămăsese blocat, cuprivirile pironite la omul contorsionat pe podea. Otravă! Pe vasul meu! Ce otravă? De unde-a fost luată? Cine le-a dat-o? De ce trebuia...

— Eu sunt doctor, nu detectiv. Nu am habar de cine, unde, când, de ce, ce. Tot ce ştiu este că, în timp ce noi discutăm aici, omul moare.

— N-au fost necesare nici treizeci de secunde pentru ca noi patru să-l cărăm pe Otto Gerran în baie. Era un loc destul de înghesuit pentru a putea manipula un om, dar aveam convingerea fermă că el însuşi ar fi preferat un Otto Gerran zgâriat dar viu, unui Otto Gerran imaculat, dar mort. Emeticul a acţionat, la fel de rapid şi eficient cum o făcuse şi cu Smithy şi cu Oakley şi, în trei minute, l-am pus la loc, pe cuşeta sa, sub un munte de pături. Continua să se văicărească incoerent şi tremura atât de violent, încât dinţii îi clănţăneau inconsolabil, însă purpuriul întunecat a început să-i dispară din obraji, iar spuma i-s-a uscat pe buze.

— Cred că acum e O.K., dar te rog să-l mai ţii sub supraveghere, da? i-am spus lui Goin. Mă întorc în cinci minute.

La uşă, m-a oprit căpitanul Imne:

— Te rog, doctore Marlowe, aş dori să stăm puţin de vorbă.

— Mai târziu.

— Acum. În calitate de comandant al acestei nave...

I-am pus o mână pe umăr şi a amuţit. Aş fi dorit să-i spun că, în calitate de comandant al acestei nave, n-a făcut decât să se scalde în scotch şi să sforăie în cabina sa, în timp ce oamenii cădeau în jur precum muştele, dar aceasta n-ar fi fost prea corect – eram nervos, deoarece se întâmplau lucruri neplăcute, care n-ar fi trebuit să se întâmple şi nu ştiam nici de ce, nici cine era vinovatul.

— Otto Gerran va trăi, am spus. Va trăi, deoarece a fost destul de norocos ca domnul Goin să se oprească lângă cabina lui. Oare câţi oameni atât de pierduţi, încât nici măcar nu pot să ajungă la ieşire? Până acum, patru cazuri, dar cine poate da asigurări că nu-s o duzină?

— O duzină? Ai, ai! Sigur... Dacă eu abia atingeam linia de plutire, căpitanul Imne se scufundase deja. O să te însoţim.

— Mă descurc şi singur.

— Aşa cum te-ai descurcat aici du domnul Gerran?

Ne-am dus direct către salonul de odihnă. Acolo se aflau zece oameni, toţi bărbaţi, dintre cei mai tăcuţi, dintre cei mai nefericiţi – nu-i prea uşor să fii vorbăreţ şi vesel, atunci când cu o mână te ţii de scaun, iar cu cealaltă de un pahar de băutură. Cei trei apostoli, fie din pricina extenuării, fie la cererea publicului, îşi lăsaseră uneltele activităţii lor de-o parte şi beau împreună cu boss-ul lor – John Hendriks – un anglo-olandez mărunt, subţirel, sumbru şi de vârstă medie, cu o perpetuă încruntare de-ngrijorare. Chiar şi-n timpul liber era înconjurat de o grămadă de instrumente electronice şi de înregistrare; umbla zvonul că e împopoţonat cu ele şi-n somn! Stryker, care nu părea deloc afectat de suferinţele soţiei sale, şedea la o masă din colţ, sporovăind cu Conrad şi cu încă doi actori – Günther Jungbeck şi John Heyter. La o a treia masă, John Halliday, fotograful, se întreţinea cu Sandy, recuziterul. Din câte am putut eu să observ, niciunul dintre ei nu suferea de ceva ce se putea considera c-ar fi fost generat de poznele trăsnite ale lui MORNING ROSE. S-au aruncat câteva priviri de-o

curiozitate slab speculativă în direcţia noastră, dar m-am oferit să dau vreo explicaţie pentru neobişnuita noastră vizită în acest loc – explicaţiile cer timp, dar efectele acotinei, la care mă gândeam fără încetare, nu aşteptau pe nimeni.

În holul altfel pustiu, i-am găsit pe Mary scumpa şi pe Allen, cu chipurile mai înverzite ca oricând, însă ţinându-se strâns de mâini şi privindu-se reciproc cu fascinaţia celor care ştiu că pentru ei ziua de mâine nu va veni niciodată. Nasurile lor erau atât de apropiate, încât probabil că ochii deveniseră şaşii, în încercarea de a focaliza imaginea. Era pentru prima oară de când o văzusem, că Mary îşi scosese ochelarii săi enormi – lentilele se aburiseră de la respiraţia grea a lui Allen, eram convins de asta şi, fără ei, ea se prezenta ca o fată cu adevărat drăgălaşă, fără a arbora aspectul acela nud şi neputincios care-i caracterizează adesea pe obişnuiţii purtări de ochelari, atunci când şi-i scot. Un lucru era sigur – văzul lui Allen era perfect.

Am aruncat o ocheadă dulapului de băuturi din colţ. Uşile sale de sticlă erau intacte, ceea ce m-a determinat să conchid că legătura de chei a lui Lonnie Gilbert era capabilă să deschidă orice. Dacă în cazul de faţă ar fi eşuat, aş fi căutat semnele utilizării unui alt instrument, poate nu chiar prin mânuirea violentă a unui topor, măcar prin utilizarea discretă a unei dalte, dar asemenea semne nu existau.

Heissman adormise în cabina sa, adormise într-o poziţie incomodă, obositoare, dar era clar că nu era bolnav. Alături, Neal Divine, cu scândura de la marginea patului său ridicată atât de sus, încât el însuşi era abia vizibil, arăta a episcop medieval mai mult ca oricând, dar, de rândul acesta, ca unul cuprins de o inconştientă fericire. Lonnie şedea drept pe cuşeta sa, cu braţele încrucişate pe amplul său burduhan şi faptul că mâna sa dreaptă era ascunsă privirilor sub un pleduţ, în mod absolut cert strângând cu iubire gâtul unei sticle de scotch de furat, precum şi faptul că era împodobit cu un surâs plin de beatitudine, arătau clar că pletora sa de chei putea fi utilizată într-o mare varietate de scopuri foarte catolice.

Am trecut de cabina lui Judith Haynes – ea nu fusese la cină – şi am intrat în ceea ce ştiam că, în acel moment, era

ultima cabină ocupată de cineva. Electricianul şef al echipei, un individ mare, gras, cu obrajii roşii şi bucălaţi, bucurându-se de numele de Frederick Crispin Harbottle, şedea înfipt într-un colţ, mâncând vesel un măr. Contrar aparenţelor, era un tip morocănos şi de un invincibil pesimism. Pentru motive pe care m-am fost în stare să le descopăr, toţi îl cunoşteau sub numele de Eddie – umbla zvonul c-ar fi fost auzit vorbind în absolut acelaşi mod despre el cât şi despre celălalt electrician, ceva mai cunoscut – Thomas Edison.

— Scuză-mă, am spus eu. Avem câteva cazuri de otrăvire cu alimente. E clar că nu faci parte din ele. L-am arătat cu capul pe celălalt ocupant al cabinei, culcat pe patul de-alături, încovoiat şi cu spatele la noi. Ducele-i bine?

— E viu. Eddie vorbea pe un ton de resemnare filosofică.

Înainte de-a adormi, s-a tot văicărit şi a bombănit că-l doare burta. Dar văicărelile şi bombănelile astea le aud în fiece noapte. Ştii cum e Ducele – pur şi simplu nu se poate stăpâni.

Toţi ştiam cum era el. Dacă este posibil ca o persoană să devină o legendă în decurs de numai patru zile, atunci această persoană se numeşte Cecil Golightly. Voracitatea lui nelimitată întrecea hotarele credibilului şi, când Otto, cu mai puţin de-o oră în urmă, s-a referit la el ca la un purceluş care nu-şi ridică nicicând ochii de pe masă, a spus adevărul şi numai adevărul. Capacitatea Ducelui de a înghiţi hrană era la fel de anormală ca şi defunctul său sistem metabolic, el semănând perfect cu un om proaspăt scăpat după o îndelungată şedere într-un lagăr de concentrare.

Mai mult din obişnuinţă decât din vreun alt motiv, m-am aplecat pentru „a arunca asupra lui o uitătură rapidă şi am fost fericit c-am făcut asta, pentru că, ceea ce am văzut, au fost nişte ochi larg deschişi, înceţoşaţi de durere, care oscilau nebuneşte şi fără sens dintr-o parte în cealaltă, nişte buze cenuşii, mişcându-se muţeşte pe un chip cenuşiu şi degetele încârligate, care scobeau adânc în regiunea stomacului, dorind parcă s-o sfâşie pentru a o deschide.

*
* * *

Îi spusesem lui Goin că revin în cinci minute în cabina lui Otto – am revenit peste patruzeci şi cinci. Ducele, deoarece fusese lipsit de tratament un timp mult mai îndelungat decât Smithy, Oakley sau Gerran, alunecase foarte, foarte aproape de final, atât de aproape, încât eu am şi renunţat la un moment dat la caz, considerându-l intratabil şi fără nicio speranţă, dar Ducele era cu mult mai încăpăţânat decât mine şi şaşiul scheletic ascundea o constituţie de fier. Chiar şi aşa, fără respiraţie artificială aproape continuă, o injecţie cardio-stimulatoare şi utilizarea copioasă a oxigenului, el ar fi murit cu siguranţă. Acum va trăi cu siguranţă.

— E sfârşitul? Acesta-i sfârşitul? Otto Gerran vorbea cu un glas slab şi certăreţ şi, dacă e s-o spunem pe cea bună, trebuia să admit că avea tot dreptul să fie şi slab şi certăreţ, încă nu-şi recăpătase culoarea normală, arăta slăbit, pe cât de slăbit poate arăta un om cu trei rânduri de guşi, dar eu ştiam bine cât de extenuat este după recenta sa aventură. Şi cu otrăvirea asta picată peste vremea continuu ostilă, care l-a oprit de la a trage măcar un metru de peliculă, Otto avea toate motivele să creadă că ursitoarele nu erau de partea sa.

— Trebuia să-mi închipui, am spus eu. Dat fiind că el avea deja la bord câteva persoane îmbolnăvite cu otrăvuri mai puţin esoterice, aceasta a fost declaraţia cea mai puţin justificată din punct de vedere al optimismului, din câte-mi amintesc să fi făcut vreodată, dar trebuia să spun şi eu ceva. S-ar fi putut ivi şi alte victime, aşa că i-am controlat pe toţi.

— I-ai controlat? a întrebat căpitanul Imne. Şi echipajul meu? Ei mănâncă acelaşi lucru cu voi toţi.

— La asta nu m-am gândit. Şi chiar nu mă gândisem. Poate din cauza unui blocaj mental sau pur şi simplu din prostie”, mi-am închipuit, complet fără sens, că efectele vor fi resimţite doar de echipa de filmare. Probabil, căpitanul Imne gândea că eu îi consider oamenii ca fiind cetăţeni de

categoria a doua care, puşi în balanţă cu valoroasa şi costisitoarea echipă a lui Otto, nu prea meritau o atenţie serioasă. Am continuat: Vreau să spun că n-am ştiut asta. Că ei mănâncă aceeaşi mâncare. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Dacă vreţi să mă conduceţi...

Cu asistenţa lugubră a domnului Stokes, căpitanul Imne mi-a arătat drumul către zona echipajului. Aceasta consta din cinci cabine separate – două pentru personalul punţii de comandă, una pentru personalul sălii maşinilor, una pentru cei doi bucătari şi ultima pentru cei doi stewarzi. Tocmai pe ultima am vizitat-o în primul rând.

Am deschis uşa şi am rămas ţintuiţi pe loc un timp ce ni s-a părut a fi infinit de lung, dar care, probabil, n-a durat decât câteva secunde – nişte creaturi lipsite de gândire, de voinţă, de darul vorbirii şi de puterea de a se mişca. Eu am fost primul care şi-a revenit şi am păşit înăuntru.

Duhoarea era atât de ameţitoare, încât, aproape că mi s-a făcut rău pentru prima oară în noaptea aceea, iar cabina însăşi era într-o stare de indescriptibilă dezordine – scaunele cu picioarele în sus, haine azvârlite pretutindeni şi ambele cuşete complet dezbrăcate de cearşafuri şi pături, care erau împrăştiate pretutindeni pe duşumea, sub forma unei încâlceli zdrenţuite şi murdare. Prima şi copleşitoarea impresie era că aici s-a dus o luptă pe viaţă şi pe moarte, dar ambii – Moxen şi Scott – ultimul aproape înfăşat într-un cearşaf sfâşiat, arătau ciudat de paşnici, aşa cum zăceau acolo şi niciunul dintre ei nu purta semne de violenţă.

— Eu zic să ne întoarcem. Să plecăm acum de-aici. Căpitanul Imne s-a cufundat şi mai adânc în scaunul său; de parcă şi-ar fi creat o mai bună poziţie fizică şi argumentativă. Dumneavoastră, domnilor, nu trebuie să uitaţi că eu sunt comandantul acestei nave, că eu port responsabilitatea atât în ceea ce priveşte pasagerii, cât şi-n ceea ce priveşte echipajul. Şi-a apucat sticla din suportul de fier forjat şi s-a servit cu mărinimie, iar eu am, observat în mod automat şi cu o oarecare surprindere, că mâna sa nu-i chiar foarte fermă. Dac-aş fi avut cazuri de tifoidă sau holeră la bord, aş fi intrat în carantină în primul port, unde mi s-ar fi pus la dispoziţie asistenţă medicală. Trei morţi şi patru grav bolnavi – nu cred că holera Sau tifoida ar fi cu

mult mai rele decât ceea ce avem noi acum pe MORNING ROSE. Cine va fi următorul care să moară? Mi-a aruncat o privire aproape acuzatoare. Imne părea să adopte o atitudine perfect comprehensibilă că, în calitatea mea de doctor, aveam datoria de a ţine oamenii în viaţă şi că, întrucât nu mi-o îndeplinisem cum se cuvine, ceea ce s-a întâmplat, era în mare măsură din vina mea. Doctorul Marlowe aici prezent admite că el nu reuşeşte să înţeleagă raţiunea acestei... epidemii mortale.

— Este mult prea lung drumul înapoi la Wick, a spus Smithy. Asemenea lui Goin aşezat lângă el, Smithy era înfăşurat în câteva pleduri şi, asemenea lui Otto, continua să aibă o înfăţişare nefericită. În timpul acesta se pot întâmpla o mie de lucruri.

— Witk domnule Smith? Nu la Witk m-am gândit eu. Pot fi la Hammerfest în douăzeci şi patru de ore.

— În mai puţin, a rostit domnul Stokes. Şi-a sorbit romul, a socotit şi şi-a expus concluzia. Cu vântul şi valul la babord şi cu puţin ajutor din partea mea în camera maşinilor? Şi-a revizuit exerciţiul şi l-a găsit fără greşeli: Da, douăzeci de ore.

— Vedeţi? Imne şi-a transferat privirea sa albastră, pătrunzătoare de la mine, înspre Otto. Douăzeci de ore.

Imediat ce am stabilit că nu mai existau accidente printre membrii echipajului, căpitanul Imne, într-un mod care pentru el era foarte categoric, l-a convocat pe Otto în salon, iar Otto, la rândul său, a trimis după cei trei co-directori ai săi – Goin, Heissman şi Stryker. Celălalt director, Miss Haynes, dormea foarte adânc, după cum raportase Stryker, ceea ce nu, era deloc surprinzător, dat fiind sedativele pe care i le-am prescris. Contele a venit la întrunire fără a fi invitat, dar toată lumea părea să-i considere prezenţa acolo ca fiind absolut naturală.

Dacă aş spune că în salon domnea o atmosferă de panică, ar fi o exagerare, chiar dacă una scuzabilă, dar aş subestima situaţia dacă aş spune că domnea un aer de înţelegere, însă şi nesiguranţă. Poate că Otto Gerran să fi fost mai necăjit decât toţi cei prezenţi şi aceasta era de înţeles, dat fiind că Otto avea cu mult mai mult de pierdut decât oricare persoană prezentă.

— Înţeleg motivele care-ţi stârnesc neliniştea, a spus Otto, iar grija dumitale pentru noi toţi, face să te apreciem cât se poate de mult. Dar cred că această grijă te face să fii exagerat de precaut. Dr. Marlowe spune că această... hm... epidemie, este definitiv depăşită. Am apărea cu adevărat nătângi dacă am face acum cale întoarsă şi am lua-o la sănătoasa, ca după asta să nu se mai întâmple «absolut nimic.

Căpitanul Imne a răspuns:

— Domnule Gerran, eu sunt prea bătrân ca să mă mai sinchisesc de aparenţe. Dacă pot alege între a arăta ca un nătâng şi a mă pomeni iarăşi cu un mort, atunci prefer oricând postura de prostănac.

— Sunt de acord cu domnul Gerran, a spus Heissman, care continua să aibă aspectul şi vocea unui om bolnav. Să renunţăm tocmai acum, când mai avem doar o zi de mers până la Insula Ursului... Du-ne pe toţi acolo, după care, exact precum ai plănuit de la început, te vei întoarce la Hammerfest. Asta înseamnă că vei ajunge acolo, să zicem, în şaizeci de ore, în loc de douăzeci şi patru. Ce s-ar mai putea întâmpla în cele treizeci şi şase de ore diferenţă, care să nu se poată întâmpla în următoarele douăzeci şi patru? Să pierdem totul pentru treizeci şi şase de ore, doar pentru că dumneata vrei s-o iei la sănătoasa de frică?

— Eu n-o iau la sănătoasa de frică, aşa cum te-ai exprimat dumneata. Demnitatea, calmă a lui Imne avea ceva cu adevărat impresionant. Prima mea...

— Nu m-am referit la dumneata personal, a răspuns Heissman.

— Prima mea grijă sunt oamenii din subordinea mea. Eu sunt cel ce poartă toată răspunderea. Eu trebuie să hotărăsc.

— De acord, căpitane, de acord. Goin rămase aceeaşi persoană imperturbabilă, acelaşi bărbat calm şi rezonabil. Dar, în problemele astea trebuie să existe cineva care să ţină balanţa, nu crezi? Luând în consideraţie cele spuse de doctorul Marlowe, că este prea puţin posibil să se mai producă vreo nouă otrăvire alimentară, se poate conchide aproape cu certitudine că aşa ceva nu se va mai întâmpla. Iar eu aş merge mai departe, remarcând o situaţie

inevitabilă – dacă ne ducem la Hammerfest, vom fi puşi în carantină pentru Dumnezeu ştie câtă vreme. O săptămână, poate chiar două, până ce autorităţile medicale portuare ne vor da liber. Iar atunci va fi prea târziu, va trebui, pur şi simplu, să ne luăm adio de la toate intenţiile de a face filmul şi să ne ducem cu toţii pe la casele noastre. Cu mai puţin de-o oră în urmă, mi-am amintit eu, Heissman emisese cele mai dispreţuitoare remarci cu privire la capacităţile mentale ale lui Otto, dar acum îl sprijinise pe acesta împotriva căpitanului Imne, şi iată-l şi pe Goin făcând acelaşi lucru – ambii ştiau perfect pe ce parte a feliei lor de pâine se va unge untul. Pentru OLYMPUS PRODUCTIONS, pierderile vor fi enorme.

— Domnule Goin, nu-mi vorbi mie despre aşa ceva, a zis Imne. Ceea ce vrei de fapt să spui dumneata, este că vor fi pierderi enorme pentru societatea sau societăţile de asigurare.

— Greşit, a sărit Stryker, iar tonul şi atitudinea sa arătau că solidaritatea era totală în conducerea lui OLYMPUS PRODUCTIONS. Toţi actorii din distribuţie sunt asiguraţi personal şi în grup. Dar filmul – garanţia terminării lui cu succes – aceasta nu s-a putut asigura, cel puţin prin condiţiile prevăzute în poliţe. Noi şi numai noi suportăm pierderea şi, aş mai adăuga că, pentru domnul Gerran, care-i pe departe cel mai mare acţionar, efectele ar fi dezastruoase.

— Regret foarte mult aceasta. Căpitanul Imne părea a nutri o sinceră compasiune, însă nu arăta deloc ca un om pe punctul de a-şi părăsi poziţiile. Dar asta vă priveşte pe dumneavoastră. Şi, domnule Gerran, aş dori să vă reamintesc ceea ce aţi spus personal chiar în seara aceasta, ceva mai devreme: „Sănătatea, aţi spus, este cu mult, mult mai importantă decât orice profit pe care l-am putea obţine din acest film”. Nu credeţi că tocmai despre aşa ceva este vorba acum?

— E o prostie să spui aşa ceva, a rostit calm Goin. El era dotat cu rara calitate de a face declaraţii puternic jignitoare, cu un glas liniştit şi ponderat, care le despuia de orice urmă de ofensă. Spuneţi că vorba folosită de domnul Gerran a fost „profit”. Desigur, domnul Gerran n-ar renunţa

bucuros la orice profit potenţial, dacă ar fi nevoie, iar această nevoie n-ar trebui, în mod obligatoriu, să fie dintre cele mai presante sau acute. A mai făcut el aşa ceva până acum. Această caracterizare diferea oarecum de impresia pe care mi-o formasem eu până acum despre Otto, dar vezi că Goin îl cunoştea de un număr mai mare de ani, decât numărul de zile de când îl cunoscusem eu. Chiar şi fără niciun profit, ne făceam treaba oricum, menţinându-ne echilibrul, ceea ce este cam tot ce poate spera o companie cinematografică în zilele noastre. Dar dumneata, mă rog, nu vorbeşti şi nici noi nu vorbim despre lipsa unui profit, vorbim despre o pierdere totală şi irecuperabilă, o pierdere care se va exprima în şase cifre şi ne va distruge complet. Noi ne-am aşezat sub un acoperiş comun, căpitane Imne, iar dumneata ne propui, cu nonşalanţă, lichidarea companiei noastre, luând pâinea de la gură a zeci de tehnicieni – şi a familiilor lor – şi distrugând cu siguranţă, iremediabil, cariera câtorva foarte promiţători actori şi actriţe. Şi toate acestea pentru ce? Pentru o foarte slabă prezumţie, conform declaraţiei doctorului Marlowe, ca unii să se îmbolnăvească iarăşi? Nu cumva ai cam exagerat proporţiile, căpitane Imne?

Chiar dacă a făcut aşa ceva, căpitanul Imne n-a recunoscut nimic. N-a scos nicio vorbuliţă. Şi nici n-avea înfăţişarea unui om care se gândeşte şi socoate, şi încă foarte profund.

— Domnul Goin a exprimat totul foarte succint, a zis Otto. Chiar mult, mult prea succint. Şi mi se pare, căpitane Imne, că dumitale ţi-a scăpat un amănunt de importanţă majoră. Mi-ai amintit ce am spus eu mai devreme. Permite-mi să-ţi amintesc şi eu cele rostite de dumneata cu puţin timp în urmă, da? îmi permiţi să-ţi amintesc...

— Îmi permiţi să te întrerup, domnule Gerran? am intervenit eu. Ştiam afurisit de bine ce voia să zică şi ultimul lucru pe care-l doream era să zică aşa ceva. Te rog, o formulă pacifistă, dacă doreşti s-o numim astfel. Dumneata ţii să ne continuăm drumul, la fel şi domnul Goin, şi domnul Heissman. Tot aşa şi eu, deoarece se pare că de data asta atârnă reputaţia mea de medic... Tadeusz?

— Nici nu se pune problema, a spus Contele. Insula

Ursului...

— Şi, desigur, n-ar fi corect să-i mai întrebăm şi pe domnul Smith sau pe domnul Stokes. Aşa, că, propun...

— Aici nu suntem în Parlament, doctore Marlowe, a intervenit Imne. Nici măcar în Consiliul Municipal. La bordul unei nave aflate în larg, hotărârile nu se iau prin vot popular.

— Nici n-am intenţionat să fac aşa ceva. Aş sugera doar să întocmim un document. Aş sugera să notăm în el propunerile căpitanului Imne şi opiniile celorlalţi. Aş sugera ca, în caz că mai apar îmbolnăviri, s-o pornim imediat înspre Hammerfest, chiar de am mai avea doar o oră de navigat până la Insula Ursului. Sugerez să se consemneze protejarea şi absolvirea căpitanului Imne în faţa oricărei acuzaţii privind punerea în pericol a sănătăţii echipajului său şi a pasagerilor, pe baza depoziţiei mele, sub jurământ, pe care o voi scrie şi o voi semna, că asemenea pericol nu există. Singura sarcină care-i revine căpitanului în orice moment, este starea fizică a navei sale şi aici nu este vorba de aşa ceva. Apoi, vom consemna absolvirea căpitanului de orice acuzaţie sau răspundere, derivate din consecinţele generate de hotărârea noastră, unica sa responsabilitate rămânând, desigur, navigaţia şi conducerea navei. După care, vom semna toţi cinci. Căpitane Imne?

— De acord. Uneori trebuie să fii prompt cu răspunsul şi era clar că Imne considera că era exact momentul pentru aşa ceva. Propunerea nu era decât un nenorocit de compromis, dar el a fost bucuros, să-l accepte. Iar acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi. La ora aceasta trebuie să fiu în pat. Sculându-mă apoi exact la orele 4 a.m. M-am întrebat, când oare s-o fi trezit el ultima oară la un ceas atât de neobişnuit de matinal – probabil că niciodată, după încheierea perioadei în care se ocupa cu pescuitul. Vezi însă că îmbolnăvirea secundului şi a şefului echipajului creau circumstanţe excepţionale. S-a uitat la mine: Vom avea documentul la micul dejun?

— La micul dejun. Mă întreb, căpitane, dacă aţi dori ca, în drum spre cabina dumitale, să-l rogi pe Haggerty să vină până la mine. L-aş fi rugat personal, dar domnia sa este cam înţepat în relaţiile cu persoane civile, aşa cum sunt eu.

— Nu poţi uita peste noapte o viaţă petrecută în Marina Regală. Acum?

— Să spunem, peste zece minute. În cambuză.

— Continui ancheta, nu-i aşa? Nu-i vina dumitale, doctore.

Nu, nu era vina mea, doream ca toţi să mă facă să simt asta şi nu, să mă facă să simt că totuşi ar fi. Cu glas tare, însă, am mulţumit şi i-am spus noapte bună, iar el, adresându-ne un noapte bună tuturor, a plecat însoţit de Smithy şi de domnul Stokes.

Otto şi-a împreunat degetele şi m-a privit cu cea mai frumoasă uitătură a sa, ca preşedinte al consiliului director.

— Îţi datorăm recunoştinţă, doctore. Ai făcut o propunere excelentă, pentru a ieşi cu faţa curată. A zâmbit. Nu sunt obişnuit să accept prea uşor întreruperile; dar de rândul acesta, întreruperea a fost justificată.

— Dacă nu interveneam, ne aflam cu toţii acum în drum spre Hammerfest. Dumneata te pregăteai tocmai să-i aminteşti de partea de contract prin care se stipulează că el îţi va asculta toate ordinele, exceptând pe cele care ar putea periclita vasul. Erai gata-gata să-i subliniezi că asemenea pericol fizic nu există, prin urmare el încalcă astfel contractul, fiind legal supus pierderii întregii sume prevăzute a-i reveni, ceea ce, în mod sigur, l-ar aduce la faliment. Dar pentru un om ca el, banii sunt cu mult, mult mai prejos decât mândria, iar căpitanul Imne este un om foarte mândru. Ţi-ar fi răspuns că poţi să te duci la dracu’ şi şi-ar fi întors nava către Hammerfest.

— Aş afirma că cele relatate de prietenul nostru, doctorul, sunt sută la sută corecte. Contele dăduse peste nişte coniac şi acum se servea după pofta inimii. Te apropiaseşi taman de acel punct nevralgic, Otto, băiete.

Dacă preşedintele companiei s-o fi simţit cumva ofensat de modul familiar în care i se adresase cameramanul său, el n-a arătat asta în niciun fel. Doar a spus:

— Sunt de acord. Îţi suntem îndatoraţi, doctore Marlowe.

— Un loc gratuit la premieră, am răspuns eu, cu asta se vor achita toate datoriile. Am lăsat comitetul director să

delibereze în continuare şi mi-am croit drumul meu nesigur către cabinele pasagerilor. Allen şi Mary scumpa continuau să se afle în exact acelaşi loc, în hol, doar că acum ea îşi ţinea capul pe umărul lui şi părea a fi adormit. I-am făcut lui un semn de curtoazie şi el mi-a răspuns în acelaşi fel – părea să se fi obişnuit deja cu prezenţa mea peripatetică.

Am intrat în cabina Ducelui fără a mai bate la uşă, pentru cazul că acolo ar fi fost cineva care doarme. Eddie, electricianul, era cufundat într-un somn adânc şi sforăia atât de puternic, încât se părea că prezenţa colegului său de cabină, pe lângă care coasa morţii trecuse foarte aproape, nu-i producea absolut nicio impresie. Cecil Golightly era treaz şi, bineînţeles, extrem de palid şi tras la faţă, dar fără a prezenta vreo suferinţă notabilă, cel mai important datorită faptului că lângă el, pe marginea patului, şedea Mary Stuart, ţinând în mâna ei mâna lui, deloc lipsită de dorinţa de a fi ţinută. Începeam să cred că fata asta au ea cu mult mai mulţi prieteni decât bănuiam eu sau chiar ea că are.

— Dumnezeule! am exclamat. Mai eşti aici?

— Nu te aşteptai să fiu? Dumneata m-ai rugat să rămân şi să-l supraveghez. Sau ai şi uitat?

— Sigur că nu, am minţit eu. Doar că nu m-am aşteptat să rămâi atâta vreme. Ai fost foarte amabilă. M-am uitat la Ducele care zăcea pe pat: Te simţi ceva mai bine?

— Mult mai bine, doctore. Mult mai bine. Vocea lui, ceva mai răsărită decât o şoaptă înăbuşită, nu confirma asta dar, după cele prin care trecuse, nici nu mă aşteptam la altceva.

— Aş dori să stăm puţin de vorbă, i-am spus. Doar vreo două minute. Crezi că poţi?

A confirmat din cap. Mary dragă a spus:

— Atunci, eu plec, şi a făcut o mişcare ca pentru a se ridica în picioare, eu însă i-am pus pe umăr o mână care a ţintuit-o locului.

— Nu-i nevoie. Ducele şi cu mine n-avem secrete. Lui i-am aruncat o privire ce speram a fi plină de conţinut. Deşi, n-ar fi exclus ca Ducele să-mi ascundă ceva.

— Eu? Să ascund?... Cecil era sincer mâhnit.

— Spune-mi, când au început durerile?

— Durerile? La nouă şi jumătate.). zece... Cam aşa ceva, nu sunt sigur. Lipsit temporal de isteţimea sa ascuţită şi de umorul săltăreţ, Ducele devenise cu adevărat un trist vrăbioi Cockney. Când m-a pocnit chestia sta, nu prea m-a interesat să mă uit la ceas.

— Bineînţeles că nu te-a interesat, i-am spus eu înţelegător. Şi cina a fost ultima îmbucătură pe care ai luat-o în seara asta?

— Ultima. Glasul său căpătase chiar o oarecare fermitate.

— Nici măcar încă o gustărică? Vezi, Cecil, eu sunt cam nedumerit. Ţi-a spus Mary Stuart c-au fost şi alţii bolnavi? A dat afirmativ din cap. Ei bine, ciudat este că ceilalţi au început să se simtă rău aproape imediat după ce au terminat de mâncat. Dar, în cazul tău, a trecut mai mult de o oră. Găsesc că-i foarte straniu. Eşti absolut sigur? N-ai mai...?

— Doctore! A ezitat puţin. Doar mă cunoşti!

— Da. De aceea te şi întreb; Mary mă cântărea rece, cu ochii săi căprui, încărcaţi de reproşuri, fiind gata în orice clipă să mă întrebe dacă ştiu cumva că Cecil este bolnav. Vezi, eu ştiu că ceilalţi suferinzi au fost cumva otrăviţi cu alimentele pe care le-au ingurgitat la cină şi ştiu cum să-i tratez. Dar maladia ta trebuie să aibă o altă cauză pe care nu o cunosc şi nici nu ştiu cum să o tratez, iar câtă vreme nu sunt în stare să-ţi stabilesc un diagnostic, nu-mi pot permite să risc. Vei fi foarte flămând mâine dimineaţă şi încă un timp după asta, dar sunt nevoit să las organismul tău să-şi revină – nu vreau să mănânci nimic, pentru a nu-ţi provoca vreo reacţie cu care să nu mai fiu capabil să mă descurc. Timpul va clarifica totul.

— Nu înţeleg, doctore.

— Ceai şi pâine prăjită pentru următoarele trei zile.

Ducele n-a devenit mai palid decât fusese, doar din pricină că aşa ceva ar fi fost imposibil, dar era şocat.

— Ceai şi pâine prăjită? Vocea îi era doar un slab horcăit. Timp de trei zile!

— Pentru binele tău, Cecil. L-am bătut pe umăr cu simpatie şi m-am ridicat, gata să plec. Nu vreau decât să te vedem iarăşi pe picioare.

— Simţisem un fel de leşin la stomac, a început Ducele să explice cu oarecare patos.

— Când?

— Cu puţin înainte de nouă.

— Cu puţin înainte de... la jumătate de oră după cină?

— Atunci simt eu cel mai tare leşinul ăsta. M-am strecurat în cambuză, pricepi, acolo era cratiţa aia... da n-am avut timp decât pentru o înghiţitură, c-am auzit venind doi oameni, aşa c-am tulit-o în cameră...

— Şi ai rămas acolo să aştepţi?

— Trebuia. Ducele părea aproape virtuos. Dac-aş fi deschis uşa, chiar de-aş fi crăpat-o niţel, ăia dădeau cu ochii de mine.

— Deci nu te-ai văzut cu ei, ceea ce înseamnă că ei au plecat. Şi-apoi?

— Mi-au luat afurisita de haleală, a rostit amărât Ducele.

— Ai avut noroc.

— Noroc?

— Moxen şi Scott, nu-i aşa? Stewarzii?

— Cum de ştii?

— Ţi-au salvat viaţa, Duce.

— Ce-au făcut?

— Au mâncat ceea ce voiai dimineaţa să mănânci. Aşa că, dimineaţa eşti în viaţă. Ei amândoi au murit.

Era clar că Allen cu Mary Scumpa renunţaseră la veghea de la miezul nopţii, deoarece holul era gol. Până să mă întâlnesc cu Haggerty în cambuză, mai aveam cinci minute în care puteam să-mi pun în ordine ideile. Necazul era că, mai întâi trebuia să mi le adun şi abia apoi să le pun în ordine. Şi-atunci am realizat că nu voi avea nici măcar timpul pentru a le aduna, deoarece am auzit paşi pe scara de la tambuchi. Încercând fără prea mare succes să coopereze cu bălăngăneala navei, Mary Stuart îşi croia drum, nesigură, către un fotoliu de vizavi de mine şi, odată ajunsă, pot spune că mai degrabă a leşinat, decât că s-a aşezat în el. În măsura în care se poate afirma despre o femeie extraordinar de frumoasă că are o înfăţişare descompusă, ei bine, aşa ceva se putea acum afirma despre ea. Avea chipul cenuşiu. Prezenţa ei ar fi trebuit să

mă deranjeze, deoarece mi-a întrerupt şirul gândurilor, asta în cazul c-aş fi avut gândurile înşiruite cumva, dar nu simţeam aşa ceva. Începeam să înţeleg că, faţă de letona aceasta, nu eram în stare să întreţin simţăminte care să se apropie cât de cât de ostilitate. Şi-apoi, era clar că venise să vorbească cu mine şi, cu siguranţă, unei fete atât de mândre, atât de distante, fie era greu să facă asta. Conştiinţa nu mă lăsa să-i îngreunez viaţa în niciun fel.

— Ţi-e rău? am întrebat-o eu. Nu era exact ceea ce se cuvenea pentru începerea unei conversaţii, dar unui doctor nu i se pretind maniere elegante. A dat din cap. Îşi încleştase mâinile cu atâta putere, că-i zăream palida sclipire de fildeş a încheieturilor.

— Credeam că eşti un bun matelot.

Apropiere uşoară.

— Nu marea mă face să mă simt rău.

Am abandonat apropierea uşoară.

— Dragă Mary, de ce nu te culci şi nu încerci să adormi?

— Ia te uită! îmi spui că doi oameni au fost otrăviţi şi că alţi doi au murit, iar după asta te-aştepţi să cad în braţele lui Orfeu şi să mă las legănată de vise feerice, nu-i aşa?

Am tăcut şi ea a continuat cu prefăcătorie: Nu prea te pricepi să anunţi veşti proaste, aşa-i?

— Cruzime profesională. Dar nu cred că ai venit aici doar pentru a-mi reproşa lipsa de tact. Despre ce-i vorba, Mary dragă?

— De ce-mi spui „Mary dragă?

— Te supără?

— Oh, nu. Nu când o spui dumneata. Rostite de o oricare altă femeie, vorbele ar fi conţinut o doză de cochetărie, dar în cazul ei, nu exista nicio urmă de aşa ceva. Era o simplă constatare şi nimic altceva.

— Bine, atunci. Nu ştiu ce-nţelegeam prin „bine, atunci”, dar asta mă făcuse să mă simt vag inteligent. Spune-mi.

— Mi-e frică, a rostit ea simplu.

Aşadar, îi era frică. Era obosită, extenuată, îngrijise patru oameni foarte, foarte bolnavi, care fuseseră otrăviţi,

iar violenţa uraganului arctic de-afară era suficientă pentru a-i pune la podea chiar şi pe cei mai îndrăzneţi. Dar nu i-am spus nimic din toate acestea.

— Din când în când, tuturor ne este frică, Mary.

— Şi dumitale?

— Şi mie.

— Acum, ţi-e frică?

— Nu. De ce mi-ar fi frică acum?

— De moarte. De boală şi de moarte.

— Mary, eu sunt obligat să accept moartea. O detest, desigur, dar nu mă tem de ea. Dacă aş face-o, n-aş fi un doctor bun, nu-i aşa?

— Nu, nu m-am exprimat corect. Şi eu pot accepta moartea. Dar nu şi atunci când loveşte orbeşte şi ştii că nu-i vorba despre un orb. Aşa cum se întâmplă acum aici. Loveşte cu nepăsare, fără cauză sau motiv, dar ştii că există şi cauză, şi motiv. Înţelegi... înţelegi ce vreau să spun?

Înţelegeam perfect ce voia să spună. Am zis:

— Chiar şi în momentele mele de glorie, când sunt bun şi strălucit, metafizica nu constituie punctul meu forte. Poate că doamna cu coasa prezintă uneori discriminare în nediscriminare, dar vezi că acum sunt foarte obosit pentru aşa ceva...

— Nu vorbeam despre metafizică. Cu mâinile încleştate, a făcut un gest aproape mânios. Pe vasul acesta se petrece ceva îngrozitor, doctore Marlowe!

— Îngrozitor? Doar cerul ştia că nu puteam decât să fiu întru totul de părerea ei. Şi ce-ar putea fi aşa de îngrozitor, Mary dragă?

A rostit grav:

— N-o să râzi de mine, doctore Marlowe? N-o să-ţi baţi joc de o femeie proastă?

Trebuia să-i dau imediat un răspuns, aşa că i-am spus pe ocolite şi nedecis:

— N-aş putea să te insult cumva, Mary dragă. Îmi placi prea mult ca să fac asemenea lucruri.

— Chiar îţi plac? A zâmbit uşor şi n-am putut să-mi dau bine seama dacă o amuzasem sau dacă-i plăcuse ceea ce i-am spus. Îţi plac şi ceilalţi?

— Dacă îmi... nu înţeleg.

— Nu găseşti că oamenii şi atmosfera creată de ei au ceva neobişnuit, ceva straniu?

Acum mă aflam pe un teren mai sigur. I-am răspuns deschis:

— Ar fi trebuit să mă nasc surd şi orb, ca să nu observ asta. Fiecare trebuie să îndepărteze duşmănii exprimate deschis, să îndepărteze tensiuni, înotând pe sub curenţi cât e ziua de lungă, încercând în acelaşi timp – scuză-mi amestecul de metafore – să-şi protejeze ochii de izbucnirea continuă de scântei eliminate de toţi ceilalţi, care se străduiesc să-şi atingă interesele proprii. Toţi sunt atât de înfricoşător de prietenoşi unii cu alţii, până ce soseşte momentul ca unul dintre ei să fie păcălit, să se întoarcă cu spatele. Stimatul nostru patron, Otto Gerran, nu conteneşte cu proslăvirea co-directorilor săi: Heissman, Stryker, Goin, ca şi a iubitei sale fiice, dispreţuindu-i şi ocărându-i pe toţi, atunci când vorbele sale nu mai pot ajunge la urechile lor, fapt care ar fi considerat drept impardonabil, dacă Heissman, Stryker, Goin şi iubita lui fiică nu ar avea acelaşi comportament faţă de Otto Gerran şi de co-directorii lor. Şi aceleaşi gelozii, aceleaşi false sinceităţi, aceleaşi zâmbete cu cuţitul sub haină, le găseşti şi la nivelul inferior, al echipei de filmare – nu că ei, probabil în mod corect, s-ar considera mai prejos de Otto şi de amicii săi. Cuvântul „amici” l-am folosit fără să ţin seama de înţelesul strict al cuvântului. Şi, doar pentru a complica şi mai mult lucrurile, apare şi acest fermecător dialog între prima şi a doua divizie. Ducele, Eddie Harbottle, Halliday, Hendriks şi Sandy, toţi detestă din toată inima pe cei pe care i-am putea numi „conducerea”, sentiment nutrit reciproc de însăşi această conducere. Şi toţi, par a avea un dinte împotriva nefericitului de Neal Divine. Desigur, am observat toate astea, doar mort n-aş fi făcut-o, dar peste nouăzeci la sută, din ele n-au reprezentat nimic pentru mine, pur şi simplu le-am considerat, ca fiind nişte normale şi sănătoase porcării şi muşcături de fund, inerente lumii filmului. Aici se găsesc falsuri, certuri, minciuni, şarlatanii sicofanţi, ipocriţi din toată lumea, pur şi simplu mediul cinematografiei pare o grosieră lentilă măritoare distorsionantă, care selectează

şi pune în lumină cele mai indezirabile trăsături de caracter, în timp ce le ignoră sau, în cel mai bun caz, le micşorează pe cele mai dezirabile şi trebuie să recunoaştem că există şi câteva dintre acestea.

— Nu prea ai o părere bună despre noi, aşa-i?

— Ce te-o fi făcut, oare, să ai o asemenea impresie?

S-a făcut că nu mă aude.

— Şi... toţi suntem răi?

— Nicidecum. Nu dumneata. Nu cealaltă Mary sau tânărul Allen, dar asta-i doar poate pentru că voi sunteţi prea tineri sau prea noi în afacerea asta, ca să fi ajuns la nivelul standard al normelor de conduită. Şi sunt aproape sigur că şi Charlie Conrad face parte tot dintre îngeri.

Din nou un surâs palid.

— Adică, gândeşte şi el la fel ca dumneata?

— Da. Îl cunoşti bine?

— Ne spunem „bună dimineaţa”.

— Ar trebui să te străduieşti să-l cunoşti mai bine. El şi-ar dori să te cunoască mai bine. Te place, aşa cum spune el, şi să nu-ţi închipui că am vorbit despre dumneata – numele dumitale a răsărit printre multe altele.

— Mă flatezi. Tonul ei era neutru, aşa că nu ştiu dacă s-a referit cu plăcere la Conrad sau m-a ironizat pe mine. Deci eşti de acord cu mine. E ceva foarte straniu în atmosfera locală?

— Dacă ne luăm după standardele normale, da.

— După toate standardele. Avea o ciudată certitudine. Neîncredere, certitudine, gelozie, oricine se aşteaptă să dea de aşa ceva în mica şi urâta noastră lume, dar nimeni nu se aşteaptă să le afle la scara la care sunt ele aici. Nu uita că eu cunosc treburile astea. Am fost născută într-o ţară comunistă. Înţelegi?

— Da. Când ai scăpat de-acolo?

— Acum doi ani. Doar doi ani.

— Cum?

— Te rog. S-ar putea să vrea şi altă lume să utilizeze sistemul meu.

— Şi eu să fiu în solda Kremlinului. Fă cum vrei.

— Te-am supărat? Am negat cu capul. Neîncredere, suspiciune, gelozie, doctore Marlowe? Dar aici este ceva

mai mult. Cu mult mai mult. Este ură şi teamă. Eu... eu simt asta. Dumneata nu?

— Mary dragă, eu simt că vrei s-ajungi la ceva şi o faci pe căi foarte întortocheate. Aş vrea să-ţi atingi scopul cât mai repede. M-am uitat la ceas. Nu doresc să supăr nici persoana care mă aşteaptă.

— Dacă oamenii se urăsc şi se tem reciproc unii de alţii suficient de tare, se pot petrece lucruri groaznice. Nu părea să aibă nevoie nici măcar de un mic gest de aprobare din partea mea, aşa că am rămas tăcut, în vreme ce ea a continuat:

Spui că maladiile acelea, morţile acelea, sunt rezultatul unei accidentale otrăviri cu alimente. Chiar aşa stau lucrurile, doctore Marlowe? Chiar aşa?

— Nu ştiu nici eu ce să mai cred. Dar da... da, asta este ceea ce cred eu.

— Cine?

— Cine? Mi-a oferit o privire care părea plină de o neprefăcută uimire. De unde să ştiu eu cine? Bănuiesc că oricine de pe aici.

— Ai face senzaţie la o anchetă.

— Bine, dacă nu cine, atunci de ce?

A ezitat, s-a uitat într-o parte, m-a scrutat scurt din ochi apoi şi i-a întors din nouânspre duşumea.

— Nu ştiu nici de ce.

— Deci, singura bază pentru această incredibilă sugestie sunt instinctele pe care ţi le-a cultivat comunismul.

— M-am exprimat prost, aşa-i?

— N-ai ce să-ţi reproşezi, Mary. Este suficient să examinezi faptele şi vei vedea ridicolul sugestiei tale. Au fost afectaţi şapte oameni diferiţi, luaţi la voia întâmplării. Sau poate ai vreo idee de ce un grup atât de diversificat, format dintr-un producător de filme, un coafor, un asistent de platou, un marinar, un şef de echipaj şi doi stewarzi, ar trebui să devină victime? Poţi să-mi spui cum se face că unii au rămas în viaţă, în timp ce alţii au murit? Poţi să-mi spui de ce două dintre victime au asimilat otrava din hrana ce ni s-a servit la cină, două din hrana consumată în cambuză şi una, Ducele, ar fi putut să fie otrăvit fie în cambuză, fie în sufragerie? Poţi, Mary?

A negat cu o mişcare a capului, părul de culoarea paiului i-a căzut peste ochi, iar ea l-a lăsat aşa. Poate că nu dorea să mă vadă, poate că nu dorea să fie văzută de mine.

— Astăzi, am spus eu, am căpătat o părere stabilă, am reuşit să înţeleg totul mai bine şi asta, printre minele reputaţiei mele profesionale, dar sunt gata să pun pariu pe ceea ce a mai rămas din ea, plus orice mai vrei tu, că această otrăvire en-gros este cu totul accidentală şi că nimeni dintre cei prezenţi la bordul lui MORNING ROSE nu este responsabil de tragedie. Doar dacă avem pe-aici vreun nebun şi poţi spune orice-ţi trece prin minte – ai şi spus-o deja – despre aceşti, ei... aceşti atât de individualizaţi tovarăşi de călătorie, dar niciunul dintre ei nu-i sărit de pe ax. Nu, vreau să zic – nu-i dezaxat în direcţia crimei.

În tot timpul cât am vorbit, ea nu mi-a aruncat nici măcar o privire şi chiar când am terminat, a continuat să-mi arate doar creştetul capului său. M-am ridicat şi m-am bălăngănit până la fotoliul unde şedea ea, m-am ancorat cu o mână de spătarul acestuia şi i-am plasat sub bărbie un deget de la cealaltă. S-a îndreptat, şi-a ridicat părul de pe ochi, ochii ei căprui, mari, calmi şi plini de teamă. I-am zâmbit şi ea mi-a răspuns cu un zâmbet, dar zâmbetul nu s-a extins până la ochi. M-am răsucit şi am părăsit salonul.

Am întârziat cu aproape zece minute la întâlnirea pe care o aveam în cambuză şi, întrucât Haggerty mă avertizase deja clar că este maniac în ceea ce priveşte respectarea convenţiilor, mă aşteptam să-l găsesc într-o stare de spirit situată oriunde între o rigidă ultragiere şi rece dezaprobare. Însă atenţia lui Haggerty era ocupată cu probleme mult mai urgente şi mai presante, deoarece, pe măsură ce mă apropiam de cambuză prin intrarea pentru stewarzi „auzeam răsunând o altercaţie foarte zgomotoasă şi foarte plină de mânie. Cel puţin Haggerty era foarte zgomotos şi foarte mânios.

Nu atât o altercaţie, cât un monolog, iar interpretul acestuia era Haggerty, cu chipul roşu acum învineţit de furie şi cu ochii ca vioreaua ieşiţi din orbite. Sandy, recuziterul nostru, se constituise în nefericită parte adversă, iar acceptarea tacită din partea sa a abuzului îndreptat asupra persoanei proprii era generată mai puţin

de dorinţa de a spune ceva, cât de dorinţa de aer. La început am crezut că Haggerty îşi ţinea mâna sa mare şi roşie pe gâtul subţirel al lui Sandy, dar apoi am realizat că el strângea într-un singur pumn, cele două revere ale hainei lui Sandy. Oricum, efectul era acelaşi şi, întrucât Sandy avea aproximativ jumătate din înălţimea bucătarului, el nu prea putea întreprinde cine ştie ce în această direcţie. L-am bătut pe Haggerty pe umăr.

— Îl sugrumi pe omul ăsta, i-am şoptit. Haggerty mi-a aruncat o uitătură piezişă şi şi-a continuat acţiunea de sugrumare. Am continuat şi eu, tot atât de moale: Acesta nu-i un vas al Marinei Regale şi eu nu sunt un şef militar, aşa că nu-ţi pot da ordine. Dar eu sunt ceea ce Curtea acceptă ca fiind un martor expert în materie şi nu cred că va pune la îndoială mărturia mea, atunci când vei fi acuzat de atac cu artilerie grea. Ştii că asta te-ar putea costa toate economiile făcute de tine într-o viaţă?

Haggerty s-a uitat iarăşi la mine şi, de data aceasta nu şi-a mai întors ochii într-altă direcţie. Fără tragere de inimă, şi-a luat mâna de pe gulerul micuţului şi a rămas pe loc, privind feroce şi gâfâind, de parcă şi-ar fi pierdut, pentru moment, uzul vorbirii.

Sandy, nu. După ce şi-a masat puţin gâtul, pentru a vedea dacă a rămas intact, i-a adresat lui Haggerty un număr considerabil de invective, care nu se pot tipări, apoi a continuat să ţipe:

— Vezi? Ai auzit, babuinule mare şi urât? Există legi pentru tine. Atac cu artileria grea, amice, şi-o să te coste...

— Taci din gură, i-am spus eu ostenit. Eu n-am văzut nimic, iar el nu te-a atins nici măcar cu un deget. Fii bucuros că mai poţi respira. L-am cântărit din priviri pe Sandy. Nu prea ştiam multe despre el, practic, ştiam doar ceva mai mult decât nimic. Nici măcar nu eram sigur că-mi place sau nu. Asemenea lui Allen şi răposatului Antonio, dacă Sandy o mai fi avut şi un al doilea nume, atunci nimeni n-avea habar care o fi fost el. Susţinea că ar fi scoţian, însă avea un puternic accent de Liverpool. Era un fel de spiriduş ciudat, subdimensionat, cu chipul maroniu, brăzdat, cu o chelie strălucitoare în creştetul capului şi cu un mănunchi de păr alb, care începea cam la nivelul lobului

urechii şi cădea-n cascadă pe umeri, în laţe dezordonate. Avea nişte ochi care se mişcau iute, aproape ca cei de nevăstuică, dar poate că ar trebui să fiu corect faţă de el, este posibil ca acesta să fi fost efectul ochelarilor fără ramă, cu braţe din oţel, pe care-i etala cu nespusă încântare.

Se spunea despre el că, atunci când se afla sub influenţa ginului, ceea ce nu era ceva rar, susţinea că nu numai habar n-are în ce zi s-a născut, dar nici măcar nu-şi aminteşte în ce an a venit pe lume, pe acesta plasându-l pe undeva, între 1919 şi 1920. Mai informaţi, cei de la bord opinau în consens deplin şi fără răutate, că ar fi fost vorba de 1900 sau chiar ceva mai înainte.

Abia atunci am remarcat că, pe podea, se aflau câteva cutii de sardele şi alte conserve de peşte şi o cutie mare de corned beef.

— Aha, am spus eu. O nouă lovitură a banditului la miezul nopţii.

— Adică? a întrebat Haggerty circumspect.

— Nu i-ai oferit amicului nostru o porţie, suficient de mare la cină.

— Nu era pentru mine, a spus Sandy cu o voce pe care tensiunea în care se afla o ridica la nişte incredibile acute. Jur că nu-i. Vezi...

— Ar fi trebuit să-l arunc peste bord pe pipernicitul ăsta!!! Nu-i decât un amărât de «hoţ pitic, care-şi vâră nasul în tot locul! Gata oricând să recurgă la şiretlicurile lui de pungaş, imediat ce-i întorci spatele. Şi cine va purta vina furtului, ei, cine va fi învinuit că a furat? Cine va trebui să dea socoteală în faţa căpitanului pentru alimentele lipsă? Cine va trebui să plătească din propriul său buzunar aceste lipsuri? Şi al cui salariu va fi blocat, pentru că n-a încuiat uşa cambuzei? Era clar că lui Haggerty reîncepuse să i se ridice tensiunea, în timpul în care tot enumera nedreptăţile vieţii. Şi când te gândeşti, a rostit el cu amărăciune, că eu am avut încredere întotdeauna în cei din jurul meu. Ar trebui să-i frâng gâtul ăla afurisit!

— Ei, acum n-o poţi face, i-am răspuns pe un ton măsurat.

Nici prin gând să nu-ţi treacă faptul că eu, om de

profesie, aş putea recurge la sperjur în boxa martorilor. Şi-apoi, nu s-a înfăptuit niciun prejudiciu, n-a fost furat nimic. N-ai nicio lipsă de acoperit, prin urmare, de ce te-ai ciorovăi cu căpitanul Imne? M-am uitat la Sandy şi la cutiile împrăştiate pe jos: Asta-i tot ce ai furat?

— Jur în faţa lui Dumnezeu...

— Hei! Linişteşte-te! apoi către Haggerty: Când ai intrat aici, el unde era şi ce făcea?

— Tocmai îşi vârâse nasul ăla lung şi împuţit în congelatorul ăla mare de-acolo, asta făcea. L-am prins cu mâţa-n sac!

Am deschis uşa congelatorului. Interiorul acestuia era burduşit cu produse într-o foarte mare varietate: unt, brânzeturi, lapte pasteurizat şi cutii de conserve cu carne. Asta era tot. I-am spus lui Sandy:

— Vino-ncoace! Vreau să scotocesc puţin prin hainele tale.

— Dimineaţa să scotoceşti prin hainele mele? Sandy îşi mai revenise după providenţiala eliberare de sub ameninţarea cu violentarea fizică şi după ce aflase că nu va mai fi adus în faţa celor ce deţineau aici autoritatea. Şi cine crezi că eşti dumneata? Un-afurisit de poliţist? Comisia de Investigaţii, ai?

— Doar doctor. Un doctor care încearcă să afle de ce au murit trei oameni în noaptea asta. Sandy s-a zgâit la mine, ochii săi dilatându-se în spatele ochelarilor fără rame şi şi-a lăsat în jos maxilarul inferior. Nu ştiai că Moxen şi Scott au murit?

— Aşa-i, am auzit. Şi-a trecut limba peste buze. Şi ce legătură are asta cu mine?

— Nu sunt prea sigur. Nu încă?

— Nu-mi poţi pune-n cârcă aşa ceva. Despre ce tot vorbeşti dumneata acolo? Scurta clipă de calm a lui Sandy dispăruse, de parcă n-ar fi existat niciodată. N-am nimic cu...

— Au murit trei oameni şi un al patrulea s-a aflat la un pas de moarte. Au murit sau au fost aproape de asta, ca urmare a unei otrăviri cu alimente. Alimentele provin din cambuză. Mă interesează oricare persoană care vizitează neautorizat cambuza. M-am uitat la Haggerty. Cred c-ar fi

mai bine să-l chemăm aici şi pe căpitanul Imne.

— Nu! Dumnezeule, nu! Sandy aproape intrase în panică. Domnul Gerran mă omoară dacă...

— Vino-ncoace! S-a apropiat – pierduse orice urmă de rezistenţă. I-am cercetat buzunarele, dar n-am găsit nici urmă de acel unic instrument cu care el ar fi putut infesta alimentele din congelator – o seringă pentru injecţie hipodermică. L-am întrebat: Ce aveai de gând să faci cu cutiile alea?

— Nu erau pentru mine. Ţi-am spus. Ce era să fac eu cu ele? Cu cât mănânc eu, nu poţi ţine-n viaţă nici măcar un şoricel. Întreabă pe oricine şi o să-ţi spună că aşa e...

Nu trebuia să întreb pe nimeni. Cele spuse de el erau perfect adevărate – ca şi Lonnie Gilbert, pentru a-şi menţine cota calorică, Sandy depindea aproape-n exclusivitate de Distillers Co. Ltd. Dar ar fi putut folosi cutiile acelea ca o acoperire, în cazul că ar fi fost prins, aşa cum de altfel şi fusese.

— Şi-atunci, pentru cine-s cutiile?

— Pentru Duce. Cecil. Tocmai am fost în cabina lui. Zicea că-i flămând. Nu, nu aşa a zis. A zis c-o să fie flămând, deoarece l-ai pus pe ceai şi pâine prăjită pentru următoarele trei zile.

M-am gândit la întrevederea mea cu Ducele. Folosisem ameninţarea cu ceaiul şi pâinea prăjită, doar pentru a reuşi să extrag de la el informaţiile de care aveam nevoie şi abia acum mi-am amintit că uitasem să-mi retrag această ameninţare. Până aici, povestea lui Sandy era adevărată.

— Te-a rugat Ducele să-i faci rost de ceva provizii?

— Nu.

— I-ai spus că ai de gând să-i faci rost de aşa ceva?

— Nu, am vrut să-i fac o surpriză. Am vrut să-i văd mutra, când o să mă-ntorc la el cu cutiile.

Impas. Poate spunea adevărul. Darera tot atât de posibil ca să utilizeze istoria asta pentru a-şi ascunde sub ea alte activităţi mai sinistre. Nu aveam cum să ştiu şi probabil că nu o voi şti niciodată.

— Mai bine du-te şi spune-i prietenului tău, Ducele, că începând cu micul dejun va reveni la dieta normală.

— Vrei să spui... Pot pleca?

— Dacă domnul Haggerty nu doreşte să revină cu acuzaţiile sale...

— Nu mă cobor eu chiar atât de jos. Haggerty şi-a înfipt laba-n jurul gâtului lui Sandy, apucându-l destul de strâns pentru a-l face pe mititel să se contorsioneze de durere. Dacă te mai prind dând târcoale prin cambuza mea, nu numai că o să-ţi sucesc afurisitul ăla de gât – o să ţi-l şi rup! Haggerty l-a târât spre uşă, literalmente l-a azvârlit afară şi s-a întors în cambuză. Află că-mi ies din pepeni mult prea repede.

— Nu merita să te înfurii pe el, domnule Haggerty. Probabil că spune adevărul, deşi asta nu-l face mai puţin pungaş. Aseară, după ce pasagerii au terminat de cinat, Moxen şi Scott au mâncat aici?

— La fel ca-n fiecare seară. Personalul care serveşte, mănâncă, de obicei, înaintea oaspeţilor, dar ei preferau invers.

După plecarea lui Sandy, Haggerty căpătase înfăţişarea unui om foarte necăjit şi îngrijorat – era clar că pierderea celor doi subalterni ai săi îl afectase foarte mult şi, cu siguranţă, acesta a fost şi motivul reacţiei sale violente împotriva lui Sandy.

— Cred c-am dat de sursa otrăvii. Cred că hreanul a fost contaminat cu un microorganism foarte nociv, anaerob, numit Clostridium botulinum, care se găseşte cel mai adesea sub formă de spori în pământul din grădinile de zarzavat. Nu auzisem niciodată de vreun asemenea caz de contaminare, dar asta nu însemna nicidecum că nu ar fi fost totuşi posibil. Dumneata n-ai nicio vină – este absolut nedetectabil înainte, în timpul sau după ce se pregăteşte mâncarea. Mai există ceva rămăşiţe de la cină?

— Puţin. Am pregătit o crăticioară pentru Moxen şi Scott şi restul l-am pus deoparte.

— De-o parte?

— Ca să-l arunc. Nu era o cantitate suficientă pentru a mai fi utilizată la ceva.

— Deci, s-au dus şi astea! încă o uşă se închisese!

— Într-o asemenea noapte? Nu te teme. Gunoiul se introduce în pungi de polietilenă, apoi acestea sunt găurite şi aruncate peste bord – dimineaţa.

Uşa s-a redeschis.

— Vrei să spui că mai este aici?

— Desigur. Mi-a indicat cu capul o cutie paralelipipedică din plastic, închisă cu nituri cu fluturaşi. Acolo.

M-am dus la cutie şi i-am ridicat capacul. Haggerty a întrebat:

— Ai de gând să-l analizezi, nu-i aşa?

— Chiar asta intenţionez să fac. Sau, cel puţin să-l păstrez pentru analize. Am lăsat capacul să cadă la locul lui. Acum nu se mai poate. Recipientul este gol.

— Gol? Peste bord, pe-o vreme ca asta? Haggerty s-a apropiat şi a controlat fără rost recipientul. Afurisit, de ciudat. Şi încă şi împotriva regulamentului.

— Poate ajutorul dumitale...

— Charlie? Leneşul ăla care doarme pe el? în niciun caz el. Şi-apoi, el nici nu-i de serviciu în noaptea asta. Haggerty şi-a scărpinat peria cenuşie care-i acoperea capul. Dumnezeu ştie de ce-or fi făcut-o, dar trebuie să fie vorba despre Moxen sau despre Scott.

— Da, am răspuns eu, ei trebuie să fi fost.

Eram atât de obosit, că nu mă mai puteam gândi la nimic altceva în afara cabinei şi cuşetei mele. Eram atât de obosit, că abia când am ajuns în cabina mea şi m-am uitat la cuşeta mea goală, mi-am amintit că toate păturile îmi fuseseră luate pentru Smithy şi Oakley. M-am uitat şi la măsuţa pe care-mi lăsasem manualele de toxicologie pe care le-am consultat mai devreme şi brusc, am fost părăsit de orice urmă de oboseală.

Volumul de Jurisprudent Medicală, care-mi furnizase informaţiile despre aconitină, zăcea cu coperţile-nţepenite zdravăn în masa de ruliu, azvârlit cu siguranţă acolo de violentele legănări ale lui MORNING ROSE. Semnul de mătase, ataşat de partea superioară a cărţii, era întins pe masă aproape pe toată lungimea lui, fapt neimportant prin el însuşi, exceptând însă scumpa şi distinsa mea memorie, care mi-a şoptit că utilizasem acest semn pentru a marca pasajul pe care l-am citit.

M-am întrebat, cine-o fi oare cel informat acum că eu m-am documentat cu articolul despre aconitină?

Capitolul 5

deodată nu mi-a mai plăcut cabina ce-mi fusese destinată. Adică, nu mi-a mai plăcut să dorm acolo. Excentricul armator milionar, care demontase complet MORNING ROSE şi-l reamenajase ca navă de pasageri, nutrea o puternică aversiune faţă de încuietori pentru uşile cabinelor, şi, având mijloacele şi ocazia s-o facă, şi-a transferat teoriile în practică. Poate că era doar; o fobie sau poate că era rezultatul opiniei sale că, pe mare, mulţi oameni şi-au pierdut viaţa în mod inutil, fiind prinşi în capcana uşilor încuiate, în vreme ce navele se scufundau – ceea ce, de fapt, ştiam şi eu că este adevărat. Nu ştiu ce-o fi fost, dar ştiu că era imposibil să încui pe dinăuntru vreo cabină de pe MORNING ROSE – nu exista nici măcar un zăvor.

Am decis că pentru mine locul cel mai potrivit este salonul. După câte-mi aminteam, exista acolo o foarte confortabilă canapeluţă de colţ, în dosul unui paravan, unde mi-aş fi putut amenaja culcuşul şi, ceea ce era cel mai important, aveam protejat spatele. În jurul canapelei sunt întinse o mulţime de covoraşe de lână, o altă moştenire de la vechiul proprietar, aşa cum era şi cea cu uşile fără încuietori. Iar cel mai grozav era că este un loc public puternic luminat, unde te puteai aştepta ca oamenii să circule şi la ore foarte târzii, un loc unde nimeni n-ar fi putut tăbărî pe tine fără a fi observat. Mai aveam, cred, şi o minusculă consolare că persoana sau persoanele pornite pe distrugere nu aleseseră calea violenţei deschise, dar aceasta nu constituia o garanţie că nu o vor face de-acum încolo. De ce naiba editorii unor cărţi de referinţă nu şi-ar fi dorit să rivalizeze cu prestigioasa Enciclopedie Britanică nimicind-o cu semnele ei de carte cu tot?

Atunci mi-am amintit că lăsasem în salon comitetul director al lui OLYMPUS PRODUCTIONS, întrunit în sesiune plenară. Când o fi fost asta? Cred că n-au trecut mai mult de douăzeci de minute de-atunci. Probabil că, peste alte douăzeci, drumul va fi liber. Nu c-aş fi nutrit vreo suspiciune particulară în privinţa vreunuia din cei patru, dar bănuiesc

că lor le-ar fi apărut stranie preferinţa mea de a-mi petrece noaptea acolo, în timp ce jos dispuneam de o cabină extrem de confortabilă.

Parţial din impuls, parţial din dorinţa de a-mi omorî o parte din timpul de aşteptare, m-am hotărât să trec pe la Duce, să văd în ce stare se află, să-i asigur o noapte liniştită, promiţându-i că va fi repus la raţie completă odată cu micul dejun şi să mă conving dacă Sandy a spus adevărul. Uşa Ducelui era a treia din stânga. A doua din dreapta era larg deschisă, într-un unghi de nouăzeci de grade. Era cabina Mariei Stuart şi ea era înăuntru, dar nu dormea – şedea într-un fotoliu înghesuit între uşă şi cuşetă, cu ochii larg deschişi şi cu mâinile-n poală.

— Ce-i asta? am întrebat-o. Arăţi de parcă ai fi la un priveghi.

— Nu mi-e somn.

— Şi uşa deschisă? Aştepţi pe cineva?

— Sper să nu vină nimeni. Nu pot să încui uşa.

— Nici când ai urcat la bord, n-ai putut-o încuia – n-are încuietoare.

— Ştiu. Dar atunci n-avea importanţă. Nu până-n seara asta.

— Doar... doar nu-ţi închipui că cineva ar putea să se strecoare aici să-ţi facă de petrecanie în timp ce dormi! Am rostit asta pe tonul folosit de cineva care n-ar admite niciodată că lui i s-ar putea întâmpla aşa ceva.

— Nu ştiu ce să cred. N-am probleme. Te rog...

— Ţi-e frică? încă? Am clătinat din cap. Ruşine! Gândeşte-te la tiza ta – Mary Scumpa – ei nu-i este frică să doarmă singură.

— Ea nu doarme singură.

— Nu? Ei, ce să-i faci? Trăim într-un ev liber.

— E cu Allen. În camera de relaxare.

— Ah! Şi de ce nu te duci la ei? Dacă siguranţa este ceea ce în mod eronat bănuieşti că-ţi lipseşte, găseşte-ţi siguranţa în mulţime.

— Nu-mi place să joc rolul de... mă rog... supraveghetor al perechilor.

— Aiureli! am spus şi m-am dus la Duce. Căpătase culoare-n obraji – nu prea multă, dar suficientă şi se vedea

că-şi revine rapid. L-am întrebat cum se simte.

— Descompus, mi-a răspuns Ducele. S-a frecat pe abdomen.

— Te mai doare?

— Dureri generate de foame, mi-a răspuns el.

— Pentru seara asta – nimic. Mâine te vei întări din nou – adio ceai şi pâine prăjită! Apropo, n-a fost prea înţelept din partea ta să-l trimiţi pe Sandy în raid la cambuză. Haggerty l-a dibuit la locul faptei.

— Sandy? în cambuză? Surprinderea era sinceră. Eu nu l-am trimis acolo!

— Dar sigur că el ţi-a spus că se duce acolo.

— Niciun cuvinţel. Uite ce, Doc, nu-mi poţi agăţa mie...

— Nimeni nu agaţă nimic de nimeni. Probabil că am înţeles eu greşit. Poate c-a vrut doar să-ţi facă o surpriză – spunea că te simţi cam slăbit.

— Asta e drept, a spus. Dar Dumnezeu mi-e martor...

— Nu-i nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Noapte bună.

M-am reîntors pe propriile mele urme, trecând iarăşi pe la uşa lui Mary Stuart. Ea s-a uitat la mine, dar n-a scos nicio vorbă şi eu am făcut acelaşi lucru. Ajuns iarăşi în cabina mea, mi-am cercetat ceasul. Trecuseră cinci minute, mai aveam cincisprezece. Blestemat să fiu dacă mai aştept atâta. Mă simţeam din nou ostenit, suficient pentru a cădea lat în orice clipă, dar, pentru a mă duce acolo, aveam nevoie de un motiv. Pentru prima oară i-am dedicat acestei probleme o părticică din puterea mea de gândire aflată în stare de dispariţie rapidă şi am primit un răspuns în câteva secunde. Mi-am deschis trusa medicală şi am extras de acolo trei dintre cele mai importante produse pe care le conţine aceasta – certificatele medicale. Nu ştiu ce straniu motiv m-a determinat să controlez câte-au mai rămas. Zece. În total, treisprezece. M-am bucurat că nu-s superstiţios. Mi-am îndesat în servietă certificatele şi câteva dintre colile de hârtie cu splendidul antet al navei – vechiul proprietar, nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate.

Am deschis larg uşa cabinei pentru a avea destulă lumină, am controlat dacă nu-i cineva pe coridorul de trecere şi, uşor, am deşurubat becul de la capul patului meu. Apoi, l-am aruncat pe duşumea de la o înălţime

mereu crescătoare, începând cu cea de un picior, până ce, scuturându-l lângă ureche, am auzit clinchetul inconfundabil al filamentului rupt. Am înşurubat la loc becul acum inutil, mi-am luat servieta, am închis uşa şi am pornit către puntea de comandă.

După cum am observat în timpul foarte grăbitei traversări a punţii superioare şi în timp ce urcam scara ce ducea către puntea de comandă, vremea nu se-mbunătăţise niciun picuţ. Aveam vaga impresie că valurile mai scăzuseră ceva, dar asta putea să fie şi datorită faptului că eram atât de obosit, încât îmi pierdusem capacitatea de a înregistra corect impresiile. Însă unul dintre aspectele vremii era indiscutabil – zăpada care cădea aproape orizontal, se îndesise într-atât încât lumina din vârful catargului nu se mai zărea decât ca o scânteiere intermitentă prin bezna de sus.

La timonă se afla Allison, care-şi petrecea mai mult timp cu radarscopia decât cu busola şi, dat fiind că vizibilitatea era cum era, l-am înţeles perfect. I-am spus:

— Ştii cumva unde ţine căpitanul lista cu echipajul? Cumva în cabina lui?

— Nu. Mi-a aruncat o scurtă privire peste umăr. De ce-ţi trebuie asta, doctore?

Am extras din servietă certificatele de deces şi le-am apropiat de becul care lumina busola. Allison a strâns din buze:

— Dulapul din stânga, sertarul de sus.

Am găsit lista, mi-am copiat numele, adresele, vârsta, locul naşterii, religia şi rudele cele mai apropiate ale fiecăruia dintre cei doi morţi, am pus dosarul la loc şi am pornit către salon. Trecuse o jumătate de oră de când îi lăsasem pe Gerran, pe cei trei co-directori ai săi şi pe Conte aşezaţi acolo, iar ei, toţi cinci, continuau să şadă acolo, în jurul mesei, studiind dosarele împrăştiate dinaintea lor. Un teanc zăcea pe masă, câteva erau pe podea, unde era clar că fuseseră trântite de ruliul navei. Contele mi-a aruncat o privire peste rama ochelarilor săi. Capacitatea sa de a înghiţi coniac era de-a dreptul fenomenală!

— Mai eşti la bord, amice dragă? Munceşti în numele nostru. Dacă mai continui tot aşa, voi propune să te numim

co-director la noi.

— Pentru un biet cârpaci ca mine, acesta ar fi lucrul cel mai nepotrivit. M-am uitat la Gerran. Mă scuzaţi că vă întrerup, dar trebuie să completez câteva formulare. Dacă intervin cumva într-o întrunire cu caracter privat...

— Nu-i vorba de niciun caracter privat, poţi fi sigur, mi-a răspuns Goin. În principal, studiam partea din scenariu pe care o vom trage pe peliculă în următoarele două săptămâni. Mâine, fiecare membru al distribuţiei şi al echipei de filmare va primi câte un exemplar. Vrei şi dumneata o copie?

— Mulţumesc. După ce termin cu asta. Mă tem că lumina din cabina mea s-a cam deteriorat şi nu mă încumet prea mult să scriu la lumina chibriturilor.

— Tocmai plecam. Otto continua să fie cenuşiu la faţă şi foarte obosit, dar creierul său era destul de încăpăţânat ca să nu se oprească din activitate, chiar dacă trupul i-a comunicat că ar trebui s-o facă. Cred că o noapte de somn bun ne-ar prinde bine tuturor.

— Este exact ceea ce v-aş prescrie şi eu. Vă puteţi amâna retragerea cu cinci minute?

— Dacă trebuie, desigur.

— I-am promis căpitanului Imne o garanţie, sau un certificat, sau cum vreţi să-i spuneţi, care să-l exonereze de orice vină în cazul când vor mai apare la bord izbucniri ale misterioasei maladii. Căpitanul vrea să aibă documentul la micul dejun şi-l vrea şi semnat. Întrucât Imne se va trezi la orele 4 a.m. Şi, bănuiesc că-şi va lua micul dejun la aceeaşi oră matinală, consider că ar fi mai convenabil dacă am semna chiar acum.

Au dat cu toţii din cap că erau de acord. M-am aşezat la masa de alături şi, cu cel mai frumos scris al meu – care este destul de urât – şi în cel mai legal jargon – care suna cumplit, am compus o declaraţie de responsabilităţi care, credeam eu, va face faţă în situaţia respectivă. Aparent, aceasta era şi opinia celorlalţi sau ceilalţi erau mult prea obosiţi pentru ca să le mai pese, deoarece au semnat aruncând doar o privire de circumstanţă înscrisului meu. A semnat şi Contele, iar eu n-am făcut decât să-mi ridic o sprânceană. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că el,

Contele, făcea parte dintre acele înalte grade directoriale. Eu credeam că cei mai înalt cotaţi cameramani, iar Contele era unul dintre ei, erau nişte mercenari independenţi, prin urmare neeligibili în vreun comitet directorial al companiilor cinematografice. Dar asta m-a ajutat, cel puţin, să înţeleg lipsa totală a respectului pe care s-ar fi cuvenit să-l nutrească faţă de Otto.

— Şi-acum, în pat. Goin s-a lăsat pe spate în fotoliul său. Şi dumneata, doctore?

— Mai târziu. Trebuie să completez certificatele de deces.

— Neplăcută îndatorire. Goin mi-a întins un dosărel. Poate că te va amuza după ce termini.

— Am luat, în timp ce Gerran, cu obişnuitul său efort masiv, se străduia să-şi ridice greutatea de pe fotoliu.

— Şi funeraliile, doctore Marlowe? înmormântarea în mare... La ce oră va avea loc?

— Când se crapă de ziuă, aşa-i obiceiul. Otto şi-a închis ochii a suferinţă. După cele prin care aţi trecut, domnule Gerran, v-aş sfătui să renunţaţi la ele. Mâine să vă odihniţi cât mai mult posibil.

— Chiar crezi asta? Am dat din cap că da şi Otto a renunţat la masca de suferinţă. Vrei să-mi ţii locul, John?

— Sigur că da, a răspuns Goin. Noapte bună, doc. Mulţumim pentru cooperare.

— Da, da, mulţumim, a spus şi Otto.

Au plecat cu mers inegal, iar eu am pescuit certificatele de deces şi le-am completat. Am vârât declaraţia semnată într-un plic închis, mi-am amintit la vreme să adaug şi propria mea semnătură, într-altul – certificatele, am adresat ambele plicuri căpitanului Imne şi m-am dus cu ele sus, pe puntea de comandă, pentru a-l ruga pe Allison să i le înmâneze căpitanului la ora patru dimineaţa, când acesta va intra de cart. Allison nu se afla acolo. În locul lui – Smithy, îmbrăcat gros şi înfăşurat aproape până la sprâncene, şedea la timonă pe un scaun înalt. Reostatul era închis, iar el nici măcar nu atingea cârma, care periodic, se rotea în sensul acelor de ceasornic şi în sens invers, parcă după bunul ei plac. Smithy era palid şi avea sub ochi cearcăne întunecate, dar aspectul de om

bolnav îl părăsise. Puterea lui de recuperare era remarcabilă.

— Pilotul automat, mi-a explicat el aproape voios. Cui îi trebuie peisajul nocturn, când vizibilitatea este zero?

— S-ar fi cuvenit să fii în pat, i-am tăiat-o eu scurt.

— Abia am venit de-acolo şi mă-ntorc imediat. Secundul Smithy nu mai este cel care a fost odată şi o ştie. Am urcat numai pentru a verifica poziţia şi pentru a-i oferi lui Allison o pauză pentru cafea. De asemenea, m-am gândit că poate dau de dumneata aici. În cabina dumitale nu erai.

— Sunt aici. De ce ai vrut să mă vezi?

— Ottard-Dupuy, mi-a răspuns el. Cum îţi sună aşa ceva?

— Minunat. Smithy s-a lăsat să alunece de pe scaunul său şi s-a îndreptat către dulapul în care căpitanul Imne îşi păstra rezerva personală de întăritoare. Dar nu cred că ai colindat prin toată nava, doar pentru a-mi oferi un coniac.

— Nu. Ca să-ţi spun adevărul, am încercat să-mi imaginez câteva chestii. Nu prea am eu succes cu imaginaţia, dacă aş fi strălucit în domeniul respectiv aş fi fost mult prea sclipitor pentru a mă afla aici. M-am gândit c-ai putea să mă ajuţi. Mi-a întins un pahar.

— Ce cuplu grozav am forma noi doi! i-am spus eu.

A surâs scurt:

— Trei morţi şi patru pe jumătate duşi. Otrăvire cu alimente. Ce fel de otrăvire-i asta?

— Am povestit despre anaerobele cu spori – povestea pe care i-o vândusem şi lui Haggerty. Dar Smithy nu era Haggerty.

— Ce putere selectivă are otrava asta, nu? îl alege pe A şi-l omoară, trece la B, se lasă peste C, dar nu-l ucide, trece la D şi aşa mai departe. Iar noi toţi am mâncat acelaşi lucru...

— Otrăvurile sunt complet imprevizibile. La un picnic, şa se oameni pot ingurgita absolut aceeaşi hrană – trei pot ateriza la spital, în timp ce ceilalţi trei nu vor avea nici pe dracu’.

— Aşa deci, unii au dureri de burtă şi alţii nu? Dar este o diferenţă, când este vorba de o otravă destul de

puternică pentru a ucide, şi încă cu violenţă, şi care-i lasă pe ceilalţi complet neatinşi. Nu-s doctor, dar nu pot crede aşa ceva nici în ruptul capului.

— Şi mie mi se pare oarecum ciudat. Te gândeşti la ceva anume?

— Da. Otrăvirea s-a efectuat în mod deliberat.

— Deliberat? Am mai sorbit puţin Ottard-Dupuy, în timp ce socoteam cam cât de departe aş putea merge cu Smithy. Nu prea departe, mi-am spus eu în gând, nu încă. Am continuat: Sigur c-a fost în mod deliberat. Şi foarte uşor de executat. Iată-l pe otrăvitorul nostru – are asupra sa o punguţă cu otravă. Mai are şi o bagheţică magică. O mişcă, devine invizibil, după care zboară peste masă. Un strop pentru Otto, niciunul pentru mine, un strop pentru Oakley, niciun pic, pentru, să zicem, Heissman şi Stryker, o porţie dublă pentru Antonio, nimic pentru fete, un strop Ducelui, câte două porţii pentru Moxen şi Scott şi aşa mai departe. Capricios şi trăsnit mai e şi amicul ăsta nevăzut! mai crezi că-i chiar atât de selectiv?

— Nu ştiu ce să cred, a rostit Smithy serios. Dar ştiu cum eşti dumneata: nesincer, lipsit de curaj şi, în plus, ridici prea multe obiecţii. Sunt sigur că nu te superi.

— Sigur că nu mă supăr.

— Nu te-aş considera ca fiind chiar un individ uşor de dus de nas! Deci, să nu-mi spui că nu te-ai gândit deloc la problemele astea!

— Ba m-am gândit. Dar, întrucât eu le-am rumegat mai mult decât ai făcut-o dumneata, a trebuit să renunţ. N-am reuşit să aflu nici motivul, nici posibilitatea, nici metoda. Nu ştiai că, primul lucru pe care-l face un medic solicitat să se pronunţe într-un caz de otrăvire accidentală, este să suspecteze că nu a fost accidentală?

— Şi, eşti satisfăcut?

— În măsura în care pot fi astfel.

— Înţeleg. A făcut o pauză. Ştiai că-n camera radio avem un emiţător care poate intra în legătură cu aproape orice punct din emisfera nordică? Presimt că va trebui să-l folosim foarte curând.

— De ce?

— Ajutor.

— Ajutor?

— Da. Ştii, chestia aia pe care o ceri când te afli la ananghie. Cred că acum avem nevoie de ajutor. Încă vreo câteva accidente amuzante şi am certitudinea că vom avea mare nevoie de ajutor.

— Îmi pare rău, i-am spus. M-ai depăşit cu mult. Şi-apoi, Britania se află acum foarte, foarte departe de noi.

— Forţele NATO din Atlantic nu-s aşa de departe. Fac manevre cu flota pe undeva pe lângă Capul Nord.

— Eşti bine informat, i-am răspuns eu.

— Trebuie să te informezi bine, atunci când stai de vorbă cu cineva care se declară cât poate de satisfăcut în privinţa a trei decese misterioase, iar eu sunt convins că nimeni n-ar trebui să-şi afle odihna şi să fie mulţumit, până ce nu descoperă cum au murit cei trei oameni. Am admis că nu-s cine ştie ce stea, dar nu-mi subestima cu totul picul de inteligenţă pe care-l posed.

— Nu. Dar nu mă supraestima pe mine. Mulţumesc pentru Ottard-Dupuy.

M-am îndreptat către uşa transparentă dinspre tribord. MORNING ROSE continua să se legene, să icnească, să se clatine şi să se scuture, în timp ce-şi croia drum către Nord, prin valurile nebune, dar apele contorsionate de vânt nu se mai zăreau, acum pluteam într-o lume aproape opacă, o lume oarbă şi tristă, de un alb impresionant, o lume într-un întuneric plin de zăpadă, care începea şi se termina la o depărtare de lungimea unui braţ. M-am uitat în jos, la podeaua punţii de comandă şi am reuşit să disting nişte urme de paşi în zăpadă. Un singur rând – adânci şi bine marcate, de parcă ar fi fost lăsate doar de câteva secunde înainte. A fost cineva aici. Pentru o clipă, am avut certitudinea că fusese cineva, care ascultase convorbirea mea cu Smithy. Apoi am realizat că nu este decât un singur rând – urmele lăsate de mine, care nu fuseseră acoperite şi nici măcar şterse puţin, deoarece viscolul, trecând orizontal peste panoul de vânt „nici măcar nu atingea puntea. S-adorm, mi-a trecut prin minte, s-adorm chiar acum, căci lipsa de somn, evenimentele obositoare din ultimele câteva ore, puternica extenuare fizică creată de vremea aceea înfiorătoare şi întunecatele preziceri ale lui Smithy,

începuseră să-mi producă vedenii. Am simţit prezenţa lui Smithy lângă umărul meu.

— Eşti de acord cu mine, doctore Marlowe?

— Bineînţeles. Sau bănuieşti că eu sunt acel Borgia invizibil, care vagabondează prin împrejurimi, aruncând ici un strop, dincolo altul?

— Nu, nu bănuiesc aşa ceva. Totuşi, nu cred că eşti de acord cu mine. Vocea lui suna sumbru. Poate că într-o zi vei dori să fi fost.

Într-o zi am dorit să fi fost, pentru că aşa n-aş fi fost obligat să-l părăsesc pe Smithy pe Insula Ursului.

*

* * *

Întors în salon, am luat broşurica pe care mi-o dăduse Goin, m-am dus la canapeaua din colţ, mi-am găsit o pătură, mi-am amintit că încă nu cerusem lenjerie de pat şi m-am cuibărit cu picioarele întinse confortabil pe „scaunul rotitor de lângă cea mai apropiată masă. Fără prea mult entuziasm, am atins coperta de carton şi, tocmai mă întrebam dacă s-o deschid sau nu, când uşa s-a mişcat şi a intrat Mary Stuart. Purta o haină groasă din tweed şi părul de culoarea porumbului îi era acoperit de zăpadă.

— Deci, aici erai? A închis uşa cu zgomot şi mi-a aruncat o privire aproape acuzatoare.

— Da, aici eram, i-am confirmat eu.

— Nu erai în cabina dumitale şi nici n-ai lumină acolo. Ştiai?

— Ştiam. Am ceva de scris, de aceea am şi venit aici. S-a întâmplat ceva rău?

Legănându-se, a traversat salonul şi s-a aşezat pe canapeaua din faţa mea.

— Nimic peste răul existent deja. Ea ar fi trebuit să se unească cu Smithy. Se potriveau de minune. Te superi dacă stau aici?

Aş fi putut să-i răspund că opinia mea nu avea nicio importanţă, că salonul îi aparţinea în aceeaşi măsură în care-mi aparţinea şi mie dar, întrucât părea a fi o creatură mai sensibilă, m-am mulţumit doar să zâmbesc şi să-i

răspund:

— Dacă ai pleca, aş lua-o ca o insultă la adresa mea.

Mi-a întors zâmbetul – doar un licăr de confirmare – şi s-a aranjat cum a putut mai bine, înfăşurându-se în haina de tweed şi ancorându-se împotriva violentelor mişcări ale lui MORNING ROSE. Şi-a închis ochii şi, genele lungi şi negre, culcate pe obrajii uzi şi palizi, îi scoteau şi mai mult în relief pometii ridicaţi – evidenta sa descendenţă slavă.

Nu era o sarcină grea acum de a o privi pe Mary Stuart, însă eu simţeam, în timp ce mă uitam la ea, o nervozitate crescândă. Nu mă iritau într-atâta închipuirile ei trăsnite şi nevoia de a fi cu cineva, cât lipsa clară de confort, căreia trebuia să-i facă faţă încercând să-şi menţină echilibrul în timp ce eu eram aşa de confortabil aşezat în locul meu. Nimic nu-i mai neplăcut decât să stai bine şi să te uiţi la altul care stă foarte prost, exceptând, bineînţeles, cazul în care nutreşti o foarte puternică aversiune faţă de celălalt, situaţie în care poţi avea o senzaţie foarte plăcută. Numai că eu nu, nutream asemenea simţăminte faţă de fata din faţa mea. Pentru a-mi spori sentimentul de vinovăţie, ea prinse, fără voie, să tremure cumplit.

— Vino aici, i-am zis. O să te simţi excelent pe locul meu. Şi ai şi un pled la dispoziţie.

Ochii ei s-au deschis.

— Nu, mulţumesc.

— Mai sunt o mulţime de pleduri, am spus pe un ton care Iriza exasperarea. Nimic nu mă supără mai mult ca suferinţa dulce-zâmbitoare. Am luat pledul, am făcut obişnuiţii doi paşi de-a curmezişul podelei şi am înfăşurat-o în el. M-a privit grav, fără a scoate niciun cuvânt.

Reîntors în colţul meu, mi-am reluat broşurica, dar în loc s-o citesc, am început să mă gândesc la cabina mea şi la cei care ar putea s-o viziteze în timpul absenţei mele. Mary Stuart o vizitase, dar vezi că ea mi-a spus că a făcut-o, iar faptul că se afla acum aici confirma motivul vizitei sale – cel puţin părea să-l confirme. Mi-a spus că-i era frică, era singură şi, firește, îşi dorea o companie. De ce compania mea? De ce nu cea a lui Charles Conrad, să zicem, care era cu mult mai tânăr, mai amabil şi mai arătos

decât mine? Sau chiar cea a celorlalţi doi colegi actori ai săi, Günther Jungbeck şi Jon Heyter, amândoi caractere cu adevărat impresionante? Poate că ea îşi dorea să stea cu mine din motive rău intenţionate. Poate că mă spiona, poate că pur şi simplu mă păzea, poate că-i oferea cuiva ocazia să-mi viziteze cabina, în vreme ce... brusc mi-am dat seama foarte clar că în cabina mea sunt anumite lucruri pe care aş prefera să nu le vadă alţii.

Am lăsat cartea şi m-am îndreptat spre uşa ce ducea către bordul din vânt. Ea şi-a deschis ochii şi şi-a ridicat capul:

— Unde pleci?

— Afară.

— Iartă-mă... Tocmai... Te întorci?

— Iartă-mă şi tu. Nu sunt nepoliticos, am minţit eu, dar sunt obosit. Culcă-te la loc. Revin într-o clipă.

A dat din cap şi ochii ei m-au urmărit până ce am tras uşa după mine. O dată ieşit, am rămas pe loc vreo douăzeci de minute, ignorând rafalele de zăpadă care, chiar şi aici, sub vânt, păreau a face o cotitură numai ca să-mi pătrundă mie prin guler, să ajungă la manşetele pantalonilor şi s-o pornească iute înapoi. M-am uitat prin cristalul uşii şi ea şedea aşa cum o lăsasem, doar că acum avea coatele pe genunchi şi obrajii în palme, legănându-şi uşurel capul dintr-o parte în alta. Acum zece ani, aş fi alergat în salon, aş fi îmbrăţişat-o şi i-aş fi spus că toate necazurile ei s-au sfârşit. Asta, acum zece ani. În momentul acesta însă, m-am mulţumit doar s-o privesc, întrebându-mă dacă ea se aştepta la aşa ceva, apoi mi-am croit drum în jos, către cabinele pasagerilor.

Trecuse de miezul nopţii, dar la barul din hol nu sunase încă ora închiderii, deoarece Lonnie Gilbert, cu o nesăbuită indiferenţă eroică faţă de ceea ce va fi cu siguranţă cumplita mânie a lui Otto când va descoperi crima, deschisese larg ambele uşi ale dulapului, pe care le şi fixase în poziţia respectivă, în timp ce el însuşi se pitise în spatele barului, cu o sticlă de whisky de malţ într-o mână şi cu un sifon în cealaltă. Mi-a făcut patern cu ochiul, în timp ce eu am trecut mai departe, fiind prea târziu pentru a-i atrage atenţia lui Lonnie că băuturile superioare n-au

absolut nicio nevoie de palidul ajutor al sifonului. N-am făcut decât să dau din cap şi am coborât.

Dac-o fi fost cineva în cabina mea şi mi-o fi umblat plin lucruri, a făcut-o într-un mod foarte atent. Din câte îmi aminteam, lucrurile nu fuseseră schimbate deloc, totul rămăsese la locul lui, neclintit. Dar un cercetător experimentat rar lasă urme ale trecerii sale. Ambele valize pe care le aveam erau dotate cu nişte buzunare din material plastic în interiorul capacului şi-atunci, ţinând capacul într-o poziţie cât mai aproape de orizontală, am plasat în fiecare buzunar câte o monedă, exact la gura buzunarului. Apoi am închis valizele, în ciuda comportamentului extrem de dezordonat al traulerului, monezile trebuiau să rămână la locul lor, fixate prin presiunea hainelor din interior, dar imediat ce capacul va fi ridicat, presiunea o să scadă şi, oricât de puţin va fi întredeschisă valiza, monezile au să alunece în fundul buzunarelor. Mi-am încuiat apoi trusa medicală – era foarte mare şi cu mult mai grea decât majoritatea genţilor de acest fel, însă conţinea o cantitate sporită de instrumente – şi am scos-o pe coridor. Am tras uşa după mine, vârând cu grijă între uşă şi ramă un chibrit folosit, care să cadă imediat ce uşa ar fi niţeluş crăpată.

Ajuns în hol, am constatat fără pic de mirare că Lonnie continua să staţioneze în acelaşi loc.

— Ahaaa! şi-a privit cu surprindere paharul gol şi a întins o mână care nu tremura deloc. Drăgălaşul de vraci cu traista încărcată cu fel de fel de trucuri. Îţi sfârâie tălpile să alergi pentru alinarea suferinţelor omeneşti? O nouă şi înfiorătoare epidemie, aşa-i? Bătrânul tău nene Lonnie e mândru de tine, băiete, foarte mândru de tine. Spiritul acesta hipocratic... S-a oprit, pentru a reîncepe aproape imediat; Acum c-am atins aceste probleme, că ne-am ridicat, pot spune inadvertent, peste acest spirit, ruşinosule Hippocrene, mă întreb dacă nu cumva ţi-ar face plăcere să mă acompaniezi, luând o înghiţitură din lichidul pe care-l am aici.

— Mulţumesc, Lonnie, nu. De ce nu te duci să te culci? Dacă o ţii tot aşa, n-ai să te mai poţi trezi mâine.

— Tocmai aici, fiul meu, este şi punctul esenţial al

problemei – eu nu vreau să mă trezesc mâine. Poimâine? Ei, da, dacă voi fi obligat la asta, voi face faţă zilei de poimâine. Imaginează-ţi, nu vreau deoarece am descoperit că zilele de mâine sunt foarte asemănătoare cu cele de astăzi. Singurul lucru bun pe care-l poţi afirma despre ziua de astăzi, este că-n orice moment, o anumită parte din ea a trecut în mod irevocabil – a făcut o pauză, pentru a-şi admira controlul asupra discursului – da, a trecut irevocabil, după cum am spus şi, cu trecerea fiecărei clipe, rămâne tot mai puţin din ea. Dar mâine va veni întreg-întreguţ. Şi-a ridicat paharul iarăşi plin. Unii beau pentru a-şi uita trecutul. Dar unii dintre noi, foarte, foarte puţini, şi aş fi nedrept să afirm că aceştia ar fi dotaţi cu puterea de a prevedea, cu înţelegere şi inteligenţă depăşind mult limitele normalului, aşa că voi spune doar că suntem diferiţi – unii dintre noi, zic eu, bem, pentru a uita viitorul. O să întrebi cum de poate cineva să uite viitorul? Ei bine, pentru aşa ceva ai nevoie de antrenament şi, desigur, şi de puţin ajutor. Dintr-o singură înghiţitură, a dat pe gât o jumătate de pahar, apoi a intonat; mâine şi mâine şi mâine se târăsc cu paşi jalnici de la o zi la alta, până la ultima silabă...

— Lonnie, i-am spus eu, nu cred că ai nici măcar o picătură de Macbeth.

— Ai prins adevărul – nu am. Nu sunt o figură tragică, un om trist, blestemat şi strivit de osândă. Nu-s deloc aşa. Noi, Gilbertii, avem un spirit îndărătnic şi un suflet invincibil.

Shakespeare al tău este foarte bun, dar vinul meu este Walter de la Mare. Şi-a înălţat paharul şi l-a scuturat în lumină: Uită-te la el, la unicul lucru plăcut în orice clipă.

— Nu cred că la asta s-a referit el. Oricum, medicul poate să-ţi ordone, totuşi ţi-o cer ca pe o favoare – du-te naibii de aici, că dacă dă Otto de tine, te despică-n patru!

— Otto? Ştii ceva? Lonnie s-a aplecat confidenţial spre mine: Otto este de fapt un om foarte drăguţ. Mie-mi place Otto. Otto a fost întotdeauna bun cu mine. Marea majoritate a oamenilor sunt buni, dragul meu prieten, nu ştiai? Marea majoritate sunt amabili. Dar niciunul nu-i ca Otto. Păi, îmi amintesc cum...

S-a întrerupt când m-am dus la bar, am pus sticlele la

locul lor, am încuiat uşile, i-am vârât cheile în buzunarul halatului şi l-am luat de braţ.

— Nu vreau să te privez de necesităţile vitale, i-am explicat. Nici nu vreau să fiu dur sau moralizator. Dar am un caracter sensibil şi n-aş dori să fiu pe-aproape în momentul în care vei descoperi că părerea ta despre Otto este sută la sută eronată. Lonnie a venit după mine, fără niciun murmur de protest. Clar – proviziile sale pentru stări excepţionale erau ascunse în cabină. În timp ce coboram scara cu pas incert, mi-a spus:

— Nu-i aşa că bănuieşti că am pornit către lumea cealaltă, apăsând cu toată forţa pe pedala de acceleraţie?

— Lonnie, nu mă priveşte cum conduci, atâta vreme cât nu loveşti pe nimeni.

Clătinându-se, a intrat în cabina sa, s-a lăsat greoi pe pat, după care s-a dat într-o parte, cu o uşurinţă remarcabilă. Am conchis că, se aşezase cu siguranţă pe o sticlă de scotch. M-a cântărit din ochi şi a spus:

— Spune-mi, dragul meu, crezi că-n rai există gratii?

— Mă tem că-n această privinţă nu dispun de niciun fel de informaţie.

— Bine, bine, e o plăcere, să dai de un doctor care nu este izvorul întregii înţelepciuni a lumii. Acum, poţi pleca, bunul meu prieten.

M-am uitat la Neal Divine, cufundat acum într-un somn liniştit şi la Lonnie care, nerăbdător din motive bine determinate, aştepta să plec cât mai repede, şi i-am părăsit pe amândoi.

*

* * *

Mary Stuart continua să şadă acolo unde o lăsasem, cu braţele întinse lateral şi cu degetele desfăcute, pentru a contracara tangajul devenit între timp cu mult mai puternic. Pe de altă parte, efectul alunecării bruşte era considerabil mai mic, cel puţin aşa mi s-a părut mie, dat fiind că vântul continua să sufle dinspre nord. M-a privit cu ochii ei căprui, de obicei mari, dar în aceste momente nefiresc de dilataţi, cu un chip îngrozitor de ostenit, după care şi-a întors

privirile spre mine.

— Iartă-mă, m-am trezit eu cerându-mi scuze. Am conversat despre clasici şi despre teologie cu directorul nostru de producţie. M-am îndreptat spre locuşorul meu din colţ şi m-am aşezat acolo, recunoscător destinului. Îl cunoşti cumva mai bine?

— Toată lumea-l cunoaşte pe Lonnie. A încercat să-mi zâmbească. Am lucrat împreună la ultimul meu film. O nouă încercare de surâs. L-ai văzut?

— Nu. Auzisem totuşi destule despre el, pentru a mă strădui să-l ocolesc la o depărtare de cinci mile.

— A fost îngrozitor. Şi eu am fost îngrozitoare. Nu-mi pot imagina ce i-o fi făcut să-mi mai ofere o şansă.

— Eşti o fată foarte frumoasă, i-am răspuns eu. N-ai nevoie să te pricepi şi la actorie. Performanţa derivă din aparenţă. Şi totuşi, poţi fi o actriţă excelentă. Eu nu mă pricep la asta. Şi acum, despre Lonnie...

— Da. A fost şi el. La fel şi domnul Gerran şi domnul Heissman. Am tăcut. Acesta este al treilea film pe care-l facem împreună. Al treilea de când domnul Heissman... ei, de când el...

— Ştiu. Domnul Heissman a fost o vreme absent.

— Lonnie e un om atât de drăguţ! Atât de săritor şi de amabil şi cred că este şi foarte înţelept. Dar este un tip ciudat. Ştii că lui Lonnie îi place uneori să bea. Într-o zi, după douăsprezece ore pe platou, eram cu toţii morţi de oboseală şi reveniţi la hotel, am comandat un gin dublu şi el s-a înfuriat cumplit pe mine. De ce-o fi făcut aşa oare?

— Pentru că-i un tip ciudat. Deci, îţi place de el?

— Cum ar putea să nu-mi placă? El îi iubeşte pe toţi oamenii, prin urmare, place tuturor. Chiar şi domnul Gerran îl place – sunt foarte apropiaţi unul de celălalt. Normal, se cunosc de ani şi ani...

— N-am ştiut. Lonnie are familie? E însurat?

— Nu ştiu. Cred c-a fost cândva. O fi divorţat. De ce-mi pui atâtea întrebări în legătură cu el?

— Pentru că-s curios de felul meu, îmi bag nasul în toate alea şi vreau să aflu cât mai mult posibil despre cei ce-mi sunt sau îmi pot deveni pacienţi. De exemplu, despre Lonnie ştiu acum destule, pentru a nu-i oferi ca întăritor un

coniac, dacă ar avea nevoie vreodată de aşa ceva, deoarece asupra lui coniacul nu va avea nici cel mai slab efect.

A zâmbit şi şi-a închis ochii. Conversaţia se terminase... Am luat alt covoraş de sub scaunul meu, m-am înfăşurat cât am putut de bine – temperatura din salon scădea simţitor – şi am pus mâna pe dosarul care-l primisem de la Goin. Am deschis la prima pagină unde, în afara titlului – INSULA URSULUI – se intra în subiect, fără niciun fel de preambul.

*
* * *

„Se ştia deja, am citit eu, că OLYMPUS PRODUCTIONS intenţionează să facă acest ultim film al său, în condiţii atât de restiictive, încât ele vor primi o aură de „secret total”.

Afirmaţiile în legătură cu aceasta şi-au făcut apariţia în presa destinată marelui public, dar nu şi-n cea de specialitate şi, lipsind dezminţirile birourilor de producţie, aceste declaraţii necoroborate au căpătat, un înalt grad de credibilitate şi substanţialitate, ceea ce poate fi considerat, date fiind circumstanţele, ca o inevitabilitate psihologică”.

Am recitit prostiile acestea, un travesti al englezei regale, care-şi află locul doar în coloanele celor mai citite ziare de duminică şi abia atunci am priceput: făceau un film de trei parale şi le era indiferent cine-şi dădea seama de treaba asta. În acelaşi timp, mai era şi o excelentă reclamă pentru film, aşa am crezut, dar apoi mi-am dat seama că le făceam o nedreptate, cel puţin aşa reieşea din continuarea articolului:

„Alte producţii cinematografice, s-au apropiat şi, ocazional, au fost chiar executate în condiţii similare, dar acele alte false creaţii, au avut ca scop calculat, în mod regretabil, numai şi numai obţinerea unui maxim de publicitate gratuită. Acesta, insistăm noi, şi nu fără oarecare mândrie, nu este nicidecum obiectivul lui OLYMPUS PRODUCTIONS”.

Bunul OLYMPUS, am trăit s-o aud şi pe asta – o companie cinematografică, unde publicitatea gratuită nu

este dorită!

„Atitudinea noastră deschis cabalistică faţă de această producţie, care a dat naştere unor speculaţii atât de neplăcute şi de prost informate, ne-a fost, de fapt, impusă de consideraţii de cea mai mare importanţă: lucrul cu o istorie care, dacă ar fi intrat pe mâini răuvoitoare, ar fi generat potenţiale şi periculos de explozive repercusiuni internaţionale, cere cea mai mare delicateţe şi fineţe, calităţi esenţiale pentru a crea ceea ce noi sperăm, în mod confidenţial, că va fi considerată o capodoperă a cinematografiei. În acelaşi timp însă, aceste calităţi, credem noi, ba nu – suntem siguri! – ne-ar putea acoperi imensele stricăciuni care s-ar produce, imediat şi automat, în cazul în care ar apare unele scăpări premature, privind povestirea pe care intenţionăm să o punem în scenă.

Oricum, avem încredere că, atunci când – şi aici nu există niciun dacă – producţia va „fi făcută în felul nostru, în tinpul nostru şi-n condiţiile noastre de strictă siguranţă, obţinând declaraţii legalizate pentru păstrarea secretului, din partea fiecărui membru al distribuţiei şi al echipei de filmare, inclusiv din partea directorului general şi a colaboratorilor săi – atunci vom avea în mâinile noastre, în momentul când opera va fi prezentată publicului, care va fi condus până la cele mai înalte trepte de aşteptare, încât justificarea pentru...”

Mary Stuart a strănutat, iar eu am binecuvântat-o de două ori – o dată pentru sănătatea ei şi o dată pentru că mi-a oferit prilejul de a întrerupe acest manifest atât de modest conceput.

M-am uitat încă o dată la ea, exact în momentul în care a strănutat din nou. Şedea într-un fel foarte ciudat, îngrămădită, cu mâinile strâns unite, cu chipul palid şi chinuit. Am pus jos manifestul lui OLYMPUS, mi-am dat la o parte preşul, am traversat salonul într-un fel de dans în zigzag – rezultat al foartei puternice legănări a lui MORNING ROSE – m-am aşezat alături de ea şi i-am prins mâinile într-ale mele. Ale ei erau reci ca gheaţa.

— Ai îngheţat, i-am spus oarecum fără rost.

— N-am nimic. Sunt doar puţin cam obosită.

— De ce nu te duci jos, în cabină? Acolo este cu cel

puţin douăzeci de grade mai cald şi apoi, aici n-ai să adormi niciodată, fiind nevoită să te tot agăţi de ceva, ca să nu cazi de pe scaun...

— Nu. Nici acolo, jos, n-am să pot dormi. N-am prea reuşit să adorm de când... S-a oprit. Şi apoi, aici nu mă simt chiar atât de., atât de rău... Te rog...

Nu-s eu omul care să renunţe chiar atât de uşor. I-am spus:

— Atunci, cel puţin aşază-te în locul meu din colţ. O să te simţi cu mult mai bine.

Şi-a tras mâinile:

— Te rog, lasă-mă unde sunt.

Am renunţat. Am lăsat-o. Am făcut trei paşi legănaţi către scaunul meu, m-am înfuriat, m-am oprit, m-am întors la ea şi am ridicat-o în picioare, fără prea multă delicateţe. M-a privit tăcută, cu o mirare oarecum obosită şi, continuând să nu rostească nicio vorbă şi să nu opună nicio rezistenţă, mi-a dat voie s-o conduc spre colţul meu. Am mai adus două preşuri, am înfofolit-o în ele, i-am ridicat picioarele pe canapea şi m-am aşezat lângă ea. M-a privit timp de câteva secunde transferându-şi pupilele de la ochiul meu drept la cel stâng şi retur, după care s-a răsucit cu totul către mine, şi-a lăsat pleoapele în jos şi şi-a strecurat una dintre mâinile ei de gheaţă pe sub haina mea. În tot timpul interpretării acestei scene ea n-a scos absolut niciun cuvânt şi n-a lăsat să i se citească ceva pe chip, iar atingerea ei m-ar fi mişcat profund, dacă nu m-aş fi gândit că ea nu-şi dorea decât să mă supravegheze, deşi, chiar şi în momentele cele mai pline de optimism n-ar fi fost în stare să-mi supravegheze altceva decât piepţii cămăşii. Nu puteam nici măcar să respir mai adânc, fără ca ea să simtă. Pe de altă parte, dacă ea era la fel de curată precum zăpada care întunecase acum cu totul geamul uşii, aflat la mai puţin de şase inci de capul meu, atunci cu siguranţă că oricare cetăţean mai prost dispus, se va gândi să întreprindă o acţiune violentă şi continuă împotriva mea, atâta timp cât, practic, Mary Stuart îmi şedea pe genunchi. O situaţie foarte plăcută, gândeam eu. M-am uitat în jos, la chipul drăgălaş, ascuns pe jumătate, şi-am socotit că, probabil, mie îmi revenea partea cea mai bună din toată

afacerea.

Mi-am luat preşul, mi l-am drapat în jurul umerilor, stil Navajo, am reluat manifestul OLYMPUS şi mi-am continuat lectura. Următoarele două pagini erau o expansiune hiperbolică a ceea ce fusese mai înainte, scriitorul, bănuiesc că Heissman, plutind ameţitor pe temele gemene – supremul merit artistic al producţiei şi necesitatea menţinerii unui secret absolut. După acest exerciţiu de auto-adunare, autorul a trecut la fapte:

„După lungi consideraţii şi atente examinări, precum şi după renunţarea la un mare număr de alternative posibile, am decis, în final, că locul unde se va petrece acţiunea acestui film, va fi Insula Ursului. Noi ştim că voi toţi, inclusiv echipajul navei MORNING ROSE, de la căpitanul Imne în jos, aţi crezut că ne-ndreptăm către un punct din vecinătatea insulelor Lofoten, dincolo de nordul Norvegiei şi numai circumstanţele fortuite, ca să le numim astfel, au făcut ca zvonul să capete o oarecare credibilitate în anumite cartiere londoneze, chiar înaintea plecării noastre. Nu ne cerem scuze pentru ceea ce, în mod superficial, apare ca o decepţie gratuită, deoarece, pentru atingerea scopurilor noastre şi pentru menţinerea secretului, era esenţial să se recurgă la un asemenea subterfugiu.

Pentru următoarea scurtă descriere a Insulei Ursului, suntem recunoscători Societăţii Regale de Geografie de la Oslo, care ne-a furnizat şi traducerea”.

Asta reprezenta o relaxare. Câtă vreme nu Heissman a fost traducătorul, puteam să înţeleg totul de la prima lectură.

„Poate că n-ar mai fi fost necesar să adaug, dar menţionez totuşi că informaţiile au fost obţinute de noi prin bunele auspicii ale unui terţ, care nu are absolut nicio legătură cu OLYMPUS PRODUCTIONS – un cunoscut ornitolog, doritor de a rămâne perfect incognito. Mai menţionăm în treacăt că guvernul Norvegiei ne-a dat permisiunea de a filma pe insulă. Din câte ştim noi, acesta a înţeles că noi ne-am propus să facem un documentar despre viaţa sălbatică, dar asemenea explicaţie, deşi n-ar fi fost considerată ca un angajament, n-a fost obţinută din partea noastră”.

Îmi puneam întrebări legate de această ultimă aserţiune – nu atât de acea împăunare cu „eu sunt mai deştept decât tine”, care era clar că făcea parte integrantă din orice-ar fi scris Heissman, ci de faptul că el se simţea obligat s-o spună. Sigur, Heissman nu era un om prea dotat pentru a-şi ascunde propria sa strălucire sub obroc, dar nu era nici omul care să-şi permită o asemenea gratificaţie, făcută să-l poarte pe un teren periculos. Aproape sigur că, dacă norvegienii vor descoperi că au fost traşi pe sfoară, ei nu vor avea nicio lege internaţională la îndemână, care să le vină cumva în ajutor – OLYMPUS PRODUCTIONS n-ar fi scăpat ceva cu vederea – şi tot ce vor putea ei întreprinde, va fi să interzică filmul în ţara lor. Dar, deoarece Norvegia nu prea figurează ca o piaţă majoră pentru asemenea produse, decizia nu va produce insomnii nimănui. Pe de altă parte, aceasta ar avea efect doar pentru stingerea oricăror mustrări de conştiinţă – e drept, lumea filmului este astfel construită, dar Heissman nu este genul care să lase să-i scape chiar şi cea mai îndepărtată posibilitate – remuşcări ce ar putea să se ivească în cazul în care filmului i se va refuza o asemenea superficială binecuvântare oficială, iar faptul că s-au făcut confidenţe despre activităţile interne, secrete, din OLYMPUS, va contribui la unirea celor din distribuţie şi din echipa de filmare, apropiindu-i şi mai mult de companie, deoarece există o lege a naturii, aproape universală, că omenirea care continuă să se afle într-un dureros proces de maturizare, iubeşte cu patimă mistică societăţile închise şi secrete, fie că-i vorba de cea mai îndepărtată Lojă Masonică din Saskatchetwan sau de White din Saint James şi tinde să formeze interesul personal şi loialitatea celorlalţi membri ai grupului respectiv, prezentând un front unit lumii de nefericiţi de dincolo de uşile lor. Nu mi-a scăpat nici posibilitatea că ar putea fi vorba şi de o altă interpretare a sincerităţii confidenţiale a lui Heissman, cu mult mai sinistră, dar, deoarece intraserăm deja în orele de început ale dimineţii, n-am simţit vreo dorinţă deosebită să încerc să dau de ea.

„Insula Ursului, începea povestea, face parte din arhipelagul Svalbard, în care, insula care le depăşeşte cu mult pe celelalte ca mărime, este Spitsbergen. Acest

arhipelag a rămas independent şi nimeni n-a pretins vreun drept asupra lui până la începutul secolului XX, când, din cauza considerabilelor investiţii efectuate în exploatarea resurselor minerale şi pentru pescuitul balenelor, Norvegia a solicitat să i se acorde suveranitatea asupra teritoriului, depunându-şi cererea în faţa Conferinţei – nu se specifică despre ce Conferinţă-i vorba – la Christiania (Oslo) în anul 1910, apoi în 1912 şi în 1914. De fiecare dată, ratificarea propunerii nu s-a putut face din cauza obiecţiunilor Rusiei. Totuşi, în 1919, Consiliul Suprem al Aliaţilor i-a acordat Norvegiei suveranitatea, formalitatea de punere în posesiune efectuându-se la 14 august 1925”.

După ce stabilise, fără drept de apel, cine era proprietarul legal, raportul continuă:

„Insula Ursului – 74°28 Nord, 19°13 Est – se află la aproximativ 260 de mile NNV de Capul Nord, Norvegia şi la aproximativ 140 mile sud de Spitzbergen şi poate fi considerată ca un punct de întâlnire al mărilor Norvegiei, Groenlandei şi Barents. Luăm în considerare distanţa de cei mai apropiaţi vecini „pentru a demonstra că aceasta este cea mai izolată insulă din Oceanul Arctic”.

Urma o lungă şi, pentru mine extrem de neinteresantă istorie, care părea a fi construită în principal din interminabile cârâieli între norvegieni, germani şi ruşi, în legătură cu drepturile asupra mineritului şi pescuitului balenelor. Am fost totuşi intrigat, aflând că până în anii 1920, 180 de norvegieni au lucrat acolo în minele de cărbuni de la Tunheim, din nord-estul insulei. În sinea mea eram convins că până şi urşii polari, care-i dăduseră numele, ar fi trebuit să părăsească această lume dezolantă. Se pare că minele au fost închise în urma unui raport geologi, care a arătat că puritatea şi grosimea straturilor nu sunt suficiente pentru a face din ele o afacere rentabilă. Chiar astăzi însă, insula nu este totalmente pustie – se specifica faptul că Guvernul Norvegiei menţine o staţie meteo şi radio la Tunheim. Urmau articolele despre resursele naturale, vegetaţie şi faună, pe care le-am trecut la „deja citite”. Însă referirile la climă, care ne-ar fi interesat pe toţi, mi s-au părut cât se poate de descurajatoare:

„Întâlnirea Gulf-Stream-ului cu curenţii polari – scria

acolo – duce la condiţii atmosferice extrem de proaste, cu ploi puternice şi ceaţă deasă. Media temperaturii de vară nu se ridică peste 5° plus. Lacurile nu se eliberează de gheţuri până la jumătatea lui iulie, când se topeşte şi zăpada. Soarele de la miezul nopţii stă pe cer timp de 106 zile, de la 30 aprilie până la 13 august şi coboară sub linia orizontului de la 7 noiembrie până la 4 februarie”.

Chestia asta făcea ca prezenţa noastră aici, la finele anului, să fie foarte stranie, deoarece Otto nu se putea aştepta la mai mult decât câteva ore de lumină pe zi. Dar poate că întreaga poveste cerea filmări în beznă.

„Fizic şi geologic, se continua. Insula Ursului are o formă triunghiulară, cu vârful spre sud, cu axă nord-sud de aproximativ 12 mile şi o lăţime variind între 10 mile la nord şi 2 mile la sud. În punctul cel mai sudic începe o peninsulă. Vorbind în general, nordul şi vestul sunt constituite din platouri foarte netede, la o înălţime de aproximativ 100 de picioare, în timp ce sudul şi estul sunt muntoase, cele două lanţuri principale fiind Misery Fell la est şi Antarcticfjell asociat cu munţii Alfredfjell, Halbergfjell şi Fugleljell în sud-estul extrem.

Nu există gheţari – întreaga suprafaţă este acoperită cu lacuri cu o adâncime de maximum câţiva iarzi, «ocupând aproximativ o zecime din aria totală a insulei. Restul, în interior, constă în gropi îngheţate şi grohotiş, ceea ce face traversarea ei extrem de dificilă.

Linia de coastă a Insulei Ursului este considerată ca fiind, probabil, locul cel mai neospitalier din lume. Aceasta se dovedeşte deosebit de valabil la sud, unde insula se termină cu stânci verticale, cursurile de apă curgătoare intrând în mare prin cascade. O trăsătură caracteristică acestei regiuni sunt stâlpii detaşaţi de rocă dură, care se înalţă din apă aproape de picioarele stâncilor, rămăşiţe ale acelei perioade îndepărtate, când insula era cu mult mai mare decât este ea acum. Topirea zăpezii şi a gheţurilor în iunie-iulie, fluxurile şi refluxurile puternice, ca şi eroziunile masive, sapă în aceste dealuri de coastă, făcând ca mari mase de rocă să se rostogolească neîncetat în mare. Imensele recifuri de colonii de la Halbergtjell se ridică vertical la 1400 de picioare, iar la baza lor, proiectate din

ape, sunt ace ascuţite din piatră, cu o înălţime de 250 de picioare. Stâncile de la Fugicfjell (Bird Fell), sunt aproximativ de aceeaşi înălţime, având în punctul cel mai sudic un număr remarcabil de piramide înalte, de turnuri ascuţite şi de arcade. La răsărit de locul acesta, între Kapp Bull şi Kapp Kolthoff, se află un golf înconjurat pe trei laturi de stânci verticale, fiecare dintre ele depăşind înălţimea de 1.000 de picioare.

Aceste stânci constituie excelente locuri pentru înmulţirea păsărilor din toată emisfera nordică".

Cred că pentru păsări locul era într-adevăr excelent. Aici se sfârşea raportul Societăţii Geografice sau, poate, se sfârşea fragmentul pe care autorul dorise să-l includă în manifestul său. Tocmai mă pregăteam să revin la proza clară a lui Heissman, când s-a deschis uşa dinspre vânt şi-n ea a apărut bălăbănindu-se John Halliday. Halliday; competentul fotograf de cadru al grupului, era un american întunecat, ursuz, taciturn, care nu zâmbea niciodată. Dar acum el arăta deosebit de posomorât, chiar comparativ cu standardele sale normale de individ lipsit de orice urmă de voioşie. Când a dat cu ochii de noi, a rămas pe loc, nehotărât, ţinând uşa deschisă.

— Mă scuzaţi... A dat semne că ar vrea să plece. N-am ştiut că...

— Intră, intră, am spus eu. Lucrurile nu sunt aşa cum par. Ceea ce vezi în faţa ochilor este numai şi numai o relaţie doctor-pacient.

A închis uşa şi s-a aşezat pe canapeluţa pe care Mary Stuart o ocupase ceva mai devreme.

— Insomnie? l-am întrebat. Puţin rău de mare?

— Insomnie.

Mesteca prosteşte un cocoloş de tutun negru, pe care părea că-l ţine veşnic în gură. Tot răul îi venea de la Sandy. E-adevărat, Sandy n-arăta prea grozav când l-am văzut ultima dată în cambuză, dar am atribuit aceasta ameninţării cu eviscerarea pe care i-o proferase Haggerty – cel puţin aşa se explica de ce nu s-a mai dus la Duce după ce s-a despărţit de noi.

— Niţel cam dereglat de la condiţiile atmosferice, aşa-i?

— Foarte mult. Sandy are acum o ciudată culoare verde şi a vomat pe tot covorul. Halliday a strâmbat din nas. Mirosul...

— Mary!

Am scuturat-o uşurel şi a întredeschis ochii, pe jumătate adormită.

— Scuză-mă, trebuie să plec pentru puţin timp.

N-a spus nimic, iar când am ajutat-o să ia poziţia „aşezat”, a aruncat doar o privire lipsită de interes către Halliday şi şi-a lăsat pleoapele să-i cadă la loc.

— Nu cred că-i chiar atât de rău, a spus Halliday. Vreau să spun, sunt sigur că nu-i otrăvit sau ceva de felul acesta.

— N-o să-i strice, dacă-mi arunc o privire, am răspuns eu.

Probabil că Halliday avea dreptate”. Pe de altă parte însă.

Sandy hălăduise liber prin cambuză, până ce a fost prins de Haggerty şi când e vorba de degetele apucătoare şi lipicioase ale lui Sandy, orice este posibil, chiar şi faptul că apetitul lui nu era tocmai cel al unei păsărele, aşa cum pretindea el. Mi-am luat trusa medicală şi am plecat.

*
* * *

După cum spusese Halliday, Sandy era de un verde straniu şi nu exista nicio îndoială că se simte foarte rău. Şedea ţeapăn pe cuşeta sa, cu braţele trecute peste mijloc. Când m-a văzut, m-a privit îndurerat.

— Doamne, mor! a scâncit el.

A început să înjure scurt, murdar şi fără nicio discriminare: Mai întâi viaţa în general, continuând cu Otto în particular.

— De ce bastardul ăla hăbăuc vrea să ne târâie pe afurisitul ăsta de vas împuţit?

I-am administrat câteva sedative şi am plecat. Începeam să gândesc că Sandy nu-i un personaj prea simpatic. Dimpotrivă. Important era doar faptul că cei ce suferiseră o otrăvire cu aconitină nu puteau vorbi, necum să se mai avânte în invective violente, la care Sandy era

de-a dreptul expert.

Alunecând dintr-o parte în cealaltă şi retur, cu braţele desfăcute pentru a-şi menţine astfel echilibrul, Mary Stuart continua să rămână cu ochii închişi. Halliday îşi mesteca deprimat cocoloşul său de tutun şi mi-a aruncat indiferent o privire pe jumătate întrebătoare, de parcă nici că-i păsa dacă Sandy mai trăieşte sau a murit.

— Ai dreptate, i-am spus eu. Numai din pricina vremii...

M-am aşezat aproape de Mary Stuart, iar ea n-a dat niciun semn că ar fi remarcat prezenţa mea acolo, nici măcar printr-o uşoară fluturare a pleoapelor închise. Am început să tremur fără voia mea şi m-am înfăşurat în preş. Am spus:

— S-a cam răcorit în salonul acesta. De ce nu-ţi iei o chestie ca asta şi nu tragi un pui de somn?

— Nu, mulţumesc. Nu mi-am imaginat că aici este atât de-al naibii de frig. Îmi iau aşternutul şi perna şi mă duc în hol. A încercat un surâs slab:

— Doar Lonnie să nu mă calce cu cizmele lui cu ţinte, taman când mi-o fi somnul mai dulce.

Se pare că întreaga comunitate ştia că licorile din hol îl atrăgeau pe Lonnie ca un magnet. Halliday şi-a mai morfolit puţin tutunul, apoi a arătat cu capul spre sticla din suportul de fier forjat a căpitanului Imne.

— Dumneata, doc, eşti adeptul whisky-ului. Chestia aia o să te încălzească.

— De acord, dar sunt un adept foarte selectiv: Ce-i acolo?

Halliday şi-a mijit ochii:

— Black Label.

— Cel mai bun. Însă eu prefer malţul. Cum dumitale îţi este frig, n-ai decât să te serveşti cu puţin. Din partea casei. Furată de la Otto.

— Nu prea am înclinaţii pentru scotch. De-ar fi fost un bourbon...

— Corodează tractul digestiv. Vorbesc în calitate de medic. Totuşi, ia un gât din sticla de acolo, şi-o să renunţi pe veci la amestecul ăla mortal din Kentucky. Haide, încearcă-l.

Halliday s-a uitat la sticlă, de parcă n-ar fi ştiut ce

decizie să ia. I-am spus lui Mary Stuart:

— Ce părere ai? Doar o picătură... Habar n-ai cum ţi se-ncălzesc încheieturile!

A deschis ochii şi mi-a oferit o privire ciudat de inexpresivă.

— Nu, mulţumesc. Eu nu prea beau. Şi-a închis din nou ochii.

— Fluxul care te poartă către perfecţiune, am rostit eu absent, deoarece gându-mi zbura la altele. Halliday refuza să bea din sticla aia, Mary Stuart refuza şi ea să bea din sticla aia, dar Halliday părea a considera că ar fi o idee excelentă, dacă aş bea eu. Or fi rămas, oare, ei doi pe locurile lor cât timp eu am fost absent, sau au fost harnici ca nişte albinuţe, unul stând de pază, pentru cazul că aş reveni prea devreme, în timp ce celălalt altera compoziţia Black Label-ului cu ingrediente care nu era absolut necesar să fi fost produse în Scoţia? Altfel, ce l-ar fi adus pe Halliday în salon, în afara dorinţei de a mă îndepărta pe mine? De ce să nu se fi dus cu perna şi păturile direct în hol, în loc să rătăcească fără rost pe-aici, prin salonul unde ştia încă de când luase masa, că temperatura era cu mult mai scăzută decât jos? Pentru că, desigur, Mary Stuart i-a făcut cunoscută prezenţa mea aici, m-a văzut pe geam şi i-a raportat lui Halliday că a intervenit o anumită problemă, care ar putea fi rezolvată doar prin absenţa mea temporară din salon! Boala lui Sandy a fost doar o coincidenţă convenabilă. Mi s-a năzărit deodată: dacă Halliday era persoana, sau era în cârdăşie cu persoana cea foarte pricepută în manipularea otrăvurilor, atunci singura problemă în introducerea unui emetic cu acţiune medie în băutura lui Sandy era găsirea unei ocazii propice. Toate se legau între ele.

Am văzut că Halliday s-a ridicat în picioare şi se bălăbănea nesigur, în direcţia mea, cu sticla într-o mână şi cu paharul în cealaltă. Am observat aproape mecanic că sticla era cam o treime plină. S-a oprit în faţa mea, continuând să se legene şi a umplut cu generozitate paharul, apoi s-a îndoit puţin, mi-a întins paharul şi mi-a zâmbit:

— Poate că amândoi nu suntem decât nişte

conservatori încuiaţi, doc. Cum zice şi cântecul: eu vreau, dacă tu vrei, şi-atunci vreau şi eu.

— Am răspuns cu un zâmbet:

— Dorinţa de a experimenta face să-mi sporească încrederea în dumneata. Dar nu, mulţumesc. Ţi-am spus deja, pur şi simplu nu-mi place chestia asta. Îi cunosc gustul... Dar dumneata?

— Nu, dar eu...

— Vezi, atunci cum poţi să te pronunţi?

— Nu cred că...

— Totuşi, ai să-l încerci. Haide, bea!

Mary Stuart şi-a deschis ochii.

— Întotdeauna îi pui pe oameni să bea împotriva propriei lor voinţe? Aşa procedează doctorii – dau cu de-a sila alcool celor ce nu-l doresc?

Am simţit că mă înfurii şi mi-a venit să-i spun:

— De ce nu-ţi ţii gura? Dar, în loc de asta, am zâmbit şi am spus: Obiecţiunile abstinenţilor se resping.

— Şi care-i problema? a întrebat Halliday, şi-a dus paharul la buze. M-am zgâit la el, până ce mi-am amintit că n-ar trebui s-o fac, asta însemnând doar o fracţiune de secundă, apoi i-am surâs cu indulgenţă, mi-am aruncat privirile către Mary Stuart, ale cărei buze, chiar dacă doar puţin strânse, nu înregistrau decât o dezaprobare afectată, apoi m-am uitat iarăşi la Halliday – la timp, pentru a vedea cum îşi lasă în jos paharul gol.

— Nu-i rău, s-a pronunţat el. Nu-i rău deloc. Totuşi, are un gust nostim.

— Pentru asemenea cuvinte ai putea fi arestat în Scoţia, am rostit eu mecanic. Ticălosul, continua să-şi molfăie nepăsător cucuta, în timp ce complicea sa îl privea indiferentă.

Am simţit cum mă micşoram considerabil – eram un idiot complet şi total – ca detectiv, puterile mele inductive şi deductive erau egale cu zero. Doream chiar să le cer iertare, dar, sigur, ei n-ar fi priceput despre ce vorbesc.

— Poate că ai dreptate, doc, chestia asta ajunge să-ţi şi placă. Halliday şi-a umplut paharul, a băut din nou, a dus sticla la locul ei, în suportul de fier forjat şi a revenit pentru a se aşeza acolo unde stătuse la început. A rămas aşa preţ

de vreo jumătate de minut, şi-a terminat băutura din vreo două-trei înghiţituri şi s-a ridicat brusc:

— Cu o asemenea cantitate în interiorul meu, cred că n-o să-mi mai pese de ţintele lui Lonnie. Noapte bună!

Şi a părăsit iute salonul.

M-am uitat spre uşa prin care dispăruse, cu gândurile aiurea şi fără vreo expresie pe chip. Continuam să nu înţeleg de ce venise mai întâi în salon şi ce-i trăsnise aşa, dintr-odată, prin minte, ca să-şi precipite într-atâta plecarea? N-aveam nicio linie de urmat. Nu puteam măcar să găsesc vreun punct de pornire, pentru vreo teorie. M-am uitat la Mary Stuart şi m-am simţit sincer vinovat – criminalele, ştiam, pot lua orice formă, mărime sau înfăţişare, dar dacă este posibilă o asemenea deghizare, atunci chiar că-mi pierd definitiv încrederea în propria mea judecată. M-am întrebat, ce Dumnezeu m-o fi determinat să întreţin asemenea suspiciuni ridicole. Cred că sunt cu mult mai obosit decât îmi închipui.

Dându-şi parcă seama că o privesc, ea şi-a deschis ochii şi s-a uitat la mine. Avea acea extraordinară abilitate de a-şi crea un chip liniştit şi inexpresiv, dar sub această detaşare, sub această indiferenţă, se afla – credeam eu – un marcat grad de vulnerabilitate. Poate că aşa-mi doream să fie, dar ştiam că lucrurile nu stau chiar aşa. Tăcută în continuare, cu aceeaşi expresie sau lipsă de expresie, s-a ridicat pe jumătate, s-a înfăşurat fără îndemânare în învelişul ei de preşuri şi s-a aşezat foarte aproape de mine. În modul cel mai părintesc, i-am înlănţuit umerii cu braţul, dar acesta nu mi-a rămas acolo prea mult timp, deoarece ea mi-a prins încheietura mâinii şi deliberat „fără grabă, mi-a ridicat braţul peste cap şi l-a îndepărtat vădit de la ea.

— Am zâmbit, doar pentru a-i arăta că medicii sunt nişte fiinţe... supraomeneşti, care nu pot fi ofensate de pacienţii lor, aceştia nefiind responsabili de comportamentul pe care-l au. Mi-a zâmbit şi ea şi am văzut cu o uimire pe care ştiam că chipul meu n-o reflectă, că ochii ei erau plini de lacrimi. Brusc, de parc-ar fi fost conştientă de ele şi ar fi vrut să şi le ascundă, şi-a ridicat picioarele pe canapea, s-a răsucit spre mine şi s-a apucat din nou să-mi examineze piepţii cămăşii, doar că de rândul

acesta, m-a înlănţuit cu ambele braţe. În ceea ce priveşte libertatea de mişcare, o aveam asemenea cuiva pus în cătuşe, ceea ce de fapt dorea şi ea. Eram sigur că nu avea intenţii mortale împotriva mea. La fel de sigur mai eram şi de hotărârea ei de a nu mă scăpa din ochi, aceasta fiind cea mai eficientă metodă pe care-o cunoştea. Nu-mi dădeam seama cam cât poate s-o coste un astfel de comportament pe o fiinţă atât de mândră şi de retrasă ca aceasta. Şi nici nu-mi imaginam cam ce-o determina să recurgă la el.

Stăteam acolo, încercând cu mintea mea – acum învăluită bine-n ceaţă – să dau o oarecare formă lucrurilor şi, după cum se putea uşor ghici, nu reuşeam nicicum să progresez cât de cât. În plus, ochii mei erau foarte hipnotizaţi de acţiunea scotchului din interiorul butelcii de Black Label, de regularitatea aproape metronomică cu care lichidul se-nălţa şi se cobora pe laturile opuse ale sticlei, ca răspuns la legănările lui MORNING ROSE. Un lucru derivă dintr-altul, deci am rostit:

— Mary dragă!

— Da? Şi-a ridicat capul şi m-a privit şi n-aveam nevoie să aflu de la altcineva ce se întâmplă – suprafaţa din jurul celui de-al patrulea nasture al cămăşii mele se udase considerabil.

— N-aş vrea să te deranjez, dar a sosit timpul să-mi iau păhărelul de noapte...

— Whisky?

— Ah! Două inimi care bat la fel!

— Nu... Mai strâns mai tare-n braţe.

— Nu?

— Urăsc mirosul de whisky!

— Mă bucur, am continuat în soto voce, că nu sunt însurat cu tine.

— Ce-ai spus?

— Am spus: Da, Mary dragă.

Au mai trecut cinci minute şi mi-am dat seama că creierul meu trăsese obloanele pentru noapte. Ostenit, am luat manifestul OLYMPUS, am citit câteva aiureli, cum că unica variantă completă a scenariului fusese depusă în seiful unei bănci londoneze, după care am renunţat. Mary

Stuart respira liniştit şi egal şi se părea că adormise. M-am aplecat şi am suflat uşurel peste pleoapa ei stângă – singura parte a feţei pe care o puteam vedea. N-a clipit deloc. Dormea. Experimental, mi-am modificat şi poziţia. Nu prea mult, dar automat braţele ei s-au strâns şi mai tare în jurul meu – era clar că înainte de a fi adormit, lăsase un bileţel subconştientului său. M-am resemnat să rămân pe loc – nu era un gen de provizorat care, să mă deranjeze prea mult. M-am întrebat vag dacă ideea din spatele acestei mătăsoase încarcerări, era de a mă opri de la a face anumite lucruri sau de la a descoperi vreo drăcie ce se punea la cale chiar în momentul acesta. Eram prea obosit ca să-mi mai pese. Mi-am pus în gând să rămân acolo şi să veghez până la venirea dimineţii – am adormit peste două minute!

Mary Stuart nu era şi nu arăta a fi ridicător de haltere, dar nici nu fusese umplută cu puf de lebădă, iar când m-am trezit, braţul drept îmi amorţise, nu mai simţea absolut nimic şi era aproape inutilizabil, fapt de care mi-am dat seama când a trebuit să-mi folosesc mâna dreaptă, pentru a o ridica pe stânga, ca să mă uit ce oră indicau limbile luminescente ale ceasornicului meu. Arătau 4, şi 15.

Spune multe despre acuitatea mea mentală faptul că mi-au fost necesare cel puţin zece secunde până ce să mă lămuresc de ce-mi trebuia să consult limbile luminescente. Desigur, pentru că era întuneric, dar de ce era salonul cufundat în beznă? Când adormisem, toate luminile erau aprinse. Şi de ce m-oi fi trezit, oare? Ceva o făcuse, ştiam instinctiv – nu mă trezisem în mod, firesc, ci determinat de o cauză externă. Ce era şi unde era această cauză? Putea fi vorba doar de un sunet sau de un contact fizic şi oricine-o fi fost răspunzător de aceasta, continua să se afle peaproape. Trebuia să fie – n-avusese timp suficient să părăsească salonul, iar ceea ce era mai important, părul de la ceafă mă anunţa că-n apropiere se simte o prezenţă inamică.

Am apucat uşurel mâna lui Mary Stuart şi am încercat s-o îndepărtez de la mine. Iarăşi acea rezistenţă naturală – subconştientul ei n-adormea în front, dar eu nu mă aflam în postura de a mă lăsa blocat de un subconştient. M-am eliberat de braţele ei şi am culcat-o încetişor pe canapea,

m-am ridicat apoi, pornind către centrul salonului.

Am rămas pe loc, în picioare, prinzându-mă strâns de marginea mesei, pentru a-mi menţine echilibrul, cu respiraţia aproape oprită, cu auzul ascuţit la maximun. Puteam să nu-mi mai construiesc şi alte idei – încă de când am adormit mi-am dat seama că vremea se mai îmbunătăţise, nu cine ştie ce, dar suficient pentru a se observa. Însă nu chiar într-atâta încât orice mişcare furişată – şi tocmai despre asta era vorba – să poată fi auzită peste zgomotul vântului şi al valurilor, peste scrâşnetul metalic şi peste gemetele Vechilor tăblării şi nituri ale lui MORNING ROSE.

Cel mai apropiat set de comutatoare – celălalt era în oficiul stewarzilor – se afla lângă uşă. Am făcut un pas în direcţia amintită, apoi m-am oprit. Oare prezenţa din încăpere o fi aflat că-s treaz şi în picioare? Oare ochii lui or fi mai obişnuiţi cu întunericul, decât ai mei, pe care tocmai îi deschisesem? Oare-mi discerne cât de cât figura? Şi-o fi dat seama că prima mişcare o voi, face spre comutator şi s-o fi pregătit să-mi blocheze drumul? Şi dacă da, cum o va face? O avea vreo armă şi ce armă, anume? Eu eram perfect conştient că nu dispuneam decât de două mâini, stânga continuând să fie ca un butuc inutilizabil, plin de bolduri şi ace înţepătoare. M-am oprit, nehotărât...

Am auzit clinchetul metalic al mânerului de la uşă şi-am fost izbit de un val de aer îngheţat – prezenţa ieşea prin uşa dinspre vânt. Am ajuns acolo în patru paşi, am ieşit pe punte, mi-am întins braţul drept pentru a mă proteja, instinctiv, de puternica lumină care m-a lovit în ochi şi imediat mi-am dorit să fi utilizat braţul stâng, deoarece astfel mi-ar mai fi rămas un oarecare mijloc de apărare împotriva a ceva tare, greu şi foarte dur, care s-a conectat zdravăn şi dureros cu partea stângă a cefei mele. M-am agăţat de uşă, pentru a mă sprijini, dar se pare că nu mai dispuneam de cine ştie ce forţă în mâini şi nici în picioare, deoarece, deşi în perfectă stare de conştienţă, m-am prăvălit pe podea, de parcă mi-ar fi fost retezate membrele inferioare. Între timp, paralizia momentană a trecut şi am reuşit să mă sprijin de uşă pentru a mă ridica cu chiu cu vai. Eram singur pe punte. Habar n-aveam unde dispăruse

atacatorul meu şi, oricum, problema prezenta doar un interes academic deoarece picioarele abia de reuşeau să-mi susţină greutatea trupului într-o poziţie statică – şi-mi părea de neconceput chiar şi numai gândul la alergare sau la străbaterea coridoarelor în viteză.

Continuând să mă agăţ de tot ce-mi pica sub mână, am revenit în salon, am aprins luminile şi am închis uşa. Mary Stuart şedea sprijinită într-un cot, se freca la un ochi cu dosul celeilalte mâini, în vreme ce pleoapa celui de-al doilea ochi îi era închisă pe jumătate, asemenea celor ce tocmai s-au deşteptat dintr-un somn foarte adânc sau drogaţilor. M-am uitat primprejur, m-am legănat până la masa căpitanului Imne şi m-am aşezat greoi în fotoliul acestuia. Am ridicat sticla de Black Label din suport. Era pe jumătate plină. Am privit-o fără a o vedea un timp ce mi s-a părut excesiv de lung, dar poate că n-au fost decât vreo câteva secunde, apoi m-am uitat prin preajmă, căutând paharul folosit de Halliday. Nu l-am zărit pe nicăieri – o *fi* căzut şi s-o fi rostogolit pe undeva. Mi-am ales un alt pahar din raftul de lângă masă, mi-am turnat puţin scotch şi m-am îndreptat către locul meu. Ceafa mă durea groaznic. Dacă mi-aş fi scuturat mai tare capul cred că mi-ar fi picat pe jos.

— Nu respira pe nas şi nu vei simţi nicicum duhoarea acestei afurisite de băuturi.

Am poţăpit-o în poziţie „aşezat”, am aranjat mai bine preşurile pe ea şi m-am instalat alături, de rândul acesta înconjurând-o eu cu braţul. I-am spus:

— Acum.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Glasul ei era slab şi tremurător.

— Uşa. A deschis-o vântul. A trebuit să-l) închid. Asta-i tot.

— Dar au fost stinse luminile.

— Eu le-am stins. Îndată după ce-ai adormit.

Şi-a extras un braţ de sub preşuri şi mi-a mângâiat ceafa.

— A şi început să se coloreze, a şoptit, va fi o vânătaie mare şi urâtă. Şi mai şi sângerează...

Mi-am pus batista pe locul respectiv şi am constatat că

avea dreptate. Mi-am îndesat batista în guler şi am lăsat-o acolo. Ea a continuat cu acelaşi glas scăzut:

— Ce s-a întâmplat?

— O chestie stupidă. Am alunecat pe zăpadă şi m-am lovit cu ceafa de uşă. Trebuie să recunosc că mă doare.

Nu mi-a răspuns. Şi-a eliberat şi celălalt braţ, m-a apucat de ambele revere, m-a privit cu tristeţe şi şi-a lipit fruntea de umărul meu. Acum era rândul gulerului să se umezească. Comportamentul era cu totul ieşit din comun pentru un paznic – credeam din ce în ce mai mult că funcţia ei era să mă ţintuiască în loc – dar, vezi că, aveam de a face cu cel mai neobişnuit temnicer din câţi întâlnisem în viaţa mea. Şi cel mai drăgălaş. Doctor Marlowe, mi-am spus, doamna este nefericită, iar tu eşti lipsit de umanitate. Am renunţat la suspiciuni şi am început să-i mângâi şuviţele blonde. Nu-mi amintesc cine sau ce m-a convins cândva că nimic nu linişteşte mai bine tristeţea femeilor ca acest gest delicat. După numai câteva secunde m-am întrebat de unde-oi fi luat această informaţie, vădit eronată, deoarece ea a ţâşnit brusc în sus şi m-a lovit de două ori pe umăr, cu pumnişorii strânşi. Şi iar m-am convins că nu era umplută cu puf de lebădă.

— Să nu faci asta! mi-a spus. Să nu faci asta!

— Bine, i-am răspuns eu pe un ton împăciuitor. N-o s-o fac. Iartă-mă!

— Nu, nu, te rog! Pe mine să mă” ierţi! Nu ştiu ce m-a apucat... chiar...

S-a oprit din vorbit, deşi buzele continuau să i se mişte şi şi-a îndreptat spre mine ochii plini de lacrimi, pe un chip care încetase de a mai fi frumos, acum arătând disperat, învins şi lipsit de apărare. Asta m-a făcut să nu mă simt prea bine, deoarece nu-mi place să văd coborând atât de jos un om mândru şi plin de el. A urmat o respiraţie adâncă şi rapidă şi, spre uimirea mea, şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului meu atât de strâns, de parc-ar fi jurat să mă asfixieze în chiar clipa aceea. Plângea fără zgomot – doar umerii i se cutremurau.

Splendid, am aprobat eu în gând, cu adevărat splendid jucat! Indiferent în folosul cui o fi fost. M-am dispreţuit pentru cinismul de care dădeam dovadă. În afara faptului

că posibilităţile ei artistice nu-i permiteau asemenea performanţe, eram convins, fără să ştiu de ce, că ceea ce vedeam reprezenta o neinhibată emoţie reală. Şi ce Dumnezeu ar fi avut ea de câştigat, pretinzând că-şi reduce apărarea faţă de mine.

Şi-atunci pentru cine erau lacrimile? Doar nu pentru mine, eram sigur, de ce ar fi fost pentru mine? Abia de-o cunoşteam şi abia de mă cunoştea. Nu eram decât un umăr pe care să plângă, mai bine zis, eram umărul doctorului pe care poţi să-ţi verşi amarul. Oamenii au cele mai ciudate şi eronate idei despre doctori şi poate că umerii lor sunt consideraţi mai de nădejde şi mai alinători decât umerii altora. Sau mai absorbanţi. Lacrimile nu erau nici pentru ea, eram la fel de convins, deoarece pentru a supravieţui intact, în condiţiile de viaţă pe care ea pretindea că le-ar fi avut, trebuie să posezi un neobişnuit grad de autoîncredere şi o duritate în gândire, care exclud, aproape automat, orice consideraţii de autocompătimire. Şi atunci, pentru cine erau lacrimile?

Nu ştiam şi, în momentul acela nici nu-mi păsa. În condiţii normale şi fără probleme atât de grave, care să-mi capteze întreaga atenţie, o fată aşa de drăguţă, aşa de sincer nefericită, s-ar fi bucurat de întreaga şi completa mea afecţiune, dar circumstanţele erau anormale şi gândurile mele erau angajate într-altă direcţie, cu o intensitate care făcea ca straniul comportament al lui Mary Stuart să mi se pară ca relativ lipsit de importanţă.

Nu-mi puteam dezlipi ochii de la sticla de scotch de lângă masa căpitanului când, la insistenţele mele, de care-mi aminteam acum cu amărăciune, Halliday băuse primul pahar, era plină doar o treime din sticlă. După ce băuse şi al doilea pahar, rămăsese cam un sfert. Acum însă sticla era plină până la jumătate. Omul tăcut şi violent, care-mi stinsese recent luminile şi se mişcase prin salon, înlocuise sticlele şi, ca o măsură potrivită, luase cu el şi paharul folosit de Halliday.

Mary Stuart a spus ceva, dar glasul ei era atât de estompat şi indistinct, încât n-am priceput absolut nimic. Cu sarea din lacrimi şi cu sarea din sânge, activitatea din seara aceasta mă costa o cămaşă. Am întrebat:

— Ce?

Şi-a mutat capul, suficient pentru a-i permite să vorbească mai clar, dar insuficient pentru a-i da la iveală chipul:

— Iartă-mă, iartă-mă am fost o proastă. Mă ierţi?

I-am mângâiat umărul cu un gest mai mult sau mai puţin automat, ochii şi gândurile mele rămânând tot la sticla aceea, dar ea se pare că a fost satisfăcută de răspuns. A rostit cu ezitare:

— Ai de gând să adormi iarăşi?

Nu încetase să fie proastă, aşa cum zisese că este. Sau, poate, nu era deloc proastă?

— Nu, Mary dragă, n-am de gând să adorm iarăşi. Tonul hotărât şi ferm pe care încercasem să-l dau n-avea niciun rost – durerea pătrunzătoare din ceafă era o garanţie suficientă pentru starea mea de veghe.

— Bine, atunci e perfect.

N-am descusut-o ce ascundea această remarcă criptică. Fizic, eram cât se poate de apropiaţi, dar mental încetasem să mai fiu alături de ea. Mă aflam alături de Halliday, omul care crezusem că a venit să mă omoare, omul pe care, practic, l-am silit să bea, omul care a băut ceea ce-mi fusese destinat mie. Ştiam că n-o să-l mai văd niciodată. În viaţă!

Capitolul 6

La altitudinea aceea mare şi în anotimpul respectiv, zorile nu se iveau până la zece şi jumătate şi la această oră i-am şi înmormântat pe cei trei morţi – Antonio, Moxen şi Scott – şi, cu siguranţă, umbrele lor ne vor ierta pentru graba aproape indecentă cu care s-au săvârşit funeraliile lor, deoarece viforul ajunsese la punctul maxim, vântul continua să fie plin de tăişuri şi pătrundea atât prin haine, cât şi prin carne, străpungându-ne cu ghearele până-n măduva oaselor. Căpitanul Imne, în mâinile înmănuşate cu o Biblie mare, ferecată în alămuri, a citit grabnic rugăciunea de înmormântare sau, cel puţin aşa-mi închipui c-a făcut. Bănuiesc că a fost Predica de pe Munte, întrucât vântul îi smulgea vorbele de pe buze, ducându-le peste apele de un dezolant alb-cenuşiu. De trei ori, câte un pachet înfăşurat în pânză a alunecat uşor de sub unicul steag unional de pe MORNING ROSE, de trei ori câte un pachet a dispărut fără zgomot în adâncul mării. Am putut vedea plescăitul, fără însă a-l şi auzi, deoarece urechile noastre erau pline de lamentarea singulară a recviemului vântului în velatura îngheţată. Pe pământ, însoţitorii morţilor, nu se pot smulge de obicei cu uşurinţă de mormântul proaspăt acoperit, dar aici nu era niciun mormânt, nu era nimic la care să te uiţi şi în gerul amarnic singurul gând era acela la un adăpost imediat şi la căldură. Şi apoi, căpitanul Imne a spus că un vechi obicei pescăresc era să se bea un pahar pentru pomenirea morţilor. Nu ştiam dacă o fi fost sau nu aşa, ar fi putut fi un obicei inventat chiar de Imne şi, cu siguranţă, decedaţii nu fuseseră pescari. Dar indiferent de originea sa, sunt sigur că a avut un efect meritoriu în eliberarea extrem de rapidă a punţilor.

Am rămas pe loc. Am renunţat la a mă duce cu ceilalţi nu pentru c-aş fi considerat propunerea căpitanului Imne ca fiind dezgustătoare sau aş fi avut obiecţiuni de ordin etic – doar cei mai ipocriţi ar fi putut găsi în etica creştină altceva decât dorinţa de a ura drum bun celor plecaţi – ci pentru că, într-o societate mai numeroasă ar fi fost foarte dificil cine-

mi umple paharul şi cu ce mi-l umple. În plus, nu dormisem mai mult de trei ore azi-noapte, creierul meu era obosit şi cam ceţos şi speram ca expunerea eroică la o vijelie arctică ar putea să-mi mai îndepărteze puţin păienjenişul de pe el. Am apucat strâns una din frânghiile pe care erau prinşi colacii de salvare, înşiraţi de-a lungul punţii, mi-am croit drum către multiplele încărcături de acolo, mi-am găsit un adăpost iluzoriu într-o parte mai ferită de vânt, şi am început să aştept să mi se împrăştie păienjenişul.

Halliday murise. Nu i-am găsit trupul, deşi am scotocit cu grijă toate locurile posibile şi majoritatea locurilor imposibile în care s-ar fi putut afla pe MORNING ROSE – dispăruse şi nu lăsase nicio urmă. Ştiam: Halliday zăcea în adâncurile Mării Barents. Nu ştiam cum a ajuns acolo, dar nici nu părea că aceasta ar avea vreo importanţă. Poate că-l ajutase cineva, dar era tot atât de probabil că n-avusese nevoie de niciun ajutor. Părăsise atât de brusc salonul", deoarece otrava din scotch-ul său – scotch-ul meu – acţionase atât de rapid pe cât fusese de mortală. Avusese un urgent acces de vomă şi se dusese să-şi golească stomacul în mare. A alunecat pe zăpadă sau pe gheaţă şi, la o zguduire din sutele experimentate de trauler în timpul nopţii, intervenită în exact momentul acţiunii, slăbiciunea nu i-a mai permis să se ţină cum trebuie de marginea joasă a vasului. Singura consolare, dacă putea fi vorba de aşa ceva, este că otrava l-a ucis, probabil, înainte ca plămânii săi să se fi umplut cu apă. Nu sunt de acord cu credinţa populară că moartea prin înec este relativ uşoară şi fără dureri, dacă nu din alte motive, atunci măcar pentru faptul că era o teorie, care, prin natura lucrurilor, nu dispunea de suficientă documentare.

Eram cât se poate de sigur că absenţa lui Halliday nu fusese observată de nimeni, exceptându-mă pe mine, şi persoana răspunzătoare de moartea sa, deşi nu puteam fi absolut sigur. Acesta, poate habar n-avea de scurta vizită a lui Halliday în salon. Adevărat, Halliday nu apăruse la micul dejun, dar mai fuseseră câţiva care făcuseră la fel, sau care se iveau cu interniitenţe, sau veneau cu o întârziere de vreo două ore. Deci, absenţa sa a trecut neobservată. Colegul său de cabină, Sandy, continua să simtă vicisitudinile

vremii într-o asemenea măsură încât, prezenţa sau absenţa lui Halliday îi era total indiferentă, iar cum Halliday era un solitar, nu exista nimeni căruia să-i pese destul pentru a institui o anchetă. Speram ca absenţa lui să rămână nedescoperită cât mai mult posibil deşi, garanţia semnată şi înmânată în dimineaţa aceasta căpitanului Imne nu se referea în mod special la acţiunile care ar trebui întreprinse în cazul dispariţiei cuiva. El ar fi fost în stare să considere aceasta ca un pretext pentru a abandona călătoria şi a porni cu toată viteza către Hammerfest.

Chibritul pe care, la ieşirea din cabina mea, îl lăsasem proptit între uşă şi prag, nu se mai afla în aceeaşi poziţie când am revenit în zori. Monezile pe care le lăsasem în buzunarele valizelor, alunecaseră şi ele de la gura buzunarelor spre fundul lor – evidenţă certă că bagajele fuseseră deschise în lipsa mea. Descoperirea nu-mi oferise o surpriză prea mare. Ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost faptul că, cel ce a aflat că bunul doctor mirosise ceva în legătură cu aconitina, deci ştie că otrăvirile n-au fost accidentale, a considerat necesar să scotocească prin bagajele de mână ale medicului. Asta m-a făcut, ca mai mult decât până acum, să-mi păzesc cu străşnicie spatele.

Am auzit un sunet. Reacţia instinctivă a fost să fac câţiva paşi înainte. Cine ştie ce instrument dur sau ascuţit urma să mi se apropie de occipital sau de omoplaţi, după care urma să mă răsucesc în trombă. O raţiune simultană mi-a şoptit că nimeni nu-şi poate propune să-mi facă aşa ceva ziua în amiaza mare, pe puntea superioară, sub privirile interesate ale celor de pe puntea de comandă, aşa că m-am întors lin şi l-am văzut pe Charles Conrad îndreptându-se către puţinul adăpost pe care-l oferea grămada de încărcătură de aici.

— Ce va să zică asta? am întrebat eu. Plimbarea de dimineaţă în orice condiţii? Sau nu-ţi place scotch-ul căpitanului Imne?

— Niciuna, nici alta.

A zâmbit.

— Doar curiozitatea!

A bătut uşurel cu palma coletul acoperit cu prelată de lângă noi. Era înalt de aproape zece picioare, semicilindric,

cu baza netedă şi era ţinut în poziţia, aceea de cel puţin o duzină de cabluri de oţel.

— Ştii ce-i asta?

— O întrebare de concurs?

— Da!

— Cabane din prefabricate pentru condiţiile arctice. Sau aşa se vorbea la Wick. Şase, făcute să intre una într-alta pentru facilitarea transportului.

— Asta e. Fabricate din furnir stratificat, cu izolare din kapok, azbest şi aluminiu.

A arătat un alt colet, din imediata vecinătate a celui lângă care ne adăposteam noi: un obiect de formă ciudată, oarecum ovală şi cu o înălţime de aproximativ şase picioare.

— Şi asta?

— Altă întrebare de concurs?

— Desigur!

— Şi dacă iarăşi voi da un răspuns greşit?

— Dacă tot mai crezi în ceea ce ţi s-a spus la Wick, da. Alea nu-s cabane, deoarece noi n-avem nevoie de cabane.

Ne-ndreptăm spre un loc numit Sorhamna – Raiul Sudic – unde sunt deja nişte cabane şi încă unele perfect folosibile. Un tip numit Lemer a venit aici acum şaptezeci de ani pentru a căuta cărbune, pe care l-a şi găsit de altfel. Un tip cam trăsnit, care a pictat rocile de pe ţărm cu culorile Germaniei, pentru a arăta că este vorba de o proprietate particulară. El a construit cabanele, a construit chiar şi-un drum de-a latul insulei, către cel mai apropiat golf, Kvalross Bukta, sau Golful Morsei. După el; o companie germană de pescuit şi-a pus bazele aici şi au construit şi ei cabane. Mai important, în recentul An Geofizic International, o expediţie ştiinţifică norvegiană şi-a petrecut aici nouă luni de zile şi au construit cabane. O fi lipsind altceva din Raiul Sudic, dar nu locuinţele.

— Văd că eşti bine informat.

— Nu pot uita ceva ce am terminat de citit abia acum o jumătate de ceas. În dimineaţa asta, „plimbăreţul” a făcut înconjurul locului, împărţind exemplare ale prospectului, pentru ceea ce va deveni cel mai măreţ film din câte s-au făcut până acum. N-ai căpătat şi dumneata unul??

— Ba da! însă a uitat să-mi dea şi un dicţionar.

— Un dicţionar ţi-ar fi fost de folos.

A lovit cu palma prelata de lângă noi.

— Asta-i macheta secţiunii centrale a unui submarin – doar carapacea, fără nimic în interior. Când spun că-i o machetă, nu înţeleg că-i făcută din carton. E făcută din oţel şi cântăreşte zece tone, inclusiv patru tone de fontă ca balast. Celălalt obiect este un turn conic ce urmează a fi montat peste aceasta, odată cu lansarea la apă.

— Ah! am rostit eu, deoarece nu-mi venise în minte niciun alt comentariu. Şi toate tractoarele şi recipientele de combustibil de pe puntea din spate vor deveni tancuri şi tunuri antiaeriene?

— Tractoare şi combustibil, după cum au fost declarate.

A făcut o pauză.

— Ştiai că nu există decât un exemplar cu scenariul acestui film şi că acesta se află încuiat la Banca Angliei sau într-un loc similar?

— La punctul ăsta m-a luat somnul.

— N-au cu ei nici măcar partea de scenariu pentru scenele ce vor fi filmate pe insulă. Doar o serie de incidente care, luate împreună, nu au absolut niciun înţeles. Sigur, trebuie să existe vreo legătură între toate acestea, dar ea se află în seifurile din strada Nu-ştiu-Unde, sau cum dracu' s-o fi numind adresa băncii ăleia. Dar nicio parte din asta n-are înţeles.

— Poate că-i făcută să n-aibă sens.

Eram conştient că picioarele mi se transformau încet-încet în blocuri de gheaţă.

— Nu în momentul acesta. Există motive excelente pentru menţinerea secretului. Şi apoi, unii producători îşi plătesc uneori regizorii pentru a improviza, pe măsură ce înaintează cu filmările.

— Nu când este vorba de Neal Divine. El n-a filmat în viaţa lui nici măcar o scenă improvizată.

Fruntea lui Conrad nu prea se zărea de sub părul castaniu des, pe care zăpada şi vântul îl aduseseră aproape la nivelul sprâncenelor, iar puţinul vizibil era încreţit zdravăn.

— Dacă în scenariul filmat de Neal Divine se indica purtarea unui melon, în timp ce actorul dansează cancan în scena 289, atunci protagonistul va deveni un dansator de cancan cu melon în 289. Iar în ceea ce priveşte pe Otto, el nu face o mişcare până ce n-a fost calculat ultimul chibrit şi ultimul bănuţ. Mai ales ultimul bănuţ!

— Are reputaţia de a fi foarte atent.

— Atent! Conrad s-a scuturat. Nu ţi se pare că întregul aranjament este o nebunie?

— Mi se pare că întreaga lume cinematografică este o nebunie – am rostit eu candid – dar ca fiinţă umană de rând intrată pentru prima oară în legătură cu ea, n-aş putea spune dacă soiul acesta special de nebunie diferă faţă de norma obişnuită sau nu. Ce părere au colegii dumitale, actorii?

— Care colegi actori? a rostit Conrad morocănos. Judith Haynes continuă să stea închisă cu cele două javre ale ei, Mary Stuart scrie scrisori în propria cabină. Cel puţin aşa zice ea, c-ar fi scrisori. Probabil însă că-i vorba de ultima sa dorinţă şi de testament. Iar dacă Günther Jungbeck şi Jon Heyter or avea vreo opinie personală despre ceva, atunci, fii sigur că o ţin numai pentru ei.

— Chiar şi în legătură cu actorii?

— Exact.

A zâmbit, fără însă a se strădui prea mult.

— Înmormântarea asta în mare mi-a scos la iveală mizan tropia. Ei au cunoştinţe prea slabe în legătură cu lumea filmului, cel puţin cu lumea filmului britanic, fapt de înţeles, bănuiesc, întrucât Heyter a jucat tot timpul în California iar Jungbeck în Germania. În realitate, ei nu sunt nişte fiinţe ciudate, pur şi simplu noi n-avem nimic în comun de discutat, ne lipsesc punctele de referinţă!

— Dar trebuie să fi auzit de ei!

— Nici măcar atât, dar lucrul nu este surprinzător. Îmi place să joc, dar lumea filmului mă plictiseşte de moarte şi nu reuşesc să mă amestec cu ea. Asta mă face şi pe mine o apariţie ciudată. Dar Otto a girat pentru ei – de fapt, el vorbeşte în termeni extraordinari despre ei şi asta îmi ajunge. Probabil că amândoi mă vor elimina de pe ecran când va veni clipa. S-a scuturat din nou. Curiozitatea lui

Conrad rămâne nesatisfăcută, dar Conrad s-a săturat de toate. În calitate de medic, nu-mi prescrii niţel scotch din cel pe care bătrânul hurie îl împarte cu-atâta dărnicie?

— Am găsit pe căpitanul hurie împărţindu-şi scotch-ul cu atâta zgârcenie, încât era clar că licoarea provenea din rezervele sale particulare şi nu dintre cele ale lui Otto, deoarece Otto, înfăşat bine într-un pled colorat şi cu tenul său purpuriu doar o umbră palidă a ceea ce fusese, şedea în fotoliul său din sufragerie, fără a ridica vreo obiecţiune. Trebuie să fi fost acolo cel puţin douăzeci de persoane, echipajul vasului şi pasagerii şi n-arătau nici pe departe o gloată veselă. M-am mirat s-o văd aici pe Judith Haynes cu soţul ei, Michael Stryker, agitându-se grijuliu pe lângă ea. M-am mirat s-o văd pe Mary scumpa, simţul datoriei sau ce-o fi fost, era mai puternic decât aversiunea faţă de alcool, şi ce m-a surprins şi mai mult a fost că ea, care susţinea că n-are nicio urmă de simţ de proprietate, îl ţinea de braţ pe Allen, într-un fel destul de posesiv. Nu m-am mirat să constat că Mary Stuart era absentă. La fel şi Heissman şi Sandy. Cei doi actori, cu care Conrad susţinea că nu avea prea multe în comun, Günther şi Heyter, şedeau alături într-un colţ şi, pentru întâia oară m-am uitat la ei cu un oarecare interes real. Nu exista nicio îndoială, arătau a actori sau, mai precis, arătau aşa cum îmi închipuiam eu că ar trebui să arate nişte actori. Heyter era înalt, blond, arătos, tânăr şi, cu douăzeci de ani în urmă ar fi fost considerat ca bine făcut. Avea un chip mobil, expresiv, animat. Jungbeck era cu cel puţin cincisprezece ani mai în vârstă, un bărbat îndesat, cu umerii aduşi, cu părul negru, ondulat, care abia începea să încărunţească. Era gata oricând să-ţi ofere un zâmbet luminos. Ştiam că era distribuit în rolul omului rău în viitorul film şi, cu toate că maxilarele vinete şi constituţia sa corespundeau cerinţelor, el n-arăta nicidecum a om rău.

„Tăcerea aproape completă care domnea în salon, am înţeles imediat, nu era generată în întregime de solemnitatea momentului, deşi contribuia la ea şi acest element. Căpitanul Imne ţinea un discurs şi se întrerupsese doar pentru a lua cunoştinţă de prezenţa noastră şi pentru a profita de ocazie pentru a mai împărţi nişte licoare –

ofertă pe care eu am refuzat-o. Iar acum, căpitanul Imne continuă de unde se oprise:

— Ai, ai, aşa este, aşa este. Astăzi s-au dus, s-au dus în mod tragic şi trist, trei dintre fiii Britanici – pentru o clipă am fost aproape fericit că Antonio nu se mai află printre noi – dar pentru toţi, mai devreme sau mai târziu, va suna sfârşitul şi, dacă trebuie să se odihnească, unde oare ar fi fost un loc mai potrivit decât în onoratele ape ale Insulei Ursului, unde dorm încă zece mii de concetăţeni de-ai lor?

În afara oricărui simţ caritabil mi-a trecut prin minte: oare ce oră bătuse când căpitanul Imne şi-a turnat-primul fortifiant de dimineaţă? Dar cum mi-am amintit că era treaz de la 4 a.m., pentru el ziua era deja foarte avansată, o presupunere pe care el mi-a confirmat-o pe dată, reumplându-şi paharul, fără însă a-şi întrerupe cumva fluxul monologului. Audienţa sa, am observat cu regret, arăta ca o adunătură de bărbaţi şi femei care ar fi preferat să se afle oriunde în altă parte decât aici.

— Mă-ntreb, oare ce-nsemnătate are pentru voi Insula Ursului, a continuat el. Bănuiesc că niciuna. De ce-ar însemna ceva? Este doar un nume, Insula Ursului, doar un nume. Ca Insula Wright, sau cum îi spune locului ăluia din America – Insula Conney – un nume şi-atât. Dar pentru oameni ca domnul Stokes aici de faţă şi ca mine şi ca alţii, mii şi mii, este ceva mai mult decât atât. A fost un fel de cotitură în vieţile noastre, ceva ce tipii ăia, geografii sau geologii, ar numi-o cumpăna apelor. Când am aflat noi de numele acesta, am ştiut că niciun alt nume na însemnat atât de mult pentru noi până atunci şi că niciun alt nume nu va mai avea nicicând aceeaşi importanţă. Şi-am mai ştiut că totul va fi altfel de atunci în colo. Insula Ursului era locul unde băieţii deveneau maturi peste noapte, Insula Ursului era locul unde oamenii de vârstă medie, cum eram eu, deveneau bătrâni.

Cel ce vorbea acum era un alt căpitan Imne, unul ce-şi depăna liniştit amintirile, trist dar lipsit de amărăciune şi audienţa captivată şedea acum de bunăvoie încetând să mai privească înspre ieşirile din salon.

— O botezaserăm „Poarta”, a continuat el. Poarta către Mările Barents şi Albă şi către acele locuri din Rusia spre

care s-au îndreptat convoi după convoi în toţi anii lungi ai războiului, cu mulţi, mulţi ani în urmă. Dacă treceai de Poartă şi te reîntorceai, erai un om norocos. Dacă o făceai de vreo şase-şapte ori, îţi utilizai norocul întregii vieţi. De câte ori am trecut noi de poartă domnule Stokes?

— De douăzeci şi două de ori. Pentru prima dată, domnul Stokes n-a avut nevoie să mai stea pe gânduri.

— De douăzeci şi două de ori. Nu spun asta pentru că am fost eu acolo, ci pentru că oamenii convoaielor către Murmansk au suferit mai îngrozitor decât au suferit vreodată oamenii într-un război trecut, sau de cât vor mai suferi vreodată, într-unul viitor. Şi cel mai mult au suferit aici, în apele astea, lângă Poartă, deoarece aici duşmanul aştepta şi ziua şi noaptea şi aici eram seceraţi de inamic. Nave minunate şi băieţi minunaţi, băieţii noştri şi băieţi germani, mai mulţi decât în oricare altă parte a lumii, zac în apele astea, dar apele sunt curate acum şi sângele a fost spălat. Însă nu şi-n minţile noastre... Au trecut treizeci de ani şi nu pot auzi cuvintele „Insula Ursului”, nici măcar dacă eu însumi le rostesc, fără ca să nu simt cum îmi îngheaţă sângele în vine. Un cimitir în Arctica şi, sperăm cu toţii, că acum dorm în pace. Totuşi, sângele îmi îngheaţă în vine. S-a cutremurat de parc-ar fi simţit fizic frigul, după care a zâmbit uşor. Bătrânii vorbesc prea mult, flecarii vorbesc prea mult, aşa că acum aţi aflat ce înseamnă să ai în faţa ta un bătrân flecar. Tot ce am vrut de fapt să spun, a fost că prietenii noştri sunt într-o companie bună. Şi-a ridicat paharul: Drum bun!

Dar nu era ultima despărţire, nu era ultima oară când ne luam rămas bun, aşa simţeam eu adânc, în sufletul meu, şi ştiam că şi căpitanul Imne simte la fel. Ştiam că era vorba de un fel de previziune, sau presimţire, care-l determinase să ne vorbească astfel, care determinase amintirea să hoinărească fără sens. Sau, cel puţin aşa părea atunci. Mă întrebam dacă Imne îşi dădea seama cât de cât de acest proces de transferare a gândurilor, de evocare a lucrurilor îngrozitoare ce s-au petrecut cu mult timp în urmă, pentru a demonstra că asemenea lucruri nu sunt specifice războiului deschis, că moartea violentă nu

cunoaşte niciun fel de restricţii în timp şi spaţiu, că leagănul ei erau apele mohorâte şi pustii ale Mării Barents.

Mă întrebam cam câţi dintre ceilalţi aici prezenţi, simţeau această frică atavică, această stranie teamă fără nume, atât de des întâlnită în locurile singuratice şi dezolante de pe Terra, o teamă care i-a venit omului primitiv din vremurile ancestrale, încă de pe când el nu cunoştea focul şi pe care-au cunoscut-o aceşti strămoşi din depărtări ce nu pot fi cuprinse cu gândul, terorizaţi în peşterile lor lipsite de lumină, în timp ce forţele răului şi ale întunericului se plimbau noaptea prin împrejurimi, o teamă care fusese ici-colo readusă şi întărită de moartea neaşteptată, violentă şi inexplicabilă a celor trei tovarăşi ai noştri, în noaptea ce trecuse.

Era greu de spus, credeam eu, cine anume se simţea afectat de asemenea emoţii primitive, produse de simţământul de a fi ameninţat, deoarece oamenii nu sunt gata să recunoască aşa ceva, nici măcar faţă de ei înşişi, darămite să arate sau să discute existenţa unor superstiţiicopilăreşti atât de iraţionale. Fără îndoială, o simţeau căpitanul Imne şi domnul Stokes, deoarece ei se retrăseseră într-un colţişor şi priveau în jos, sunt sigur că fără să vadă şi, bineînţeles, fără să vorbească. Priveau la paharele din mâna lor şi, cum arareori cei doi şedeau alături fără să dezbată în profunzime fapte de cea mai mare importanţă, situaţia era semnificativă prin ea însăşi. Neal Divine, cu obrajii mai strălucitori ca oricând, dar aparent nu prea refăcut după situaţia nefericită în care se aflase cu o seară în urmă, şedea singur, clătinându-şi continuu paharul gol, preocupat ca de obicei, în mod nervos, de propria sa persoană. Dar nu se putea şti dacă preocuparea sa era legată de răul de mare, de gândul că în curând îşi va prelua îndatoririle regizorale, fiind astfel expus tot timpul cârligului din vârful limbii lui Gerran, sau dacă şi el simţea cum degetele trecutului mort îl scormoneau în profunzime.

„Plimbăreţul” stătea alături de Otto, în capul mesei şi tăceau şi ei. Mă întrebam: oare ce legături or fi fost între cei doi? Păreau a fi în relaţii destul de cordiale dar, după cum observasem eu, se căutau reciproc doar când era vorba să

discute probleme de afaceri. Era posibil ca ei doi să nu fi avut prea multe în comun, dar faptul că „plimbăreţul” fusese numit de curând vice-preşedinte şi putea participa la succesiunea companiei OLYMPUS PRODUCTIONS, era suficient de relevant pentru poziţia lui Otto faţă de el. Şi, întrucât acum şedeau împreună fără să vorbească, îmi închipuiam că se străduiau să evalueze probleme similare cu cele care captaseră atenţia căpitanului Imne şi pe a mea personal.

Cei trei apostoli nu vorbeau dar asta nu însemna nimic, deoarece atunci când nu aveau cu ei instrumentele, revistele despre muzică şi comicsurile cu vopsele ţipătoare în culori primare, prezenţa cărora o consideraseră, probabil, inadecvată circumstanţelor, erau, de obicei, lipsiţi complet de darul vorbirii. Continuând să-şi reverse atenţiile faţă de soţia sa, Stryker conversa încetişor cu Contele, în timp ce Ducele păstra o tăcere ostentativă faţă de vecinul său de cabină – Eddie, dar întrucât ei îşi vorbeau foarte rar, faptul nu avea cine ştie ce însemnătate. L-am descoperit lângă cotul meu pe Lonnie Gilbert şi m-am întrebat dacă şi în ce măsură semnificaţia cuvintelor căpitanului Imne o fi pătruns în creierul său ameţit de băutură. Lonnie ţinea strâns în mână un pahar de scotch – ambele, containerul şi conţinutul de dimensiuni cu adevărat prodigioase, contrastând marcant cu porţiile relativ mici pe care şi le turna pe la miezul nopţii la barul din hol. Îmi puteam doar imagina că undeva, în ascunzişurile, îndepărtate ale minţii lui Lonnie, mai rămăseseră unele vestigii ale conştiinţei, care-i permiteau folosirea unor cantităţi reduse din licorile care nu-i parveneau în mod cinstit.

— Invidia şi calomnia şi ura şi durerea şi agitaţia pe care oamenii o numesc în mod greşit plăcere nu se vor mai apropia de ei şi nu-i vor mai tortura nicicând, a intonat Lonnie. Şi-a clătinat paharul, a coborât nivelul lichidului cu două degete şi a plescăit din buze. De infestare...

— Lonnie, am arătat eu cu capul către pahar, când ai început în dimineaţa aceasta?

— Să încep? Dragul meu prieten, eu nu m-am oprit niciodată. O noapte nedormită. De infestare cu murdăria acestei lumi scăpat-au şi-acum nu vor mai putea să-şi

plângă inima ce s-a răcit, capul ce-a încărunţit...

Dându-şi seama că şi-a pierdut auditoriul, Lonnie s-a oprit şi a-nceput să-mi urmărească privirea. Mary scumpa cu Allen, respectând dreptul de proprietate, ne părăseau. Mary a ezitat puţin, s-a oprit în faţa fotoliului lui Judith Haynes, i-a zâmbit şi a rostit:

— Bună dimineaţa, Miss Haynes, sper că astăzi vă simţiţi mai bine.

Judith Haynes i-a surâs – o licărire rapidă a setului de dinţi perfecţi, apoi şi-a întors privirile în altă direcţie, surâsul fals, fusese destinat a fi văzut şi înţeles ca un surâs fals, urmat de o concediere rapidă şi dispreţuitoare. Am văzut obrajii lui Mary colorându-se, iar ea a făcut o încercare de a răspunde, dar Allen, cu buzele strânse, a luat-o de braţ şi a îndreptat-o delicat către uşă.

— Ia te uită, ia te uită, am spus eu. Ce-o fi fost şi asta? O Miss Haynes clar ofensată, dar eu nu mi-o pot închipui pe micuţa Mary jignind pe cineva.

— Dar uite c-a făcut-o, dragul meu, a făcut-o. Judith a noastră este una dintre femelele triste şi nefericite care nu suportă nicio altă femelă mai tânără, mai frumoasă sau mai inteligentă decât ea. Micuţa Mary a jignit-o cu cel puţin două dintre caracteristicile, de mai sus.

— Mă dezamăgeşti, am spus eu. Iată-mă încercând să discreditez, sau măcar să ignor, opinia aparent universală că Judith Haynes ar fi doar o căţea şi-acum...

— Şi ai avut dreptate. Lonnie şi-a privit paharul gol cu o uşoară nedumerire. Nu-i căţea – cel puţin nu astfel a făcut carieră – decât, poate, din întâmplare. Poate oferi generozitate, afecţiune chiar, tuturor celor care nu constituie o ameninţare sau nu intră în competiţie cu ea – copii sau animale. Dar în afară de aceştia, este o sărmană, sărmană creatură, incapabilă să iubească sau să inspire dragoste celorlalţi, pe scurt – un suflet lipsit de căldură, pervertit dar inspirând milă, o persoană care după ce s-a privit pe ea însăşi şi nu i-a plăcut ce a văzut, întoarce spatele realităţii şi îşi găseşte refugiul într-o fantezie mizantropică. Lonnie a executat o mişcare rapidă în direcţia unei sticle de scotch scăpată de sub observaţie, şi-a reumplut paharul cu graba şi experienţa generate de

practica de-o viaţă, după care s-a reîntors fericit şi încălzit la tema sa. E bolnavă, bolnavă, bolnavă şi boala, nicidecum întregul, solicită de la noi ajutor şi înţelegere. În anumite ocazii, Lonnie avea un veritabil aer pontifical. Ea face parte din nefericitul grup de fiinţe cărora le place să fie rănite, care simt o plăcere deosebită în a fi jignite, a fi lovite, iar dacă lovitura nu s-a produs chiar în locul cel mai dureros, imaginaţia lor o poate aduce acolo. Pentru nenorociţii ăştia care se iubesc doar pe ei înşişi, autocompătimirea este cultivată ca un vechi şi apropiat prieten, fiind luxul suprem şi cel mai preţios în viaţă. Dragul meu, te asigur că niciun hipopotam nu s-a scufundat vreodată în noroiul său african nici măcar cu jumătate din deliciul...

— Sunt sigur că ai dreptate, Lonnie, l-am întrerupt eu, iar analogia este excelentă. Încetasem să-l mai ascult, întreaga mea atenţie fiind captată de silueta care alerga afară pe punte. Heissman, sunt convinscă era Heissman şi cele trei întrebări inopinate ce mi-au venit în minte cereau răspunsuri la fel de prompte. Heissman nu fusese observat prea des mişcându-se altfel decât cu o viteză ponderată, leneşă, şi-atunci ce era cu graba asta care nu-l caracteriza? Dacă dorea să ia aer, de ce preferase partea expusă intemperiilor în locul laturii de sub vânt, exceptând cazul în care-şi dorise să nu fie observat de partea unde ferestrele salonului fuseseră acoperite cu zăpadă? Şi ce făcea el oare pe puntea superioară, dat fiind cunoscuta sa aversiune faţă de frig, urmare – se presupune – a lungilor ani petrecuţi în Siberia? L-am bătut pe Lonnie pe umăr. Mă întorc, cum se spune, la datorie. Trebuie să vizitez un bolnav.

Am ieşit fără grabă pe uşa care da afară, apoi m-am oprit pentru a vedea dacă este cineva destul de interesat de plecarea mea, pentru a mă urmări. Şi cineva chiar m-a urmărit, aproape imediat, dar n-a lăsat să se vadă dacă este sau nu interesat de mişcările mele. Günther Jungbeck mi-a aruncat un zâmbet fugar, indiferent şi a pornit în grabă către cabinele pasagerilor. Am mai aşteptat câteva secunde, apoi am urcat pe scara verticală din oţel, către puntea de lângă comandă şi camera radio.

Am ocolit coşul şi locul unde se aflau ventilatoarele motorului, dar n-am găsit pe nimeni. Nici nu mă aşteptam,

deoarece până şi un urs polar n-ar fi stat pe puntea aceea expusă în întregime intemperiilor, fără un motiv foarte serios. M-am îndreptat către una din bărcile de salvare cu motor, mi-am găsit un adăpost iluzoriu lângă un ventilator şi am început să scrutez împrejurimile.

În primele câteva momente n-am reuşit să disting nimic, vreau să spun nimic din ceea ce ar fi putut să mă intereseze cât de cât, nu din pricina ninsorii continue, ci din cauză că toate obiectele de pe acea punte – şi erau nenumărate, începând cu butoaiele de benzină şi terminând cu barca de lucru de şaisprezece picioare, aşezată pe suportul special – toate erau atât de amorf înfăşurate în zăpadă, încât, în majoritatea cazurilor, era virtual imposibil să-ţi dai seama nu numai de identitatea lor dar şi de faptul dacă sunt sau nu însufleţite. Nu până ce ar fi început să se mişte.

Unul dintre obiecte a prins viaţă, detaşându-se fantomatic de lângă o cabină. Chipul întors pe jumătate spre mine, deşi aproape în întregime ascuns de mâna care, pentru a se feri de zăpadă, ţinea unite ambele laturi ale glugii, lăsa la iveală suficient păr auriu pentru a-mi permite să identific pe unica persoană de la bord care avea acea culoare de păr. Aproape în acelaşi timp ea a fost întâmpinată de o persoană care a trecut prin linia mea de vizibilitate, ieşind din spatele punţii unde erau bărcile şi nici măcar n-am avut nevoie să văd chipul fin, ascetic, pentru a şti că era Heissman.

El s-a apropiat direct de fată, i-a prins braţul fără a întâmpina nici un fel de opoziţie, din câte-am putut eu să văd, şi i-a spus ceva. M-am lăsat în genunchi, atât pentru a reduce riscul de a fi detectat, dacă vreunul şi-ar fi ridicat privirile-n sus, cât şi pentru că vântul bătea într-altă direcţie, dar mai ales pentru că ei îşi ţineau capetele foarte apropiate, fie pentru că purtau o conversaţie pe un ton foarte scăzut, fie că-şi protejau reciproc feţele împotriva zăpezii. Am mai înaintat un inci până chiar la marginea punţii cu bărci şi m-am ridicat din nou pe călcâie, cu capul aplecat în faţă, dar nici aceasta nu mi-a fost de vreun ajutor.

Acum, Heissman îşi ţinea un braţ în jurul umerilor lui

Mary Stuart şi, de această dată, gestul de intimitate a produs o reacţie nu prea aşteptată, deoarece ea şi-a întins un braţ în jurul gâtului lui şi şi-a culcat capul pe umărul lui Heissman. Au trecut cel puţin două minute cu acest ultra-confidenţial tété-a-tété, după care au pornit-o încetişor către cabine, Heissman continuând să-şi ţină braţul în jurul umerilor fetei. N-am făcut niciun pas în urmărirea lor, deoarece asta ar fi generat aproape sigur rapida mea detectare şi, în plus, n-ar fi avut niciun sens – ceea ce avuseseră a-şi transmite personal, se transmisese deja.

— Yoga în Marea Barents, a rostit o voce în spatele meu. Este o dedicaţie pentru dumneata.

— Fanaticii fac întotdeauna mai mult decât este necesar, am răspuns eu. M-am ridicat fără însă a mă grăbi prea mult, deoarece ştiam că n-am de ce să mă tem de Smithy. Îmbrăcat într-o haină de sibir cu glugă şi arătând cu mult mai bine decât fusese cu puţin înainte de miezul nopţii, mă privea cu ceea ce ar fi putut fi numită o expresie amuzant-întrebătoare, doar că ochii săi nu păreau să găsească nimic amuzant în ceea ce văzuseră. Trebuie să fii consecvent în chestiile astea, i-am explicat.

— Bineînţeles. A trecut pe lângă mine, a privit peste marginea punţii şi a examinat urmele adânci lăsate în zăpadă de Mary şi de Heissman: Te uitai, la păsărele?

— Vânătoare de lişiţe şi bâtlani.

— Chiar aşa. Dar nu crezi că-i cam ciudată unirea celor două soiuri?

— E lumea filmului, Smithy. Se pare că-i plină de păsări ciudate. Mi-a arătat cu capul în direcţia camerei cu hărţi.

Căldură şi veselie, doc, locul perfect pentru continuarea cercetărilor ornitologice.

Nu prea era cine ştie ce căldură acolo, datorită faptului că Smithy lăsase uşa deschisă, după ce se uitase pe geam, observându-mă cum mă mişc atent de-a lungul punţii, dar o oarecare cantitate de veselie era prezentă sub forma unei sticle pe care acesta a extras-o dintr-un dulap. A spus:

— Trimitem după degustătorul regal?

M-am uitat la dopul cu sigiliul neviolat.

— Numai dacă şi-o fi adus careva la bord propria instalaţie de îmbuteliere.

— M-am interesat. Smithy a rupt sigiliul. Azi-noapte am stat amândoi de vorbă. Cel puţin eu am tot vorbit. Poate că m-ai ascultat, poate că nu. Azi-noapte eram îngrijorat. Poate că n-ai fost de acord cu mine. Azi însă sunt îngrozit. Pentru că dumneata nu eşti.

— Pentru că m-am apucat de ornitologie? am rostit eu moale.

— Asta şi altele. Otrăvirea asta en gros. Am avut timp să mă gândesc – doar puţin. Desigur nu puteai avea vreo idee asupra identităţii otrăvitorului – nu-mi pot închipui că, ştiindu-l pe cel ce i-a făcut-o italianului l-ai fi lăsat s-o repete cu ceilalţi şase, dintre care doi au şi murit. De fapt, nici n-aveai cum să fii perfect sigur că întreaga chestie n-a fost doar accidentală, aparent, otrăvirea pare a avea ca bază hazardul.

— Îţi mulţumesc din suflet, i-am spus. Opinia mea despre Smithy se degradase brusc. Doar că nu a fost aparent pe bază de hazard, chiar a fost hazard.

— Asta a fost azi-noapte. Nu dădea impresia că m-ar fi auzit. Atunci nu puteai avea nicio idee. Acum poţi. S-au mai întâmplat nişte lucruri, nu-i aşa?

— Ce lucruri? Opinia mea despre Smithy s-a îmbunătăţit iarăşi. El era sigur că fusese pusă la cale o distingere, dar *de* ce? Şi-o fi făcut el oare o listuţă în gând, încercând să ghicească cine-o fi individul cu aconitele – nu că el ar fi putut şti că otrava folosită a fost aconita – întrebându-se unde-o fi găsit-o, unde-o fi ţinând-o acum, unde-o fi învăţat s-o prepare cu atâta măiestrie că putea fi introdusă pe nesimţite în hrană? Şi nu doar cine-o fi fost otrăvitorul dar şi de ce făcea el ceea ce făcea? Şi de ce otrăvirea avea un caracter aleatoriu? îşi baza oare deducţiile pe comportamentul meu ascuns?

— O mulţime de lucruri, nu toate sau şi petrecut mai târziu în mod necesar, doar lucruri care au ieşit la lumină sau mi s-au părut stranii în umbra a ceea ce am putea numi recentele evenimente. De exemplu, de ce căpitanul Imne şi domnul Stokes au fost selecţionaţi pentru treaba asta, în locul a două persoane tinere, eficiente, alese dintre căpitanii şi inginerii de iahturi şi pentru chartere, care de obicei şomează în această perioadă a anului? Doar sunt

atât de bătrâni şi de înecaţi în scotch şi-n rom, încât nu-s în stare să-ţi spună cât este ceasul timp de douăzeci din douăzeci şi patru de ore. Pur şi simplu ei nu văd nimic din ceea ce se petrece şi chiar de-ar face-o, nu i-ar da, oricum, nicio importanţă.

Nu mi-am lăsat paharul din mână, dar i-am aruncat o privire pătrunzătoare lui Smithy „indicându-i astfel că-l ascult cu o atenţie crescândă. Şi chiar aşa şi făceam. Gândul acesta nu-mi venise niciodată.

Smithy a continuat:

— Azi-noapte am spus că am crezut că prezenţa domnului Gerran şi a companiei sale aici, în anotimpul acesta, era cam stranie. Acum nu mai gândesc aşa. Cred că este afurisit de stranie şi cere câteva explicaţii raţionale din partea prietenului dumitale Otto, explicaţii pe care nu cred că le vom căpăta.

— Nu-i prietenul meu, am spus.

— Şi asta. Mi-a întins manifestul lui OLYMPUS PRODUCTIONS. O grămadă de prostii fără sens, pe care bătrânul şi linguşitorul Goin le-a înfipt fiecăruia în ochi. Dumneata ai...

— Goin? Linguşitor?

— Un individ nedemn de încredere, servil, un linguşitor gata să adune parale cu mâinile-amândouă şi ar face asta chiar dacă n-ar fi de profesie contabil.

— Ar fi bine să nu-l numeşti nici pe el prietenul meu, am spus eu.

— Toată învăluirea asta în secret a porcăriei ăleia, pentru a proteja importanţa nenorocitului ăluia de scenariu. Oricine o să-ţi spună că nu-i decât un paravan pentru a proteja ceva cu mult mai important decât scenariul lor. Şi tot atâţia pot să-ţi spună că nici măcar nu există vreun scenariu în seifurile băncii despre care vorbesc ei, pentru unicul motiv că nu există nicăieri un scenariu. Şi ceea ce vor filma pe Insula Ursului, ai citit? Nici măcar nu-i comic. Doar o grămadă de incidente, nepovestite „legate de peşteri şi şalupe misterioase şi submarine machetă şi suiri de recifuri şi căderi în mare şi morţi în zăpezile arctice, pe care le-ar fi putut visa orice copil de cinci ani.

— Ai o minte foarte suspicioasă, Smithy, i-am spus eu.

— Să n-o am? Şi această tânără actriţă poloneză, aia blondă...

— Letona. Mary Stuart. Ce-i cu ea?

— E stranie. Distantă şi singuratică. Nu se amestecă cu nimeni. Dar când e cineva bolnav la puntea de comandă, sau în cabina lui Otto, sau în cabina tânărului ăluia de-i spun Duce, cine-i prezent acolo? Cine altcineva decât prietena noastră, Mary Stuart.

— E un fel de Samariteancă. Te-ai băga aşa dacă ai dori să nu atragi atenţia?

— Ar putea fi calea cea mai bună pentru asta. Şi dacă nu-i aşa, de ce se ascunde acum, când s-a întâlnit cu Heissman în vijelia de pe punte?

Îmi doream foarte mult să-l am pe Smithy de partea mea şi nu împotriva mea. Am spus:

— O întâlnire romantică, poate.

— Cu Heissman?

— Smithy, nu eşti fată.

— Nu. A rânjit scurt. Dar am cunoscut câteva. De ce toate personalităţile din management sunt atât de ataşaţi de Otto în public şi atât de critici în particular? De ce să fie director un cameraman? De ce...

— De unde-ai aflat?

— Ahaaa... Deci ştii şi dumneata. Deoarece căpitanul Imne mi-a arătat chestia aia de garanţie pe care dumneata şi directorii lui OLYMPUS PRODUCTIONS aţi semnat-o – una dintre ele era semnată de Conte. De ce regizorul, Neal Divine ăla, care se presupune c-ar fi grozav în domeniul său, este atât de speriat de Otto, în timp ce Lonnie, care nu este doar un leneş veşnic beat, ci unul care se înfruptă fără a fi pedepsit din rezervele personale de licori ale lui Otto, nu dă pe el nicio para găurită?

— Ia spune-mi Smithy, am zis eu, cam cât timp ai folosit în ultima vreme pentru Conducerea vasului şi pentru probleme de navigaţie?

— Greu de spus. Aproape tot atât cât ai folosit dumneata pentru a practica medicina.

N-am spus nici „touche” nici altceva similar, n-am făcut decât să-l las pe Smithy să-mi mai toarne în pahar puţină băutură fără aconite şi m-am uitat pe fereastră la

lumea cenuşie şi agitată de afară. Atâtea „de ce”-uri, Smithy, atâtea „de ce”-uri... De ce Mary se întâlnise clandestin cu Heissman, când Heissman pe care l-am observat eu azi-noapte era atât de evident bolnav, încât nu putea fi apt să participe la niciun fel de şarlatanie – nu că asta ar fi exclus înfiorătoarea posibilitate ca Heissman să-fi fost unul dintre cei doi sau mai mulţi care se jucau atât de uşuratic cu vieţile oamenilor şi că ar fi putut foarte bine să fie personajul principal sau intermediar. De ce Otto, el însuşi victimă a otrăvirii, reacţionase atât de violent – chiar fiind foarte bolnav – atunci când a auzit că Antonio fusese o victimă a otrăvirii? Oare raidul lui Cecil prin cămară fusese atât de nevinovat pe cât susţine el? Dar al lui Sandy? Cine mi-a controlat articolul despre aconitină, cabina mea în timpul nopţii şi mi-a scotocit prin bagaje? De ce mi-a scotocit prin bagaje acest otrăvitor activ, acelaşi om probabil care a doftoricit sticla de scotch, m-a lovit pe mine şi a fost responsabil de moartea lui Halliday? Şi iarăşi, or fi fost oare mai mulţi? Şi dacă Halliday a murit accidental, fapt de care sunt sigur, atunci de ce-a venit el oare în salon unde vizita lui, din nou sunt sigur, n-a fost deloc accidentală?

Totul era atât de plin de „dacă” şi de „dar”, încât preferam să mă agăţ de un nenorocit de pai, decât să-mi croiesc drum printr-o ceaţă impenetrabilă. Ce voia să însemne diatriba lui Lonnie – deoarece asta fusese – împotriva lui Judith Haynes, cum că ea detestă omenirea, mai ales când este vorba de partea ei feminină? Fără îndoială că Miss Haynes putea fi la fel de rea şi geloasă ca oricare dintre femelele similare ei, dar nu-ţi puteai închipui că o fiinţă care a avut atâta avere, succes, glorie, poziţie socială, să-şi bată capul cu dispreţuirea oricărei femei care-i iese în cale. Dar dacă lucrurile stăteau aşa, de ce fusese atât de răutăcioasă cu Mary scumpa?

Dar ce legătură să aibă asta cu crima? Nu ştiam nimic, însă nici cel mai vag lucru ieşit din comun nu trebuia înlăturat, mi-am spus eu morocănos, nimic nu trebuia considerat că n-ar putea avea vreo legătură cu ciudatele întâmplări de pe MORNING ROSE. Intrau Jimgbeck şi Heyter sub incidenţa suspiciunii, deoarece unul dintre ei m-a urmat

recent la ieşirea din salon, mai ales că Conrad aruncase asupra lor ceva mai devreme o umbră de bănuială, susţinând că n-ar fi auzit niciodată nimic despre ei în calitate de actori. Sau acest factor – aparenta aruncare a suspiciunii asupra lor – îl învăluieşte pe Conrad într-un norişor de neîncredere? Naiba să-i ia, m-am gândit eu obosit, dac-o să continui să mă chinui aşa, o s-ajung să-l consider pe Allen ca otrăvitor şef, deoarece el mi-a spus că studiase, cândva chimia, pentru o scurtă perioadă la universitate.

— Un bănuţ pentru gândurile dumitale, doctore Marlowe. Smithy nu prea-şi arăta frământările pe faţă.

— Nu-ţi arunca banii pe degeaba. Ce gânduri?

— Două gânduri. Două feluri de gânduri. Toate gândurile pe care le ai în legătură cu lucruri despre care nu vrei să vorbeşti cu mine şi toate gândurile vinovate pe care le ai în legătură cu faptul că nu vrei să-mi vorbeşti.

— E ca o lege a naturii, i-am răspuns eu. Unii oameni sunt mai expuşi nedreptăţii umane decât alţii.

— Deci mi-ai spus tot ce gândeşti?

— Nu. Dar ce nu ţi-am spus, nu merită spus. Acum, dacă aş avea anumite fapte...

— Admiţi deci că ceva este afurisit de rău?

— Desigur.

— Şi mi-ai spus tot ce ştii, dar nu tot ce gândeşti?

— Desigur.

— Sunt întristat, a spus Smithy, deoarece mi-am pierdut iluziile în privinţa profesiei de medic. M-a apucat de glugă, mi-a tras fularul de la gât şi a început să se uite la ceea ce devenise între timp pe ceafa mea o splendoare multicoloră, încrustată cu sânge. Iisuse! Asta, da! Ce-ai păţit?

— Am căzut.

— Marlowe-ii lumii acesteia nu cad. Ei sunt împinşi. Unde-ai căzut?

Nu mi-a păsat cine ştie ce de celelalte, exceptând accentuarea imperceptibilă a cuvântului „căzut”.

— Pe puntea superioară, înspre „babord. M-am lovit la ceafă în uşa salonului.

— Chiar aşa? Aş spune mai degrabă că asta a fost făcută de ceea ce criminaliştii numesc – un obiect contondent. Un obiect foarte greu, lat de vreo jumătate de inci şi cu margini ascuţite. Marginea uşii de la salon este lată de trei inci şi este făcută din cauciuc. Pe MORNING ROSE toate uşile care dau în afară sunt aşa, pentru a nu permite pătrunderea vântului şi a apei. Sau, poate n-ai observat asta? Tot aşa cum, probabil n-ai observat lipsa fotografului John Halliday?

— De unde ştii? De rândul acesta m-a atins şi nu prea uşor, altfel chipul meu ar fi arătat-o, ci zdravăn de tot, încât trăsăturile mele au rămas ţepene, cu expresia neschimbată.

— Nu negi?

— Nu ştiu. Dumneata de unde ştii?

— Am coborât să-l văd pe tipul ăla pe care-l numesc Sandy. Auzisem că-i bolnav...

— Şi de ce te-ai dus?

— Dacă are vreo importanţă, pentru că el nu-i chiar genul de om care să primească prea multe vizite. Nu pare a fi prea agreat. Cred că-i cam greu să fii în acelaşi timp şi bolnav şi nepopular. Am aprobat cu capul – aşa ceva îi stătea în caracter lui Smithy. L-am întrebat unde era vecinul său de cabină, Halliday, deoarece nu l-am mai văzut la micul dejun. Sandy mi-a răspuns că a plecat la masă. Nu i-am spus nimic lui Sandy, dar chestia mi-a cam incitat curiozitatea, aşa că m-am dus să arunc o privire în camera de recreaţie. Nu era nici acolo, aşa că am devenit şi mai curios şi am cercetat nava de două ori, de la un capăt la celălalt. Cred că am căutat în locuri unde nu s-ar putea ascunde nici măcar un pescăruş şi poţi să mă crezi pe cuvânt – Halliday nu se află pe MORNING ROSE.

— I-ai raportat căpitanului?

— Ia te uită ce reacţie cumplită! Nu, nu i-am raportat căpitanului.

— De ce nu?

— Din acelaşi motiv pentru care n-ai făcut-o dimineaţa.

Din câte-l cunosc eu pe căpitanul Imne al meu, ar declara imediat că, în înţelegerea somată cu voi nu există nicio clauză privind acest caz special şi ar întoarce nava

direct către Hammerfest.

Smithy m-a privit peste ramele ochelarilor:

— Mor de curiozitate să văd ce-o să se întâmple când o să ajungem pe Insula Ursului.

— S-ar putea să fie foarte interesant.

— Foarte neangajant. Poate, rosti el gânditor, va fi suficient de interesant pentru a-l determina pe doctorul Marlowe să reacţioneze cumva. Măcar. O singură dată. Doar pentru statistică. Statistica mea personală. Mă întreb dacă voi putea realiza aşa ceva. Îţi aminteşti, azi dimineaţă, pe punte, am spus că s-ar putea să fim nevoiţi să chemăm ajutoare şi că, dacă vom fi obligaţi s-o facem, dispunem de o staţie radio care poate comunica cu aproape orice punct din emisfera nordică. Este posibil s-o fi enunţat cu alte cuvinte, dar conţinutul este absolut exact.

— Conţinutul este absolut exact. Chiar şi pentru mine repetarea cuvintelor mi-a părut mecanică şi a trebuit să fac un efort bine controlat pentru a nu tresări atunci când între omoplaţi a început să alerge un miriapod cu picioare de gheaţă.

— Ei, bine! Putem striga după ajutor până ne învineţim la faţă, transmiţătorul de-aici nu mai poate intra în contact decât, poate, cu cambuza.

Pentru prima oară, aproape de necrezut, chipul lui Smithy prezenta o altă expresie decât amuzamentul. Schimonosit de furie, şi-a scos din buzunar o şurubelniţă şi s-a îndreptat către staţia de emisie-recepţie, albastru-oţel, din nişa interioară.

— Întotdeauna porţi o şurubelniţă la dumneata? Banalitatea întrebării o făcea să fie foarte potrivită cu circumstanţele.

— Doar când chem staţia radio din Tunheim, de la nord-estul Insulei Ursului, şi nu primesc niciun răspuns. Iar aceea nu este o staţie obişnuită – este baza oficială a Guvernului Norvegiei.

Smithy a început să lucreze la carcasa exterioară.

— Acum un ceas am desfăcut blestemata asta de maşinărie. Într-o clipită o desfac din nou.

În vreme ce aşteptam să-i treacă clipita, mi-am amintit de conversaţia pe care o avusesem amândoi în zorii acestei

dimineţi, atunci când el s-a referit la radio şi la apropierea relativă, şi, prin urmare, la posibilitatea de folosire a bazei NATO din Atlantic. Imediat după asta eu m-am uitat pe fereastra dinspre tribord şi am văzut urmele proaspete din zăpadă, urme care, am fost sigur imediat, fuseseră făcute de un curios, idee ridicolă, pe care am îndepărtat-o imediat din minte, considerând că acolo nu erau decât un set de urme – cele lăsate de mine. Din motive acum inexplicabile, nu mi-a dat prin cap că orice individ destul de inteligent pentru a fi comis o serie de crime nedescoperite la bordul lui MORNING ROSE, ar fi suficient de inteligent pentru a nu scăpa avantajul utilizării unor urme deja existente. Într-adevăr, urmele erau proaspete – prietenul nostru omniprezent trecuse iarăşi prin apropiere.

Smithy a deşurubat ultimul şurub şi, nu fără oarecare efort, a deschis placa din faţă. Am privit timp de câteva secunde interiorul expus vederii, după care am spus:

— Acum înţeleg de ce ai înşurubat totul la loc. Singurul lucru care mă nedumereşte este că spaţiul din interior pare cam micuţ pentru a cuprinde un bărbat cu un ciocan de mână de paisprezece livre în mână.

— Nu-i aşa că arată altfel?

Harababura de fier vechi din interior era, literalmente, de nedescris. Vandalul care acţionase acolo, avusese grijă ca indiferent ce cantitate de piese de schimb am fi avut la dispoziţie, aparatul de emisie-recepţie să nu mai fie niciodată operaţional.

— Ai văzut destul?

— Cred că da.

Începuse să monteze placa la loc. I-am spus:

— În bărcile de salvare n-aveţi radiouri?

— Da. Radiouri de mână. Ajung şi dincolo de cambuză, dar sunt la fel de bune ca un megafon.

— Sigur, asta va trebui s-o raportezi căpitanului.

— Sigur.

— După care, fuga la Hammerfest?

— Încă douăzeci şi patru de ore şi, în ceea ce mă priveşte, poate să fugă şi-n Tahiti. Smithy a strâns şi ultimul şurub.

— Atunci o să-i spun; După douăzeci şi patru de ore.

Poate, douăzeci şi Şase...

— Timpul necesar ca să arunci ancora la Sorhamna?

— Încerc. Da.

— Eşti un individ făţarnic, Smithy.

— Din cauza anturajului. Şi-a-vieţii pe care o duc.

— N-ai de ce să te învinovăţeşti singur, Smithy, i-am spus mângâios. Toţi trăim vremuri ciudate şi nesigure.

Capitolul 7

Când norvegienii care au redactat raportul privind Insula Ursului au scris că ţărmurile ei sunt, probabil, cele mai inospitaliere din lume, au spus-o cu înţelegerea limitată a unor veritabili geografi. Pe măsură ce ne apropiam de ele, în lumina zorilor care – la acea latitudine, în acel anotimp şi sub plafonul acela cenuşiu şi lăsat, nu numai acoperit de zăpadă, dar şi străduindu-se să scape de ea cu toată viteza de care era capabil – părea a nu se diferenţia cu nimic de orele de după-amiază târzie, oferindu-ne cel mai îngrozitor, cel mai înfricoşător, şi, literalmente, cel mai înfiorător spectacol al naturii pe care mi-a fost dat vreodată să-l întâlnesc. O dezolare înspăimântătoare, o combinaţie stranie de ameninţător şi fascinant, un loc rău, fioros şi sinistru, un loc plin de intimitatea terifiantă a morţii, o culme a tuturor teoriilor care se abătuseră cândva asupra foarte îndepărtaţilor noştri strămoşi nordici, pentru care iadul era tărâmul frigurilor veşnice şi reprezenta purgatoriul etern îngheţat, pe care-l vizitau doar în coşmarurile de dinaintea sfârşitului.

Insula Ursului era neagră. Asta fiind ce te şoca şi aproape că te înspăimânta la ea. Insula Ursului era neagră, neagră ca doliul unei văduve. Aici, în regiunile unde zăpada ţinea de-a lungul întregului an, unde, iarna, până şi apele Mării Barents deveneau albe ca laptele, această masă de ebonită care se înălţa vertical la 1500 picioare înspre bolta cenuşie, îţi trezea un sentiment de neîncredere, similar cu prima privire aruncată laturii nordice a Eiger-ului, stânca neagră care apare printre zăpezile de pe înălţimile Bernei – o amorţeală a simţurilor generată de lupta pentru a accepta evidenţa din faţa ochilor, deoarece în timp ce raţiunea spunea că aşa stau lucrurile, regiunea primară a minţii, care a existat cu mult înainte ca omul să ştie ce este raţiunea, refuza să accepte.

Ne aflam exact la sud-vest de cel mai sudic punct al Insulei Ursului, înaintând înspre est, prin apele cele mai calme pe care le-am întâlnit de la părăsirea portului Wick, dar chiar şi acest termen era oarecum relativ, deoarece,

dacă cineva dorea să-şi menţină perpendicularitatea, continua să aibă nevoie să se agaţe de ceva. În general, vremea nu se îmbunătăţise, liniştea comparativă a mării se datora în întregime faptului că vântul bătea acum direct dinspre nord, iar noi ne aflam oarecum la adăpostul discutabil; oferit de stâncile acelea gigantice. Ne apropiam tocmai prin partea aceasta de destinaţia noastră, la solicitarea lui Otto, deoarece el abia aştepta să-şi înceapă filmările care, până acum, puteau fi considerate ca inexistente, iar ieşiturile acelea pustii erau visul oricărui operator sau regizor. Dar Otto nu prea avusese noroc, deoarece grămezile de zăpadă zburătoare intrau direct în lentilele camerei întunecându-le de tot, mai mult decât le întunecau recifurile.

Exact la nord se aflau stâncile cele mai înalte de pe insulă, peretele de polomite ale Hambergfjell-ului căzând ca un zid de piatră în valurile care fierbeau cu spume la baza lor, mai departe puţin, la minimum 250 de picioare, se ridica un impunător ac de rocă. La nord-est, la o distanţă de mai puţin de-o milă, se aflau la fel de magnificele stânci Bird Fell, la picioarele cărora se găsea un incredibil număr de ace, recifuri, ţepuşe şi arcuri, care ar fi putut fi doar opera măiastră a unui sculptor herculean, orb şi nebun în acelaşi timp.

Toate acestea, noi – eu şi încă vreo zece alţii – le-am putut vedea doar pentru că ne aflam la puntea de comandă, dotată cu largi ferestre curăţate de ştergătoare rapide de parbriz Kent, ca să păstreze clară vizibilitatea timonierului – Smithy în acel moment – în timp ce ferestrele laterale cooperau mult mai puţin eficient cu zăpada densă.

Eram acolo cu Conrad, Lonnie şi Mary Stuart. Conrad, care, în viaţa de toate zilele nu era deloc aşa de impunător ca pe ecran, se pare că intrase într-un fel de relaţii de prietenie rezervată cu Mary, ceea ce, m-am gândit eu, era foarte indicat pentru viaţa ei socială, întrucât mie de-abia îmi vorbise de ieri dimineaţă, fapt care putea fi considerat ca o lipsă de recunoştinţă din partea ei, dat fiind că eu am suportat o mare varietate de dureri şi crampe, în timp ce-o ţineam să nu cadă pe duşumea, în cea mai mare parte a nopţii precedente. N-aş putea spune că mă ocolise în

ultimele douăzeci şi patru de ore, dar nici că ar fi căutat cumva compania mea. Poate că-n mintea ei existau anumite lucruri, cum ar fi propria conştiinţă şi modul impardonabil în care mă tratase. Nici eu nu-i căutasem cu tot dinadinsul compania, deoarece şi eu aveam vreo două lucruri în minte, primul dintre ele fiind chiar ea însăşi.

Faţă de ea, dezvoltasem un simţământ amestecat: îi eram recunoscător deoarece, chiar dacă involuntar, îmi salvase viaţa, prin aversiunea sa faţă de scotch, împiedicându-mă de la a-mi mai bea paharul de seară, cu care eram obişnuit de când lumea, în acelaşi timp m-a împiedicat şi să mă mişc şi, poate, să pun mâna pe tipul care hălăduia pe-acolo în miez de noapte, cu intenţii rele la inimă şi cu un ciocan de mână în mână. Nu mai aveam nicio îndoială că atât ea cât şi persoana pentru care lucra, ştiau că aş fi putut avea motive pentru a umbla pe ici, pe colo la ore neconvenabile. Iar al doilea lucru pe care-l aveam în minte, era tocmai „persoana”. Nu mai aveam niciun dubiu că era Heissman şi poate că el nici n-ar fi avut nevoie de vreun complice: doctorii, prin natura profesiei lor, sunt mai supuşi greşelii decât majoritatea oamenilor şi aş fi putut foarte bine să fi greşit, atunci când l-am văzut întins pe patul său, cuprins de dureri şi l-am considerat incapabil să se mişte. În plus, în afară de Goin, el era singurul om care avea o cabină doar pentru sine, având astfel posibilitatea de a ieşi şi a intra, nedetectat de vreun vecin de cameră. Şi, desigur, mai era şi misteriosul său trecut siberian. Dar, niciunul dintre gândurile mele nu ajungeau nici măcar pentru a spânzura o pisică.

Lonnie m-a apucat de braţ şi m-am întors. Mirosea ca o distilerie. Mi-a spus:

— Mai ţii minte despre ce-am vorbit noi doi? Acum două nopţi?

— Am vorbit despre o mulţime de lucruri.

— Baruri.

— Chiar, nu mai ai şi altceva în minte, Lonnie? Bănui? Ce bănui?

— În marea eternitate, a rostit Lonnie solemn. Crezi că au pe-acolo? Vreau să spun, în rai. Vreau să spun că nu-l poţi numi rai, dacă n-au şi baruri, înţelegi? N-aş considera

aceasta ca fiind un act de clemenţă, să trimiţi un bătrân ca mine într-un rai unde domneşte prohibiţia, înţelegi? N-ar fi deloc amabil.

— Ştiu şi eu, Lonnie? După cele relatate în Biblie, aş spune că ar trebui să aibă pe acolo ceva vin. Şi râuri de lapte şi de miere. Lonnie părea îndurerat. Ce te „face să crezi că va trebui vreodată să-ţi pui asemenea probleme?

— N-am făcut decât să pun o întrebare ipotetică. Bătrânul se exprima cu demnitate. E clar că ar fi cu totul necreştineşte să mă trimită acolo. Doamne ce sete-mi este! Vreau să spun, că cea mai mare virtute creştină este caritatea. A dat din cap cu tristeţe. Dragul meu, ar fi un act de enormă răutate, negarea însăşi a spiritului bunătăţii. Lonnie s-a uitat prin fereastra laterală la insuliţele cu forme fantastice: Keilhous Oy, Hosteinen şi Stappen, aflate acum la mai puţin de o jumătate de milă de noi. Chipul său purta trăsăturile unui sacrificiu liniştit... Era beat ca întotdeauna.

— Lonnie, tu crezi în bunătatea asta? am întrebat eu, cuprins de curiozitate. După o viaţă petrecută în cinematografie, nu prea vedeam cum mai putea crede.

— Ce altceva ar mai fi, fiule?

— Chiar şi pentru cei ce n-o merită?

— Ei, aici e tot du-ul. Tocmai aceia o merită mai cu prisosinţă.

— Chiar şi Judith Heynes?

M-a privit de parcă i-aş fi dat o palmă, iar eu, când i-am văzut expresia, m-am simţit de parcă i-aş fi dat o palmă, chiar dacă am considerat reacţia sa ca fiind ciudat de exagerată. I-am întins o mână, de parcă aş fi dorit să-mi cer iertare, nici eu nu ştiu de ce, dar el, cu o curioasă tristeţe săpată pe chip, s-a răsucit şi a părăsit puntea de comandă.

— Iată c-am văzut şi imposibilul „a spus Conrad. Nu zâmbea, dau nu era nici inchizitorial. În sfârşit, cineva a reuşit să-l jignească pe Lonnie Gilbert.

— Trebuie muncit pentru aşa ceva, i-am răspuns eu. Am păcătuit, vorbind împotriva credo-ului lui Lonnie. Îşi închipuie că nu sunt bun.

— Nu eşti bun? Mary Stuart şi-a pus o mână pe braţul cu care-mi ţineam echilibrul. Pielea de sub ochii căprui era

vizibil mai întunecată decât fusese cu treizeci şi şase ore înainte şi începuse chiar să se umfle, iar albul ochilor era iritat şi uşor brăzdat de vinişoare roşii. A ezitat, de parcă ar fi dorit să spună ceva. Apoi, privirile ei s-au fixat într-un punct de peste umărul meu. M-am răsucit.

Căpitanul Imne închidea în urma sa uşa dinspre babord a timoneriei. În măsura în care era posibil să detectezi ceva pe chipul acela umflat de whisky şi acoperit cu păr, se pare că Imne era supărat, agitat chiar. S-a îndreptat direct către Smithy şi i-a vorbit acestuia cu o voce scăzută. Smithy a fost uluit, după care a clătinat din cap. Căpitanul Imne i-a vorbit din nou – scurt. Smithy a ridicat din umeri, şi i-a răspuns ceva. Amândoi s-au uitat la mine şi am ştiut imediat că din nou vor fi necazuri, de nu cumva şi sunt deja, măcar şi pentru motivul că tot ceea ce se petrecuse până acum, a fost direct Sau indirect legat de persoana mea. Căpitanul Imne m-a fixat cu ochii săi pătrunzători, şi-a mişcat brusc capul către uşa camerei de hărţi şi s-a îndreptat chiar el într-acolo. Am ridicat din umeri ca un fel de scuză faţă de Mary şi Conrad şi l-am urmat. Căpitanul a închis uşa în urma mea.

— Alte necazuri, domnule. Nu prea mi-a păsat de felul în care m-a numit „domnule”. Unul dintre membrii echipei de filmare, John Halliday, a dispărut.

— A dispărut, unde? Nu era o întrebare inteligentă, dar nici nu intenţionam să fie. Nu-mi păsa nici de modul în care mă privea.

— Doar nu putea să dispară aşa. Vreau să spun, l-aţi căutat?

— Bineînţeles că l-am căutat. Glasul era răguşit. M-am uitat la el cu o privire pe care o speram plină de uimire. Dar de ce-mi spuneţi mie toate astea?

— Pentru că m-am gândit că ne-ai putea fi de ajutor.

— Ajutor? Aş vrea s-o fac, dar cum? îmi închipui că m-aţi putea consulta doar în probleme de medicină şi pot să vă asigur că nimic din ceea ce am putut constata la el sau din ceea ce am citit în fişa medicală...

— Nu vreau să te consult în vreo blestemată de problemă doftoricească! Respiraţia căpitanului Imne se îngreunase considerabil. Am crezut doar că m-ai putea

ajuta pe alte căi. E al dracului deciudat, nu-i aşa, domnule, că dumneata te-ai aflat în miezul fiecărei întâmplări de la bord. La asta n-am avut ce să mai zic, doar eu însumi gândeam la fel. Cum s-a întâmplat ca tocmai dumneata să-l descoperi pe Antonio mort? Cum de s-a „întâmplat" ca tocmai dumneata să te afli la puntea de comandă când s-a îmbolnăvit Smithy şi Oakley? Cum de te-ai dus direct la cabina stewards-ilor în sectorul destinat echipajului? Cred că urma să te duci în cabina domnului Gerran şi să-l „găseşti" mort, dacă n-ar fi avut norocul să fie mai întâi vizitat de domnul Goin. Şi nu-i destul de ciudat, domnule, că doctorul, singura persoană care ar fi putut să-i ajute pe oamenii aceia şi, se pare, n-a putut, este singura persoană la bord cu suficiente cunoştinţe medicale pentru a-i îmbolnăvi mai întâi?

Fără îndoială, din punctul său de vedere, căpitanul Imne avea perfectă dreptate. Am fost destul de surprins să constat în primul rând, că era capabil să-şi construiască un punct de vedere. Clar – îl subestimasem, iar în ce măsură anume, urma s-o constat imediat.

— Şi de ce oare ţi-ai petrecut aşa de mult timp în cambuză, noaptea târziu, când eu eram în patul meu? Acela fiind locul de unde a venit toată otrava, după cum mi-a spus Haggerty. Tot el mi-a spus că ţi-ai vârât nasul pe-acolo şi l-ai scos de-acolo pentru un timp. Zicea că n-ai găsit ce căutai. Dar te-ai întors, nu-i aşa? Ai vrut să afli unde erau resturile alimentare, nu-i aşa? Pretinzând că eşti mirat c-au dispărut. Aşa ceva face frumos în faţa curţii cu juri.

— Ah, pentru Dumnezeu, eşti un prost bătrân...

— Şi târziu, târziu noaptea ai hălăduit prin navă, nu-i aşa? Ba da. Am făcut eu cercetări. Ai fost sus în salon – mi-a spus domnul Goin, sus la puntea de comandă – mi-a spus Oakley, jos în hol – mi-a spus Gilbert şi-a făcut o pauză dramatică – în cabina lui Halliday – mi-a spus vecinul său de cameră. Şi-n primul rând, cine a fost cel care m-a oprit să merg la Hammerfest şi i-a convins şi pe ceilalţi să semneze garanţia aceea fără valoare, care să mă absolve de la orice învinuire? Poţi să-mi răspunzi la asta, domnule?

După ce şi-a jucat atuul, căpitanul Imne s-a liniştit.

Trebuia să-l opresc pe acest găgăuţă bătrân să-şi atingă scopul şi să mă vâre în cătuşe. Îl compătimeam, regretam cele ce urma să-i spun, dar, oricum, era clar că nu era dimineaţa în care-mi era sortit să-mi fac prieteni. I-am aruncat o privire rece şi albă timp de vreo zece secunde, după care i-am zis:

— Mi se spune „Doctor”, nu „domnule”. Eu nu sunt colegul dumitale.

— Ce? Ce-a fost asta?

Am deschis uşa dinspre timonerie şi l-am invitat să intre.

— Tocmai ai rostit cuvântul „curte cu juri”. N-ai decât să intri acolo şi să repeţi prostiile alea în prezenţa martorilor şi te vei găsi într-o parte a tribunalului în care nu te aşteptai să ajungi. Îţi poţi imagina ce pierderi vor decurge din asta?

Se vedea clar, după tremurul vizibil al cadrului păros al feţei sale, că a putut s-o facă chiar în acel moment. Nu eram nicidecum mândru de mine, el nu era decât un bătrân îngrijorat, care spusese cinstit ceea ce a crezut că trebuia spus, dar nu-mi lăsase nicio posibilitate de a alege. Am închis uşa şi m-am întrebat cum ar fi mai bine să încep.

N-am avut timp s-o fac. Bătaia în uşă şi deschiderea acesteia s-au petrecut concomitent. Oakley îl căuta de urgenţă.

— Cred c-ar fi bine să veniţi imediat în salon, i-a spus el lui Imne. Mă tem că şi dumneata, doctore Marlowe. Jos a avut loc o bătaie, una urâtă de tot.

— Dumnezeule! De cumva căpitanul Imne mai avea vreo speranţă ascunsă că se află la cârma unei nave fericite, aceasta fusese cu desăvârşire spulberată. A ieşit neaşteptat de repede, pentru un om de vârsta şi de greutatea lui. Eu l-am urmat cu un entuziasm mult mai scăzut.

Descrierea lui Oakley fusese destul de corectă. Acolo avusese loc o bătălie, o chestie foarte neplăcută pe timpul duratei sale. Şi durase foarte puţin. Nu erau prezente decât vreo şase persoane, vreo doi continuau să sufere de rigorile Mării Barents, preferând solitudinea cabinelor lor, îngrozitoarei frumuseţi a Insulei Ursului, în timp ce cei trei

apostoli, ca întotdeauna, erau jos, în camera de recreaţie, căutându-şi zgomotos drumul către nemurire. Trei din şase stăteau în picioare, unul şedea jos, unul în genunchi şi ultimul era întins pe duşumeaua salonului. Cei trei care stăteau pe picioarele, lor erau Lonnie şi Eddie şi Hendriks, toţi abordând aerul acela îngrijorat dar nehotărât pe care-l au cei ce asistă la asemenea ocazii, fără a fi implicaţi direct. Michael Stryker şedea într-un fotoliu de la masa căpitanului, utilizând o batistă foarte însângerată, pentru a-şi şterge o tăietură foarte adâncă din obrazul său drept. De notat că încheietura mâinii care ţinea batista, era destul de rău jupuită. Personajul îngenuncheat era Mary scumpa. Tot ce-am putut vedea a fost spatele ei, lungile şuviţe blonde căzându-i pe podea şi ochelarii săi mari, cu rame de baga, zăcând la o distanţă de aproximativ două picioare. Plângea, dar plângea liniştit, umerii slăbuţi cutremurându-i-se într-un început de isterie. Am îngenuncheat şi, continuând să stau aşa, am ridicat-o într-o poziţie verticală. S-a uitat la mine, cu chipul cenuşiu, fără nicio lacrimă în ochi, nerecunoscându-mă: lipsită de ochelari, era ca şi oarbă.

— Gata, Mary, i-am spus, sunt doar eu, doctorul Marlowe. M-am uitat la cel întins pe podea şi, cu oarecare dificultate, l-am recunoscut pe tânărul Allen. Haide-acum. Fii fetiţă cuminte şi lasă-mă să-l examinez.

— E rănit rău, doctore Marlowe, e rănit rău de tot. Îşi afla cu greu cuvintele printre lungile şi aproape mutele suspine. Uită-te, uită-te la el. E-ngrozitor! După care s-a pornit pe un plâns adevărat, destul de zgomotos de rândul acesta. Întregul său trup era scuturat. Mi-am ridicat privirile:

— Domnule Hendriks, fii te rog amabil şi du-te la cambuză să-i ceri domnului Haggerty puţin coniac. Spune-i că-mi trebuie mie. Dacă nu-i el acolo, ia-l oricum. Hendriks a dat din cap şi a ieşit în mare grabă. I-am spus căpitanului Imne: Mă scuzaţi, ar fi trebuit să vă cer permisiunea.

— Nu face nimic, doctore. Eram din nou în termeni profesionali, chiar dacă pentru scurt timp. Poate că răspunsul îmi fusese adresat automat, deoarece întreaga sa atenţie şi toată ostilitatea sa vădită erau îndreptate pentru moment asupra lui Michael Stryker. M-am întors la Mary.

— Du-te şi aşază-te acolo, pe canapea. Şi bea puţin coniac. Mă auzi?

— Nu! Nu! Eu...

— Ordinul doctorului. M-am uitat la Eddie şi la Lonnie şi, fără ca eu să le fi spus măcar un cuvânt, au condus-o la cea mai apropiată canapea. N-am mai aşteptat să văd dacă ea urma sau nu indicaţiile medicale – Allen, care începuse acum să se mişte, avea nevoie mai presantă de atenţia mea. Stryker îşi făcuse bine meseria de măcelar: Allen avea fruntea tăiată, un obraz rănit, un ochi care părea a fi închis pentru o noapte lungă, sângele îi curgea din ambele nări, buza era crăpată, îi lipsea un dinte, iar altul se legăna aşa de tare, încât era clar că va fi şi el lipsă foarte curând. L-am întrebat pe Stryker: Dimineaţa i-ai făcut toate astea?

— Nu-i destul de clar?

— Chiar trebuia să te porţi atât de sălbatic cu el? Dumnezeule, n-ai văzut că-i doar un copil? Data viitoare să-ţi alegi unul mai pe măsura dumitale.

— Ca dimineaţa, de pildă.

— Oh, Doamne! Sub spoiala de civilizaţie a lui Stryker, zăcea o mare cantitate de cruzime. M-am făcut că nu-l aud, l-am rugat pe Lonnie să-mi aducă apă din cambuză şi l-am curăţat pe Allen cum am putut mai bine. Aşa cum se întâmplă invariabil în asemenea cazuri, după ce a fost îndepărtată pojghiţa de sânge, aspectul său s-a îmbunătăţit cu vreo optzeci de procente.

— Un plasture pe frunte, două tampoane de vată în nări şi două împunsături în buza îngheţată – asta-i tot ce-am putut face pentru el. M-am ridicat, în timp ce, un căpitan Imne indignat la culme începuse să-l interogheze pe Stryker.

— Ce s-a întâmplat, domnule Stryker?

— O ceartă.

— Asta a fost doar o ceartă? Căpitanul Imne încerca să fie ironic. Şi ce-a determinat cearta?

— O insultă. Din partea lui.

— Din partea acelui... Din partea acelui copil? Simţămintele căpitanului corespundeau în mod evident cu ale mele. Cum ar fi putut să te insulte un băieţel?

— O insultă personală. Stryker şi-a tamponat tăietura

din obraz şi, renunţând temporar la Hipocrat, am regretat că nu era mai adâncă, deşi arăta destul de urât şi aşa. N-a făcut decât să capete ceea ce capătă oricine care-ncearcă să mă insulte, asta-i tot.

— Mă voi strădui să-mi ţin gura, a rostit rece căpitanul Imne. Totuşi, în calitate de căpitan al acestei nave...

— Eu nu fac parte din nenorocitul dumitale de echipaj. Dacă prostul ăsta tinerel nu-mi va cere scuze – şi sunt sigur că n-o s-o facă – ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai limita la problemele care te privesc direct pe dumneata. Stryker s-a ridicat şi a părăsit salonul. Căpitanul Imne a făcut un pas ca pentru a-l urma, şi-a schimbat gândul, s-a aşezat ostenit în capul mesei sale şi şi-a luat propria sa sticlă. S-a adresat celor trei bărbaţi adunaţi grămadă în jurul lui Mary:

— Careva dintre voi a văzut ce s-a întâmplat aici?

— Nu, sir. Fusese Hendriks. Domnul Stryker stătea în picioare, singur, lângă geamul de-acolo, când Allen s-a dus la el să-i vorbească. Nu ştiu ce i-a zis, dar în momentul următor amândoi se rostogoleau pe podea. N-a durat mai mult decât câteva secunde.

Căpitanul Imne a dat din cap obosit şi şi-a turnat o cantitate considerabilă în pahar. Era clar că buna acostare rămânea doar în sarcina lui Smithy. L-am ridicat pe Allen – acum perfect conştient – şi l-am condus către uşa salonului. Căpitanul Imne m-a întrebat: îl duci jos?

Am dat din cap că da:

— Iar când mă întorc, o să-ţi povestesc totul de la capăt. Mi-a aruncat o privire absentă şi s-a întors la scotch-ul său. Am observat că Mary soarbe încetinel din coniac, scuturându-se la fiecare înghiţitură. Lonnie îi ţinea paharul şi eu am ieşit cu Allen înainte ca el să i-l dea înapoi.

L-am culcat pe Allen pe cuşeta sa şi l-am acoperit. Obrajii deterioraţi prinseseră ceva culoare, dar continua să tacă.

L-am întrebat:

— De la ce v-aţi luat?

A ezitat:

— Scuză-mă, prefer să nu vorbesc.

— Şi de ce nu?

— Îmi cer iertare din nou. Este o chestiune oarecum

personală.

— Ar putea supăra pe cineva?

— Da. Eu... S-a oprit.

— Bine. Cred c-o iubeşti foarte mult. M-a privit în tăcere timp de câteva clipe, apoi a dat din cap. Am continuat: S-o aduc aici?

— Nu, Doctore, nu! Nu vreau... adică, fata asta... Nu, n-aş putea...

— Faţa ta era cu mult mai urâtă la vedere acum cinci minute. Ea şi-a făcut datoria, jelindu-te cu foc.

— Aşa a făcut? A încercat să zâmbească: Ei, bine...

L-am părăsit şi m-am dus la Stryker în cabină. Am bătut, mi-a răspuns, dar pe chipul său nu se vedea nici un semn de bun venit. I-am cercetat tăietura care continua să sângereze.

— Vrei să mă uit la aia? Pe unicul fotoliu din cabină şedea Judith Haynes, îmbrăcată în haina ei de blană, arătând ca un eschimos cu părul roşu, cu cei doi cocheri în poală. Surâsul ei cuceritor era pentru moment în vacanţă.

— Nu.

— Ar putea să lase urme. Nu dădeam doi bani dacă-i lăsa urme sau nu.

— Ah. Nu era greu de ghicit că propria sa înfăţişare avea o mare importanţă pentru Stryker. Am intrat, am închis uşa, am examinat şi am tamponat rana, am pus pe ea o soluţie astringentă şi i-am lipit un plasture. Am spus:

— Uite ce, eu nu-s căpitanul Imne. Chiar trebuia să-l cotonăgeşti pe puştiul ăla? Ai fi putut cu o lovitură mai puternică, să-l dobori definitiv.

— Erai acolo când i-am spus căpitanului Imne că a fost o problemă pur personală. Ar trebui să-mi revizuiesc gândirea mea psihologică, era clar că nici asistenţa medicală oferită gratuit, nici modul de apropiere bine calculat şi nici măcar utilizarea flatării n-au avut nici cel mai mic efect. Titlul de Doctor în Medicină nu-ţi dă dreptul de a pune întrebări impertinente. Ţii minte ce i-am spus lui Imne?

— Mi-ai fi recunoscător, dacă o să-mi văd de treaba mea?

— Exact.

— Pariez că şi tânărul Allen gândeşte la fel.

— Tânărul Allen merită tot ce-a căpătat, a spus Judith Haynes. Tonul ei nu era cu nimic mai prietenos decât cel al lui Stryker. Mi s-a părut interesant ceea ce a spus ea, din două motive. În cercuri largi se credea că ea îşi urăşte soţul, dar acum nu se putea remarca deloc aşa ceva. Apoi, că în direcţia aceasta se putea fructifica o sursă de informaţii, deoarece ea nu era de fel dotată ca soţul ei în ascunderea emoţiilor.

— Dumneata de unde ştii, Miss Haynes, doar n-ai fost acolo?

— Nici n-a trebuit să fiu. Eu...

— Draga mea! Glasul lui Stryker era prevenitor.

— N-ai încredere să-ţi laşi soţia să vorbească singură, nu-i aşa? am spus eu. Mâinile lui mari s-au strâns în pumn, dar eu m-am făcut că nu-l văd şi mi-am îndreptat privirile din nou către Judith Haynes. Ştii că sus, în salon, este o fetiţă care nu-şi mai poate opri lacrimile, din cauză că soţul dumitale mare şi dur i-a făcut ce i-a făcut copilului aceluia? Asta nu-ţi spune chiar nimic?

— Dacă vorbeşti de căţeaua aia de scenaristă, află că şi ea merită ceea ce a căpătat.

— Draga mea! Vocea lui Stryker devenise imperioasă. M-am uitat neîncrezător la Judith Haynes, dar am văzut că spusese exact ceea ce gândea. Linia roşie a gurii ei era contorsionată într-un fel de fir drept şi subţire ca marginea unei rigle, ochii verzi, frumoşi cândva, erau plini de venin, iar chipul i se urâţise, încercând să ascundă otrava din mintea ei. Aveam în faţă o expunere înspăimântătoare a ceva ce arăta foarte, foarte rar publicului – acel zvon, pe care-mi cer iertare de a nu-l fi crezut – că cei din lumea cinematografică nu sunt decât un amalgam constant dintre o caţă de la ţară şi o scandalagioaică de mahala.

— Copilul... acela... nevinovat? Am lăsat spaţiu între cuvinte, în dorinţa de a arăta o neîncredere uşoară. Căţea?

— O vagabondă, o mică vagabondă. O târfă! O mică lepădătură!...

— Opreşte-te! Glasul lui Stryker era biciuitor, cu tonuri ridicate de mânie. Simţeam că doar disperarea putea să-l facă să-i vorbească nevesti-sii în felul acesta.

— Da, opreşte-te, am spus şi eu. Nu ştiu de ce vorbeşti aşa, Miss Haynes şi sunt absolut sigur că nici dumneata n-ai habar. Tot ce ştiu este că eşti bolnavă.

M-am întors pentru a pleca. Stryker mi-a barat drumul, îşi pierduse şi ultima urmă de culoare din obraji.

— Nimeni nu poate să-i vorbească soţiei mele în felul acesta. În timp, ce vorbea, buzele abia... de i se mişcau.

Brusc, mi s-a făcut lehamite de Stryker. Am spus:

— Ţi-am insultat cumva nevasta?

— De neiertat.

— Şi-n felul acesta te-am insultat pe dumneata?

— Ai prins esenţa, Marlowe.

— Şi cine te insultă pe dumneata, capătă ceea ce au căpătat şi ceilalţi. Aşa i-ai spus şi căpitanului Imne.

— Aşa i-am spus.

— Înţeleg.

— Eram sigur c-o s-o faci. Continua să-mi bareze drumul.

— Şi dacă-ini cer scuze?

— O scuză? Mi-a zâmbit cu răceală. Hai să încercăm cum vine asta, da?

M-am întors către Judith Haynes şi i-am spus:

— Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti, Miss Haynes şi sunt foarte sigur că nici dumneata n-ai habar. Tot ce ştiu este că eşti bolnavă.

Chipul ei arăta de parcă nişte gheare invizibile îi pătrunseseră la tâmple şi începuseră să jupoaie pielea până la oase.

M-am răsucit pentru a-i face faţă lui Stryker. Tenul său n-arăta deloc întins. Chipul izbitor de frumos îşi pierduse complet frumuseţea, contururile parcă s-ar fi diluat şi s-ar fi gelificat, iar obrajii nu mai aveau culoare. Am trecut iute pe lângă el, am deschis uşa şi m-am oprit:

— Sărmane nenorocit, i-am spus. Nu-ţi face griji. Doctorii n-o spun niciodată.

Eram fericit să-mi croiesc drum prin gerul muşcător dar curat de pe puntea superioară. Lăsasem acolo, jos, în urma mea, ceva bolnav, nesănătos şi ceva mai mult decât vag murdar şi nu trebuia să fiu doctor pentru a şti ce maladie este. Zăpada se mai rărise şi ştiam după hartă că ceea ce

văd sunt Kapp Kolthoff şi Kapp Malingrem, deci ne îndreptam către nord-est peste Evjebukta. Aici stâncile nu erau chiar aşa de înalte, dar intraserăm mai mult printre ele decât acum douăzeci de minute şi marea se liniştise şi mai mult. Ne rămăseseră mai puţin de trei mile de mers.

M-am uitat în sus spre punte. Era clar că vremea se îmbunătăţise considerabil, sau că interesul sau curiozitatea fuseseră stimulate de apropierea de destinaţia noastră, deoarece acum se afla câte-o mică îngrămădire de oameni pe fiecare aripă a punţii, dar aveau glugile atât de jos trase, încât trăsăturile lor nu se puteau distinge nicicum. Am descoperit chiar lângă mine o figură care se sprijinea de suprastructura din faţă a punţii. Era Mary scumpa, cu şuviţele ei lungi, blonde şi-ncurcate, zburătăcite în toate direcţiile busolei. M-am îndreptat către ea, am înconjurat-o cu braţul cu uşurinţa creată de practica intensivă recentă, şi i-am mângâiat obrajii. Ochi roşii „chipul scăldat în lacrimi, o feţişoară jalnică, ascunsă pe jumătate de nişte ochelari enormi – târâtura, căţeaua, târfuliţa...

— Mary scumpă, i-am spus. Ce faci aici? E mult prea frig. Ar trebui să fii înăuntru sau jos.

— Am vrut să fiu singură. În glasul ei se mai distingea urma unui suspin agonizant. Şi domnul Gilbert, care nu mai contenea să-mi tot ofere coniac... şi... ei... s-a scuturat ca din pricina unui frison.

— L-ai lăsat deci pe Lonnie singur cu întăritorul. Aceasta ar fi concluzia cea mai satisfăcătoare pentru toţi, deoarece Lonnie...

— Doctore Marlowe! A realizat poziţia braţului meu în jurul ei şi a făcut o încercare „cam în silă să se elibereze. Ne vede lumea!

— Nu-mi pasă, am spus eu. Vreau ca întreaga omenire să afle de iubirea noastră.

— Vrei ca întreaga lume... M-a privit consternată, cu ochii ei mari, deveniţi acum enormi în spatele ochelarilor, după care a lăsat să-i fluture o adiere de zâmbet. Oh, Doctore Marlowe!

— Jos este un tânăr care doreşte să te vadă imediat, i-am spus.

— Oh! Surâsul a dispărut, Dumnezeu ştie ce

importanţă gravă le-o fi dat ea cuvintelor mele. E... vreau să spun... va trebui trimis la un spital, nu-i aşa?

— O să se dea jos din pat şi o să se plimbe pe-aici chiar în această după-amiază.

— Adevărat? Chiar adevărat?

— Dacă pui, în discuţie competenţa mea profesională...

— Oh, Doctore Marlowe! Şi-atunci... de ce... de ce vrea să...?

— Îmi imaginez că vrea să-l ţii de mână. Bineînţeles, încerc să mă pun în locul lui.

— Oh, Doctore Marlowe! Va trebui... vreau să spun, în cabina lui...

— Vrei să te duc cu forţa acolo?

— Nu; A zâmbit. Nu cred că va fi necesar. A ezitat. Doctor Marlowe?

— Da?

— Cred că eşti un om minunat. Zău.

— Sper.

A zâmbit, de rândul acesta aproape fericită şi a sperat. Aş fi dorit să-i împart măcar pe jumătate părerile despre mine, deoarece, atunci când voi fi în situaţia de a o face, în jurul meu vor fi mult mai puţini morţi şi bolnavi şi răniţi. Dar tot eram bucuros de ceva: n-a trebuit s-o necăjesc pe Mary scumpa, cum mă temusem că voi fi nevoit s-o fac, deoarece nu a mai fost necesar să-i mai pun vreuna dintre întrebările ce se conturaseră în mintea mea chiar din momentul în care părăsisem cabina Stryker-ilor. Dacă ar fi fost capabilă să semene măcar pe departe cu oricare dintre acuzele pe care i le adusese, Dumnezeu ştie din ce motive răuvoitoare Judith Haynes, atunci locul ei în lumea filmului nu era în calitate de scenarist, ci ar fi putut să capete glorie şi avere ca una dintre cele mari actriţe ale timpurilor noastre. În plus, nu mai doream să-i pun nicio întrebare acum, cel puţin nu despre litigiul dintre ea, Allen şi familia Stryker, deoarece, în ceea ce mă privea pe mine, mi-era greu să spun dacă pentru Michael Stryker nutream mai mult milă sau mai mult dispreţ.

Am rămas pe loc încă vreo câteva minute, urmărind cum nişte membri ai echipajului, care tocmai veniseră pe punte, au început să dezlege frânghiile inutile acum, să dea

jos, husele, în timp ce doi dintre ei eliberau marea bigă de la prova şi îi testau vinciul. Era clar – căpitanul Imne nu intenţiona să piardă nicio clipă chiar de la sosirea noastră aici. Apoi, m-am dus în salon.

Lonnie era singurul ocupant al acestuia, singur dar nu părăsit, nu atât timp cât avea sticla în mână. Şi-a pus jos paharul în momentul în care m-am aşezat lângă el.

— Ah! Ai calmat suferinţele rănitului umblător? Ai un aer preocupat, dragul meu. A lovit uşurel sticla. Pentru îndulcirea imediată a vicisitudinilor unei zile de muncă...

— Sticla aparţine oficiului, Lonnie.

— Fructele naturii aparţin întregii omeniri. Vrei puţin?

— Măcar şi pentru a te opri să-l bei singur pe tot. Trebuie să-ţi cer iertare pentru ceva, Lonnie. În legătură cu minunata noastră lady. Nu cred c-avem prea multă bunătate în jur, pentru a ne permite s-o cheltuim aruncând-o în direcţia ei.

— Vrei să spui, pământ sterp? Sol pietros?

— Aşa aş spune...

— Eliberarea şi salvarea nu sunt pentru blonda noastră Judith?

— Nu ştiu nimic despre asta. Tot ce ştiu este că n-am niciun chef să încerc şi că, dacă mă uit la ea, tot ce pot spune este că există îngrozitor de multă răutate în jur.

— Amin. Lonnie a înghiţit puţin mai mult coniac, dar să nu uităm parabola oii pierdute şi a fiului risipitor. Nimeni şi nimic nu este pierdut în întregime.

— Îndrăznesc s-o spun şi eu. Succes în conducerea ei înapoi, pe drumul dreptăţii! Noroc că n-ai prea avut de luptat cu competiţia în acţiunea respectivă. Ce părere ai, cum se face oare că o asemenea persoană este atât de diferită de celelalte două?

— Mary draga şi Mary scumpa? Ce fete minunate! Chiar în decrepitudinea mea, tot le iubesc din suflet. Ce copii drăgălaşi!

— Crezi c-ar fi putut face ceva rău?

— Niciodată!

— Ha! E uşor de spus. Dar ce-ai zice dacă, de exemplu, s-ar afla sub puternica influenţă a alcoolului?

— Ce? Lonnie părea sincer mirat. Ce tot spui acolo? De

neconceput, dragul meu, de neconceput!

— Nici chiar dacă, să zicem, au dat pe gât o porţie dublă de gin?

— Ce aiureală mai e şi asta? Vorbeam despre influenţa alcoolului, nu despre un aperitiv pentru sugari.

— N-ai vedea nimic rău dacă vreuna dintre ele ar cere, să zicem, doar un pahar cu băutură?

— Sigur că nu. Lonnie părea sincer nedumerit. Eşti cam trăsnit, dragul meu prieten.

— Da, cred că sunt. Mă întrebam doar, de ce cândva, după o lungă activitate din timpul zilei, când Mary Stuart ţi-a cerut doar un pic de alcool, i-ai retezat-o scurt.

Cu o ciudată mişcare cu încetinitorul, Lonnie şi-a pus paharul şi sticla pe masă şi, s-a ridicat nesigur, în picioare. Părea bătrân şi obosit şi foarte foarte vulnerabil.

— Chiar din clipa când ai intrat aici... înţeleg abia acum... Vorbea cu un fel de şoaptă tristă. Chiar din clipa când ai intrat aici, ai vrut să ajungi la întrebarea asta. A dat din cap, iar ochii săi încetaseră să mă mai vadă. Am crezut că-mi eşti prieten, a rostit el calm şi a părăsit salonul, clătinându-se.

Capitolul 8

Unghiul dinspre nord-vest al golfului Sorhamna, acolo mide MORNING ROSE îşi aflase, în sfârşit, odihna, era exact la trei mile în direcţia nord-est, în zbor de pasăre, de cel mai sudic cap al Insulei Urşilor. Sorhamna, în formă de U cu deschiderea către sud, avea o lăţime de peste o mie de yarzi pe axa est-vest şi ceva peste o milă în lungime, de la nord, la sud. Braţul estic al portului avea o formă discontinuă, începând cu o mică peninsulă lungă de vreo trei sute de yarzi, urmată de o trecătoare plină cu apă, presărată cu mici insule de dimensiuni diferite, după care venea una mult mai mare – insula Makehl, foarte îngustă de la est la vest, întinzându-se pe aproape o jumătate de milă spre cel mai sudic punct – Kapp Roalkvam. Terenul dinspre nord şi est, era jos, în timp ce spre vest, adevărata latură a insulei, se înălţau câteva coline care însă nu depăşeau 400 de picioare, ajungând la aproape jumătate din înălţimea golfului. Aici nu se vedeau niciun fel de râpe abrupte ca acelea de la Hambergfjell sau Bird Fell din sud. Dar, pe de altă parte, aici întreg terenul era acoperit cu zăpadă adâncă înspre versantele nordice şi în văile ocolite de soarele palid de vară şi de vânturile hoinare.

Sorhamna nu era doar cel mai bun, virtual, era unicul loc unde era înţelept să laşi ancora în Insula Ursului. Când vântul sufla dinspre vest, golful oferea o protecţie perfectă pentru vasele care se adăposteau acolo, fiind numai cu foarte puţin mai bun în privinţa vânturilor dinspre nord. Când vântul bate dinspre est, indiferent de forţa şi direcţia lui, se putea afla un acoperământ adecvat – trecătoarea dintre Kapp Heer şi Makeliel, fiind factorul decisiv în această problemă, iar când vântul rămânea în sectorul acesta şi răul ajungea la apogeu, o navă putea ridica oricând ancora şi porni să-şi afle adăpost sub aripa Insulei Makehl. Dar când vântul sufla dinspre sud, nava rămânea fără nicio apărare în faţa a orice poftea Marea Barents să azvârle în ea.

Şi aceasta era cauza pentru care gradul activităţii de descărcare pe bordul lui MORNING ROSE crescuse de la

aproape febrilă la aproape lovită de panică. Chiar de cum ne-am apropiat de Sorhamna vântul, care în ultimele treizeci şi şase de ore bătuse fără grabă, a început să se intensifice rapid, mişcându-se în toate punctele cardinale cu o viteză deconcertantă, astfel încât, în timp ce noi ne fixam, bătea direct dinspre est. Ajunsese la câteva grade sud-est şi se întărea din ce în ce mai mult, iar MORNING ROSE începuse să-i simtă efectele. Era suficient să se mai intensifice cu câteva noduri sau să-şi schimbe direcţia cu câteva grade şi traulerul nu mai putea fi ţinut în poziţia de plutire.

Ancorat, MORNING ROSE ar fi suportat confortabil suflarea ameninţătoare, dar necazul era că MORNING ROSE nu era ancorat. Era legat de un dig din calcar sfărâmicios – în apele acelea furtunoase şi cumplite, n-ar fi rezistat nici fierul, nici vreo structură lemnoasă – dig construit la început de Lemer şi de Deutsche Secfischerei-Verein acum aproximativ un secol şi apoi îmbunătăţit, dacă acesta o fi termenul potrivit, de expediţia Anului Geofizic International, care îşi petrecuse vara aici. Digul, care ar fi fost condamnat la neutralizare şi interzis folosirii publice aproape oriunde pe emisfera nordică, avusese forma originală în T, dar braţul stâng al T-ului dispăruse acum cu desăvârşire, în timp ce sectorul central, care duce către ţărm, fusese erodat zdravăn în partea sa sudică. Lângă structura aceasta periculos deteriorată, MORNING ROSE începuse să-şi depună încărcătura cu o rapiditate crescândă, dat fiind că valurile care veneau dinspre sud-est o prinseseră în partea de la tribord şi efectul de tampon din momentele în care traulerul se lovea puternic şi repetat de dig, era suficient pentru a-i determina pe cei ce lucrau pe o punte să se clatine şi să se agaţe de cel mai apropiat suport. Era greu de spus ce influenţă avea aceasta asupra lui MORNING ROSE, deoarece în afară de zgârieturi şi uşoare mişcări ale plăcilor, nimic altceva nu se oferea vederii, dar legenda zice că traulerele sunt rezistente şi nu părea că tocmai acesta va fi cumva atins mai serios. Dar ceea ce urma să fie atins, iar aceasta era foarte vizibil, era însuşi digul, deoarece, mari bucăţi de «zidărie începuseră să se prăbuşească în Sorhamna cu o frecvenţă înspăimântătoare şi, întrucât cea

mai mare cantitate de combustibil, provizii şi echipament se afla acolo, colapsul iminent al construcţiei în mare constituia o perspectivă de groază pentru toţi.

Când am apărut şi noi acolo, curând după prânz, descărcarea înainta foarte repede şi uşor, exceptând descărcarea celor două javre ale lui Miss Haynes. Biga din spate depusese în apă o barcă de lucru de şaisprezece picioare şi trei minute mai târziu, a fost urmată de una doar ceva mai mică, de paisprezece picioare, cu un bord exterior, aceste două ambarcaţiuni fiind singurele care vor rămâne cu noi. Timp de zece minute, biga de la prova a ridicat macheta secţiei centrale a submarinului, cea cu formă ciudată – trunchiată lateral, pentru a avea fundul drept, şi a lăsat-o uşor în apă, unde a început să plutească cu o stabilitate perfectă, desigur, graţie celor patru tone de fontă – balast. Necazul a început în momentul în care turnul conic – machetă a fost aruncat într-o poziţie care să permită montarea lui pe secţiunea centrală a submarinului.

Pur şi simplu, nu se înşurubau una într-alta. Goin şi Heissman şi Stryker, singurii trei care urmăriseră testele originale, spuneau că, în practică, ele au operat perfect. Era clar că acum nu operau perfect. Secţiunea conică de formă eliptică, fusese desemnată să pătrundă perfect în brida din centrul Secţiunii de mijloc, dar tocmai asta nu dorea ea să facă. S-a descoperit că una dintre curbele exterioare de la baza trunchiului conic avea o deformare de cel puţin un sfert de inci, fapt care se datora aproape sigur izbiturilor primite în drumul de la Wick încoace – a fost suficient ca doar o legătură să nu fie bine strânsă, pentru a permite o libertate microscopică de mişcare verticală, care să dezvolte acea minusculă distorsiune.

Soluţia era simplă – curba deteriorată să fie readusă cu un ciocan la forma iniţială – iar într-un şantier naval cu meşteri pricepuţi, problema s-ar fi rezolvat în câteva minute. Dar noi nu dispuneam nici de facilităţi tehnice, nici de muncitori calificaţi şi minutele s-au extins la nivelul orelor. Un timp pentru ca biga de la prova să ridice turnul conic deteriorat, timp pentru ca el să fie dureros asaltat de ciocane. De mai multe ori s-a descoperit că, după ce s-a obţinut o potrivire perfectă, distorsiunea să se fi mutat în

mod misterios şi răuvoitor, câţiva inci mai departe, de-a lungul suprafeţei metalice. Deşi submarinul se afla la adăpost, între dig şi navă, lucrurile nu stăteau cu nimic mai bine, deoarece micile valuri care se jucau la început cu pereţii navei, acum începuseră să se intensifice, lovindu-l pe MORNING ROSE pe toate părţile şi zgâlţâindu-l din ce în ce mai tare, astfel era clar că ultima încercare urma să depindă atât de puterea de convingere a ciocanelor, cât şi de timpul în care lucrarea va fi terminată.

Căpitanul Imne nu părea prea îngrijorat, pentru solidul motiv că nu-i stătea în fire să-şi arate vreo emoţie, dar temerile sale erau evidente, dat fiind că nu numai că renunţase la masa de prânz, dar încetase şi să se mai fortifice cu altceva mai tare decât cafeaua, din momentul în care ajunseserăm la Sorhamna. Grija sa principală, în afara bunăstării lui MORNING ROSE – era, clar că pe pasageri nu dădea doi bani – era să cureţe puntea din faţă de toată încărcătura restantă, deoarece, după cum îl auzisem eu pe Otto reamintindu-i în mod neplăcut şi inutil, constituia o parte din obligaţiile contractuale ale căpitanului, descărcarea pasagerilor şi a cargoului, înainte ca acesta s-o pornească spre Hammerfest. Şi, bineînţeles, mintea căpitanului Imne era ocupată acum cu gândul că se lăsa întunericul, vremea se înrăutăţea din clipă-n clipă, iar încărcătura de pe puntea din faţă nu fusese depusă pe sol şi nici nu va fi, până ce biga de la prova nu va fi eliberată de prezenta sa ocupaţie permanentă – ţinerea turnului conic suspendat peste secţia mijlocie.

Această superconcentrare a minţii căpitanului Imne nu-i mai lăsa timp pentru a reflecta la dispariţia lui Halliday. Mai precis, nu-i lăsa timp pentru a întreprinde ceva mai constructiv în această direcţie, deoarece, după cum ştiam eu, problema îl preocupase foarte mult, găsindu-şi chiar puţină vreme pentru a mă informa că are intenţia să contacteze instituţiile legale, imediat ce va ajunge la Hammerfest. În stadiul în care ne aflam, aş fi putut să-i spun două lucruri, dar n-am făcut-o. Primul era că eu nu reuşeam să văd ce naiba i-ar fi folosit chestia asta – bănuiesc însă că el dorea să întreprindă ceva, orice, indiferent de cât de ineficient ar fi acel ceva. Al doilea, era

că eu eram aproape sigur că el nu va ajunge nicicând la Hammerfest, deşi atunci nu prea era momentul de a-i comunica lui cam ce mă determină să gândesc aşa. Nu era chiar într-o stare de spirit receptivă. Speram ca această stare să-i revină curând după ce va părăsi Insula Ursului.

Am coborât pasarela scrâşnitoare din metal – roţile ei din fier ruginit, aparent fixe tot timpul, se mişcau încoace şi-ncolo, cu fiecare legănare a lui MORNING ROSE – şi mi-am croit drum către străvechiul dig. Un tractoraş şi o săniuţă – acestea erau al doilea şi al treilea lucru care urmau la descărcare de pe puntea de la pupa traulerului. Ambele erau dotate cu sănii de tractare şi toată lumea, de la Hayness în jos, ajuta la încărcarea utilajelor pe sănii, pentru a fi tractate apoi până la cabanele aşezate pe o mică colină, la vreo douăzeci de yarzi de la capătul digului. Nu numai că ajutau cu toţii, dar o făceau din toată inima: când temperatura este de cincisprezece grade sub zero, nu se remarcă nicio tendinţă de a trage chiulul. Am pornit înspre cabană, în urma unei încărcături.

Spre deosebire de dig, cabanele erau de construcţie Comparativ recentă şi în bune condiţii, relicve ale ultimei expediţii din Anul Geofizic International. Nu exista nicio justificare economică pentru demontarea şi expedierea lor înapoi în Norvegia. Nu erau construite din materiale moderne – capok, azbest şi aluminiu, atât de apreciate de expediţiile arctice moderne pentru a-şi lăsa acolo cartierul general. Erau construite – deşi presecţionate aprioric – sub forma unor chalet-uri joase, design admis universal pentru regiunile alpine din Europa. Aveau aspectul acela încovoiat, de parcă şi-ar fi aplecat capetele în faţa furtunii, ceea ce te făcea să crezi că le vei găsi aici şi peste o sută de ani. Dacă nu sunt expuse unor vânturi puternice şi unor fluctuaţii constante ale temperaturii sub şi peste punctul de îngheţare, structurile făcute de mâna omului pot supravieţui infinit de mult în gheţurile Arcticei.

Aici se aflau cinci structuri cu totul, la o distanţă considerabilă una de cealaltă, atât cât permitea povârnişul colinei. Din puţinul pe care-l cunoşteam despre Arctica, ştiam suficient pentru a-mi explica raţiunea acestei distanţări – aici, unde expunerea la frig este factorul vieţii,

permanent şi dominant, focul devine cel mai puternic duşman, deoarece, chiar dacă ai avea la îndemână extinctoare chimice, aproape inexistente aici, focul, odată pornit, nu se mai opreşte până ce combustibilul n-a fost consumat în totalitate – blocurile de gheaţă nu prea sunt utilizabile pentru stingerea incendiilor.

Patru cabane mai mici erau aşezate în colţurile unui bloc central mult mai mare. Conform splendidei diagrame pe care Heissman o desenase în al său manifest, acelea urmau să fie utilizate pentru mijloacele de transport, combustibil, provizii şi utilaje. Nu prea ştiam ce înţelegea el prin utilaje. Toate erau pătrate şi lipsite de ferestre. Clădirea din mijloc, foarte mare, avea o ciudată formă de stea de mare cu o piesă centrală pentagonală şi cinci anexe triunghiulare, formând toate un întreg unitar – era greu de ghicit motivaţia acestui design şi nu m-am putut gândi decât la nevoia de a economisi căldura. Piesa centrală conţinea livingul, sufrageria şi bucătăria, în fiecare braţ se aflau câte două mici cămăruţe goale, pentru dormit. Încălzirea se făcea prin nişte calorifere negre, electrice, umplute cu ulei, înşurubate în pereţi, dar până ce ne-am pus în funcţiune propriul nostru generator portabil, am depins de sobele cu petr ol. Iluminatul era, produs de lămpi Coleman cu gaz presurizat. Gătitul care, aparent, urma să consiste dintr-o infinită deschidere şi încălzire a cutiilor de conserve, urma să se facă pe o simplă sobă cu petrol. Nu mai este necesar să spun că Otto nu şi-a adus cu el un bucătar – bucătarii costă prea mulţi bani.

Cu evidenta excepţie a lui Judith Hayness, toată lumea, chiar şi încă ameţitul Allen, lucra cu tragere de inimă şi atât de rapid, cât le permiteau condiţiile reci şi nefamiliare. Lucrau în tăcere şi fără veselie deoarece, deşi nici unul dintre ei nu fusese în relaţii de strânsă prietenie cu Halliday, vestea dispariţiei sale adăugase o notă proaspătă de tristeţe şi de înţelegere unei grupări de oameni care credea că blestemul ar putea cădea cu uşurinţă asupra ei, chiar înainte de a se trage primul cadru de film. Stryker şi Lonnie, care nu-şi vorbeau decât când era absolut necesar, au controlat toate depozitele de combustibil, petrol „alimente, îmbrăcăminte, echipament arctic – Otto, cu

toate, defectele sale, ceruse totuşi să se facă totul cu mare grijă. Sandy, refăcut considerabil acum că se afla pe pământ uscat, şi-a controlat recuzita sa, Hendriks – echipamentul de sunet, Contele – camera şi echipamentele, Eddie – aparatura electrică, iar eu – bruma de trusămedicală ce aveam cu mine. La orele trei, când începea să se însereze, aveam deja totul pus la locul lui, cubuleţele împărţite şi paturile de campanie şi sacii de dormit plasaţi în ele – digul era acum golit de toate catrafusele care fuseseră descărcate acolo.

Am aprins sobele cu petrol, l-am lăsat pe morocănosul şi bombănitorul Eddie – cu melancolica asistenţă a celor trei apostoli – să pună-n funcţiune generatorul diesel şi ne-am întors la MORNING ROSE, eu – pentru că era absolut esenţial să vorbesc cu Smithy, ceilalţi – pentru că noua locuinţă era încă îngrozitor de îngheţată şi de neprimitoare şi chiar şi anatemizata MORNING ROSE, oferea comparativ, un rai de căldură şi confort. Foarte curând după reîntoarcerea noastră, s-au petrecut o mulţime de incidente, într-o succesiune rapidă şi foarte deconcentrantă.

La trei şi zece, cu totul pe neaşteptate şi contrar tuturor indicaţiilor, turnul conic s-a prins perfect de brida secţiei mijlocii. Au fost înşurubate imediat şase bolţuri, pentru a-l menţine în poziţie – erau cu totul douăzeci şi patru – şi barca de lucru şi-a putut îndeplini, în sfârşit, datoria de a transporta structura mătăhăloasă la un adăpost perfect, oferit de unghiul drept format de corpul central al digului şi braţul său nordic.

La trei şi un sfert, a început descărcarea cargoului de pe puntea de la prova şi, sub conducerea lui Smithy, aceasta s-a efectuat cu eficienţă şi rapiditate. Pe de-o parte pentru că nu doream să-l deranjez de la treabă, pe de altă parte, pentru că era imposibil să vorbeşti acolo cu Smithy între patru ochi, m-am dus jos, în cabina mea, am scos de la fundul genţii medicale un mic pachet dreptunghiular, l-am pus într-un sac de marinar legat la gură şi m-am întors sus.

Era trei şi douăzeci. Mai era cam douăzeci la sută de descărcat, dar Smithy nu se afla acolo. De parcă ar fi

aşteptat tocmai absenţa mea temporară pentru a se duce în altă parte. L-am întrebat pe omul de la vinci unde s-a dus, dar omul de la vinci, preocupat numai de o treabă pe care trebuia s-o îndeplinească cu toată viteza, este de înţeles că nu ştia prea multe despre mişcările lui Smithy. S-o fi dus fie jos, fie pe ţărm, mi-a spus el, remarcă pe care eu am găsit-o ca fiindu-mi foarte folositoare. L-am căutat în cabina sa, la puntea de comandă, în camera de hărţi, în salon şi în toate locurile pe unde-ar fi putut el să fie. Nici urmă de Smithy. Am interogat pasagerii şi echipajul, obţinând acelaşi rezultat. Nimeni nu l-a văzut, nimeni n-avea nicio idee dacă era la bord sau pe ţărm, fapt foarte de înţeles, din pricina întunericului care acum devenise complet şi lumina crudă a lămpii ridicată pentru a ajuta descărcarea, arunca pasarela într-o umbră foarte densă, astfel încât oricine putea fi sigur că nu va fi observat dacă se va sui la bordul lui MORNING ROSE, sau îl va părăsi.

Nici căpitanul Imne nu părea a fi pe undeva, pe-aproape. E drept, eu nu-l căutasem dar mă aşteptam ca prezenţa sa să sară în ochii oricui. Vântul bătea aproape dinspre sud-sudest şi vremea continua să se răcească. MORNING ROSE se izbea din ce în ce mai regulat de peretele digului cu o succesiune de impacturi sonore, iar scrâşnetul metalului l-ar fi scos din bârlog pe Imne, el dorindu-şi foarte tare să scape de toţi pasagerii ăştia blestemaţi şi de echipamentele lor, pentru a-şi scoate vasul în afara pericolului, în mare deschisă, şi asta, cu toată viteza. Dar el nu se afla pe-aici şi nici în vreun loc unde ar fi putut fi zărit de mine.

La trei şi treizeci m-am dus pe ţărm şi am traversat în grabă digul, mergând către cabane. Erau goale exceptând-o pe cea destinată utilajelor, unde Eddie încerca printre blasfemii să-şi pună în funcţiune diselul. Şi-a ridicat privirile înspre mine:

— Nimeni n-ar putea spune despre mine că m-aş plânge de ceva, Doctore Marlowe, dar afurisitul ăsta de...

— L-ai văzut cumva pe domnul Smith? Secundul?

— N-au trecut nici zece minute. A venit să vadă cum ne descurcăm. De ce? S-a-ntâmplat ceva?

— A spus ceva?

— Ce să spună?

— Unde se duce? Ce face?

— Nu. Eddie s-a uitat la cei trei apostoli tremurători, a căror expresie albă nu venea în ajutorul nimănui. N-a stat decât câteva minute acolo, cu mâinile, în buzunare, uitându-se la ce facem noi şi punându-ne câteva întrebări, după care a plecat.

— Aţi văzut încotro a luat-o?

— Nu. S-a uitat iar la cei trei apostoli, care şi-au clătinat capetele ca unul singur. Totuşi, s-a întâmplat ceva?

— Nimic urgent Vasul este gata de plecare şi-l caută căpitanul. Chiar dacă aceasta nu era cea mai adevărată relatare asupra felului în care stăteau lucrurile în momentul acela, nu aveam nicio îndoială că aşa va fi în câteva minute. Nu mi-am mai pierdut timpul *în* căutarea lui Smithy. Dacă fusese pe-aici, într-o vizită aparent lipsită de interes, legată de situaţia din tabără, în loc să supravegheze îndeaproape eliberarea urgentă a punţii de la prova, lucru pe care-l aştepta oricine de la el şi care i s-ar fi potrivit în mod normal, atunci înseamnă că Smithy avea un motiv foarte întemeiat să procedeze aşa: pur şi simplu dorise să dispară, chiar şi temporar.

La trei şi treizeci şi cinci m-am reîntors pe MORNING ROSE. De rândul acesta, căpitanul Imne era foarte la vedere, îl considerasem incapabil de a fi deschis în vreo privinţă, dar văzându-l stând în picioare, scăldat în lumină, în uşa salonului, am remarcat cât de mult greşisem. Poate că „deschis” nu era chiar termenul cel mai corect, dar nu aveam niciun dubiu că era într-o stare de mare excitabilitate şi asta se vedea destul de clar. Avea pumnii strânşi, chipul său era de un roşu-nchis şi alb şi ochii erau aidoma celor unui câine turbat. Lăudabil de scurt, dacă n-ar fi fost prevestitor de rele, el mi-a repetat ceea ce era clar că fusese relatat unui mare număr de oameni, în ultimele câteva minute. Îngrijorat de vremea care se deteriora văzând cu ochii – n-a spus-o el chiar în felul acesta – l-a pus pe Allison să-ncerce să contacteze Tunheim-ul pentru a obţine un buletin meteo. Dar Allison n-a fost în stare s-o facă. Atunci, el şi cu Allison au descoperit că transmiţătorul era distrus şi imposibil de reparat. Şi doar cu o oră şi ceva

mai înainte, receptorul funcţionase foarte bine sau, cel puţin, aşa spusese Smith, deoarece el scrisese ultimul buletin despre starea vremii. Şi, ceea ce a spus el, au fost ultimele previziuni meteorologice. Iar acum, dispăruse şi Smith fără urmă. Unde dracu' era Smith?

— S-a dus pe ţărm, i-am spus eu.

— Pe ţărm? Pe ţărm? De unde dracu' ştii că s-a dus pe ţărm? Vocea căpitanului Imne nu suna prea amical, dar vezi că nici starea sa de spirit nu era prea prietenească.

— Pentru că tocmai am fost în tabără şi am vorbit cu domnul Harbottle, electricianul. Domnul Smith abia trecuse pe-acolo...

— Trecuse pe-acolo? El trebuia să se ocupe de descărcare. Ce dracu' făcea el acolo?

— Nu l-am văzut pe domnul Smithy, i-am explicat eu cu răbdare. Deci, nu am putut să-l întreb.

— Ce dracu' faci tu aici?

— Nu uitaţi, căpitane Imne, eu nu mă aflu sub jurisdicţia dumneavoastră. Doream doar să-i spun câte ceva înainte de plecare. Ne-am împrietenit destul de mult, cred că ştiţi asta.

— V-aţi împrietenit, nu-i aşa? a rostit el, pe un ton plin de semnificaţii. Asta nu înseamnă nimic, pur şi simplu el se afla într-o dispoziţie care-l făcea să rostească totul în mod semnificativ. Allison!

— Sir?

— Secundul. Pleci la o partidă de vânătoare pe ţărm. Şi repede, te conduc personal. Dacă mai exista vreo îndoială în legătură cu temerile căpitanului Imne, aceasta dispăruse acum cu desăvârşire. S-a reîntors spre mine dar, cum Otto Gerran şi Goin veniseră în preajma mea, nu sunt sigur cui anume s-a adresat. Şi vom pleca într-o jumătate de oră, cu sau fără Smith.

— E corect aşa, căpitane? a întrebat Otto. Poate s-a dus doar pentru o plimbărică, sau s-o fi, rătăcit puţintel, nu vezi ce întuneric e?...

— Nu crezi că-i cam nostim ca domnul Smith să dispară exact atunci când am descoperit că radioul prin care el susţinea că s-ar fi primit mesaje, este complet distrus?

Otto n-a zis nimic, dar Goin, diplomat ca întotdeauna, a început moale:

— Cred că domnul Gerran are dreptate, căpitane. S-ar putea să acţionezi niţel cam incorect. Sunt de acord că distrugerea radioului este o chestiune serioasă şi îngrijorătoare şi, ceea ce-i mai mult decât posibil, în lumina tuturor lucrurilor misterioase care s-au petrecut recent, o chestiune foarte sinistră. Dar cred că greşiţi hotărând pe loc că domnul Smith ar avea vreo legătură cu asta. Pentru un motiv – este evident că e un om mult prea inteligent pentru a se auto-incrimina într-un mod atât de clar. În al doilea rând, în calitatea sa de secund, cunoscând importanţa vitală a radioului, de ce-ar face ceva atât de absurd? în al treilea rând, dacă ar încerca să scape de consecinţele acţiunilor sale, cum Dumnezeu ar putea-o face pe Insula Ursului? Nu pot sugera nimic atât de simplu cum ar fi un accident sau o criză de amnezie, tot ce pot spune este că probabil, s-a rătăcit. Ai putea aştepta măcar până dimineaţă.

Am văzut cum pumnii căpitanului Imne se desfac, nu mult, doar o uşoară relaxare şi ştiam că dacă n-ar fi stat acum în cumpănă, ar fi cântărit timpul necesar lui Gerran pentru a-l scoate din starea de nesiguranţă şi uşurinţa cu care şi-a atins Goin acelaşi ţel.

— Asta-i sigur, a spus el. S-o fi dus doar s-arunce o privire prin împrejurimi.

— Ce? în întunericul ăsta afurisit ca într-o fântână? Era o exagerare, dar una pardonabilă. Allison! Oakley! Veniţi cu toţii. Haideţi! şi-a coborât glasul cu câţiva decibeli şi ni s-a adresat nouă. Plec într-o jumătate de oră, cu sau fără Smith. Hammerfest, domnilor, Hammerfest şi legea.

A luat-o la picior pe pasarelă, urmat îndeaproape de vreo jumătate de duzină de bărbaţi. Goin a oftat. Cred c-ar trebui să dăm şi noi o mână de ajutor. A luat-o din loc şi Otto după un moment de ezitare, l-a urmat.

Nu şi eu. N-aveam intenţia de a da o mână de ajutor – dacă Smithy nu dorea să fie găsit, atunci n-o să fie. În loc de asta, m-am dus jos în cabina mea, am scris o notiţă scurtă, am luat micul sac de marinar cu mine şi am plecat să-l caut pe Haggerty. Trebuia să am încredere în cineva.

Dispariţia atât de afurisit de neconvenabilă a lui Smithy m-a lăsat fără posibilitatea de a alege şi am considerat că Haggerty este cel mai indicat număr câştigător pentru mine. Era ţeapăn şi suspicios şi, de când fusese interogat de Imne în dimineaţa aceea, cred că a devenit şi mai suspicios în privinţa mea. Dar nu era prost şi m-a impresionat prin faptul că era incoruptibil. Era, gândeam eu, supus etalării autoritare a disciplinei şi, mai presus de orice, îşi petrecuse douăzeci şi şapte de ani din viaţă primind ordine.

Mi-au trebuit cincisprezece minute pentru a-l convinge, dar, în sfârşit, a acceptat bombănind să facă ceea ce îi spusesem eu.

— Nu cumva îţi baţi joc de mine, doctore Marlowe? m-a întrebat el.

— E o prostie să gândeşti aşa ceva. Ce-aş avea eu de câştigat?

— Asta aşa-i, asta aşa-i. A luat cu reţinere micul sac marinăresc. Imediat ce vom fi la o distanţă acceptabilă de insulă...

— Da. Asta şi scrisoarea. Căpitanului. Nu înainte.

— Sunt ape adânci astea, doctore Marlowe. Habar n-avea cât de adânci. Eu era cât pe ce să mă înec în ele. N-ai putea să-mi spui şi mie despre ce-i vorba?

— Dacă-aş şti-o, Haggerty, crezi c-aş mai rămâne aici, pe insula asta uitată de Dumnezeu?

A zâmbit pentru prima oară:

— Nu, sir, nu cred că aţi rămâne.

Căpitanul Imne şi echipa sa de cercetaşi s-au întors la numai câteva minute după ce eu ajunsesem pe puntea superioară. S-au întors fără Smithy. Nu m-a surprins nici eşecul lor de a-l găsi, nici timpul scurt acordat căutării lui – numai douăzeci de minute. O fi Insula Ursului pe hartă un punctuleţ abia vizibil în Arctica superioară, dar are o suprafaţă de 73 de mile pătrate şi, probabil, căpitanul Imne şi-a dat seama repede că ar fi fost o prostie monumentală să scotoceşti prin întuneric măcar şi o fracţiune de un procent din terenul acela îngheţat şi muntos. Fervoarea sa pentru căutare scăzuse până la punctul zero, dar eşecul său în găsirea lui Smithy i-a crescut mai mult ca oricând

determinarea de a pleca imediat. Asigurându-se că ultimul pachet a fost descărcat de pe puntea de la prova şi că tot echipamentul şi efectele personale ale companiei cinematografice erau pe ţărm, el, împreună cu domnul Stokes, au dat mâna curtenitor dar, scurt, cu noi toţi, pe măsură ce ne expedia pe mal. Biga se afla în poziţie de repaus şi frânghiile de amarare erau ridicate – căpitanul Imne n-avea de gând să renunţe la ordinul de plecare.

Aşa cum se cuvenea, Otto a plecat ultimul. La intrarea pe pasarelă, a spus:

— Deci, douăzeci şi două de zile, căpitane Imne? Te întorci peste douăzeci şi două de zile?

— N-avea grijă, domnule Gerran, nu te las eu aici pentru iarnă. Părăsind misterele şi mult urâta de el Insulă a Ursului, Căpitanul Imne a simţit că-şi poate acorda o uşoară relaxare a atitudinii sale: Douăzeci şi două de zile? Chiar de la plecare. Păi, omule, eu pot fi la Hammerfest şi înapoi în şaptezeci şi două de ore. Vă doresc numai bine la toţi.

După asta, căpitanul Imne a comandat ridicarea pasarelei şi s-a dus la puntea de comandă, fără a-şi explica remarca criptică privind cele şaptezeci şi două de ore. Se pare că, cu ceea ce avea el în minte, aceasta însemna în maniera lui de exprimare, că ar putea să revină în şaptezeci şi două de ore cu un mic regiment utilat cu armament greu, format din poliţişti norvegieni. Mie nu-mi păsa. În ceea ce mă priveşte, eram sigur că, dacă asta avea de gând să facă, îşi va schimba opiniile înainte de sfârşitul nopţii.

Luminile de navigaţie s-au aprins şi MORNING ROSE s-a îndepărtat pe dig în direcţia nord, s-a răsucit în semicerc şi s-a îndreptat către Sorhamna. Ajuns în partea cealaltă de dig, căpitanul Imne şi-a sunat sirena de fabrică – doar căpitanul o putea numi de vapor – de două ori, un sunet înalt şi singuratic, înghiţit aproape imediat de învelişul pufos de zăpadă. Părea că în câteva secunde şi vibraţiile motorului şi strălucirea palidă a luminilor de navigaţie au dispărut în nea şi în întuneric.

Pentru un timp care a părut destul de lung, noi toţi am rămas acolo, tremurând în gerul muşcător şi scrutând ninsoarea deasă, de parcă am fi dorit să readucem luminile în faţa ochilor şi vibraţiile motorului în urechi. Atmosfera nu

era chiar cea potrivită unor călători sosiţi cu bine la destinaţia sperată, ci unor naufragiaţi azvârliţi pe-o insulă pustie din Arctica.

Atmosfera din interiorul marii cabane-living nu se îmbunătăţise cine ştie ce. Caloriferele cu ulei funcţionau destul de bine şi Eddie dăduse drumul la generator, aşa încât radiatoarele începeau să se încălzească, dar era greu să învingi efectele unei decade de îngheţ puternic într-o singură oră – temperatura din interior să fie sub zero grade. Nimeni nu se dusese la cubuleţul alocat, pentru excelentul motiv că aceste cubuleţe erau considerabil mai reci decât livingul central. Nimeni nu părea dornic să discute cu altcineva. Heissman se apucă de o conferinţă pedantă şi care promitea să fie şi lungă, despre modul de a supravieţui în Arctica, subiect care, dat fiind îndelungata şi intima sa legătură cu Siberia, îl făcea, prezumtiv, unicul calificat să vorbească despre aceasta, dar n-avea niciun auditoriu şi se afla sub semnul întrebării chiar faptul dacă el însuşi se asculta. Apoi, el, Otto şi Neal Divine au început o discuţie destul de dezlânată despre planurile pentru filmările din zilele următoare – dacă starea vremii le va permite, dar era clar că nu-i trăgea inima nici măcar la aşa ceva. Abia Conrad a fost cel care a pus degetul pe rana comună sau, mai bine zis, a exprimat gândul care stăruia în creierul fiecăruia, exceptându-mă, poate, pe mine.

I-a spus lui Heissman:

— Iarna, în Arctica sunt necesare lanterne. Aşa-i?

— Aşa-i.

— Avem?

— Desigur, o mulţime. De ce?

— Pentru că vreau şi eu una. Vreau să ies afară. Suntem aici, noi toţi, nu ştiu de cât timp, cel puţin de douăzeci de minute şi, din câte ştim, afară poate să fie un om, bolnav, sau rănit, sau îngheţat sau poate-o fi căzut şi şi-o fi rupt un picior.

— Haide, haide, Charles, eşti cam dur, a spus Otto. Domnul Smith mi-a părut întotdeauna un om capabil să-şi poarte singur de grijă. Probabil că Otto ar fi spus acelaşi lucru, chiar de l-ar fi văzut pe Smithy îmbrăţişat de un urs polar, deoarece atât caracterul cât şi construcţia sa făceau

din Otto un om care să nu se implice fără să fie nevoie, în vreo acţiune de natură fizică.

— Dacă chiar nu-ţi pasă, de ce n-o spui verde în faţa tuturor? Acesta era un aspect nou al lui Conrad, necunoscut de mine şi el a continuat să-şi dezvolte tema pe seama mea. Credeam că dumneata vei fi primul care să sugerezi asta, doctore Marlowe. Aş fi putut fi, de sigur, dacă n-aş fi ştiut despre Smithy cu mult mai multe lucruri decât ştia el.

— N-am nimic împotrivă să fiu al doilea, am spus cu un glas agreabil...

În sfârşit, ne-am urnit cu toţii, cu excepţia lui Otto, care s-a plâns că nu se simte bine şi a lui Judith Haynes, care susţinea sus şi tare că domnul Smith se va întoarce când va crede el de cuviinţă, opinie pe care o aveam şi eu însumi, dar din motive cu totul diferite de ale ei. Am căpătat cu toţii lanterne şi ne-am înţeles să stăm cât mai aproape unul de altul sau, dacă ne separăm, să revenim înăuntru în maximum treizeci de minute.

Grupul s-a întins într-un semicerc larg pe colina din faţa golfului Sorhamna, în partea nordică. Cel puţin aşa au procedat ceilalţi. Eu am luat-o direct către cabana pentru utilaje, unde generatorul diesel duduia liniştitor, deoarece era foarte probabil că nimeni altcineva nu va mai lipsi – nimeni nu ar fi putut să constate prezenţa altcuiva, exceptându-i pe vecinii cei mai apropiaţi – iar cel mai bun loc pentru a aştepta sfârşitul vânătorii gâştei sălbatice era punctul cel mai călduros şi mai adăpostit pe care-l putusem eu găsi. Cu lanterna stinsă, pentru a nu-mi trăda prezenţa, am deschis uşa cabanei, am intrat, am închis uşa, am mai făcut un pas şi am înjurat tare, deoarece m-am împiedicat de ceva care urla aproape la fel ca mine şi măsura aproximativ cât mine pe duşumeaua de lemn. Mi-am revenit, m-am întors şi mi-am aprins lanterna.

Pe duşumea zăcea un om şi, spre totala mea lipsă de surprindere, s-a dovedit a fi Smithy. S-a mişcat şi a mormăit, s-a răsucit pe jumătate, şi-a ridicat o mână slabă pentru a-şi proteja ochii de lumina strălucitoare a lanternei, după care a căzut la loc, braţul i s-a lăsat moale pe lângă trup şi ochii i s-au închis. Pe obrazul său stâng era sânge uscat. S-a mutat cu greu dintr-o parte într-alta, văicărindu-

se-ncetişor, ca un om care este aproape de pierderea cunoştinţei.

— Te doare rău, Smithy?

A mai oftat o dată.

— Unde ţi-ai zgâriat obrazul cu un pumn de zăpadă îngheţată? l-am întrebat.

A încetat să se mai mişte şi a încetat să se mai văicărească.

— Să lăsăm comedia pentru sfârşitul programului, am rostit eu cu răceală. Între timp, vrei, te rog, să te ridici şi să-mi explici de ce te-ai purtat ca un idiot iresponsabil?

Am pus lanterna pe carcasa generatorului, astfel încât raza ei să lumineze în sus. Nu prea dădea ea multă lumină, dar era suficientă pentru a vedea chipul lipsit grijuliu de expresie a lui Smithy, în timp ce s-a ridicat în picioare.

— Ce vrei să spui?

— PQS 182131, James R. Huntingdon, Golden Green şi Beirut, cunoscut în mod curent şi eronat ca Joseph Rank Smith, asta vreau să spun.

— Bănuiesc că eu sunt acel idiot iresponsabil despre care vorbeai, a spus Smithy. Ar fi frumos să ne prezentăm cu toţii.

— Doctor Marlowe, am spus eu. Şi-a păstrat acelaşi chip grijuliu inexpresiv. Acum patru ani şi patru luni, când te-am luat de la slujba ta drăgălaşă şi comodă de Ofiţer Şef pe petrolierul acela libanez paradit, am considerat că vei avea un viitor măreţ alături de noi. Un viitor strălucit. Chiar şi acum patru luni am crezut acelaşi lucru. Dar acum, aici, nu-s nici pe departe sigur.

Smithy a zâmbit, dar nu şi cu inima.

— Nu prea poţi să mă concediezi pe Insula Ursului.

— Pot să te concediez şi-n Timbuctoo, dacă vreau s-o fac, am rostit eu prozaic. Hai, dă-i drumul!

— Ai fi putut să mi te dezvăluieşti. Smithy părea amărât şi bănuiesc că tot aşa aş fi fost şi eu în locul lui. Începusem să-mi pun întrebări. Nu ştiam că mai era cineva la bord în afară de mine.

— Nici nu trebuia să ştii. Nici nu trebuia să-ţi pui întrebări. Trebuia să faci exact ceea ce ţi s-a spus. Doar atât şi nimic mai mult. Îţi aminteşti ultimul rând din

instrucţiile pe care le-ai primit în scris? Era subliniat. Un citat din Milton. Eu l-am subliniat.

— „Sunt de folos şi cei ce stau şi-aşteaptă”, a spus Smithy. Cam banal, mi-am zis atunci.

— Educaţia mea este limitată, i-am spus eu. Problema este – ai stat şi ai aşteptat? Ai stat, pe dracu’! Ordinele care ţi s-au dat au fost simple şi explicite, pe cât pot fi vreodată ordinele. Rămâi mereu la bordul lui MORNING ROSE, până ce vei fi contactat. Niciodată, indiferent de circumstanţe, să nu părăseşti vasul, nici măcar pentru a face un pas pe ţărm. Nu, repet, nu încerca să întreprinzi niciun fel de investigaţii de unul singur, nu încerca să descoperi nimic, comportă-te mereu ca un obişnuit ofiţer al marinei comerciale. Şi tocmai asta n-ai făcut-o. Te voiam la bordul acelei nave, Smithy. Aveam nevoie de tine la bord – acum. Şi unde eşti tu? închis într-o cabană uitată de Dumnezeu de pe Insula Ursului. La ce, pentru Dumnezeu, n-ai fost în stare să urmezi nişte instrucţii atât de simple?

— O.K. Am greşit. Dar credeam că sunt singur. Circumstanţele schimbă condamnarea, nu-i aşa? Când patru oameni mor şi alţi patru sunt aproape morţi, ei dă-o naibii de treabă, cum puteam să stau şi să nu fac nimic? Trebuie să-mi lipsească iniţiativa şi să nu gândesc singur nici măcar o dată?

— Nu, până ce nu ţi se spune s-o faci. Şi-acum, uite ce mi-ai făcut – m-ai lăsat fără o mână. MORNING ROSE era cealaltă mână a mea, iar tu m-ai lipsit de ea. Aveam nevoie de navă aproape, la orice oră din zi sau din noapte. S-ar putea să am nevoie de ea oricând – şi n-o pot avea. Mai este cineva la bordul acelui trauler blestemat, capabil să-l conducă într-o noapte întunecoasă sau s-o aducă la Sorhamna pe furtună? Ştii al naibii de bine, căpitanul Imne n-ar fi-n stare s-o conducă pe Clyde într-o după-amiază de vară.

— Ai atunci un radio aici? Ca să comunici cu traulerul?

— Desigur. Montat în geanta mea medicală – treabă de poliţie, dar cu bătaie destul de lungă.

— Ar fi destul de dificil să comunici cu radioul de pe MORNING ROSE, care zace-n bucăţele.

— Ce adevăr ai emis, i-am spus eu. Şi de ce-i în

bucăţele? Pentru că la puntea de comandă ai început să vorbeşti liber şi tare, că ai de gând să strigi după ajutor prin acelaşi radio şi că ai de gând să-i fluieri pe cei de la Forţele NATO din Atlantic, dacă va fi necesar, în timp ce, în orice moment, un tip deştept îşi putea face drum la punte, sorbind fiece cuvinţel rostit de tine. Eu ştiu, am găsit urme proaspete în zăpadă – bine, erau urmele mele, dar fuseseră refolosite, înţelegi? Deci, bineînţeles că deşteptul nostru s-a dus şi şi-a procurat un ciocan greu.

— Cred că ar fi trebuit să fiu mai circumspect atunci. Pot să-ţi ofer scuzele mele, dacă doreşti, dar nu prea văd la ce ţi-ar mai folosi în stadiul acesta.

— Nici eu nu sunt în postura de a fi citat pentru distinsele mele servicii, aşa că să renunţăm la scuze. Acum, că eşti aici, nu va mai trebui să-mi păzesc prea mult spatele.

— Deci, ei umblă după tine – oricine or fi aceşti ei?

— Oricine-or fi ei, umblă, fără doar şi poate, şi după mine. I-am relatat pe scurt tot ce ştiam, nu ceea ce credeam că ştiu, sau ceea ce bănuiam că ştiu, deoarece nu vedeam de ce l-aş face pe Smithy la fel de aiurit cum eram eu. Am continuat: Cel puţin, aşa nu acţionăm în contradicţie, lasă-mă pe mine să iniţiez orice mişcare pe care eu, sau noi, ar trebui s-o efectuăm. Nu cred că trebuie să-ţi mai spun că aceasta nu te privează de iniţiativa proprie, dacă şi când vei fi sau vei crede că eşti ameninţat fizic. În această eventualitate, ai permisiunea mea apriorică de a anihila pe oricine.

— E plăcut să aflu aşa ceva. Pentru întâia oară. Smithy a fluturat un zâmbet. Ar fi şi mai plăcut să ştiu cine este cel pe care trebuie să-l anihilez. Ar fi şi mai plăcut să aflu ce facem noi – dimineaţa, care bănuiesc că eşti un funcţionar superior la Trezorerie, şi eu, care ştiu că sunt un începător – pe această insulă blestemată.

— Scopul de bază al trezoreriei sunt banii, totdeauna banii, într-o formă sau alta şi pentru asta ne aflăm noi aici. Nu banii noştri, nu banii britanici, ci ceea ce numim bani murdari internaţionali şi toţi membrii Băncilor Centrale cooperează foarte strâns în acest domeniu.

— Când eşti sărac precum sunt eu, nu-ţi prea pasă de

banii murdari, a spus Smithy.

— De porcăria asta nu s-ar atinge nici măcar un funcţionar civil prost plătit ca tine. Acestea sunt câştiguri obţinute pe căi necinstite, jafuri ilicite din anii celui de-al doilea Război Mondial. Banii aceştia au fost obţinuţi prin sânge, iar ceea ce s-a recuperat din ei – şi aceasta este doar o fracţiune din total – aproape invariabil s-au recuperat prin sânge. Chiar şi în perioada târzie a primăverii anului 1945, Germania continua să fie ţara unor comori nepreţuite, dar către vara aceluiaşi an, cufărul aproape că se golise în întregime. Şi unii şi alţii – învingători şi învinşi – şi-au vârât degetele lipicioase în oricare inimaginabil obiect de valoare care le-a ieşit în faţa ochilor – aur, pietre preţioase, vechi opere de artă, acţiuni – acţiunile bancare germane emise acum patruzeci de ani, continuă să fie perfect valabile – şi-au luat zborul în toate direcţiile posibile. Nu cred că mai este necesar s-o spun, că niciunul dintre cei în cauză n-a considerat potrivit să-şi declare ultimele achiziţii autorităţilor însărcinate cu aceasta. M-am uitat la ceas. Prietenii tăi, îngrijoraţi, scotocesc prin toată Insula Ursului în căutarea ta – sau, mă rog, printr-o foarte mică parte a ei. O cercetare de-o jumătate de oră. În aproximativ cincisprezece minute, trebuie să aduc înăuntru forma ta inconştientă.

— Totul îmi sună destul de aiurit, a spus Smithy. Vreau să spun, toate jafurile alea. Au fost multe?

— Depinde ce înţelegi tu prin multe. Se estimează că Aliaţii – şi când spun „Aliaţii” îi socotesc atât pe britanici şi pe americani, cât şi pe atât de calomniaţii ruşi – au reuşit să pună mâna pe aproximativ două treimi din total… Astfel, naziştii şi simpatizanţii lor au rămas doar cu o biată treime, iar estimările conservatoare ale acestei treimi – conservatoare, Smithy – ajung la aproape 350 milioane de lire sterline. Lire sterline, pricepi?

— O mie de milioane, cu totul?

— Plus sau minus o sută de milioane. Remarca aceea copilărească despre faptul că ar fi un subiect stupid – scoateţi-o din memorie.

— S-a făcut. Şi aceste sume şi-au găsit ascunziş în locuri cu-adevărat foarte ciudate. Inevitabil, câteva dintre

ele zac în conturi bancare cu numere secrete. Unele – nu există niciun dubiu în privinţa aceasta – zac sub formă de bani-gheaţă pefundul unora dintre cele mai adânci lacuri alpine din Austria şi până acum s-au dovedit de nerecuperat. Am cunoştinţă de două tablouri ale lui Raphael – într-o galerie subterană a unui milionar din Buenos Aines, un Michelangelo – la Rio, câţiva Hals şi Rubens – în aceeaşi colecţie ilegală, la New York şi un Rembrandt – la Londra. Proprietarii lor sunt oameni care au fost în guvernele sau forţele armate ale ţărilor în discuţie, sau au fost foarte aproape de acestea. Guvernele respective nu pot face nimic în această privinţă şi nici nu există vreun semn că ar fi foarte interesate să facă ceva – chiar ele pot deveni în ultimă instanţă beneficiare. Nu mai târziu de sfârşitul anului 1970, un cartel internaţional a ieşit pe piaţă cu acţiuni germane perfect valide, în valoare de 30 de milioane de lire sterline, adresându-se pe rând burselor de la Londra, New York şi Zürich, dar doar Banca federală a Germaniei a refuzat să plătească până ce nu va fi stabilită identitatea exactă a proprietarului. Problema este că-i un secret cunoscut de toată lumea că acele acţiuni au fost luate din seifurile Reichsbank-ului în 1945 de către o unitate specială a Armatei Roşii, care a fost constituită de un tâlhar militar legalizat de istorie.

Dar acesta-i doar vârful icebergului, ca să-i spunem aşa; grosul acestei imense averi stă ascuns, deoarece războiul este încă de dată recentă şi oamenii – proprietarii iliciţi – încă prea speriaţi pentru a încerca să-şi schimbe comorile pe valută forte. Există un Birou Special Guvernamental de Recuperare, care se ocupă exclusiv de aceste probleme, şi şeful său, un oarecare Profesor Siviero, estimează că ar fi cel puţin şapte sute de lucrări vechi de artă, multe dintre ele, virtual" nepreţuite, cărora încă nu li s-a dat de urmă, în timp ce alt expert, Simon Wiesenthal de la Serviciul Evrecsc de Documentare din Austria, spune aproximativ acelaşi lucru – el susţine că există nenumărate persoane foarte căutate, cum ar fi ofiţeri superiori din SS, care locuiesc în mare confort pe baza a sute de conturi bancare împrăştiate prin toată Europa".

Siviero şi Wiesenthal sunt experţi autorizaţi astfel,

pentru recuperare. Din păcate, se ştie că mai există o mână de oameni – numărul lor, e cert, nu depăşeşte trei sau patru – care posedă expertize legale, dacă nu cumva mai precise în acest domeniu, dar care, din păcate, sunt lipsiţi de înaltele principii ale colegilor lor, dacă acesta o fi cuvântul potrivit, care operează de partea cea bună a legii. Numele lor sunt cunoscute, însă ei sunt intangibili, deoarece n-au comis nicio crimă, nici măcar schimbarea frauduloasă a acţiunilor, deoarece acţiunile au fost întotdeauna bune, solicitatorii, întotdeauna corecţi. Cu toate acestea, ei sunt criminali, operând la nivel internaţional. Noi avem aici, pe Insula Ursului, pe unul dintre cei mai pricepuţi şi mai reuşiţi din lot. Numele său este Johann Heissman.

— Heissman!

— Nimeni altcineva. Un tip tare priceput e Johann al nostru.

— Dar Heissman... Cum se poate una ca asta? Ce raţiune poate avea asta? Păi abia acum doi ani...

— Ştiu. Au trecut doar doi ani de când Heissman a evadat spectaculos din Siberia şi a sosit la Londra cu acompaniament de mult zgomot şi camere TV şi kilometri de spaţiu tipărit în presă şi suficient covor roşu pentru a ajunge de la Tilbury la Tomsk, după care el s-a ocupat doar de vechea lui iubire – cinematografia – aşa că, oare cum s-ar putea să fie Heissman?

— Ei, bine. Poate fi Heissman şi este Heissman, deoarece Johann al nostru este cu adevărat o pasăre foarte rară. I-am controlat – este adevărat c-a fost asociatul lui Otto la studiourile sale din Viena cu puţin înainte de război şi că au făcut liceul, împreună la St. Polten, care nu-i chiar prea departe de Viena. Mai ştim că în timpul Anschluss-ului, Heissman a luat-o pe drumul cel strâmb, în timp ce Otto a mers pe cel drept şi ştim că Heissman, din cauza simpatiei sale pentru comunism, era un oaspete foarte bine primit în al treilea Reich. Ceea ce a urmat, a fost una dintre istoriile acelea incredibile de dublu şi triplu spionaj, care au avut loc atât de frecvent în Europa centrală, în timpul războiului. Lui Heissman i s-a permis, aparent, să fugă în Rusia, unde i se cunoşteau vederile procomuniste şi apoi a fost trimis înapoi

în Germania, unde i s-a ordonat să retransmită în Rusia, toate informaţiile militare posibile, eronate dar totuşi acceptabile.

— Dar de ce? De ce-a făcut-o?

— Pentru că soţia şi cei doi copii ai săi au fost capturaţi odată cu el. Suficient ca motivaţie? Smithy a dat din cap. Apoi, când războiul s-a terminat şi ruşii au ocupat Berlinul şi au dat de dosarele spionilor, ei au descoperit ce făcea Heissman în realitate şi l-au expediat în Siberia.

— Aş fi crezut că-l vor împuşca pe loc.

— Ar fi făcut-o, dar exista un foarte mic impediment. Ţi-am spus că Heissman este o pasăre foarte rară şi că era vorba de un triplu spionaj. De fapt şi de drept, Heissman lucrase pentru ruşi tot timpul războiului. Timp de patru ani el a trimis cu credinţă rapoarte eronate către şefii săi şi, deşi spionajul german îl ajuta în codificarea mesajelor, ei n-au descoperit niciodată faptul că Heissman îşi utilizează mereu propriul său cod. Ruşii n-au făcut decât să-l recupereze la sfârşitul războiului, pentru propria lui siguranţă, şi l-au trimis în mod deliberat în Siberia. Informaţiile noastre arată că el n-a fost niciodată în Siberia – noi credem că soţia şi cele două fiice căsătorite ale sale continuă să locuiască foarte confortabil la Moscova.

— Şi de-atunci a lucrat doar pentru ruşi? Smithy arăta puţin vexat şi eu îl înţelegeam întrucâtva – duplicitatea măiastră a lui Heissman nu putea fi înţeleasă prea uşor.

— În situaţia prezentă, da. În timpul ultimilor opt ani de închisoare siberiană, Heissman, într-o mare varietate de travestiuri, s-a aflat în America de Nord şi de Sud, în Africa de Sud, Israel şi, poate n-ai să mă crezi, în Hotelul Savoy de la Londra. Noi ştim, dar n-avem nicio dovadă, că aceste călătorii erau cumva legate de recuperarea comorilor naziştilor pentru şefii săi din Rusia – nu uita că Heissman a avut legături cu cel mai înalt nivel în Partid, în SS şi în serviciul de contraspionaj – practic, era singurul calificat pentru această sarcină. De la „evadarea” sa din Siberia, a făcut două filme în Europa, unul în Piemont, unde o bătrână văduvă a reclamat furtul câtorva tablouri zdrenţuite din porumbarul grajdului, altul – în Provence – unde un bătrân avocat de ţară a anunţat poliţia că i-au dispărut din birou

câteva cutii cu documente. Nu ştim dacă picturile sau documentele aveau vreo valoare, totuşi, nu putem să nu legăm fiecare dispariţie de Heissman.

— E prea mult pentru mine ca să pot digera totul deodată, s-a plâns Smithy.

— Aşa-i?

— E OK dacă fumez?

— Cinci minute. După asta va trebui să te târâi de picioare.

— De umeri, dacă n-ai nimic împotrivă... Smithy şi-a aprins ţigara şi a rămas gânditor câteva clipe. Deci, ceea ce trebuie tu să descoperi este cam ce învârteşte Heissman aici, pe Insula Ursului.

— Pentru asta suntem noi aici.

— N-ai nicio idee?

— Niciuna. Bani. Trebuie să fie vorba de bani. Acesta-i ultimul loc de pe pământ pe care l-aş asocia cu noţiunea de bani şi poate că această asociere este oricum eronată. Poate-i vorba doar de un mijloc care să ducă la bani. Johann, după cum cred că ţi-ai dat şi tu seama până acum, are un caracter foarte contorsionat.

— O avea vreo legătură cu compania cinematografică? Cu vechiul său prieten, Gerran? Sau nu face decât să se folosească de el?

— Pur şi simplu, habar n-am.

— Şi Mary Stuart? Fata cu întâlnirile tainice? Ce legătură ar putea fi între ei?

— Acelaşi răspuns. Despre ea nu ştim mai nimic. Îi cunoaştem numele adevărat – ea n-a încercat niciodată să şi-l ascundă – vârsta, locul naşterii, şi este adevărat din Lituania, sau din ceea ce era Lituania, înainte ca ruşii să fi pus stăpânire pe ea. Mai ştim – şi această informaţie nu ne-a oferit-o ea de bunăvoie – că numai mama sa a fost din Lituania, tatăl a fost neamţ.

— Aha! Probabil în armată? Contraspionaj? SS?

— Trebuie să căutăm o asemenea relaţie. Dar nu ştim. Documentele ei de emigrare arată că ambii părinţi au murit.

— Deci, departamentul a controlat-o şi pe ea?

— I-am controlat pe toţi cei de-aici, care au vreo

legătură cu OLYMPUS PRODUCTIONS. Puteam, foarte bine, să nu ne fi deranjat.

— Deci, nu există fapte. Dar bănuieli, presentimente?

— Bănuielile nu intră în catalogul meu de produse.

— Nici eu nu mi-am închipuit c-ar putea intra. Smithy şi-a aruncat ţigara pe jos. Înainte de a pleca, trebuie să menţionez două idei foarte neplăcute care mi-au venit chiar acum în minte. Numărul unu: Johann Heissman este un agent internaţional foarte mare şi foarte bine cotat? Da?

— E un criminal internaţional.

— Oricum i-ai spune – un trandafir. Problema e că băieţii ăştia ocolesc violenţa pe cât se poate, nu-i aşa?

— Aşa-i. Exceptând celelalte, asta este sub nivelul lor.

— Şi-ai auzit vreodată numele lui Heissman, asociat cu violenţa?

— Nu există nicio asemenea informaţie.

— Dar, în ultimele două zile a fost o considerabilă cantitate de violenţă. Deci, dacă nu-i Heissman, cine-i cel care a acţionat cu braţ puternic?

— Nu spun că nu este Heissman. Leopardul îşi poate schimba petele. S-o fi găsit, Dumnezeu ştie de ce, într-o situaţie neobişnuită, în care să nu aibă altă opţiune, decât recurgerea la violenţă. Ar putea, după câte ştim noi, să aibă şi nişte asociaţi, care să nu reprezinte chiar comportamentul lui. Sau poate fi ceva complet separat de el.

— Asta-mi place, a zis Smithy. Răspunsuri simple şi directe. Şi mai este şi un al doilea punct, care poate scăpa atenţiei tale. Dacă prietenii noştri au dat de tine, s-ar putea să mă fi descoperit şi pe mine. Tipul care a venit să tragă cu urechea la puntea de comandă...

— Punctul acesta n-a scăpat atenţiei, mele. Şi nu din cauza punţii de comandă, deşi şi asta ar fi putut oferi un subiect de meditaţie, ci din cauză că ai părăsit nava în mod deliberat. N-are importanţă ce cred majoritatea lor, unul sau, poate, mai mulţi, vor fi convinşi c-ai făcut-o intenţionat. Eşti marcat, Smithy.

— Şi dacă o să mă târâi acolo, vor fi câţiva bandiţi veritabili care nu vor fi înduioşaţi de bietul Smithy? Unii s-ar putea îndoi de autenticitatea rănilor mele?

— N-au să se îndoiască. Ei ştiu afurisit de bine totul. Dar noi va trebui să acţionăm de parcă nimeni n-ar şti nimic.

— Poate-mi vei păzi şi tu mie spatele? Acum şi mai târziu?

— Am destule pe cap, dar o să încerc.

Îl ţineam pe Smithy de subţiori, cu capul bălăbănindu-i-se, cu călcâiele şi mâinile târându-i-se prin zăpadă, când două şuvoaie de lumină m-au detectat la mai puţin de cinci yarzi de la uşa cabanei principale.

— Deci l-ai găsit? Era Goin, secondat de Harbottle. Dumnezeule! Reacţia lui Goin i-a sunat ca adevărată chiar şi urechii mele, acum hipersensibile.

— Da. La vreun sfert de milă de-aici. Respiram repede şi adânc, pentru a le da o idee de ce înseamnă să târâi două sute de livre greutate, la o asemenea distanţă, pe un teren acoperit inegal de zăpadă. L-am găsit în fundul unei viroage. Nu-mi daţi o mână de ajutor?

Mi-au dat. L-am cărat înăuntru, am găsit un pat de campanie şi l-am întins pe el.

— Doamne! Doamne! Otto îşi frângea mâinile, expresia îngrijorată a chipului său mărturisind groaza unei noi sarcini peste greutatea apăsătoare a crucii pe care şi-o căra deja. Ce-a păţit bietul băiat? Unicul ocupant care se mai afla în cabană, Judith Haynes, n-a făcut nicio mişcare de a se despărţi de soba cu petrol pe care-o monopolizase, bărbatul inconştient aflat în prezenţa ei fiind considerat ceva de rutină „care nu merită nici măcar osteneala de a-ţi ridica o sprânceană.

— Nu ştiu sigur, am rostit eu printre gâfâieli. Cred c-a căzut rău de tot, se pare că ar fi dat cu capul într-o piatră rotundă.

— Contuzie?

— S-ar putea. I-am trecut mâna prin păr, am găsit pe scalp un loc care nu se deosebea cu nimic de celelalte şi am spus: Ah!

Ei mă priveau cu ochi îngrijoraţi.

— Coniac, m-am adresat eu lui Otto. Mi-am scos stetoscopul, am continuat acţiunile necesare şi m-am străduit să-l readuc la viaţă cu o gură de coniac pe tuşitorul

şi văicăreţul de Smithy. Pentru cineva lipsit de practică, el a oferit, un spectacol remarcabil, încheiat grandios cu o serie de oftaturi şi cu o expresie de şoc şi durere, atunci când l-am informat că MORNING ROSE ridicase ancora fără el.

În timpul acesta, majoritatea histrionilor, adunaţi în grupuri de doi sau trei, se minunau de eveniment, în vreme ce eu îi urmăream cu atenţie, căutând o expresie care să nu fie nici de mirare, nici de uşurare, dar aş fi putut să mă scutesc de un asemenea efort – dacă era cineva care să nu fie nici mirat, nici uşurat, acela avea destul de bine şcolarizaţi muşchii faciali precum şi emoţiile, pentru a nu lăsa să-i scape nimic. Nici nu mă aşteptam la altceva.

După vreo zece minute, grija noastră s-a mutat de la Smithy, care era clar că-şi revenise acum, la faptul că doi membri ai echipei de cercetaşi – Alien şi Stryker – continuau să lipsească. După evenimentele din dimineaţa aceasta, am considerat că absenţa a doi dintre noi toţi este o simplă coincidenţă, după cincisprezece minute am considerat-o ciudată şi după douăzeci de minute am considerat-o de-a dreptul rău prevestitoare, sentiment împărtăşit clar de aproape toţi cei prezenţi. Judith Haynes şi-a abandonat drepturile de cuceritor asupra sobei de petrol şi a început să se plimbe-n sus şi-n jos, cu paşi mici şi nervoşi, frângându-şi mâinile. S-a oprit dinaintea mea.

— Nu-mi place, nu-mi place! Vocea ei era tensionată şi îngrijorată, ar fi putut juca un rol, dar nu cred. Ce-l poate reţine? De ce întârzie atâta. E acolo, afară, cu tipul ăla – Allen. S-a întâmplat ceva. Ştiu că-i aşa. Ştiu. Văzând că tac, a spus: Ei, n-ai de gând să te duci să-l cauţi?

— Cum te-ai dus şi dumneata după domnul Smith, nu? am întrebat-o. Nu era prea amabil, dar eu nu simt chiar întotdeauna nevoia să fiu amabil cu ceilalţi, aşa cum face Lonnie. Poate că soţul dumitale se va întoarce atunci când va socoti el de cuviinţă.

M-a privit fără să vorbească, buzele i se mişcau, dar ea nu vorbea, chipul ei nu prezenta o duşmănie adevărată şi am realizat pentru a doua oară în ziua aceea, că zvonul că şi-ar fi urât soţul era doar un zvon şi că, îngropat nu ştiu la ce adâncime, exista un oarecare sentiment de grijă pentru el: Mi-a întors spatele, iar eu mi-am luat lanterna.

— Iarăşi la treabă, am spus. Mai sunt amatori?

Conrad, Jungbeck, Heyter şi Hendriks m-au însoţit. Mai erau o mulţime de voluntari, dar am socotit că nu numai că va creşte numărul de indivizi care să ne stea în cale, dar că vor creşte şi şansele de a mai pierde pe cineva. Imediat ce-am părăsit cabana, toţi cinci ne-am îndepărtat la maximum cincisprezece picioare unul de celălalt şi ne-am îndreptat înspre nord.

L-am descoperit pe Allen în primele treizeci de secunde – mai bine zis, el ne-a găsit pe noi, deoarece a văzut lanternele noastre – pe a sa şi-o pierduse – şi a venit către noi, legănându-se prin zăpadă şi întuneric. „Legănându-se” e doar un un fel de-a spune, de fapt el se împleticea şi se împiedica asemenea unui om aflat sub influenţa alcoolului sau a oboselii şi când a încercat să ne vorbească, vocea sa era grea şi alterată. Tremura ca un bolnav de malarie. Era nu numai inutil, dar de-a dreptul crud, să-l chestionăm în condiţiile acelea, aşa că ne-am grăbit să-l aducem înăuntru.

L-am consultat în timp ce-l pusesem pe un scaun de lângă o sobă cu petrol şi n-a trebuit să mă uit de două ori, ca să observ că aceasta n-a fost chiar ziua lui de glorie. Allen fusese din nou la război şi distrugerile ce i se produseseră de rândul acesta, se întâlniseră cu cele de astăzi dimineaţă. Avea două tăieturi urâte peste ceea ce, până acum, fusese ochiul său nedeteriorat, o vânătaie şi o zgârietură chiar pe obraz, iar sângele-i ţâşnea în acelaşi timp şi din nas şi din gură, sânge care apucase să se congeleze în gerul de-afară, dar cea mai gravă rană era o tăietură foarte adâncă în spatele capului, scalpul fiindu-i deschis vizibil până la os. Cineva trecuse într-adevăr cu meticulozitate peste Allen.

— Ce-ai mai păţit de rândul acesta? l-am întrebat eu. S-a înfiorat şi a început să-şi şteargă obrajii. Sau, poate-ar trebui să întreb, ştii cumva ce ţi s-a întâmplat?

— Nu ştiu, a rostit el înfundat. Şi-a clătinat capul şi respiraţia i s-a tăiat brusc, de parcă ar fi simţit o durere puternică la ceafă sau în cap. Nu-mi amintesc.

— Te-ai bătut iarăşi, golane, i-am spus eu. Cineva te-a căsăpit şi te-a căsăpit zdravăn.

— Ştiu. Simt. Dar nu-mi amintesc. Jur că nu-mi

amintesc. Eu... eu pur şi simplu n-am habar ce s-a întâmplat.

— Ba ştii, ba ştii! Judith Haynes şi-a făcut drum în faţă. Transformarea care avusese loc pe chipul ei era pe-atât de uimitoare pe cât era de urâtă şi deşi spectacolul dat de ea de dimineaţă mă pregătise pentru aşa ceva, şi deşi expresia de-acum era alta decât cea care o desfigurase atunci, continua să fie ceva înfiorător de privit. Linia roşie a gurii dispăruse, buzele erau trase peste dinţii dezgoliţi, ochii verzi nu mai erau decât două tăieturi şi ca şi dimineaţă, pielea i se întinsese peste oasele obrazului, până ce se părea că este prea strâmtă pentru faţa ei. A ţipat la el: Mincinos blestemat! Ţi-ai păzit spinarea, nu-i aşa? Bastard împuţit, ce-ai făcut cu bărbatul meu? Mă auzi? Mă auzi? Ce-ai făcut cu el, blestematule? Unde e? Unde l-ai lăsat?

Allen a privit-o cu o uimire pe jumătate speriată, după care a dat moale din cap:

— Regret, Miss Haynes, nu ştiu ce...

Ea şi-a încârligat degetele cu unghii lungi, dar eu mă aşteptam la aşa ceva. Tot aşa şi Goin şi Conrad. S-a zbătut ca o pisică sălbatică prinsă în capcană, urlând diferite invective la adresa lui Allen, după care s-a liniştit brusc, respiraţia transformându-i-se în suspine răguşite, enervante.

— Haide, haide Judith, a spus Otto. N-ai de ce...

— Nu mă mai hăidăi, bastard bătrân şi prost! a ţipat ea. Era clar că respectul filial nu era punctul forte al lui Judith dar, deşi nervos, Otto a acceptat abuzurile fiicei sale ca pe ceva obişnuit. De ce nu încerci mai bine să afli ce-a făcut porcul ăsta tânăr cu bărbatul meu? De ce? De ce? S-a zbătut pentru a-şi elibera braţele şi, întrucât o pornise în direcţie opusă, i-am dat drumul. A luat o lanternă şi a fugit la uşă.

— Opriţi-o, am spus:

Heyter şi Jungbeck, amândoi bărbaţi solizi, i-au oprit zborul.

— Daţi-mi drumul, lăsaţi-mă să ies! a urlat ea. Nici Heyter nici Jungbeck n-au făcut nicio mişcare şi ea s-a răsucit către mine: Cine dracu’ sunteţi voi ca să... Vreau să

ies să-l caut pe Michael!

— Regret, Miss Haynes, am spus eu. Nu eşti aptă pentru a căuta pe cineva. N-ai să faci decât să alergi aiurea, n-o să laşi nicio urmă şi în cinci minute te vei rătăci şi dumneata şi poate pentru totdeauna. O să mergem noi peste câteva secunde.

A făcut câţiva paşi rapizi înspre Otto, cu pumnii strânşi şi cu dinţii dezgoliţi.

— Îl laşi să mă brutalizeze astfel? întrebă ea aruncând priviri ucigaşe în direcţia mea. Îţi lipseşte coloana vertebrală, asta e, îţi lipseşte coloana vertebrală! Oricine te poate călca în picioare! Otto a clipit nervos la această ultimă tiradă, dar n-a scos niciun cuvânt. Nu se presupune oare, că eu sunt nenorocita ta de fiică? Pentru Dumnezeu, cine dă ordine pe-aici? Tu sau doctorul Marlowe?

— Tatăl dumitale, a spus Goin. Bineînţeles. Dar, fără a fi lipsit de respect faţă de doctorul Marlowe, nu angajăm un câine, ca să lătrăm singuri. El este specialistul în medicină şi am fi nişte proşti de nu ne-am adresa lui în probleme medicale.

— Vrei să spui că eu sunt un caz medical? Din obrajii ei s-a scurs toată culoarea şi acum era mai urâtă ca oricând. Asta vrei să spui? Asta? Poate un caz de boală mentală?

Dumnezeu ştie că nu l-aş fi condamnat pe Goin dacă ar fi spus „da” direct şi ar fi rămas la asta, dar Goin era mult prea echilibrat şi diplomat pentru a spune ceva şi, în plus, era clar că el se mai întâlnise cu asemenea crize şi mai înainte. A rostit liniştit, dar nu condescendent: Nu vreau să spun nimic de genul ăsta. Sigur că eşti într-o stare de disperare, sigur că eşti super-stresată, doar cel care lipseşte este soţul tău. Dar sunt de acord cu doctorul Marlowe că nu eşti persoana cea mai indicată să meargă să-l caute. Dacă vei colabora cu noi, Judith, îl vom aduce aici cât de curând posibil.

A ezitat, încă aflată la jumătatea drumului între isterie şi furie, după care s-a dat de-o parte. I-am tamponat rana din partea posterioară a capului lui Allen şi am spus:

— E suficient, până ce mă întorc înapoi. Mă tem că va trebui să rad locul şi să-ţi fac câteva împunsături. Mergând spre uşă, m-am oprit lângă Goin şi i-am şoptit: Ţine-o

departe de Alien, da?

Goin a dat din cap aprobator.

— Şi pentru Dumnezeu, ţine-o departe de Mary scumpa. M-a privit cu toată uimirea de care era capabil:

— Copilul acela?

— Copilul acela. Este a doua pe lista de atenţii a lui Miss Haynes. Când Miss Haynes are timp să se gândească la asta.

Am plecat cu aceiaşi patru, hotărâţi la început. Conrad, ultimul care a ieşit, a tras uşa după el şi a spus:

— Iisuse! Prima noastră doamnă, fermecătoarea! Ce zgripţuroaică!

— E doar puţin necăjită, am rostit eu moale.

— Puţin necăjită? Rog cerul să mă trimită în ţara vecină, dac-o fi vreodată cu-adevărat furioasă. Ce dracu' crezi c-o fi păţit Stryker?

— N-am nicio idee, am spus eu şi, cum era-ntuneric, n-a mai trebuit să-mi iau o expresie onestă, care să se potrivească vorbelor. M-am apropiat mai mult de el, pentru ca ceilalţi, deja dispuşi în evantai, în formaţie de căutare, să nu mă poată auzi. Dat fiind că suntem cu toţii un buchet de trăsniţi, sper că nu te va deranja o întrebare trăsnită de la un alt trăsnit.

— Mă dezamăgeşti, doctore. Credeam că dumneata şi cu mine facem parte dintre puţinii oameni pe jumătate normali din regiune.

— La standardele actuale, orice trăsnit moderat este normal. Ştii ceva despre trecutul lui Lonnie?

A tăcut o clipă, după care a întrebat:

— Are vreun trecut?

— Toţi avem un trecut. Dacă te-ai gândit la un trecut criminal, nu. Lonnie nu are aşa ceva. Voiam doar să ştiu dacă a fost însurat sau dacă mai are o familie. Atât.

— De ce nu-l întrebi singur?

— Dacă aş fi simţit că-l pot întreba singur, te-aş mai fi întrebat pe dumneata?

Altă linişte.

— Numele dumitale este chiar Marlowe, doctore?

— Marlowe a fost dintotdeauna. Cristopher Marlowe. Paşaportul, certificatul de naştere, carnetul de conducere...

toate sunt de acord cu asta.

— Cristopher Marlowe? Exact ca pe dramaturg, nu?

— Părinţii mei aveau înclinaţii literare.

— Oh-ho-ho... Altă pauză. Îţi aminteşti ce-a păţit tizul dumitale? Străpuns în spate de un prieten înainte de-a împlini treizeci de ani?

— Stai liniştit. A treizecea aniversare a mea a dispărut în ceaţa anilor.

— Şi chiar eşti doctor?

— Da.

— Şi mai eşti într-adevăr şi altceva?

— Da.

— Lonnie. Căsătorit. Are sau nu copii. Poţi conta pe discreţia lui Conrad.

— Mulţumesc, am spus eu. Ne-am despărţit. Mergeam spre nord din două motive – vântul şi, prin urmare şi zăpada, erau în spatele nostru şi era mai uşor să înaintăm în direcţia aceea, iar Allen venise legănându-se din partea aia. Cu toată pretinsa amnezie totală a lui Allen, în legătură cu ceea ce i se întâmplase, mi se părea că am putea să-l găsim pe Stryker tot în direcţia aceea. Şi s-a dovedit că aveam dreptate.

— Aici! Aici! în ciuda efectului de anihilare, produs de zăpadă, vocea lui Hendriks a răsunat ciudat de acută şi de răsunătoare. L-am găsit, l-am găsit!

Îl găsise, într-adevăr. Michael Stryker zăcea cu faţa în jos, în zăpadă, cu picioarele şi braţele desfăcute, într-o poziţie aproape perfect simetrică. Avea amândoi pumnii strânşi tare. Pe zăpadă, lângă umărul său stâng, se afla o piatră uşor eliptică care, date fiind dimensiunile ei – avea aproape între şase şi şapte livre – putea fi numită mai curând, bolovan. M-am oprit peste bolovanul acela, mi-am apropiat lanterna de el şi imediat am văzut câteva fire de păr negru, lipite de-o crustă colorată. Dovada – dacă s-ar fi solicitat o dovadă – dar eu aveam certitudinea că asta fusese utilizată pentru a-i zdrobi maxilarul lui Stryker. Probabil că moartea a survenit instantaneu.

— E mort! a rostit Jungbeck neîncrezător.

— Este exact cum ai spus, am răspuns eu.

— Şi ucis!

— Şi asta. Am încercat să-l întorc pe spate, dar Conrad şi Jungbeck au fost nevoiţi să-şi ofere greutăţile lor destul de considerabile, până ce am reuşit s-o facem; buza sa de sus era spartă până la nări, îi lipsea un dinte şi avea o linie ciudată, roşie, proaspătă, pe tâmpla stângă.

— Dumnezeule, cred c-aici a avut loc o bătălie! a spus Jungbeck cu o voce răguşită. Nu mi-am închipuit că puştiul ăla, Allen, ar avea aşa ceva în el.

— Nici eu nu mi-aş fi putut închipui, am spus eu.

— Allen? a spus Conrad: Puteam să jur că a spus adevărul. Ar fi putut... în fine, crezi că s-ar fi putut întâmpla în timpul unei crize de amnezie?

— Se pot întâmpla tot felul de lucruri nostime, când ţi s-a dat o lovitură-n cap, am spus eu. M-am uitat la terenul din jurul mortului – existau nişte urme, nu prea multe, deja şterse şi împrăştiate de zăpada care cădea neîncetat. Din partea asta nu ne prea puteam aştepta la cine ştie ce ajutor. Am spus: Să-l ducem înapoi.

Aşa că am cărat mortul înapoi în tabără şi, cu tot terenul denivelat şi cu zăpada care ne biciuia obrajii, n-a fost chiar atât de complicat, pentru acelaşi motiv pentru care mie mi-a fost atât de greu să-l întorc cu faţa în sus... membrele începuseră să i se rigidizeze şi nu din pricină de rigor mortis, deoarece era încă prea devreme pentru asta, ci ca efect al gerului foarte puternic. L-am lăsat în zăpada de lângă cabana principală. I-am spus lui Hendriks:

— Intră şi cere-i lui Goin o sticlă de coniac – spune-i că eu te-am trimis, că ne trebuie, pentru a putea merge mai departe. Era ultimul remediu pe care i l-aş fi recomandat cuiva pentru a se încălzi pe un asemenea ger, dar n-am reuşit să găsescc altceva pe moment. Spune-i lui Goin – şoptit – să vină aici.

Goin, perfect conştient că se întâmplase ceva mai grav, a ieşit cu un aer nepăsător, a închis uşa după el, dar orice nepăsare i-a dispărut, în clipa în care l-a văzut pe Stryker întins acolo, cu faţa albă marmoreană – un cap mort, în lumina crudă a câtorva lanterne. Şi chipul lui Goin era la fel de vizibil în razele reflectate de zăpadă. Expresia şocului de pe chipul său putea fi aranjată, dar paloarea

similară cu cea a lui Stryker, după ce sângele i s-a dus din obraji – nu...

— Iisuse Hristoase! a şoptit el. Mort?

N-am spus nimic, doar l-am răsucit din nou pe mort, cu ajutorul lui Jungbeck şi Conrad. De rândul acesta a fost şi mai dificil. Goin a scos un sunet ciudat din gât, aceasta fiind unica reacţie. Bănuiesc că nici n-ar mai fi avut ce Altceva să mai reacţioneze – n-a făcut decât să stea şi să se uite la zăpada care albea hanorakul mortului şi, slavă cerului, şi îngrozitoarea rană din ceafa aceluia. Am rămas acolo în linişte, pentru un timp care ni s-a părut foarte lung, şi am privit în jos la omul fără-viaţă. Simţeam, aproape în subconştient, că vântul, care acum bătea dinspre sud, se intensificase, deoarece zăpada, mai deasă, zbura aproape paralel cu solul. Nu ştiu ce temperatură era, dar trebuie să se fi apropiat de treizeci de grade sub zero. Mi-am dat seama că începusem să tremur de frig şi, privind în jurul meu, am remarcat că ceilalţi fac la fel. Respiraţia noastră îngheţa în chiar momentul în care intra în contact cu aerul rece, dar vântul o mătura încă înainte de a începe să se vaporizeze.

— Accident? a rostit Goin cu glas răguşit. Ar fi putut fi urmarea unui accident?

— Nu, i-am răspuns eu. Am văzut bolovanul care a fost utilizat la distingerea maxilarului. Goin a scos acelaşi zgomot curios din gât, iar eu am continuat: Nu-l putem lăsa aici şi nici nu-l putem duce înăuntru. Cred c-ar fi bine să-l lăsăm în magazia pentru tractoare.

— Da, da, magazia pentru tractoare, a spus Goin, dar era clar că nu-şi dă seama ce spune.

— Şi cine-i va duce vestea lui Miss Haynes? am continuat. Doar Dumnezeu ştia că nu-mi doream nicicum ca eu să fiu acela.

— Ce? Era încă şocat. Ce vrei să spui?

— Soţia sa. Trebuie să i se spună. Ca medic, bănuiesc că eu trebuia să fiu acela, dar am fost privat de dreptul de a decide. Uşa cabanei s-a dat de perete şi Judith Haynes, cu cei doi câini la picioare, a apărut în cadrul ei, înconjurată de lumina din interior, cu Otto şi Conte abia vizibili în spate. A rămas puţin acolo, cu o mână pe fiecare canat al uşii,

perfect imobilă şi lipsită de orice expresie, din câte puteam eu vedea, după care a înaintat într-un fel ciudat ca-n vis şi s-a aplecat peste bărbatul ei. După câteva, momente s-a îndreptat, a privit în jur de parcă s-ar fi minunat de ceva, şi-a întors ochii spre mine, dar doar pentru o clipă, deoarece ochii întrebători i s-au răsucit în orbite şi ea s-a clătinat şi a căzut greu dea latul trupului lui Stryker, înainte, ca cineva s-o fi putut prinde.

Eu şi Conrad, urmaţi de Goin, am adus-o înăuntru şi am culcat-o pe patul de campanie ocupat mai devreme de Smithy. Cocherii au trebuit îndepărtaţi cu forţa de lângă ea. Chipul ei avea paloarea alabastrului, iar respiraţia îi era foarte slabă. I-am ridicat pleoapa dreaptă şi degetul meu mare n-a întâmpinat nicio rezistenţă – fusese doar o reacţie automată din partea mea – nu mi-am putut închipui că leşinul nu fusese adevărat. Mi-am dat seama că Otto era alături, cu ochii larg deschişi, cu gura uşor întredeschisă, strângându-şi mâinile cu putere, până ce încheieturile degetelor a căpătat culoarea fildeşului...

— N-are nimic, m-a întrebat el răguşit? O să...

— O să-şi revină, i-am spus eu.

— Săruri aromate... a spus el. Poate că...

— Nu. Sărurile aromate o vor trezi mai repede la realitatea amară, căreia va trebui să-i facă faţă.

— Şi Michael, ginerele meu? E... vreau să spun...

— L-ai văzut, am spus aproape iritat. E mort, sigur că-i mort.

— Dar cum... cum...

— A fost ucis.

Au urmat vreo două-trei exclamaţii involuntare, o respiraţie accelerată de şoc, apoi o tăcere intensificată din ce în ce cu trecerea timpului, de sfârâitul lămpilor Coleman. Nici măcar nu m-am obosit să-mi ridic privirile pentru a vedea reacţiile individuale, deoarece ştiam că n-am să mă aleg cu nimic interesant. Am continuat să mă uit la femeia inconştientă, fără să ştiu ce să cred. Stryker, durul, urbanul, cinicul Stryker, fusese speriat, în felul său, de această femeie. O fi fost din cauza puterii pe care o avea, în calitate de fiică a lui Otto, şi a faptului că-ştia că întreaga sa existenţă depindea de toanele ei năbădăioase – şi nu-mi

pot imagina prea multe persoane cu toane atât de ţăcănite ca ale lui Judith Haynes. O fi fost din cauza geloziei ei patologice, care ştiu sigur că exista, din cauza răutăţii ei instantanee care putea trece uşor de la iraţional la nebunie, sau ea ţinea deasupra capului lui ameninţarea vreunui şantaj necunoscut, cu care-l aducea pe loc la picioarele ei? Şi-o fi iubit el oare, în felul său, soţia şi o fi sperat, împotriva oricărei deznădejdi, că sentimentul ar putea fi cât de cât reciproc şi o fi fost gata să sufere orice umilire, orice insultă, în speranţa că astfel va putea căpăta un dram de dragoste? N-o să ştiu niciodată, dar, oricum, întrebările erau retorice, deoarece Stryker nu mă mai privea pe mine de-acum încolo. Mi le pusesem în gând, întrebându-mă în ce fel ele ar putea cumva arunca o lumină asupra reacţiei total neaşteptate a lui Judith Haynes la moartea lui Stryker. Ea îl dispreţuise, trebuia să-l dispreţuiască pentru totala lui dependenţă faţă de ea, pentru slăbiciunea lui, pentru meschina acceptare a insultelor, pentru teama pe care o arătase atunci în faţa mea, pentru golul şi nimicnicia care se ascundeau sub o impresionantă faţadă masculină. Dar, în acelaşi timp, l-o fi iubit? Pentru ceea ce fusese sau ar fi putut fi, sau nu era decât dezolată de pierderea celui mai iubit ţap ispăşitor, singura persoană sigură din toată lumea, asupra căreia ştia că-şi poate vărsa arţagul, nepedepsită, de câte ori avea chef? Chiar de nu şi-a dat seama de asta, el poate că devenise o parte indispensabilă a existenţei ei, pe care puteai să te bazezi întotdeauna”, care era întotdeauna la datorie, întotdeauna cu o mână întinsă, atunci când ea avea nevoie de ajutor, chiar dacă această nevoie nu era decât ca să absoarbă surplusul de otravă verde, corozivă, care se forma mereu la hotarele minţii ei. Chiar şi cea mai poroasă piatră de colţ, poate sprijini edificiul cel mai ruinat, dar ia-o şi întreaga construcţie va fi la pământ. Reacţia traumatică la moartea lui Stryker putea fi, în mod paradoxal, manifestarea finală şi deznădăjduită a unui egocentrism complet – realizarea încă nerealizată, că ea era cea mai de plâns creatură, o persoană părăsită de toţi.

Judith Haynes s-a mişcat şi ochii i s-au deschis. I-a revenit memoria şi s-a cutremurat. Am ajutat-o să se ridice

în şezut şi ea a început să privească prosteşte în jur.

— Unde e? A trebuit să fac un efort pentru a o auzi.

— Gata, Miss Haynes, am spus şi, doar pentru a-mi compune anunţul fatidic, am adăugat: Avem noi grijă de el.

— Unde e? a gemut ea. Este soţul meu, soţul meu. Vreau să-l văd.

— Mai bine, nu, Miss Haynes. Goin putea fi surprinzător de delicat. După cum a spus şi doctorul Marlowe, o să avem noi grijă de toate. L-ai văzut deja şi nu s-a întâmplat nimica bun.

— Aduceţi-l înăuntru. Aduceţi-l înăuntru. O voce lipsită de viaţă, dar o voinţă absolută. Trebuie să-l mai văd o dată.

M-am ridicat şi m-am dus la uşă. Contele mi-a barat drumul. Trăsăturile sale acviline, aristocratice, erau acoperite de un amestec de revoltă şi oroare:

— Nu poţi face asta. Este prea morbid... este... este macabru.

— Care crezi că este părerea mea despre asta? Mă simţeam furios, dar ştiam că vocea mea nu suna astfel. Cred că suna doar foarte obosit. Dacă nu-l aduc aici, o să se ducă ea afară din nou. Nu prea-i o noapte indicată pentru a sta afară.

Aşa că l-am adus înăuntru, trei dintre noi, Jungbeck, Conrad şi cu mine şi l-am întins pe spate, deci nu i-a văzut oribila rană din ceafă. Judith Haynes s-a ridicat de pe patul ei de campanie, s-a îndreptat încet către el, de parcă ar fi mers în somn şi a căzut în genunchi, l-a privit un timp fără a face vreo mişcare, apoi i-a atins uşurel chipul palid.

Nimeni nu vorbea, nimeni nu se mişca. Cu efort, i-a apropiat braţul drept de trup, a încercat să facă acelaşi lucru cu stângul, a observat că ţine pumnul strâns şi i l-a desfăcut cu grijă.

În palma lui, se afla un obiect cafeniu, circular. Ea l-a luat, s-a îndreptat, continuând să stea în genunchi şi a început să se învârtească încet în semicerc, arătându-ne ce avea acolo. Apoi, mâna sa s-a întins către Allen. S-a uitat la el. Cu toţii ne-am uitat la Allen.

Nasturele cafeniu de piele din mâna ei, era la fel cu nasturii rămaşi pe haina lui Allen.

Capitolul 9

Nu ştiu sigur cam cât o fi durat perioada de tăcere, o tăcere care se adâncea cu sfârâitul aproape insuportabil al lămpilor şi cu urletul şi gemetele vântului de sud. Probabil că a durat cel puţin zece secunde, deşi părea cu mult mai mult, o perioadă care ni s-a părut intermiinabilă, când nimeni nu a făcut nicio mişcare, nici măcar cu ochii, deoarece, până şi ochii lui Allen erau fixaţi pe nasturele din mâna lui Judith Haynes, într-o neînţelegere fascinantă, în timp ce ochii tuturor celorlalţi din cameră erau îndreptaţi asupra lui Allen. Năsturaşul acela de piele ne înrobise pe toţi.

Prima care s-a mişcat a fost Judith Haynes. Ea s-a ridicat foarte încet, de parcă pentru aceasta ar fi avut nevoie de un efort fantastic atât al minţii, cât şi al muşchilor, şi a rămas aşa pentru o clipă de parcă n-ar fi ştiut ce hotărâre să ia. Acum, părea liniştită şi perfect resemnată şi, deoarece, aceasta era sigur o reacţie incorectă, m-am uitat pe lângă ea, înspre Conrad şi Smithy şi le-am surprins privirile amândurora. Conrad şi-a lăsat iute ochii în jos, de parcă ar fi recepţionat semnalul, Smithy şi-a mutat privirea înspre Judith Haynes şi, când ea a început să se îndepărteze de trupul soţului său, amândoi au pornit, voit indiferenţi, pentru a o flanca şi a-i opri înaintarea clară către Allen. Judith Haynes s-a oprit, i-a privit şi a zâmbit.

— N-o să fie deloc nevoie de aşa ceva, a spus ea. I-a azvârlit lui Allen nasturele, iar acesta l-a prins într-o reacţie involuntară. L-a reţinut în mâna sa, s-a uitat lung la el, apoi, perplex, s-a uitat la Judith Haynes, care i-a zâmbit din nou. O să ai nevoie de el, nu-i aşa? a spus ea şi s-a îndreptat spre camera ce-i fusese destinată.

M-am retras, conştient de faptul că ceilalţi fac acelaşi lucru, deoarece auzeam uşoara respiraţie a celor ce se aflau în preajma mea. M-am uitat la Judith Haynes şi la Allen şi am înţeles că am săvârşit o greşeală relaxându-mă atât de repede. Am simţit, instinctiv, că o asemenea linişte şi resemnare tristă nu puteau sta în caracterul ei, dar le-am pus pe seama şocului pe care tocmai îl primise.

— Tu l-ai omorât, tu l-ai omorât! Glasul ei era un geamăt de nebun, dar nu mai nebun decât furia dementă cu care a atacat-o pe Mary scumpa, care deja dăduse înapoi, legănându-se, cealaltă femeie a căzut peste ea, şi s-a pornit s-o zgârie vicios cu degetele îndoite. Căţea, târfă, târâtură nenorocită, tu... tu... ucigaşo! Tu eşti cea care l-ai ucis! Tu! Tu! Suspinând şi strigând invective maniace către îngrozita şi, pe moment, paralizata Mary scumpa, care tocmai îşi pierduse enormii săi ochelari cu ramă de corn, Judith Haynes şi-a întins o mână în părul nefericitei Mary, în timp ce cu cealaltă a început să-i caute ochii, în clipa în care Smithy şi Conrad au pus mâna pe ea. Amândoi erau bărbaţi mari şi puternici, dar ea se lupta cu atâta ferocitate nebună şi sălbatică – ei trebuind în acelaşi timp să se descurce şi cu cei doi câini la fel de isterici – încât asta le-a luat câteva secunde pentru a o trage de-o parte şi chiar dacă se agăţase cu forţa nebuniei de părul lui Mary, Smithy a descleştat-o brutal şi fără nicio ezitare, răsucindu-i încheietura, până ce ea a urlat de durere. Au târât-o în sus şi ea a continuat să geamă isteric cu toată puterea plămânilor ei, fără ca măcar să încerce să formeze cuvinte, doar un ţipăt oribil care te călca pe nervi, ca un animal în agonie, apoi sunetul a încetat brusc, picioarele i s-au înmuiat şi Smithy şi Conrad au lăsat-o uşurel pe duşumea.

Conrad s-a uitat la mine:

— Actul doi? Respira greu şi era palid.

— Nu. Asta-i realitatea. Vrei, te rog, s-o duci în cubuleţul ei? M-am uitat la Mary, suspinând şocată, dar ea n-avea nevoie de niciun ajutor imediat din partea mea, deoarece Allen, uitându-şi toate rănile, căzuse în genunchi lângă ea, o ridicase şi folosea acum o batistă nu prea curată, pentru a-i tampona cele trei zgârieturi adânci şi urâte, trasate de-a lungul obrazului ei stâng. I-am părăsit, m-am dus în cubuleţul meu, am pregătit o seringă hipodermică şi am intrat în camera unde fusese dusă Judith Haynes. Smithy şi Conrad stăteau în picioare şi o urmăreau atenţi. Acum li se alăturase Otto, Contele şi Goin. Otto s-a uitat la seringă şi m-a apucat de braţ.

— Asta-i... Asta-i pentru fiica mea? Ce-ai de gând să-i faci? Acum s-a terminat totul... Doamne „nu vezi că-i în

stare de inconştienţă?

— Şi am de gând să fiu sigur că va rămâne în starea aceasta, am spus eu. Pentru ore şi ore întregi. Aşa-i mai bine pentru ea şi noi toţi. Bine, îmi pare rău de fiica dumitale, a avut un şoc, dar, ca medic, asta nu mă interesează. Tot ceea ce mă interesează este ce tratament i se potriveşte mai bine în starea în care se află acum, care, ca să spun adevărul, este dezechilibrată, instabilă şi foarte periculoasă. Nu vrei să mai arunci o privire către Mary scumpa?

Otto a ezitat, dar Goin, calm şi rezonabil ca întotdeauna, mi-a sărit în ajutor. Doctorul Marlowe are perfectă dreptate, Otto, şi este pentru binele lui Judith – după un asemenea şoc, o odihnă lungă nu poate fi decât benefică. Asta-i cel mai bun lucru pentru ea.

Nu eram chiar sigur de asta, aş fi preferat o cămaşă de forţă, dar am dat din cap, pentru a-mi exprima mulţumirile faţă de Goin, am administrat, injecţia, i-am ajutat s-o vâre într-un sac, de dormit cu fermoar, am avut grijă să fie învelită peste tot cu suficiente pleduri şi am lăsat-o acolo. Am luat câinii cu mine şi i-am pus în propria mea cămăruţă – nu prea-mi place să am animale, mai ales dintre cele prea strunite, în compania unei persoane sedate.

Allen o aşezase pe Mary pe o bancă, dar continua să-i tamponeze obrazul, ea se oprise din suspinat acum, nu făcea decât să respire greu şi, în afară de zgârieturi, nu prea arăta rău în urma unei experienţe care fusese pe cât de scurtă, pe-atât de distrugătoare. Lonnie stătea în picioare la câţiva metri distanţă, uitându-se trist la fată şi clătinând din cap.

— Sărmana, sărmana mândruţă, a şoptit el. Sărmana fetiţă.

— O să-i treacă, am spus eu. Dacă-mi fac jumătate din treabă, zgârieturile nici măcar nu se vor mai zări. M-am uitat la trupul lui Stryker şi am decis că mutarea lui în magazia tractoarelor era clar prima prioritate – în afară de Lonnie şi Allen, nimeni nu, mai avea ochi pentru nimic altceva şi, deşi scos de la vedere, nu înseamnă şi scos din minte, absenţa acelui trup mutilat ar fi reuşit totuşi să mai ridice moralul.

— Nu vorbeam despre tânăra Mary. Lonnie era din nou în atenţia mea. Mă gândeam la Judith Haynes. Sărmana, singură fătucă. M-am uitat mai îndeaproape la el, dar îl cunoşteam deja destul de bine pentru a şti că era incapabil de vreo disimulare sau duplicitate – arăta la fel de trist precum se exprima.

— Lonnie, am spus, nu încetezi să mă uimeşti. Am dat foc sobei cu petrol, am pus puţină apă la încălzit şi m-am reîntors la Stryker. Amândoi, Smithy şi Conrad aşteptau şi cuvintele nu-şi mai aveau rostul. Lonnie a insistat să vină cu noi, să deschidă uşile şi să ţină lanterna.

L-am lăsat pe Stryker în magazia pentru tractoare şi ne-am întors în cabana principală. Smithy şi Conrad au intrat, dar Lonnie nu intenţiona deloc să-i urmeze. A rămas pe loc, de parcă s-ar fi adâncit în gânduri, oarecum indiferent la vântul destul de puternic acum pentru a dărâma pe cineva din picioare, la zăpada viscolită şi la gerul care se intensifica continuu.

— Cred că am să stau puţin afară, a spus el. Nimic nu-i mai bun decât aerul proaspăt, pentru a-ţi limpezi creierul.

— Adevărat, i-am răspuns eu. I-am luat lanterna şi i-am îndreptat raza către cea mai apropiată cabană: Aici. La stânga. Orice lipsă or fi avut cei de la OLYMPUS PRODUCTIONS în aprovizionare, acestea nu se manifestau pe linia stimulenţilor alcoolici.

— Dragul meu. Şi-a recuperat lanterna cu o mişcare fermă. Personal am supravegheat depozitarea lor.

— Şi nici măcar un lacăt care să ni se opună, am remarcat eu.

— Şi dac-ar fi fost? Otto mi-ar fi dat cheia.

— Otto ţi-ar fi dat cheia? am întrebat eu neîncrezător.

— Crezi că sunt spărgător de profesie şi port cu mine o legătură de sârmă cu chei potrivite? Cine crezi că mi-a dat cheile de la dulapul din holul lui MORNING ROSE?

— Otto? am dat eu răspunsul strălucitor.

— Desigur.

— Ce fel de şantaj foloseşti, Lonnie?

— Otto este un om foarte, foarte amabil, a rostit Lonnie cu seriozitate. Cred că ţi-am mai spus asta.

— Tocmai mi-a scăpat din minte. L-am privit gânditor

cum înoată plin de zel către cabana de intendenţă, apoi m-am dus în cabana principală. Acum, că nu mai era Stryker, majoritatea oamenilor de-aici îşi îndreptaseră atenţia către Allen, care era clar conştient de aceasta, deoarece îşi retrăsese braţul de pe Mary, deşi continua s-o tamponeze cu batista. Conrad, care simţea, vizibil mai mult decât o uşoară atracţie faţă de Mary, deoarece îi căuta compania ori de câte ori, era posibil, de vreo două zile, şedea lângă ea, frământându-i o mână – bănuiesc că ea se plânsese de temperatura care abia de trecea de zero grade – şi, deşi părea că ea se împotriveşte cumva şi zâmbea puţin jenată, obiecţiile ei nu erau făcute cu prea mult tam-tam. Otto, Goin, Contele şi Divine vorbeau cu voce joasă, alături de una dintre sobele cu petrol. Divine, nimic surprinzător în asta, nu se afla acolo pentru a contribui la conversaţie, ci în calitate de barman, deoarece depunea pahare şi sticle, sub gălăgioasa direcţionare a lui Otto. Acesta mi s-a adresat:

— După toate cele prin care tocmai am trecut, a spus el, cred că avem o nevoie stringentă de ceva întăritor. Faptul că Otto îşi împărţea cu atâta dărnicie stocurile personale, era un indiciu suficient pentru a ne face să înţelegem cât de zguduit era. Asta ne va oferi şi timp pentru a hotărî ce vom face cu el.

— Cu cine?

— Cu Allen, desigur.

— Ah. Ei, domnilor, regret, dar cred că nu trebuie să contaţi pe mine nici pentru băutură, nici pentru deliberare. I-am salutat cu capul pe Allen şi pe Mary, care ne priveau cu un fel de deplină înţelegere. Am un pansament de făcut. Scuzaţi-mă.

Am luat apa acum fierbinte de pe sobă, am dus-o în cămăruţa mea, am pus un acoperământ alb pe măsuţa şubredă care se afla aici, am luat instrumentele şi medicamentele de care credeam că voi avea nevoie, apoi m-am întors la locul din cabana principală, unde şedeau Mary Stuart şi Conrad. Nu ştiu dacă din dorinţa de intimitate, sau din cauză că nu încetaseră să simtă prezenţa morţii, vorbeau şi ei ca toţi membrii grupuşoarelor din încăpere, cu voci joase, reduse până la şoapte. Conrad, spre completa mea lipsă de surprindere, îi masa acum

cealaltă mână şi, deoarece aceasta era cea stângă, sau cea mai îndepărtată, bănuiesc că n-a fost nevoie să se lupte pentru ea.

Am spus:

— Regret că trebuie să întrerup, primul ajutor, dar aş dori să-l repar puţin pe Allen. Mă-ntreb dacă Mary dragă, n-ar putea să aibă puţin grijă de Mary scumpa.

— Mary scumpa? Conrad şi-a înălţat o sprânceană interogativă.

— Pentru a o deosebi de Mary dragă, am explicat eu. Aşa o numesc eu atunci când suntem singuri, în timpul lungilor servicii de noapte.

Ea a zâmbit, dar n-a avut nicio altă reacţie.

— Mary scumpa, a rostit Conrad apreciativ. Îmi place. Pot să-ţi spun şi eu aşa?

— Nu ştiu, a spus ea mai în glumă, mai în serios. Poate există anumite drepturi de autor...

— Poate căpăta patentul sub licenţă, am spus eu. Pot oricând să-l revoc. Ce conspiraţi voi doi acolo?

— Ah, da, a spus Conrad. Care-i părerea dumitale, doctore. Piatra aia de-acolo, vreau să spun, bolovanul cu care a fost desfigurat Stryker, cred că avea vreo şaptezeci de livre. Ce crezi?

— Acelaşi lucru.

— Am întrebat-o pe Mary dacă ea ar putea ridica o asemenea piatră deasupra capului şi mi-a spus: nu fi caraghios.

— Doar dac-o fi vreun halterofil olimpic deghizat, altfel, sigur, eşti caraghios. N-ar putea. De ce?

— Păi, uită-te la ea. Mi-a arătat-o cu capul pe cealaltă Mary – piele şi os, doar piele şi os. Şi-atunci, cum...

— N-aş vrea să te-audă Allen.

— Ştii ce vreau să spun. O piatră de dimensiunile acelea. „Ucigaşo”. Judith Haynes a numit-o astfel. Bine, a fost şi ea cu ceilalţi să-l caute, dar cum Dumnezeu...

— Cred că Miss Haynes avea altceva în vedere, am spus eu. I-am lăsat, m-am apropiat de Allen, apoi m-am adresat lui Smithy, care şedea alături: Am nevoie de un asistent chirurg. Crezi că m-ai putea ajuta?

Sigur. S-a ridicat. Fac orice, doar să nu mă mai

gândesc la căpitanul Imne şi la raportul despre mine, pe care-l scrie chiar acum.

Nu era nimic din ceea ce aş fi putut să-i fac feţei lui Allen, mai bine decât a fi făcut-o natura, aşa că m-am concentrat asupra spărturii din spatele capului său. Am îngheţat-o, i-am ras suprafaţa dimprejur şi, cu o mişcare a capului, l-am invitat pe Smithy să arunce o privire. A făcut ce i-am cerut, ochii săi s-au lărgit, dar n-a emis niciun comentariu. Am efectuat opt cusături şi am acoperit rana cu un plasture, în tot acest timp, noi n-am scos nicio vorbă şi Allen era foarte conştient de aceasta. A spus:

— Nu prea aveţi ce să-mi spuneţi, nu-i aşa, doctore?

— Un meseriaş bun nu vorbeşte în timpul lucrului.

— Crezi exact ce cred şi ceilalţi, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Nu ştiu ce cred toţi ceilalţi. Ei, gata. N-ai decât să-ţi piepteni părul pe spate şi nimeni nu va şti că ai o chelie prematură.

— Da. Mulţumesc. S-a întors şi m-a privit şovăitor, întrebându-ne: Sunt multe puncte negre împotriva mea, nu?

— Nu şi pentru un doctor.

— Dumneata... dumneata vrei să spui că nu crezi că am făcut-o eu?

— Nu-i problema de crezut, e problema de ştiut. Uite ce, astăzi ai avut o zi destul de grea, eşti mult mai şocat decât îţi poţi da seama şi, când anestezicul va dispare, o să începi să ai dureri. Cămăruţa ta este alături de a mea, nu-i aşa?

— Da, dar...

— Du-te şi culcă-te pentru vreo două ceasuri.

— Da, dar...

— Şi ţi-o trimit pe Mary, imediat ce termin cu ea.

A încercat să vorbească „apoi a dat obosit din cap şi a plecat. Smithy a spus:

— Ciudat. Capul lui vreau să spun. Trebuie să fi fost o lovitură a dracului de puternică.

— A avut noroc că nu i-a fost fracturat maxilarul. Noroc dublu – n-a fost nici măcar contuzionat.

— Aha. Smithy a meditat o clipă. Uite, eu nu-s doctor şi nici nu-s prea bun la ales cuvintele, dar nu cumva asta

schimbă aspectul problemei?

— Eu sunt doctor şi o face.

S-a mai gândit puţin:

— Mai ales, după ce te-ai uitat atent la Stryker?

— Mai ales.

Am adus-o pe Mary scumpa înăuntru. Era foarte palidă, încă speriată şi îşi menţinea aspectul de fetiţă rătăcită, dar se controla perfect. S-a uitat la Smithy, a-ncercat să spună ceva, a ezitat, s-a răzgândit şi m-a lăsat să continui ceea ce făceam. I-am curăţat şi i-am dezinfectat zgârieturile, le-am pansat cu grijă şi i-am spus:

— O să te usture ca naiba un timp, dar dacă rezişti tentaţiei de a-ţi scoate plasturii, n-o să-ţi rămână cicatrice.

— Mulţumesc, doctore. O să încerc. Arăta extenuată. Pot să-ţi vorbesc?

— Desigur. S-a uitat la Smithy şi eu i-am spus: Poţi vorbi în voie. Îţi promit că va rămâne între noi.

— Da, da. Ştiu, dar...

— Domnul Gerran împarte acolo nişte scotch pe gratis, a spus Smithy şi a luat-o spre uşă. N-o să-mi iert niciodată dacă o să las să-mi scape o chestie care ţi se poate întâmpla doar o dată în viaţă.

Chiar înainte ca Smithy să fi închis uşa în urma sa, ea m-a apucat de revere. Pe chipul ei se citea o veritabilă îngrijorare, în ochi – o nefericire dureroasă şi asta m-a făcut să înţeleg cât trebuie s-o fi costat menţinerea calmului, câtă vreme Smithy fusese aici.

— Doctore Marlowe, n-a făcut-o Allen! N-a făcut-o el, eu ştiu că n-a făcut-o el, pot să jur că n-a făcut-o. Ştiu că aparenţele sunt împotriva lui – cearta de azi dimineaţă şi bătaia astălaltă şi nasturele din... din mâna domnului Stryker şi tot. Dar ştiu că n-a făcut-o el, mi-a spus că n-a făcut-o el, Allen n-ar putea să mintă, Allen n-ar putea să mintă! Şi n-ar putea face nimănui vreun rău, vreau să spun, nu să omoare, nu poate face rău nimănui, pur şi simplu nu poate s-o facă! Şi nici eu n-am făcut-o! Pumnii i s-au strâns, până ce i-au ieşit la iveală încheieturile şi, Dumnezeu ştie de ce, încerca acum să mă scuture, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji – tot, ceea ce învăţase ea în scurta ei viaţă, era insuficient pentru a fi pregătită pentru asemenea situaţii. Îşi

clătina capul în disperare. N-am făcut-o, n-am făcut-o! Ucigaşă, aşa m-a numit ea! M-a numit ucigaşă, în faţa tuturor! Doctore Marlowe, eu nu puteam omorî pe cineva, eu...

— Mary, i-am oprit valul de isterie prin mişcarea simplă de a-mi pune degetul pe buzele ei. Sunt ferm convins că n-ai putea să te descotoroseşti de-o muscă, fără a te îmbolnăvi după aceea. Tu şi cu Allen... ei... dacar fi fost o muscă deosebit de supărătoare, poate că v-aţi fi descurcat împreună. Dar nici atunci, după părerea mea.

Mi-a îndepărtat mâna şi a început să se uite la mine:

— Doctore Marlowe, vrei să spui că...

— Vreau să spun că eşti o gâsculiţă proastă. Amândoi formaţi o pereche de gâsculiţe proaste. Şi nu pentru că nu pot crede că tu sau Allen n-aţi avea nicio legătură cu moartea lui Stryker. Eu ştiu că n-aţi avut.

— S-a smiorcăit puţin şi a spus:

— Eşti un om teribil de cumsecade, doctore Marlowe. Ştiu că încerci să ne ajuţi...

— Oh, încetează. Pot s-o dovedesc.

— S-o dovedeşti? S-o dovedeşti? în ochii bolnavi a licărit o speranţă, ea nu ştia dacă să mă creadă sau nu, se pare că s-a decis pentru nu, deoarece a dat iarăşi din cap: Ea a spus că eu l-am omorât.

— Miss Haynes vorbea figurativ, am spus, ceea ce nu-i deloc acelaşi lucru şi chiar şi aşa, greşea. Ceea ce a vrut ea să spună, era că ai fi fost factorul care a precipitat moartea soţului ei, ceea ce, cu siguranţă, nu ai fost.

— Factorul care a precipitat?

— Da. I-am luat mâinile de pe reverele mele, acum şifonate rău, i le-am ţinut într-ale mele şi am privit-o în maniera mea cea mai sinceră. Spune-mi Mary scumpă, te-ai plimbat vreodată sub clar de lună cu Michael Stryker?

— Eu? Dacă m-am...

— Mary?

— Da, a rostit ea pe un ton nefericit. Vreau să spun, nu, nu m-am plimbat.

— E foarte clar, am spus eu. Hai s-o punem în felul acesta – i-ai dat vreodată lui Miss Haynes vreun motiv de suspiciune că ai fi făcut-o? Că te-ai fi plimbat?

— Da. S-a smiorcăit din nou. Nu, vreau să spun că el i-a dat. Mi-am păstrat expresia de mirare pentru mai târziu şi am continuat s-o încurajez din ochi. În chiar ziua când am plecat de la Wick, m-a chemat în cabina lui. Era singur acolo. Zicea c-ar, vrea să discute cu mine anumite detalii despre film.

— În loc de stampe, am spus.

M-a privit fără să-nţeleagă şi a continuat:

— Dar nu despre film dorea el să vorbim. Trebuie să mă crezi, doctore Marlowe, trebuie să mă crezi!

— Te cred.

— A închis uşa şi m-a apucat strâns şi-atunci...

— Scuteşte-mi mintea imaculată de detalii. Când omul cel rău te silea să-i accepţi atenţiile nedorite, s-a auzit un toc-toc de paşi feminini pe coridorul, de-afară, şi-atunci, omul cel rău şi-a luat o poziţie care să arate că, de fapt, tu-l sileai să-ţi accepte atenţiile nedorite, iar când uşa s-a deschis, pentru a descoperi, desigur, pe nimeni altul decât pe cea mai bună jumătate a sa, iată-l dând înapoi pentru a se îndepărta de neruşinata scenaristă şi strigând: Nu; nu, Nanette, abţine-te, aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, sau cuvinte similare.

— Mai mult sau mai puţin. Arăta mai nenorocită ca oricând. Apoi, ochii ei s-au mărit: De unde ştii?

— Stratul de Stryker-i este destul de gros pe lumea aceasta. Cred că scena care a urmat a fost destul de dureroasă.

— Au fost două scene, a spus ea absentă. Ceva asemănător cu ce s-a întâmplat în noaptea următoare pe puntea superioară. Ea a zis c-o să mă reclame tatălui ei – domnul Gerran. El a spus – desigur nu în faţa ei – că, dacă încerc să-i fac necazuri, o să mă concedieze. El era regizor – ştii. Mai târziu, când eu şi Allen am, mă rog, ne-am împrietenit, el a spus că, dacă va fi nevoie, ne va concedia pe amândoi şi că niciunul dintre noi nu va mai găsi de lucru în cinematografie. Allen, a spus că era o greşeală, că de ce am accepta aşa ceva, de vreme ce niciunul dintre noi n-a făcut nimic rău, deci...

— Deci, el a încercat să-l facă să-şi vadă erorile metodelor sale azi dimineaţă, dar eforturile sale au fost

răsplătite cu pumni. Nu-ţi face griji, nici, unul dintre voi n-are de ce-şi face griji. O să-ţi găseşti rănitul cavaler rătăcitor după uşa de-alături, Mary. Am zâmbit şi am mângâiat uşor obrazul umed. Iată ceva demn de-a fi văzut – tânărul vis de iubire în plasturi. Îl iubeşti, nu-i aşa, Mary?

— Sigur că da. M-a privit solemn. Doctore Marlowe.

— Sunt minunat?

A zâmbit, aproape fericită, apoi a ieşit. Aproape în acelaşi timp a intrat Smithy, care, probabil, urmărise plecarea ei, iar eu i-am relatat ce se vorbise aici.

— Sigur, asta trebuie să fi fost, a spus el. Adevărul este întotdeauna clar pentru toţi, dacă îţi este agăţat în faţă şi eşti bătut la cap ca să te facă să-l observi. Şi-acum?

— Şi-acum, cred, sunt trei lucruri de făcut. Mai întâi, să spălăm numele celor două păsărele. Ceea ce n-ar fi prea important în stadiul respectiv, dar ei au suflete sensibile şi cred că doresc să aibă iarăşi relaţii cordiale cu restul societăţii. Al doilea lucru – n-am nicio intenţie să rămân ţintuit aici următoarele douăzeci şi două de zile – două îmi ajung pe deplin – cine ştie, aş putea călca pe un necunoscut sau pe mai mulţi necunoscuţi în vreo acţiune precipitată.

— Cred că s-au întâmplat destule până acum, a spus Smithy.

— Ai dreptate. Al treilea lucru este că aş putea face viaţa cu mult mai uşoară şi mai sigură pentru amândoi, dacă am putea face astfel, ca fiecare să fie ocupat cu urmărirea celuilalt, ceea ce ar produce dificultăţi celor dezafectaţi, dacă ar dori să ne sară în spate pe nea şteptate.

— Atingi un punct foarte nevralgic, a spus Smithy. Plănuieşti să acţionăm imediat. O mică discuţie cu compania adunată în şedinţă?

— O mică discuţie cu compania adunată în şedinţă. I-am sugerat lui Allen o odihnă de vreo două ore, dar cred că el şi cu Mary ar trebui să fie acolo. Nu crezi?

Smithy a plecat şi eu m-am dus în living. Goin, Otto şi Contele, toţi înarmaţi cu pahare, aşa cum era aproape toată lumea de acolo, continuau să se afle într-un conclav cu voce scăzută. Otto mi-a făcut semn.

— O clipă, am spus. Am ieşit, am tuşit şi mi-am ţinut

respiraţia când aerul îngheţat mi-a pătruns în plămâni, apoi m-am îndreptat prin viscol către cabana cu provizii. Lonnie şedea pe o ladă de ambalaj, examinând drăgăstos în lumina lanternei, conţinutul de culoarea ambrei al unui pahar.

— Ha! a exclamat el. Vraciul nostru peripatetic. Ştii, când cineva consumă o licoare nobilă ca aceasta...

— Licoare?

— O figură de stil. Când cineva consumă „un scotch nobil ca acesta, o jumătate de plăcere constă în satisfacţia vizuală. Ai încercat vreodată s-o faci. În întuneric? Banal, stătut, lipsit în mod ciudat de buchet. Trebuie să fie vreo monografie valoroasă în legătură cu asta, sunt sigur. Şi-a fluturat paharul în direcţia unei grămezi de sticle de lângă un perete. Mă întorc la aluziile pe care le-am făcut ceva mai înainte, dacă ar avea baruri pe Insula Ursului, atunci, cu siguranţă...

— Lonnie, am spus, ţi-a scăpat o chestie extraordinară. Chiar în momentul acesta, Otto împarte nobila licoare. Foloseşte pahare foarte mari.

— Tocmai voiam să plec. Şi-a legănat capul şi a înghiţit în viteză. Mie groază să fiu considerat mizantrop.

L-am condus pe acest prieten al umanităţii în cabana principală şi i-am numărat pe cei de-acolo. Douăzeci şi unu, inclusiv eu, exact aşa cum trebuia să fie. Al douăzeci şi doilea şi ultimul – Judith Haynes – era într-o stare de profundă inconştienţă şi va rămâne astfel pentru mai multe ore. Otto mi-a făcut iarăşf semn să mă apropii, şi m-am îndreptat către el.

— Am avut cea ce s-ar putea numi un consiliu de război, a rostit Otto cu importanţă. Am ajuns la o concluzie şi am dori să aflăm şi părerea dumitale.

— De ce a mea? Nu-s decât un angajat aici, ca toţi ceilalţi, exceptându-vă, bineînţeles, pe voi trei şi pe Miss Haynes.

— Consideră-te un director cooptat, a spus Contele generos. Desigur, temporar şi neplătit.

— Opinia dumitale are valoare, a precizat Goin.

— Opinia privind ce?

— Măsurile pe care ni le-am propus în legătură cu

Allen, a spus Otto. Ştiu că legea consideră nevinovat pe oricine, până la proba contrarie. Nici noi nu dorim să fim inumani. Doar pentru propria noastră protecţie...

— Tocmai despre aceasta şi doream să vă vorbesc, am spus eu. Despre protecţia noastră. Doream să vorbesc cu toată lumea despre asta. De fapt, propun s-o facem chiar în momentul acesta.

— Propui să ce? Când Otto-şi punea în gând s-o facă, era capabil să-şi aranjeze sprâncenele într-un fel foarte ameninţător.

— Doar câteva cuvinte, am spus. N-am să vă răpesc prea mult timp.

— Nu pot permite aşa ceva, a fost Otto ţanţoş. Cel puţin, nu până ce nu ne spui pe scurt ce intenţionezi să comunici, după care noi putem să-ţi dăm, sau să nu-ţi dăm consimţământul.

— Permisiunea dumneavoastră, sau lipsa ei, sunt cu totul irelevante, am rostit eu cu indiferenţă. Nu cer nicio permisiune atunci când este vorba despre ceva care ne poate afecta vieţile, ştiţi şi dumneavoastră – diferenţa dintre a fi viu sau mort.

— Îţi interzic! o să-ţi amintesc ceea ce tocmai mi-ai reamintit dumneata. Otto uitase de necesitatea unui murmur conspirativ în discutarea problemelor delicate şi acum ne bucuram de atenţia unanimă a tuturor celor prezenţi. Dumneata eşti angajatul meu, sir!

— Iar acum, voi juca ultimul act al unui angajat corect. Mi-am turnat o porţie din scotch-ul lui Otto, pe care-l presupuneam ca fiind o băutură sigură, întrucât băuseră din el şi Otto şi mulţi alţii. Sănătate tuturor, am spus, şi aceasta n-o rostesc uşuratic, sau convenţional. O să avem nevoie de ea cu toţii, până ce vom părăsi insula, şi vă las pe fiecare în parte să speraţi că nu veţi fi abandonaţi de noroc. Iar în ceea ce priveşte angajarea mea, Gerran, poţi considera demisia mea ca având efect din chiar clipa aceasta. N-am de gând să lucrez pentru nebuni. Şi mai important, n-am de gând să lucrez pentru unii care sunt în acelaşi timp şi nebuni şi ticăloşi.

Asta cel puţin a avut ca rezultat reducerea lui Otto la tăcere deoarece, judecând după nuanţa de indigo pe care o

căpătase tenul său, se pare c-ar fi avut unele dificultăţi cu respiraţia. Am observat cum Contele căpătase o expresie uşor speculativă, în timp ce chipul lui Goin purta impasivitatea celui care deţine raţiune. M-am uitat împrejur şi am rostit:

— Ştiu, este superfluu să vă mai relatez faptul că această călătorie a noastră a început prost şi deosebit de nenorocos. Am fost marcaţi de o serie de evenimente tragice şi extraordinar de stranii. A murit Antonio. Ar fi putut să fie doar o neşansă, dar, la fel, ar fi putut să fie o „crimă premeditată, sau el să fi fost victima nefericită a unui atentat criminal, îndreptat împotriva altcuiva. Exact acelaşi lucru se poate spune despre cei doi stewards! Moxen şi Scott. Atentate similare au fost, sau n-au fost, îndreptate împotriva domnului Gerran, a domnului Smith, Oakley şi a tânărului Cecil, aici de faţă – tot ce pot afirma cu certitudine este că, dacă n-aş fi avut norocul să mă aflu în apropierea lor, atunci când au fost doborâţi, cel puţin trei dintre ei ar fi putut să moară. Poate vă miraţi de ce fac atâta caz despre ceva atât de simplu, chiar dacă letal, cum ar fi otrăvirea cu alimente, dar o fac, deoarece am motive să cred, fără a avea şi posibilitatea de a o dovedi, că acea otravă mortală numită aconitină, a fost introdusă în puncte specifice, în alimentele de la cina pe care am ingurgitat-o, atunci când acei oameni au fost atinşi.

Am controlat să văd dacă mă bucur de atenţia tuturor celor prezenţi şi niciodată n-am efectuat un control mai inutil. Erau atât de împietriţi, încât nici măcar nu se mişcau pentru a se uita unul la altul. Uitând complet de dărnicia lui Otto, aveau ochi numai pentru mine, urechi pentru ceea ce spuneam eu. Orice profesor Universitar ar fi considerat situaţia ca un vis despre paradis, dar vezi că nu orice profesor universitar avea adesea-dubiosul noroc de a da peste un subiect care să absoarbă total auditoriul, aşa cum îmi picase mie acum.

— Avem apoi misterioasa dispariţie a lui Halliday, n-am nicio îndoială că s-ar putea stabili cu precizie cauza morţii sale, dacă s-ar putea efectua o autopsie, dar iarăşi n-am nicio îndoială că nefericitul Halliday zace pe fundul Mării Barents, făcând ca autopsia să nu mai fie posibilă niciodată.

Şi sunt încredinţat – aceasta datorită conjuncturii – că el n-a murit din pricina vreunei forme de otrăvire cu alimente, ci din pricină că a băut un păhărel de noapte dintr-o sticlă de whisky otrăvit, care fusese pregătit pentru mine. M-am uitat la Mary Stuart – ochi imenşi şi buze întredeschise pe un chip alb, şocat – dar am fost singurul care a văzut toate acestea.

Mi-am tras în jos gulerul hainei de sibir şi le-am arătat tăietura impresionant de mare şi impresionant de policromă pe partea stângă a cefei mele.

— Desigur, asta mi-o puteam face şi singur. Sau poate c-oi fi alunecat pe undeva şi m-oi fi lovit. Haideţi să discutăm şi chestia asta ciudată cu radioul deteriorat. Poate c-o fi făcut-o cineva cu aversiune faţă de radio sau de ceea ce numim noi progres, sau cineva care-a găsit că Arctica este prea mult pentru el şi că trebuie să se manifeste cumva – ştiţi, ca şi nebunia din deşert.

Până acum, doar ceva conjunctural. O extraordinară sau chiar mai mult decât extraordinară serie de întâmplări tragice nelegate între ele – cineva poate susţine că unul dintre elementele vieţii este şi coincidenţa. Dar, desigur, nu o coincidenţă multiplicată de n ori, ca aceasta – aşa ceva ar putea exista doar la cele mai îndepărtate hotare ale probabilităţii. Cred că veţi admite că, dacă am putea dovedi existenţa, în afara oricărui dubiu, a unei crime premeditate şi executate cu grijă, atunci celelalte întâmplări violente vor înceta să fie privite ca o coincidenţă conjuncturală şi vor fi considerate ca fiind exact ceea ce sunt – omoruri deliberate, în urmărirea unui scop care încă nu poate fi bănuit, dar care trebuie să fie de o importanţă covârşitoare.

Nu admiteau nimic sau, dacă cel puţin admiteau câte ceva, o făceau în sinea lor, fără a se exterioriza, dar cred că era cu adevărat un caz în care se oprise activitatea creierelor, nu a creierelor tuturor, trebuia să fie o excepţie – probabil mai multe.

— Şi mai avem o crimă dovedită, am continuat eu. Uciderea destul de stângaci executată a lui Michael Stryker, care a fost, în acelaşi timp, o încercare – şi nu una prea inteligentă – de a-l învinui pe tânărul Allen de ceva ce el n-a făcut niciodată. Nu cred că ucigaşul ar fi avut vreo rea-

intenţie împotriva lui Allen, ei, nu mai mult decât se pare că are faţă de dezvoltarea generală a omenirii – el n-a vrut decât să îndepărteze de sine însuşi orice posibilă suspiciune. Cred că dacă veţi avea timp de gândire, cu toţii veţi ajunge la aceeaşi concluzie, că Allen n-ar putea avea absolut nicio legătură cu asta – fără doctor în casă, scuzaţi-mi expresia, n-ar fi putut spera nici în ajutorul diavolului...

Allen spune că nu-şi aminteşte deloc ceea ce s-a întâmplat. Îl cred în întregime. El a primit o puternică lovitură în spatele capului – scalpul îi este deschis până la os. Nu-mi pot imagina cum de-a scăpat de o fractură de maxilar, cu atât mai puţin de contuzie. Cert, asta l-a lăsat în stare de inconştienţă pentru o perioadă considerabilă. Ceea ce ne face să credem că acest atacator era încă în formă după ceea ce a fost clar al său coup de grace. Ne putem atunci închipui că Allen, după ce a fost lăsat în nesimţire, s-a înălţat imediat şi l-a scuturat şi l-a scos din funcţiune pe atacantul său? Aşa ceva n-are niciun sens. Ceea Ce are sens, ceea ce este unicul răspuns posibil, este că necunoscutul s-a proţăpit în spatele lui Allen şi l-a scos din joc, nu cu mâinile sale, ci cu un obiect foarte greu şi tare, o piatră, probabil – sunt o mulţime primprejur. După ce a terminat cu asta, s-a pornit să-i facă lui Allen câteva tăieturi în obraz, i-a zdrenţuit haina şi i-a rupt vreo doi nasturi – toate, pentru a crea o impresie convingătoare că avusese loc o luptă.

Acelaşi lucru s-a petrecut şi cu Stryker, doar că, de rândul acesta, a fost letal. Sunt convins că n-a fost un accident că Allen a fost doar pus la pământ, pe când Stryker a fost ucis – prietenul nostru, care, trebuie să fie expert în asemenea probleme, a ştiut câtă forţă să consume în fiecare dintre cazuri, chestiune deloc atât de simplă, cum vă închipuiţi dumneavoastră că ar putea fi. După care, hiena, într-o încercare stupidă de a crea impresia că Stryker ar fi celălalt partener de bătălie, a început să zgârie faţa lui Stryker, aşa cum făcuse cu cea a lui Allen. Vă las să judecaţi şi singuri, cât rău poate să zacă în creierul unui om care, în mod deliberat, se apucă să mutileze faţa unui om mort.

Le-am lăsat puţin timp pentru a-şi face propriile

evaluări. Marea majoritate nu arătau nici revoltaţi, nici scârbiţi – reacţia lor era mai mult cea de şocare şi creierii lor continuau să lupte conştient împotriva comprehensiunii. Nu s-au schimbat priviri, nu s-au mişcat ochi – ochii lor erau doar pentru mine.

Stryker avea o tăietură la buza superioară, îi lipsea un dinte şi pe tâmplă roşea o rană care, cred, a fost făcută cu o altă piatră – foarte probabil că toate rănirile au fost efectuate în acest mod, pentru a elimina orice urine grăitoare lăsate pe mâini sau pe încheieturi. N-au existat asemenea semne, deoarece Stryker era mort, iar circulaţia sângelui i se oprise înainte ca acele răni să fi fost făcute. Pentru a completa ceea ce el credea că va avea efectul cel mai convingător, criminalul a închis mâna mortului peste unul dintre nasturii rupţi de la haina lui Allen. Incidental, n-au existat semne de zăpadă împrăştiată, care ar fi trebuit să existe pe locul unei lupte – nu erau decât două rânduri de urme, unele care duceau către locul unde zăcea Stryker, altele pe drumul de întoarcere. Fără zgomot, fără emoţii, doar o expediere rapidă, chiar dacă nu prea curată. Am mai sorbit din scotch-ul lui Otto – trebuie să fi fost din rezervele sale proprii, deoarece era excelent, apoi am întrebat în cel mai profesional mod: Aveţi vreo întrebare?

Previzibil, nu era niciuna. Era clar că erau prea ocupaţi întrebându-se pe ei înşişi, pentru a mai avea timp să mă întrebeceva pe mine.

Am continuat:

— Cred că sunteţi de acord că acum apare ca foarte puţin probabil ca vreuna dintre cele patru morţi precedente să fi fost rezultatul unei inocente coincidenţe. Cred că doar cineva foarte credul şi foarte naiv ar mai putea fi pregătit acum să creadă că morţile acelea au fost fără vreo legătură-între ele şi că n-ar fi fost lucrarea aceluiaşi agent. Deci, ceea ce avem acum este, de fapt, un ucigător în masă, un om care este fie bolnav, un ucigaş patologic, fie un monstru rău şi vicios, care consideră că-i esenţial să omoare cu orice are la îndemână, într-o aparentă lipsă de discriminare, în scopul de a obţine Dumnezeu ştie ce finalităţi obscure. Este posibil să fie toate trei la un loc. Oricum ar fi şi oricine o fi el, el se află acum în această

încăpere. Mă întreb care dintre voi este?

Pentru întâia oară, ochii lor m-au părăsit, deoarece au început să se uite pe furiş unul la celălalt, parcă într-o speranţă absurdă că astfel ar putea descoperi identitatea ucigaşului. După câte-i puteam observa peste rama ochelarilor, niciunul nu-l ţinea prea strâns sub observaţie pe altul. Dacă o pereche de ochi ar fi rămas aţintiţi asupra mea, aceasta ar fi fost doar pentru că proprietarul lor ştia cine este criminalul şi n-avea de ce să se obosească să se mai uite împrejur „dar ştiam, chiar dacă-i urmăream, că nu aveam nicio bază reală pentru vreo speranţă de felul acesta – criminalul, chiar dacă n-o fi fost el as în psihologie, era mult prea inteligent pentru a intra în ceea ce un tip deştept, cu cinci crime pe conştiinţă, şi-a putut, da perfect seama că este o capcană. Eram convins că nu exista nicio pereche de ochi dinaintea mea care să nu se uite pe ascuns prin încăpere. Am aşteptat răbdător până ce am întrunit din nou întreaga lor atenţie.

— N-am nicio idee cine ar putea fi acest demon ucigaş, am spus, dar cred că pot afirma cu certitudine cine nu este. Socotind-o şi pe absenta Miss Haynes, suntem douăzeci şi doi în această cabană – Pentru nouă dintre aceştia, nu văd nicio suspiciune care ar putea să-i afecteze.

— Slavă Domnului! a murmurat Goin. Slavă Domnului! E monstruos, doctore Marlowe, e de necrezut. Unul dintre noi, aici, unul dintre oamenii pe care-i cunoaştem, unul dintre prietenii noştri, are pe mâinile sale sângele a cinci oameni? Nu se poate! Pur şi simplu, nu se poate!

— Exceptând faptul că dumneata ştii că aşa este, i-am răspuns eu. Goin a tăcut. Pentru a începe – eu sunt curat şi nu pentru că eu ştiu că sunt aşa – noi toţi am putea spune la fel – dar deoarece două acte ostile au fost comise împotriva persoanei mele, unul dintre care intenţiona să fie mortal. Mai departe, exclud pe domnul Smith, care a fost aici când Stryker a fost ucis şi Allen rănit. Acesta era adevărul, dar nu tot adevărul, numai criminalul ştia asta, dar opinia sa, după mine, n-avea nicio importanţă, în primul rând, pentru că nu o va rosti cu voce tare. Smith mai este absolvit nu numai pentru că era inconştient în timpul acela, dar a fost victima aproape fatală a activităţii otrăvitorului

şi-i destul de puţin probabil ca să se otrăvească pe sine însuşi.

— Deci, asta mă scoate şi pe mine din cauză, doctore Marlowe, a exclamat Ducele într-un falset spart, răguşit de tensiune. N-am fost eu, eu n-aş fi putut...

— De acord, Cecil, n-ai fost tu. În afara faptului că ai fost o altă victimă a otrăvirii, nu cred... ci, nu vreau să te discreditez fizic, dar nu mi se pare că ai fi putut urni bolovanul care a fost utilizat pentru a-l ucide pe Stryker. Şi domnul Gerran este mai presus de orice suspiciune – nu numai pentru că a fost şi dumnealui otrăvit, dar se afla aici în timpul morţii lui Stryker. E clar că Allen n-ar fi putut avea nimic cu această moarte şi nici domnul Goin aici prezent, deşi, pentru asta va trebui să mă credeţi pe cuvânt.

— Ce vrei să spui cu asta, doctore Marlowe? glasul lui Goin n-avea nicio inflexiune.

— Deoarece, atunci când ai văzut trupul lui Stryker, ai devenit la fel de alb, ca peretele proverbial. Oamenii pot face o mulţime de lucruri cu corpul lor, dar nu-şi pot opri fluxul sanguin epidermic după cum le este voia. Dacă te-ai fi aşteptat la tabloul pe care l-ai văzut, nu ţi-ai fi schimbat culoarea feţei. Dar ai făcut-o. Deci nu te aşteptai. Cele două Mary ale noastre vor trebui excluse şi ele, pe motivul că ar fi fost în imposibilitate fizică pentru oricare dintre ele să-l fi atacat pe Stryker cu bolovanul acela. Şi desigur, Miss Haynes nu intră nicidecum în discuţie. Ceea ce, după socotelile mele, lasă un total de treisprezece suspecţi. M-am uitat împrejur şi am socotit. Aşa-i – treisprezece. Să sperăm că va fi un număr foarte nenorocos pentru unul dintre dumneavoastră.

— Doctore Marlowe, a spus Goin. Cred că ar trebui să-ţi retragi demisia.

— Consideraţi-o retrasă. Chiar mă întrebam ce-o să mănânc. M-am uitat la paharul meu, acum gol, apoi la Otto. Având în vedere că-s iar la putere, aşa cum am fost, e-n ordine dacă...

— Sigur, sigur. Otto, uimit, s-a scufundat greoi în providenţial de solidul fotoliu şi atât cât este posibil cu două sute de livre să arate ca un balon găurit, arăta ca un balon găurit. Dragă Doamne, asta-i fantastic. Unul dintre noi, aici,

este criminal. Unul dintre noi a ucis cinci oameni. S-a scuturat zdravăn, deşi temperatura crescuse binişor acum peste punctul de îngheţ. Cinci oameni. Morţi. Şi omul care a făcut-o este aici!

Mi-am aprins o ţigară, am mai sorbit puţin din scotch-ul lui Otto şi am aşteptat şi alte contribuţii la conversaţie. Afară, vântul se întărise până la a deveni un urlet acut şi singuratic, care-ţi făcea dinţii să clănţăne, un urlet care îşi înălţa registrul până la un fluierat macabru şi, pe măsură ce vântul se înteţea, fiecare părea că-l ascultă şi-l ascultă intens, o litanie sumbră pentru teamă şi groază, care le străpungea creierul, un recviem tocmai bun pentru moartea lui Stryker. A trecut un întreg minut şi nimeni n-a scos nicio vorbă, aşa că mi-am asumat din nou povara conversaţiei.

— Implicaţiile nu pot să vă scape, am spus. Cel puţin, atunci când veţi avea destul timp pentru a vă gândi la ele, aşa precum am avut eu, n-au să vă scape. Stryker e mort şi la fel şi ceilalţi patru. Cine ar fi dorit ca ei să moară? De ce-au murit ei? Există vreo raţiune, vreun scop, în spatele acestor crime? Avem printre noi un ucigaş psihopat? Dacă există un scop, o fi fost atins? Dacă n-a fost, sau dacă criminalul este psihopat, care dintre noi va fi următorul? Cine va muri la noapte? Cine se va duce în camera lui în noaptea aceasta, ştiind că cineva, un ucigaş nebun, poate intra oricând sau că ar fi posibil ca însuşi colegul lui de cameră să-l aştepte cu un cuţit sau cu O pernă cu care să-l sufoce? De fapt, cred că cea mai probabilă este posibilitatea ca s-o facă chiar colegul de cameră, deoarece cine ar putea face ceva atât de nebunesc? Exceptând, desigur, un nebun. Aşa că, avem în faţa noastră un om fără somn. Poate că-l putem ţine cu toţii pe loc pentru o noapte. Dar pentru douăzeci şi două de nopţi? Este vreunul dintre noi sigur că va mai fi viu când se va reîntoarce MORNING ROSE?

După expresia lor şi profunda tăcere care a întâmpinat ultima întrebare, era clar că niciunul nu era pregătit să-şi exprime vreo certitudine de felul acesta. Când am ajuns să-mi pun şi eu întrebarea, în loc de a-i tot pune pe ei s-o facă, am realizat că problema continuării existenţei se referea mai mult şi mai serios la mine, decât la oricare dintre

ceilalţi deoarece, dacă ucigaşul nu era un psihopat necontrolat, care lovea după cum îi dicta imaginaţia, ci un criminal calculat şi cu sânge rece, cu un obiectiv bine definit în vedere, atunci, eram convins, eu voi fi primul pe lista sa de vizite. Pentru moment nu m-am gândit că încercarea sa de a mă elimina ar face parte dintr-un plan dinainte conceput de criminal, ci era doar pentru că eu reprezentam o ameninţare pentru acele planuri ale sale.

— Şi cum ne vom comporta noi de-acum încolo? am întrebat Ne vom polariza în două grupuri – cei nouă, a căror nevinovăţie a fost recunoscută, ocolindu-i pe departe şi urmărindu-i continuu pe ceilalţi treisprezece posibil vinovaţi, chiar dacă aceasta ar fi puţin cam dificil cu, să zicem, doisprezece din aceştia? Vom fi ca uleiul cu apă, refuzând categoric să ne amestecăm? în legătură cu planurile dumneavoastră de filmare pentru mâine. Domnul Gerran şi Contele, cred, vor merge mâine să caute nişte locuri pustii – unul bun şi un posibil rău – domnul Gerran va trebui să-şi ia cu sine un altul bun, pentru a fi sigur că are pe cineva care să-i păzească spatele? Heissman va lua barca pentru a merge în recunoaştere după locurile convenabile de-a lungul lui Sorhamna şi, probabil, şi ceva mai jos, către sud. Cred că Jungbek şi Heyter s-au oferit voluntar să-l însoţească. Observaţi – sunt trei dintre cei a căror inocenţă n-a fost dovedită. Oricare dintre ei poate deveni oaia albă cu lupul sau lupii cei negri, care se pot reîntoarce şi pot explica cu tristeţe cum biata oiţă a căzut peste bord şi, în ciuda eforturilor eroice, bietul băiat a pierit? Şi-acele splendide ridicături din sudul insulei – un mic ghiont dat la timp, însoţit de o lovitură abilă la glezne şi, vezi bine, o cădere de la şaisprezece picioare nu-i o glumă, mai ales dacă ţii minte că drumul duce direct în jos. O problemă dificilă şi complicată, nu-i aşa, domnilor?

— E ridicol, a exclamat Otto tare, absolut ridicol.

— Nu-i aşa? am spus eu. Păcat că nu putem afla şi opinia lui Stryker în această problemă. Sau opinia lui Antonio, sau a lui Halliday şi a lui Moxen şi Scott. Când palida dumitale stafie se va uita în jos de pe Limbo, domnule Gerran, şi va privi cum eşti lăsat în groapa din zăpada îngheţată, crezi că tot ridicol i se va părea?

Otto s-a scuturat şi a întins mâna după sticlă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ne mai rămâne de făcut?

— Habar n-am, am spus eu. Aţi auzit ceea ce tocmai i-am spus domnului Goin – am revenit la poziţia de angajat. Eu nu mi-am pus în gaj şi cămaşa pentru filmul acesta, aşa cum l-am auzit pe domnul Goin şi pe căpitanul Imne că aţi făcut-o dumneavoastră. Mă tem că o asemenea decizie va trebui luată la nivel directorial – mă rog, cei trei directori care mai sunt capabili să mai ia decizii.

— Ar dori angajatul nostru să ne explice ce vrea să spună? Goin încerca să zâmbească, dar nu reuşea – inima sa nu colabora la aceasta.

— Vreţi să continuaţi să vă filmaţi toate scenele aici, sau nu? Dumneavoastră hotărâţi. Dacă vom sta tot timpul îngrămădiţi aici, cel puţin jumătate de duzină treji în orice moment, uitându-se cu toţi ochii şi ascultând cu toate urechile, atunci şansele sunt mari ca să fim în condiţie perfectă la capătul celor douăzeci şi două de zile. Pe de altă parte, desigur, asta înseamnă că nu veţi căpăta nicio imagine filmată şi că veţi pierde toate investiţiile. N-aş vrea să am de rezolvat o asemenea problemă. Scotch-ul dumneavoastră este excelent, domnule Gerran.

— Observ că-l apreciezi. Otto dorise să dea o notă de asprime glasului său, dar tot ce a reuşit, a fost să-l facă să sune plin de îngrijorare.

— Nu fiţi atât de meschin. Mi-am mai turnat. Asemenea lucruri pun la încercare sufletele-bărbaţilor. Nu-l mai ascultam pe Otto şi abia de mă mai ascultam pe mine însumi. Mai demult, după ce plecaserăm din Wick, când Contele spusese ceva despre excesul de hrean, am avut rezultatul unei hârtii impregnate cu nitraţi aplicată unei dâre de praf de puşcă, pornind o succesiune de gânduri care au venit în trombă, unul după altul, aproape mai iute decât mintea mea putea să le înregistreze, iar acum mi se întâmplă iarăşi acelaşi lucru, doar că de rândul acesta cuvintele s-au pornit să se rostogolească după ce eu însumi spusesem ceva. Mi-am dat seama că vorbea Contele, probabil mi se adresa mie şi am spus: îmi pare rău, ştiţi, mă gândeam la altele...

— Am observat. Contele mă privea gânditor. Noi toţi optăm pentru responsabilitate, dar ce-ai face dumneata? A zâmbit. Dacă te-aş coopta din nou pentru postul de director temporal fără plată?

— E uşor, am spus eu, dar răspunsul n-a venit prea uşor – ca rezultat al ultimelor treizeci de secunde de meditaţie. Mi-aş păzi spatele şi aş continua blestematul de film.

— Aşa. Otto a aprobat cu capul şi el. Contele şi Goin s-au privit unul pe celălalt cu o satisfacţie aparentă. Dar acum, în chiar clipa aceasta, ce ai face?

— Când, ni se va servi cina?

— Cina? Otto a clipit. Ah, să zicem că pe la opt.

— Iar acum e cinci. E timpul să trag un puişor de somn de vreo trei ceasuri, asta o să fac. Sfătuiesc pe oricine să nu se apropie de mine nici pentru a-mi cere o aspirină, nici cu un cuţit în mână, deoarece simt că sunt excesiv de nervos.

Smythy a tuşit.

— O să mă baţi dacă îţi cer o aspirină acum? Sau ceva mai tare care să mă facă să dorm? Mă simt de parcă aş fi avut capul pe butucul unui măcelar.

— Te pot Adormi în zece minute. Dar vezi că te vei simţi cu mult mai rău, atunci când te vei trezi.

— Imposibil. Condu-mă la picăturile care să mă facă K.O.

În cămăruţa mea, am tras de mânerul geamului dublu şi l-am deschis, cu oarecare greutate. Poţi să faci acelaşi lucru cu al tău?

— Ai tu ceva în gând. Nu-i nicio iesle liberă pentru musafiri nepoftiţi.

— Cu atât mai bine. Adu-ţi aici un pat pliant. Poţi împrumuta unul din camera lui Judith Haynes.

— Desigur, a spus el. Acolo e unul în plus.

Capitolul 10

După cinci minute, înfăşuraţi până la ochi pentru a ne feri de gerul crunt, de zăpada viscolită şi de vântul care acum nu mai plângea, ci urla, trecând peste partea îngheţată a insulei, Smithy şi eu stăteam la adăpostul cabanei, lângă fereastra mea, pe care-o proptisem închisă cu o hârtie – împăturită – în exterior nu exista niciun mâner de care s-o deschizi, dar aveam la mine un briceag militar elveţian, dotat cu mai multe unelte, cu care puteam deschide orice. Priveam grămada vag vizibilă a cabanei, la lumina strălucitoare – lămpile Coleman ardeau cu o flacără de un alb intens – care se strecura printr-o fereastră a corpului central, şi la scânteierea palidă a unor lumini mai mici, de la câteva cămăruţe.

— Nu-i o noapte în care să poţi aplica constituţia unui cetăţean onest, mi-a şoptit Smithy la ureche. Dar ce-ai spune dacă am cotonogi pe unii mai puţin oneşti?

— E prea devreme pentru el, sau pentru ei, ca să se mişte pe-afară, am spus eu. Pentru moment, flacăra bănuielii arde prea puternic pentru toţi, ca să-şi permită măcar să tuşească într-un moment nepotrivit. Poate mai târziu. Dar nu acum.

Ne-am dus direct la cabana cu provizii, am închis uşa după noi şi, întrucât cabana nu avea nicio fereastră, ne-am aprins ambele lanterne. Am scotocit prin toate pungile, cutiile, lăzile şi pachetele cu alimente, dar n-am găsit nimic nelalocul lui.

— După ce-ar trebui să ne uităm? a întrebat Smithy.

— Habar n-am. Să spunem că după orice, care n-ar trebui să se găsească aici.

— O armă? O sticlă mare, neagră, cu două oase, pe care să scrie „Otravă mortală”?

— Ceva în genul ăsta. Am ridicat o sticlă de Haig dintr-o cutie şi mi-am vârât-o în buzunar. Doar pentru scopuri medicale, i-am explicat.

— Desigur. Smithy cu raza lanternei sale, a măturat în semn de rămas bun pereţii cabanei – lumina s-a oprit pe trei cutii frumos vopsite de pe un raft de sus.

— Într-alea trebuie să fie alimente foarte valoroase, a spus el. Poate caviar, pentru Otto?

— Echipament medical de rezervă pentru mine. Mai ales instrumente. Niciun fel de otravă. Garantat. M-am îndreptat către uşă. Haide.

— Nu controlezi?

— N-are rost. Ar fi cam greu să ascunzi o puşcă mitralieră într-una dintre ele. Cutiile aveau o înălţime de aproximativ zece inci.

— Oricum, ar fi bine să ne uităm puţin.

— O.K. Eram cam nerăbdător. Dar grăbeşte-te.

Smithy a ridicat capacele la două dintre cutii, s-a uitat rapid peste conţinutul lor şi le-a închis la loc. A deschis şi a treia cutie şi a zis:

— Văd că deja ai şi intrat în rezerve.

— Nu.

— Atunci a făcut-o altcineva. Mi-a întins cutia şi am văzut două locuri libere în formele albastre de catifea.

— Cineva chiar a făcut-o, am spus. O seringă şi un tub cu ace.

Smithy m-a privit tăcut, a luat cutia, i-a închis capacul şi a pus-o la loc. A spus:

— Nu cred că asta mă încântă foarte mult.

— Douăzeci şi două de zile este un timp foarte lung, am spus eu.

Acum ar trebui să găsim materialul care va fi introdus în seringă.

— Ar trebui... Nu crezi că cineva ar fi putut-o împrumuta pentru uz „personal?” Cineva care foloseşte materiale tari? De exemplu, unul dintre cei trei apostoli? Potrivit pentru lumea muzicii pop, a filmului – nişte copii?

— Nu. Nu cred.

— Nu cred nici eu. Aş dori să pot s-o fac.

De-acolo am plecat către cabana cu combustibilul. Ne-au fost suficiente două minute, pentru a vedea că această cabană nu are ce ne oferi. Nici cea cu echipamente, deşi de-aici m-am făcut cu-două chestii de care aveam nevoie – o şurubelniţă din cutia de scule pe care a folosit-o Eddie când a conectat generatorul şi o cutie cu şuruburi. Smithy a întrebat:

— De ce-ţi trebuie alea?

— Pentru a înşuruba ferestrele, am spus. Uşa nu este singura cale prin care poţi pătrunde în cămăruţa unui om care doarme.

— N-ai încredere în marea majoritate a oamenilor, nu-i aşa?

— Îmi plâng inocenţa pierdută.

Nu am simţit nicio tentaţie să rămânem prea mult timp în magazia tractoarelor, nu cu Stryker zăcând acolo, cu chipul de-o paloare cadaverică în lumina lanternelor. Şi ochii îngheţaţi, privind fără să vadă în tavan. Am scotocit prin cutiile cu scule, am examinat coşurile de metal, am controlat chiar şi rezervoarele de combustibil, baia de ulei şi radiatoarele – n-am găsit nimic.

Am coborât către dig. De la cabana principală până aici era puţin peste douăzeci de iarzi distanţă şi ne-a luat cinci minute ca să-l găsim. N-am îndrăznit să ne aprindem lanternele şi cu zăpada aceea densă şi viscolită, care ne reducea vizibilitatea până la cel mult o lungime de braţ, devenisem nişte orbi care se mişcau printr-o lume oarbă. Ne-am croit drum cu mare atenţie către capătul digului – zăpada îi acoperise crăpăturile şi cum eram noi îmbrăcaţi gros, şansele de supravieţuire, în urma unei căderi în apele îngheţate ale lui Sorhamna erau minime, am dat de barca de lucru din colţul dinspre nord-vest al digului şi am coborât în ea cu ajutorul unei scări de fier, atât de veche şi atât de ruginită, încât unele dintre trepte abia de depăşeau un sfert de inci în diametru.

Într-o noapte întunecoasă, lumina unei lanterne poate fi zărită de la o distanţă considerabilă, chiar şi prin zăpada cea mai deasă, dar acum ne aflam sub nivelul digului şi ne-am reaprins lanternele, deşi le ţineam acoperite cu grijă. O cercetare rapidă a bărcii de lucru nu ne-a dezvăluit nimic. Am intrat şi în ambarcaţiunea de alături, unde am fost la fel de lipsiţi de succes. De-aici ne-am transferat în macheta de submarin – o scară de fier fusese ataşată atât acesteia, cât şi turnului conic.

Turnul avea o platformă sudată pe toată circumferinţa ei la vreo patru picioare de vârf. O deschizătură în aceasta ducea la o platformă semicirculară de aproximativ

optsprezece inci – de-aici, o scară scurtă mergea spre puntea submarinului. Am coborât şi ne-am învârtit lanternele peste tot.

— Prefer oricând submarinele, a spus Smithy. Cel puţin, aici nu intră zăpada. Dar, în afară de asta, nu prea cred că mi-ar plăcea aici.

Interiorul strâmt şi întunecat era, într-adevăr, un loc nu prea vesel. Puntea consta din nişte scânduri de lemn transversale, spaţiale, ţintuite la fiecare capăt cu nişte nituri cu fluturaşi. Sub scânduri am putut zări şiruri de bare lungi şi înguste, vopsite în gri, bine înşurubate – cele patru tone de fontă, care serviseră drept balast. Mai erau patru rezervoare pătrate de balast, aranjate pe fiecare parte a încăperii – acestea puteau fi umplute cu flotabilitate negativă – iar la alt capăt era un mic diesel, ţeava sa de eşapament ieşind prin punte până la turnul conic, de care era înşurubat – acest motor era cuplat cu un compresor şi servea la golirea rezervoarelor de balast. Şi practic, asta era cam tot – auzisem că întreaga machetă a costat peste cincisprezece mii de lire şi singura concluzie la care am ajuns, a fost că Otto se angrenase în distracţia favorită a producătorilor de a-şi încărca fictiv cheltuielile.

Se mai afla acolo o mulţime de alte piese de echipament disparate. Într-un dulap, pe care l-am considerat ca fiind spre pupa machetei centrale, erau patru mici ancore ciupercă cu lanţuri, toate prevăzute cu câte un vinci portabil, chiar deasupra lor era o mică deschidere în acoperişul punţii, care oferea acces la puntea superioară – ancorele serveau deci doar pentru a asigura fixarea modelului în poziţia dorită. În partea cealaltă a acestui dulap, ataşat bine de tavan, era un model de periscop din plastic, care s-a dovedit a fi în stare să opereze într-o manieră foarte realistă. Alături alte modele din material plastic: o copie de tun de trei inci, probabil pentru a fi montat pe punte şi două modele de mitralieră care vor fi montate, mi-am imaginat eu, undeva în turn. În partea dinspre prova mai erau două dulapuri – unul cu un număr de veste de salvare din plută, celălalt cu şase cutii de vopsea şi cu câteva pensule. Pe cutii scria „Instant Gri”.

— Şi asta ce-o mai fi? a întrebat Smithy.

— Vreo vopsea moale, care se usucă rapid, îmi închipui.

— Totul exact ca o navă model Bristol, a spus Smithy. Eu n-aş avea încredere în Otto. A început să tremure. N-o fi ningând aici, dar trebuie să-ţi spun că-mi este afurisit de frig. Locul ăsta îmi aminteşte de un mormânt de fier.

— Nu-i prea plăcut. Sus şi acasă!

— Vrei să spui că am făcut o cercetare infructuoasă?

— Cam aşa. Oricum, nu-mi pusesem prea mari speranţe.

— De aceea ţi-ai schimbat părerea în legătură cu continuarea de către ei a filmărilor? O clipă de nepăsare, urmată de obligarea lor de a merge mai departe? Probabil că astfel vei putea să le examinezi locuinţele şi posesiunile, când sunt plecaţi?

— Ce te-a făcut să gândeşti astfel, Smithy?

— Pe-aici mai sunt încă vreo mie de grămezi de zăpadă, în care cineva poate ascunde orice.

— Mi-a trecut şi aşa ceva prin minte.

Am făcut drumul de întoarcere de la dig la cabana principală cu mai multă uşurinţă decât la plecare, deoarece, de rândul acesta" aveam lumina palidă şi difuză a Coleman-elor pentru a ne ghida. Ne-am strecurat în cămăruţa noastră fără prea mare greutate, ne-am scuturat zăpada de pe cizme şi de pe hainele de deasupra, iar pe acestea le-am pus în cuier. Comparativ cu interiorul submarinului, căldura din cămăruţă era extraordinară. Am luat şurubelniţa şi şuruburile şi am început să-mi asigur ferestrele, în vreme ce Smithy, după ce s-a referit puţin la starea precară a sănătăţii sale, a deschis sticla pe care o luasem din cabana cu provizii şi a scos două păhăruţe de laborator din trusa mea medicală. M-a urmărit, până ce am terminat treaba.

— Perfect, a spus el, asta o să ne pună în siguranţă pentru la noapte, dar ceilalţi?

— Nu cred că majoritatea celorlalţi ar fi în pericol, deoarece nu reprezintă niciun pericol pentru planurile prietenului sau prietenilor noştri.

— Majoritatea?

— Cred Că-i voi înşuruba şi fereastra lui Judith Haynes.

— Judith Haynes?

— Am sentimentul că ea este în pericol. Nu ştiu dacă este un pericol grav, sau iminent. Poate-i doar o-nchipuire.

— Nu m-ar mira, a rostit Smithy ambiguu. A înghiţit, absent, câteva picături de scotch. Mă gândeam şi eu, dar în altă direcţie. Când crezi că comitetul nostru directorial se va decide să se adreseze oamenilor legii sau să solicite vreun ajutor extern sau, cel puţin, să anunţe lumea că salariaţii lui OLYMPUS PRODUCTIONS mor precum muştele şi nu din cauze naturale?

— Asta-i concluzia la care ai ajuns?

— Dacă n-aş fi criminal sau, în caz că aş fi, şi n-aş avea motive foarte puternice să nu doresc ca oamenii legii să dea târcoale primprejur, da, aşa aş face.

— Eu nu-s criminal, dar am motive foarte puternice să nu doresc legea în preajma mea. În momentul în care legea pătrunde oficial în cadru, orice gândire, intenţie sau posibilă acţiune criminală va îngheţa şi noi vom fi lăsaţi cu cinci morţi nerezolvate pe cap, iar acesta va fi sfârşitul, deoarece nu-i nimic mai sigur decât faptul că nu avem nimic de care să ne agăţăm împotriva cuiva. Nu există decât o singură cale şi anume – să-i dăm suficientă frânghie pentru a se spânzura.

— Dar dacă-i dai prea multă frânghie şi prietenul nostru, în loc să se spânzure singur va spânzura pe vreunul dintre noi? Dacă o să mai fie o crimă?

— Atunci va trebui să-i chem pe oamenii legii. Mă aflu aici să fac o treabă cum mă pricep mai bine, dar asta nu înseamnă nicidecum că trebuie s-o fac cu orice mijloace – nu pot folosi nevinovaţi, ca pioni de sacrificiu.

— Ei, asta mă mai linişteşte. Dar dacă lor le vine o asemenea idee?

— Atunci este clar că va trebui să încercăm să contactăm Tunheimul, unde există un radio al Oficiului Meteorologic, cu o putere capabilă de a ajunge până la lună. Sau va trebui să ne oferim să mergem până la Tunheim. Este la cel puţin zece mile de aici, dar în asemenea condiţii de vreme, o să ni se pară că ar fi la capătul cel mai îndepărtat al Siberiei. Dacă timpul se îmbunătăţeşte, s-ar putea să fie posibil şi aşa ceva. Vântul a început să bată înspre, vest, iar dacă rămâne aşa, atunci

se poate întreprinde o scurtă călătorie – destul de neplăcută, dar posibilă. Dacă o ia prea mult către nord-vest, nu se mai poate – acelea nu-s decât ambarcaţiuni deschise şi ar fi răsturnate, indiferent de mare. Pe sol, mă rog, dacă se opreşte ninsoarea... Dar nu ştiu. În primul rând, terenul este atât de crăpat şi colinar, încât nu se poate folosi mica sanie cu motor – trebuie să merg pe jos. Ar trebui să înaintezi către vest, pentru a evita Misery Fell, deoarece acesta se termină cu stâncile de pe coasta de est. Acolo sunt sute de lăcuşoare şi habar n-am cât de îngheţate sunt ele la suprafaţă, unele n-or fi suficient – destul pentru a susţine acoperământul de zăpadă, dar nu şi un om – şi cred că unele dintre lacurile acelea au adâncime de peste o sută de picioare. Ai putea să te adânceşti în zăpadă până la glezne, până la genunchi, până la mijloc sau până la piept. Şi, chiar de nu vom fi răsturnaţi sau înecaţi, noi nu suntem echipaţi pentru călătorii de iarnă, n-avem nici măcar un cort pentru a ne opri peste noapte – nu-i nicio speranţă că ai putea ajunge într-o singură zi – şi dacă începe să ningă iarăşi şi continuă tot aşa, pariez că OLYMPUS PRODUCTIONS n-are nici măcar o busolă de mână, care să te oprească de la a merge în cerc până ce cazi mort de frig şi de foame sau pur şi simplu, de oboseală.

— Tu... tu... tu vorbeşti tot timpul despre mine. Ce-ar fi să te duci tu? Smithy a zâmbit. Desigur, eu aş putea să continui să stau pe-aici prin apropiere, să-mi găsesc o peşteră sau alt adăpost, apoi să revin a doua zi dimineaţă şi să-ţi spun că misiunea a fost imposibil de îndeplinit.

— O să dăm cu zarul. Mi-am terminat băutura şi am luat şurubelniţa şi şuruburile. Hai să mergem să vedem ce face Miss Haynes.

Miss Haynes părea a fi suficient de sănătoasă. Fără febră, puls normal, respiraţie adâncă şi egală. Cum se va simţi la trezire, era o altă problemă. I-am înşurubat ferestrele, astfel că nimeni n-ar fi putut pătrunde în camera ei, venind dinafară, fără să le spargă – iar să spargi două rânduri de geam armat ar face suficient zgomot pentru a trezi jumătate – din ocupanţii cabanei.

După aceasta m-am dus în living. Era surprinzător de

golaş. Lipseau cel puţin zece dintre cei pe care mă aşteptam să-i găsesc acolo, dar un rapid calcul mental referitor la cei absenţi, m-a convins că lipsa lor nu constituia o cauză alarmantă. Otto, Contele, Heissman şi Goin, a căror, absenţă îţi sărea în ochi, se aflau probabil în convclav secret într-una din cămăruţele lor, discutând probleme grele, pe care nu doreau să le audă şi subordonaţii. Lonnie, aproape sigur, se dedase din nou căutării de aer curat şi speram să nu se rătăcească cumva pe drumul dintre cabană şi locul cu provizii. Allen, aproape cert, se culcase din nou şi presupuneam că Mary scumpa, care se pare că-şi depăşise o mare parte dintre inhibiţiile de la început, revenise la obligaţia de a-l ţine de mână. Nu-mi puteam imagina unde-or fi cei trei apostoli, dar nici nu eram deosebit de îngrijorat în privinţa asta – eram sigur că unica primejdie care putea veni din partea lor, era distrugerea timpanelor.

M-am îndreptat înspre locul unde Conrad prezida o maşină de gătit cu gaz, trei ochiuri „montată peste una dintre sobe. Avea pe ea două Crătiţi mari şi o oală uriaşă, toate bolborosind în acelaşi timp – tocană, fasole şi cafea – şi părea încântat de acest rol de bucătar şef, şi din pricină, cred, c-o avea ca asistentă pe Mary Stuart. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, aş fi căutat o motivaţie mai puţin altruistă în această veselă devoţiune – băiatul simpatic, bun conducător, care face pe democratul în faţa galeriei care-l admiră – dar îl cunoşteam pe Conrad destul de bine, ca să realizez că aceasta nu-i stătea nicidecum în fire. El nu era decât un om gata să ajute pe oricine, care nu s-ar fi gândit niciodată să se aşeze mai sus decât colegii săi actorii. M-am gândit că Conrad trebuie să fie o foarte rară avis în această lume a filmului.

— Asta ce mai e? l-am întrebat eu. Ai calificarea pentru aşa ceva? Credeam că Otto i-a numit pe cei trei apostoli pentru a prelua alternativ, calitatea de bucătar şef.

— Cei trei apostoli şi-au pus în cap să-şi îmbunătăţească tehnica lor muzicală în chiar locul acesta, mi-a răspuns Conrad. Am făcut cu ei un pact de auto-apărare. Acum, practică în cabana cu utilaje, ştii, acolo unde-i şi generatorul.

Am încercat să-mi imaginez zgomotul produs de vocile lor afone, de instrumentele lor amplificate şi de motorul diesel, într-un spaţiu restrâns de opt pe opt, dar imaginaţia mea n-a» reuşit să cuprindă un asemenea tablou. Am spus:

— Ar trebui să ţi se dea şi ţie o medalie, Mary dragă.

— Mie? a zâmbit. De ce?

— Ţii minte ce am spus despre bunuţii care se asociază cu cei răi? Sunt încântat că îl urmăreşti îndeaproape pe suspectul nostru de-aici. N-ai văzut cumva mâna lui, tremurând ciudat deasupra vreuneia dintre oale?

A încetat să zâmbească:

— Nu cred că aşa ceva e amuzant, doctore Marlowe.

— Nici eu. A fost o încercare nereuşită pentru a mai limpezi atmosfera. M-am uitat la Conrad: aş putea schimba vreo două vorbe cu bucătarul?

Conrad m-a privit scurt, speculativ, a dat din cap şi s-a îndepărtat. Mary Stuart mi-a spus:

— Foarte drăguţ. Pentru mine, vreau să zic. De ce nu poţi schimba cuvintele acelea cu el aici?

— Vreau să-i spun nişte bancuri. Se pare că pe tine nu prea te interesează umorul meu. Am făcut câţiva paşi cu Conrad şi l-am întrebat:

— Ai reuşit să vorbeşti ceva cu Lonnie până acum?

— Nu. Vreau să spun că n-am avut încă ocazia. E chiar atât de urgent?

— Încep să cred că s-ar putea să fie. Uite, nu-l văd aici, dar sunt cât se poate de sigur că Lonnie a traversat şi este în magazia cu provizii.

— Unde Otto îşi păstrează toate aceste elixiruri ale vieţii?

— Doar nu te-aşteptai să-l găseşti pe Lonnie în magazia cu combustibil? Diesel-ul şi petrolul nu sunt favoriţii săi. Mă întreb dacă n-ai putea să te duci până acolo, să cauţi o salvare lichidă de pe lumea aceasta anostă şi rea, de la Insula Ursului, de la OLYMPUS PRODUCTIONS, de la orice doreşti, şi să-l prinzi într-o conversaţie mai de durată. Atinge şi tema cu cât de dor îţi este, de familia ta. Orice. Doar fă-l să-ţi povestească despre asta.

— A ezitat:

— Îmi place Lonnie şi nu-mi place treaba asta.

— Am trecut de stadiul în care-mi păsa de sentimentele oamenilor. Acum nu-mi pasă decât de vieţile lor – vreau să spun, de faptul că ei trebuie să continue să trăiască.

— Corect. A dat din cap şi m-a privit sobru. Îţi încurc puţin norocul, nu-i aşa? Adică, foloseşti ajutorul unuia dintre suspecţii tăi.

— Tu nu eşti pe lista mea de suspecţi, i-am răspuns. Niciodată n-ai fost.

M-a privit câteva clipe, apoi a rostit:

— Spune-i asta lui Mary dragă, da? S-a întors şi s-a îndepărtat către uşa de ieşire. Eu am revenit la maşina de gătit. Mary Stuart m-a privit cu aceeaşi gravă şi îndepărtată lipsă de expresie.

— Am spus:

— Conrad zice să-ţi zic că tocmai i-am zis – mă urmăreşti? – că el nu-i pe lista mea de suspecţi şi că niciodată n-a fost.

— Drăguţ. Mi-a oferit un surâs slab, dar acesta era marcat de o oarecare răceală...

— Mary, i-am spus eu, nu-ţi place de mine?

— Păi...

— Păi, ce?

— Îmi eşti prieten?

— Sigur.

— Sigur, sigur. M-a imitat foarte corect. Doctorul Marlowe este prietenul omenirii.

— Doctorul Marlowe nu ţine în braţele sale o noapte întreagă, toată omenirea.

Alt surâs. De rândul acesta, cu o undă de căldură. A spus:

— Şi Charles Conrad?

— Îmi place de el. Nu ştiu care-i părerea lui despre mine.

— Şi mie-mi place şi ştiu că şi el mă place pe mine şi aşa că suntem cu toţii prieteni. M-am gândit mai mult înainte, de a spune din nou „sigur” şi m-am limitat la a da din cap. Atunci, de ce nu ne spunem toate secretele între noi?

— Femeile sunt creaturile cele mai curioase, am spus

eu. „Curioase”, în toate sensurile cuvântului.

— Te rog să nu faci pe deşteptul cu mine.

— Întotdeauna îţi dezvălui secretele la toată lumea? S-a scuturat puţin, de parcă ar fi fost uimită, iar eu am continuat: Hai să ne jucăm precum copiii, vrei? Tu-mi spui un secret şi eu îţi spun unul.

— Ce Dumnezeu vrei să spui?

— Întâlnirea ta secretă de ieri dimineaţă. În ninsoare şi pe puntea superioară. Când erai atât de iubitoare cu Heissman.

Mă aşteptam la o reacţie foarte pozitivă şi am fost foarte dezamăgit când n-a fost aşa. M-a privit, liniştit şi meditativ, apoi a spus:

— Deci ne-ai spionat?

— Pur şi simplu am trecut pe-acolo.

— Nu prea te văd eu, trecând pur şi simplu. Şi-a muşcat buza, dar nu cu o furie deosebită. Aş fi dorit să fiu foarte ironic, dar am auzit de la distanţă un mic clopoţel de alarmă.

— Pentru că nu vreau ca oamenii să ştie.

— Asta-i clar, am spus eu răbdător. De ce?

— Pentru că nu sunt prea mândră de asta. Eu trebuie să câştig o pâine, doctore Marlowe. Am venit aici doar de doi ani şi nu sunt calificată pentru nimic. Nu sunt măcar calificată pentru ceea ce fac acum aici. Sunt o actriţă fără speranţă. N-am niciun pic de talent. Ultimele două filme în care am jucat au fost îngrozitoare. Te miră că oamenii îmi oferă o mână rece şi se întreabă în gura mare de ce fac şi un al treilea, cu OLYMPUS PRODUCTIONS? Ei, acum poţi să-ţi dai seama – Johanh Heissman este răspunsul. A surâs – un surâs foarte mititel. Te surprinde, doctore Marlowe? Poate te şochează?

— Nu.

Micul surâs a dispărut. Chipul şi-a pierdut vivacitatea, iar când a început săvorbească, glasul ei era şters. Deci e chiar atât de uşor să crezi aşa ceva despre mine?

— Vezi bine că nu. Problema e că nu te cred absolut de loc.

M-a privit şi chipul ei era acum puţin întristat:

— Nu crezi... nu crezi aşa ceva despre mine?

— Nu despre Mary Stuart. Nu despre Mary dragă.

S-a mai înviorat şi a spus aproape încântată:

— Acesta este cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva. Şi-a privit mâinile de parcă-ar fi ezitat, apoi a rostit, fără a se uita în sus: Johann Heissman este unchiul meu. Fratele mamei mele.

— Unchiul tău? Am ţesut felurite combinaţii, dar aceasta nici măcar nu mi-a trecut prin gând.

— Unchiul Johann. Din nou un surâs palid. Mă întrebam cum o fi fost oare surâsul ei, dacă ar fi fost cuprinsă de o adevărată fericire. Nu-i nevoie să mă crezi. N-ai decât să te duci să-l întrebi. Dar singur, te rog.

Cina n-a prea reprezentat un eveniment social de succes. Lipsea atmosfera de prietenie veselă, solicitată atunci când organizezi asemenea întâlniri în comun. Aceasta se datora în parte faptului că majoritatea mâncau de unul singur, sau aşezându-se şi ridicându-se, în mici grupuri, toată atenţia lor fiind îndreptată exclusiv către gulaşul neispititor din bolurile pe care le ţineau în mâini. Dar aceasta se datora mai ales faptului că fiecare era clar şi dureros conştient că acum avea loc ceea ce de secole se cunoştea ca fiind ultima cină. Însă interesul lor nu era absorbit în întregime de hrană – adesea, dar foarte, foarte scurt, câte-o pereche de ochi se desprindeau de sărmanul lor castron cu tocană şi fasole, se uitau iute împrejur, apoi se reîntorceau la mâncare într-o defensivă vinovată, de parcă omul ar fi sperat ca acel raid ocular să-i dezvăluiască vreun semn sigur prin care l-ar fi putut identifica în mod infailibil pe trădătorul din mijlocul nostru. Inutil să spun, asemenea indicaţii de autodemascare nu existau la vedere şi problema identificării era adâncită şi complicată de faptul că majoritatea prezentau anume anomalii în comportamentul lor, ceea ce, în mod normal, trezeşte mai mult decât o modică suspiciune, deoarece este o ciudată caracteristică a fiinţei umane ca, chiar atunci când cea mai nevinovată persoană se ştie sub orice bănuială, ea tinde să acţioneze în mod exagerat cu un grad nenatural de indiferenţă şi nepăsare, care nu serveşte decât creşterii suspiciunii originale.

Era clar, Otto nu era printre cei afectaţi de aşa ceva.

Fie că era din cauză că se ştia că este socotit indiscutabil, printre cei complet nevinovaţi, sau pentru că, fiind preşedintele acestei companii şi producător al filmului, se autoconsidera ca fiind deasupra şi departe de problemele care influenţau mersul omenirii, Otto era remarcabil de liniştit şi uimitor de plin de sine, contrar aparenţelor de până atunci, Otto, în mod normal atât de indecis şi de slab, putea aparţine foarte bine celor care dau ceea ce au mai bun în ei în momente de Criză. Era cert că nu-i mai rămăsese nici urmă de nehotărâre sau slăbiciune, atunci când s-a ridicat să vorbească, la sfârşitul mesei.

— Suntem conştienţi cu toţii de îngrozitoarele întâmplări din ultimele două zile şi cred că nu avem nicio alternativă pentru a refuza interpretarea evenimentelor, făcută de doctorul Marlowe. Prin urmare, mă tem că va trebui să acceptăm ca fiind foarte reale şi avertizările doctorului asupra ceea ce s-ar putea întâmpla în viitorul apropiat.

Acestea sunt fapte în întregime posibile, aşa că, vă rog, nu vă închipuiţi pentru moment că încerc să le minimalizez seriozitatea. Pe de altă parte, ar fi imposibil" s-o exagerez – este imposibil să exagerezi o situaţie imposibilă. Iată-ne aici, în îndepărtatul nord, fără niciun ajutor, ştiind că unii dintre noi au avut un sfârşit violent şi că această violenţă poate încă n-a ajuns la final. S-a uitat fără grabă la cei prezenţi şi eu am făcut acelaşi lucru – am putut vedea că era un număr destul de mare de persoane impresionate de prezentarea situaţiei într-un mod atât de calm de către Otto, precum eram şi eu. El a continuat: Aceasta este cu siguranţă din cauza stării de fapt în care ne aflăm, atât de incredibilă şi atât de anormală, încât vă propun să ne comportăm în cel mai raţional şi mai normal mod posibil. Isteria nu va duce la reversul lucrurilor înfiorătoare prin care tocmai am trecut şi poate doar să ne prejudicieze pe toţi.

Prin urmare, colegii mei şi cu mine am hotărât că, cu condiţia, desigur, a luării tuturor precauţiunilor posibile, să ne continuăm treaba pentru care am venit pe această insulă, în modul cel mai normal posibil. Sunt sigur că veţi fi de acord cu mine că este mult mai bine să ne ocupăm

timpul şi atenţia cu o activitate permanentă, constructivă şi cu un scop determinat, decât să stăm aici degeaba cu lucrurile acelea îngrozitoare măcinându-ne creierul. Nu vreau să spun că va fi spre binele tuturor dacă am acţiona ca şi cum ele nu s-ar fi întâmplat.

Dacă timpul ne va permite, vom avea mâine trei echipe de lucru. Otto nu se consulta cu ei, el vorbea – eu aş fi făcut exact acelaşi lucru în locul lui. Grupul principal, sub conducerea domnului Divine, va merge în nord, până la Lemers Way – drumul care duce către următorul golf, construit acum aproape un secol, deşi acum nu prea cred că au rămas multe urme de la el. Contele, Allen şi Cecil îl vor însoţi, desigur. Intenţionez să merg şi eu acolo şi te rog să fii şi tu, Charles. Asta era pentru Conrad.

— Aveţi nevoie şi de mine, domnule Gerran? Era Mary scumpa, cu mâna ridicată ca o şcolăriţă.

— Ei, ar fi mai bine să... S-a oprit, a aruncat o privire rapidă înspre obrazul scrijelat al lui Allen, apoi din nou la Mary, cu un zâmbet care mi s-a părut ştrengăresc: Dacă vrei, desigur. Domnul Hendriks, cu Luke, Mark şi Johti, vor încerca să captureze pentru noi toate sunetele de pe insulă – vântul, păsările pe recifuri, valurile spărgându-se de ţărm. Domnul Heissman îşi va lua camera portabilă în barcă pentru a descoperi locurile potrivite de pe mare – domnul Jungbeck şi domnul Heyter, care n-au nimic de făcut mâine, s-au oferit să-l însoţească.

Acestea ar fi, prin urmare deciziile noastre privind programul de mâine. Dar cea mai importantă decizie dintre toate am lăsat-o la sfârşit şi n-are absolut nicio legătură cu activitatea noastră. Am hotărât că este esenţial să obţinem ajutor cu toată viteza posibilă. Prin ajutor, îi înţeleg pe oamenii legii, poliţie sau alte autorităţi recunoscute ca atare. Nu este numai datoria noastră, ci aceasta ar putea fi esenţial pentru propria noastră supravieţuire – să obţinem o investigaţie atentă şi expertă, efectuată cât mai rapid omeneşte posibil. Pentru a chema ajutor, avem nevoie de un radio şi cel mai apropiat este la Staţia Meteorologică Norvegiană, de la Tunheim. Am avut grijă să nu mă uit la Smithy şi eram sigur că şi el făcea acelaşi lucru. Domnule Smith, prezenţa dumneavoastră aici ar putea fi o

binecuvântare – sunteţi singurul navigator profesionist printre noi. Ce şanse am avea să ajungem la Tunheim cu barca?

Smithy a rămas tăcut câteva secunde, pentru a da greutate observaţiilor sale, apoi a rostit:

— În condiţiile prezente, sunt atât de slabe, că nici măcar nu m-aş putea gândi să încerc aşa ceva, nici măcar în aceste circumstanţe disperate. De curând am avut un timp execrabil şi marea nu se va linişti prea repede. Necazul cu bărcile de lucru, domnule Gerran, este că dacă întâlnesc valuri uriaşe, nu poţi face ceea ce ai face în mod normal – nu te poţi întoarce să fugi de valuri – bărcile acelea sunt complet deschise în spate şi vor fi cu siguranţă răsturnate – chiar aşa, se vor umple cu apă şi se vor scufunda. Prin urmare, trebuie să fii absolut sigur de vreme, înainte de a porni la drum.

— Înţeleg. Prea periculos pentru moment. Când se va mai linişti marea, domnule Smith?

— Depinde de vânt. Se întoarce către vest chiar acum şi, dacă va rămâne aşa... ei, va fi posibil. Dacă se va roti către nord-vest sau pe-aproape, atunci – nu. Nu pe mare. Smithy a zâmbit. N-aş putea spune că o călătorie pe sol ar fi mult mai uşoară, dar cel puţin nu eşti răsturnat de valurile grele.

— Ah, crezi deci că s-ar putea ajunge la Tunheim pe jos?

— Ei, nu ştiu. Nu sunt specialist în călătorii arctice. Sunt sigur că domnul Heissman – mi s-a spus că a ţinut deja o conferinţă despre aceasta – este mult mai pregătit să vorbească, decât aş fi eu.

— Nu, nu. Heissman şi-a fluturat mâna. S-auzim părerea dumitale, domnule Smith.

Aşa că Smithy le-a spus părerea sa, care era, mai mult sau mai puţin, repetarea exactă a celor ce-i spusesem eu ceva mai devreme, în cămăruţa noastră. Când a terminat, Heissman, care ştia probabil despre călătoriile în timp de iarnă în regiunile arctice, cam tot atât cât ştiam eu despre partea nevăzută a lunii, a dat din cap cu înţelegere şi a spus:

— Succint şi admirabil exprimat. Sunt întru totul de

acord cu domnul Smith.

A urmat o tăcere meditativă, întreruptă de Smithy care a rostit cu sfiiciune:

— Eu sunt aici în plus. Dacă timpul se îmbunătăţeşte, n-am nimic împotrivă să încerc.

— Dar acum trebuie să nu mai fiu de acord cu dumneata, a răspuns prompt Heissman. Sinucidere, n-ar fi decât sinucidere, băiete”.

— Nici vorbă de aşa ceva, a rostit Otto ferm. Pentru siguranţă – pentru siguranţa reciprocă – nici nu poate fi vorba să organizăm o expediţie.

— Eu nu doresc o expediţie, a spus Smithy moale. Nu cred că ne-am alege cu cine ştie ce, dacă un orb va conduce un alt orb.

— Domnule Gerran, a vorbit John Heyter. S-ar putea ca în problema aceasta eu să vă fiu de un oarecare ajutor.

— Dimineaţa? Otto l-a privit cu o perplexitate de moment, apoi chipul său s-a luminat. Desigur, uitasem de asta. Şi ne-a oferit şi nouă explicaţia: John a fost cascadorul meu în „Muntele înalt”, un film cu alpinişti. El i-a dublat pe actorii care fie că erau foarte speriaţi, fie foarte valoroşi pentru secvenţele de căţărări. Vă asigur că este, într-adevăr, un specialist de clasă superioară. Ce spuneţi de asta, domnule Smith?

Tocmai eram gata să mă întreb cum va reacţiona Smithy când, – imediat, a sosit şi răspunsul său:

— Este aproximativ mărimea expediţiei pe care o aveam în minte. Aş fi foarte bucuros să-l am alături pe domnul Heyter – probabil că va fi nevoit să mă care pe cea mai mare porţiune de drum, până acolo.

— Perfect, s-a aranjat atunci, a spus Otto. Vă sunt foarte recunoscător amândurora. Dar, bineînţeles, doar dacă sembunătăţeşte vremea. Bun, cred că am terminat. Mi-a zâmbit: Ca membru cooptat al comitetului directorial, sunteţi şi dumneavoastră de acord?

— Da, i-am răspuns, exceptând afirmaţia dumneavoastră că toţi vor fi aici dimineaţă pentru a-şi prelua atribuţiile pe care le-aţi repartizat fiecăruia.

— Ah! a spus Otto.

— Exact, am spus eu. Doar nu v-aţi gândit în mod

serios că toată lumea va trebui să se retragă în timpul nopţii, nu-i aşa? Pentru anumiţi oameni cu anumite scopuri în minte, nu există timp mai bun decât orele mici. Când spun „oameni”, nu depăşesc hotarele acestei încăperi, când spun „scopuri”, mă refer la omucideri.

— Colegii mei şi cu mine am discutat deja problema, a spus Otto. Propui să stabilim o pază?

— Asta i-ar putea ajuta pe unii dintre noi să trăiască ceva mai mult. Am făcut doi-trei paşi, ajungând în centrul camerei. De-aici se văd toate cele cinci coridoare. Ar fi imposibil pentru oricine să părăsească vreo cameră sau să intre undeva, fără a fi observat de cel ce stă aici.

— Ne-ar trebui un tip foarte special de persoană, a spus Conrad – cineva cu capul pe rulmenţi.

— Nu şi dacă stau de pază doi în acelaşi timp, am spus eu. Şi, întrucât a trecut destul de mult timpul când rănirea simţămintelor cuiva avea vreo importanţă – doi oameni care nu numai că vor păzi coridoarele, ci se vor păzi unul pe celălalt. Să zicem – un suspect şi un ne-suspect. Dintre cei ne-suspecţi, cred că putem avea delicateţea de a le exclude pe cele două Mary. Şi cred că şi Allen ar trebui să aibă o noapte de somn. Rămân, astfel, domnul Gerran, domnul Goin, domnul Smith, Cecil şi eu. Cinci dintre noi care se vor schimba din două-n două ore, între 10 p.m. Şi 8 a.m.

— O excelentă propunere, a spus Otto. Bine atunci – cinci voluntari.

Erau treisprezece prezumtivi voluntari şi toţi treisprezece şi-au oferit imediat serviciile. S-a căzut de acord ca Goin şi Hendriks să stea de la zece la miezul nopţii, Smith şi Conrad de la miezul nopţii la două, eu cu Luke de la două la patru, Otto cu Jungbeck de la patru la şase şi Cecil cu Eddie de la şase la opt. Unii dintre cei rămaşi, mai ales Contele şi Heissman au început să protesteze, dar nu cine ştie ce, susţinând că s-au făcut discriminări. Li s-a amintit că mai rămân încă douăzeci şi una de nopţi, după asta; a fost suficient pentru a demonstra că protestul nu era decât o vorbă-n vânt.

Decizia de a nu sta în grupuri mici a fost primită cu o surprinzătoare unanimitate. De fapt, nu exista decât un

singur lucru despre care se putea vorbi şi nimeni nu dorea să-l discute, cumva, cu o persoană necorespunzătoare. În următoarele câteva minute, câte unul, câte doi au plecat aproape toţi către cubuleţele lor. În afară de Smithy şi de mine, a mai rămas numai Conrad şi am ştiut că el dorea să-mi vorbească. Smithy mi-a aruncat o privire scurtă şi a plecat în cămăruţa noastră.

— De unde ştiai? a întrebat Conrad. Despre Lonnie şi despre familia sa?

— N-am ştiut. Am ghicit. Ţi-a spus ceva?

— Puţin. Nu cine ştie ce. A avut o familie.

— Avut?

— Avut. Soţie şi două fiice. Două fete mari. Accident de maşină. Nu ştiu dacă s-au lovit de o altă maşină, nu ştiu cine conducea. Lonnie şi-a închis gura, ca un om care deja a vorbit prea mult. N-a vrut nici măcar să spună dacă a fost şi el în maşina aia, dacă a mai fost cineva, nici măcar când s-au petrecut toate astea".

Asta a fost tot ce-a aflat Conrad. Am mai conversat pe teme neimportante şi, după puţin timp, când au apărut Goin şi Hendriks pentru a-şi începe primul rond, am plecat în camera mea. Smithy nu era în patul său de campanie. Îmbrăcat din cap până-n picioare, tocmai deşurubase ultimul şurub folosit pentru fixarea ramei ferestrei. Lăsase-n jos flacăra lămpii cu petrol şi, practic, cubuleţul se afla în semiîntuneric.

— Plecai? l-am întrebat eu.

— E cineva afară. Smithy şi-a luat hanoracul şi eu am făcut la fel. Cred că ar fi bine să nu folosim uşa din faţă.

— Cine era?

— Habar n-am. S-a uitat înăuntru, dar chipul său nu era decât o ceaţă albă. Sunt sigur că nu ştie că l-am văzut, deoarece, plecând de-aici, a aprins o lanternă la fereastra lui Judith Haynes şi n-ar fi făcut aşa ceva, dacă ştia că-l urmăreşte cineva. Smithy se căţărase deja pe fereastră. Şi-a stins apoi lanterna, dar nu înainte ca eu să văd în ce direcţie a luat-o. Înspre dig. Sunt sigur.

L-am urmat pe Smithy; apoi am fixat fereastra, aşa cum făcusem şi mai înainte. Vremea rămăsese la fel ca mai devreme, continua să ningă viscolit, să fie un frig cumplit,

întuneric şi vânt muşcător, care-o luase către sud-vest. Ne-am deplasat până la fereastra lui Judith Haynes, ne-am acoperit lanternele pentru a lăsa, doar nişte raze subţirele de lumină în direcţia digului şi tocmai ne pregăteam să ne îndreptăm într-acolo, când mi-a trecut prin minte că ar putea fi instructiv să aflăm şi de unde veneau ele. Dar asta n-am mai putut-o afla – oricine-o fi fost necunoscutul, el s-a învârtit în jurul cabanei de cel puţin două ori, mergând lipit de pereţii acesteia, târându-şi vizibil picioarele, astfel încât era imposibil să descoperi ce fereastră a folosit ca ieşire din cabană. Era destul de neplăcut faptul că-şi ascunsese urmele în mod atât de eficient, dar deconcertant era faptul că se gândise s-o facă, deoarece aceasta demonstra că asemenea ieşiri nocturne erau de aşteptat.

Repede dar cu atenţie, am înaintat până la dig, ocolind cu grijă urmele necunoscutului. La capătul digului am riscat, lăsând liberă o rază îngustă de la lanterna mea – doar o singură linie de urme duceau mai departe.

— Ia te uită, mi-a şoptit Smithy. Băiatul nostru este jos la bărci sau la submarin. Dacă am continua investigaţiile, am putea da de el. Dacă mergem până la capătul digului şi nu dăm de el, reuşim să aruncăm o ocheadă pe-acolo, dar el va vedea urmele noastre la întoarcerea sa. Dorim să ne facem cunoscută prezenţa?

— Nu. Nu există nicio lege care să condamne un om că a ieşit să facă o plimbare atunci când vrea el, chiar şi pe furtună. Iar dacă ne lăsăm detectaţi cumva, fii sigur că nu va mai face niciun pas greşit, cât timp vom rămâne pe Insula Ursului.

Ne-am tras la adăpostul unor stânci, la doar câţiva yarzi depărtare de plajă – o precauţie complet inutilă în vizibilitatea aceea apropiată de zero.

— Ce crezi că vrea să facă? m-a întrebat Smithy.

— În particular, habar n-am. În general, orice între înşelăciune şi crimă. Vom controla după ce pleacă.

Oricare i-o fi fost scopul, nu i-a luat prea mult timp ca să-l atingă, deoarece a plecat peste două minute. Zăpada era atât de densă, întunericul atât de aproape de absolut, că ar fi putut foarte bine să treacă de noi nevăzut şi neauzit, dacă n-ar fi fost mişcarea nesigură a micii lanterne

pe care-o ţinea în mână. Am mai aşteptat câteva secunde, după care ne-am îndreptat spinările.

— Ducea ceva cu el? am întrebat eu.

— La asta mă gândeam şi eu, a spus Smithy. Tot ce se poate, dar nu pot să jur...

Am urmat linia dublă de paşi, până la capătul digului, unde se opreau în capul scării de fier care ducea la macheta submarinului. Nu exista nicio îndoială că fusese aici, deoarece, în afara faptului că n-avea cum să se ducă în altă parte, urmele paşilor săi erau pretutindeni şi le-am găsit şi pe platforma turnului. Am intrat în submarin.

Nu se schimbase nimic, nu părea să lipsească nimic faţă de momentul vizitei noastre anterioare aici. Smithy a spus:

— A început brusc să-mi displacă locul ăsta. Ultima oară când am fost aici, l-am numit mormânt de fier. N-aş dori să devină mormântul nostru acum.

— Crezi c-ar putea?

— Se pare că prietenul nostru n-a luat nimic cu el. Dar trebuie să fi avut vreun motiv pentru a veni aici, aşa că-mi închipui că a adus ceva. După cum şi-a şters urmele, cred că n-a adus nimic din ceea ce mi-ar plăcea inie. Ce-ar fi să fi plantat ceva care s-arunce în aer porcăria asta?

— De ce să vrea să facă, un lucru atât de trăsnit?

— Nu eram chiar atât de neîncrezător, precum mă străduiam să arăt.

— De ce a făcut toate lucrurile trăsnite de până acum? Chiar în clipa asta nu-mi doresc nicio explicaţie. Vreau doar să ştiu dacă nu cumva a mai făcut aici vreo trăsnaie. Ceea ce vreau să spun, este că sunt foarte nervos.

Nu era doar el. Am spus:

— Considerând că ai avea dreptate, chestia asta n-ar putea-o arunca în aer doar cu o bucăţică de plastic. Ar trebui să fie ceva destul de mare pentru a face bum. Cum ar fi o bombă cu explozie întârziată.

— Pentru a-i da timp să adoarmă în pătuţul său nevinovat, când va sări totul în aer? Sunt mai nervos ca oricând. Mă întreb, cam cât timp a considerat el, că i-ar fi necesar pentru a ajunge în patul său?

— Poate s-o facă într-un minut.

— Pentru Dumnezeu, de ce mai stăm aici şi discutăm? Smithy şi-a plimbat lanterna împrejur. Unde dracu' ar putea pune un om asemenea aparat?

— Pe tavan, cred. Sau pe fund.

Am examinat mai întâi puntea, dar toate barele de fier pentru balast, ca şi proptelele lor din lemn păreau a fi la locul lor. Acolo nu era loc nici pentru cel mai mic instrument. Ne-am întors spre restul halei, ne-am uitat pe sub ancorele-ciupercă, printre lanţuri, sub compresor şi în dosul modelelor din plastic – periscop şi tunuri. N-am găsit nimic. Ne-am uitat chiar şi în rezervoarele de-balast, să vedem dacă nu-i ceva deşurubat pe-acolo, dar nu era nici urmă de aşa ceva. Şi era clar că nu mai exista vreun loc unde un asemenea aparat să fie ataşat şi să nu fie detectat pe loc.

Smithy s-a uitat la mine. Era greu de spus dacă era doar uimit sau, ca şi mine, tot mai mult şi mai neplăcut conştient de faptul că, dacă exista un asemenea aparat, atunci timpul s-ar putea să alerge mult prea repede. S-a uitat înspre capătul dinspre prova şi a spus:

— Poate că, pur şi simplu l-a aruncat într-unul dintre dulapurile acelea. De fapt, este cel mai uşor şi mai rapid loc în care poţi ascunde orice.

— Nu prea cred, i-am răspuns, dar am ajuns acolo înaintea lui. Mi-am plimbat lumina lanternei peste dulapul vopsit, şi raza s-a oprit asupra unei ridicături din lemn de lângă podeaua dulapului. Am lăsat-o acolo şi l-am întrebat pe Smithy: îl vezi şi tu?

— O bucăţică de zăpadă proaspătă şi netopită. De la cizmă. A întins mâna către uşa dulapului. Pierdem timpul. Mai bine l-ai deschide.

— Mai bine nu. L-am apucat de braţ. De unde ştii că nu-i o capcană?

— Aşa şi este. Şi-a retras braţul ca un om care vede un tigru, cum se apropie de el. Economiseşte corpul unui aparat special. Şi-atunci cum îl deschidem?

— Încetişor. Nu cred că a avut timp să monteze ceva atât de sofisticat, cum ar fi un trăgaci electric, dar dacă a făcut-o, contactele se află în capac. Cel mai probabil – o simplă sforicică. În oricare situaţie, nimic nu se declanşează

la o ridicare de până la doi inci înălţime, deoarece i-a trebuit cel puţin atât spaţiu pentru a-şi putea trage mâna în afară.

Aşa că am deschis delicat capacul cam doi inci, am examinat rama şi ce se putea vedea înăuntru şi n-am găsit nimic. Am împins capacul la loc. Nu era nici urmă de vreun exploziv. Nu fusese nimic pus înăuntru. Dar ceva fusese luat de acolo – două cutii de tablă cu vopsea cu uscare rapidă şi două pensule.

Smithy m-a privit şi a dat din cap. Niciunul dintre noi n-a scos niciun cuvânt. Motivul luării celor două cutii cu vopsea era atât de neînţeles, încât nu era nimic de spus în legătură cu asta. Am închis dulapul, am urcat în turn şi înapoi pe faleză. Am spus:

— Nu prea cred că le-a luat cu el în cabană. Doar sunt nişte cutii foarte mari şi nu prea pot fi ascunse cu uşurinţă în cubuleţul acela micuţ, mai ales dacă-vreunui amic îi vine ideea să-ţi facă o vizită.

— N-are de ce să le ascundă acolo. Aşa cum ţi-am spus mai devreme, sunt destule locuri în zăpadă, practic, unde poţi ascunde orice.

Dar dacă o fi ascuns ceva, n-a ascuns în nicio grămadă de zăpadă dintre dig şi cabană, deoarece urmele, sale duceau direct-către aceasta, fără nicio deviere de-o parte sau cealaltă. Am mers pe urmele lăsate de necunoscut, până aproape de cabană, dar acolo ele s-au pierdut în şirul neclar, care înconjura perimetrul cabanei. Smithy şi-a acoperit lanterna şi a examinat urmele timp de câteva secunde. Apoi a spus:

— Cred că urmele acestea sunt mai largi şi mai adânci decât cele precedente. Cred că cineva – şi asta nu înseamnă că ar fi aceeaşi persoană – a făcut un mare ocol al cabanei.

— Cred că ai dreptate, i-am răspuns. Am luat-o înapoi către fereastra cămăruţei noastre şi tocmai doream s-o deschid când instinctul său, poate, faptul că acum căutam orice mi-ar fi putut trezi bănuielilesau care-ar fi apărut ca anormal, m-a făcut să-mi îndrept lumina lanternei pe rama geamului. M-am întors către Smithy: Observi ceva?

— Observ ceva. Bucata de hârtie pe care am lăsat-o a

dispărut dintre ramă şi fereastră. Şi-a îndreptat lanterna înspre pământ, s-a oprit şi-a luat ceva de jos. Pentru că-i aici. Unul sau mai mulţi vizitatori.

— Aşa se pare. Ne-am căţărat înapoi înăuntru şi, în timp ce Smithy începuse să înşurubeze la loc fereastra, am mărit lumina lămpii cu petrol şi am început să mă uit dacă trecuse pe-aici vreun intrus şi, mai ales, să descopăr motivul pentru care fusese pe-aici. Inevitabil, am început cercetarea cu trusa medicală şi începutul a fost şi sfârşit şi asta după foarte scurt timp.

— Ei, ei, am spus eu. Două păsări cu o singură, piatră. Suntem o pereche strălucită.

— Suntem?

— Tipul care îşi lipise obrazul de fereastra de colo. Probabil că a stat lipit acolo vreo cinci minute, până ce a fost sigur că o să fie văzut. Apoi, pentru a căpăta certitudinea că eşti într-adevăr interesat, şi-a aprins lanterna la fereastra lui Judith Haynes. Probabil că a decis că n-are nevoie de două acţiuni pentru a ne atrage afară mai repede.

— Şi a avut dreptate, nu-i aşa? A privit trusa mea medicală deschisă, şi a rostit cu precauţie: Trebuie să-mi închipui atunci că-ţi lipseşte ceva de-acolo?

— Poţi s-o iei şi-aşa. I-am arătat cutia căptuşită cu catifea unde fusese ceea ce lipsea. O doză mortală de morfină.

Capitolul 11

— A bătut ora patru şi totul e-n ordine, mi-a spus Smithy, scuturându-mi umărul. Nu era nevoie nici de trezire, nici de scuturare. Ajunsesem deja să mă montez atât de bine, încât chiar adormit fiind, ar fi fost suficient ca cineva să atingă clanţa uşii mele pentru a mă deştepta pe loc. E timpul să dăm raportul pe puntea de comandă. Avem cafea proaspătă.

L-am urmat în corpul principal, l-am salutat pe Conrad, care era aplecat peste oale şi ceşti, lângă soba cu petrol şi m-am dus la uşa de la intrare. Spre surprinderea mea, vântul o luase cu totul înspre vest, ajungând la ceva ce nu depăşea gradul 3, ninsoarea se rărise până la a reprezenta promisiunea că se va opri în curând şi îmi imaginam chiar că pot vedea câteva stele palide pe petecul de cer senin dinspre sud, dincolo de intrarea în Sorhamna. Dar gerul era cu mult mai intens decât fusese mai devreme în noapte. Am închis uşa repede, m-am întors către Smithy şi i-am vorbit încetişor:

— Eşti foarte încurajator, a spus Smithy. Ce te face să crezi că cei cinci... S-a oprit, deoarece Luke, căscând şi întinzându-se zdravăn, intra în corpul principal al cabanei. Luke era o creatură subţirică, stângace, tăntălău, un tânăr cu capul acoperit de câlţi, care cerea urgent influenţa restrictivă a unui frizer sau a unei panglici.

— Ţi-l poţi închipui pe ăsta ca armă de-nchiriat? am întrebat.

— Nu-l pot bănui decât de comiterea unor atrocităţi muzicale cu o chitară, cred. Nu prea-l văd ca o ameninţare împotriva vieţii. Ei, da, asta se potriveşte şi celorlalţi patru. L-a privit pe Conrad, ducându-se cu o ceaşcă de cafea pe unul dintre coridoare. Dar aş paria oricând pe şeful nostru.

— De ce pe el?

— Pentru a-şi susţine iubita, cred. Miss Stuart şi-a petrecut o mulţime de timp cu noi în timpul cât am stat de caraulă.

Observasem şi eu că sus-zisa lady avea o remarcabilă predilecţie pentru a se învârti pe-aici în timpul pazei de

noapte, dar nu gândeam chiar aşa de rău despre asta. N-aveam nici un dubiu că, fiind nepoata lui Heissman, Mary Stuart era băgată în diverse treburi întunecate, dar că ar fi fost amestecată în activităţi criminale, nu puteam crede pentru moment.

Smithy a continuat:

— Este important să ajung la Tunheim?

— N-are nicio importanţă dac-o faci sau nu. Cu Heyter alături, problema poate fi hotărâtă doar de condiţiile atmosferice şi de starea terenului. Dacă va trebui să vă întoarceţi din drum, mie-mi convine – eu te prefer aici. Dacă ajungi la Tunheim, rămâi acolo.

— Să rămân acolo? Cum s-ar putea rămâne acolo? Acolo merg doar după ajutor, nu-i aşa? Şi Heyter o să ţipe să mă întorc.

— Sunt convins că vor înţelege, dacă le explici că eşti obosit şi ai nevoie de odihnă. Dacă Heyer face gălăgie, închide-l – o să-ţi dau o scrisoare pentru şeful serviciului meteo de-acolo.

— O să-mi dai, da? Dar dacă meteorologul şef refuză categoric?

— Cred că vei găsi câţiva oameni pe-acolo, care vor fi fericiţi să te ajute.

M-a privit cu o mare lipsă de entuziasm:

— Prieteni de-ai dumitale, Doc?

— Se află acolo-o echipă meteo venită în vizită din Anglia. Cinci oameni. Doar că nu-s meteorologi.

— Sigur că nu-s. Lipsa de entuziasm s-a deteriorat, transformându-se într-o răceală vecină cu duşmănia. Îţi ţii cărţile foarte ascunse, nu-i aşa doctore Marlowe?

— Nu te înfuria pe mine. Eu nu-ţi cer asta – îţi spun, doar. O formă de politică – eu ascult ordinele, chiar dacă tu n-o faci. Un secret împărtăşit altcuiva, nu-i niciodată un secret înjumătăţit – dacă las să-i scape ochiul cuiva peste cărţile mele, de unde ştiu cine-o fi chibiţul? O să-ţi dau scrisoarea aia în dimineaţa asta, cât mai devreme.

— OK, se vedea că Smithy încearcă să se abţină, ceea ce-i solicita suficient efort. A continuat morocănos: Bănuiesc că n-ar trebui să mă mir prea mult, chiar de-o să mă întâlnesc cu MORNING ROSE acolo?

— Hai s-o luăm şi-aşa – personal, n-aş exclude o asemenea posibilitate.

Smithy a dat din cap, s-a răsucit şi s-a întors la soba cu petrol, unde Conrad revenise deja şi turna cafea în ceşti. Am mai stat vreo zece minute, bând şi sporovăind despre câteva nimicuri, după care Smithy şi Conrad au plecat. Următoarea oră a trecut fără niciun eveniment, exceptând faptul că, după cinci minute, Luke a adormit buştean. Nu m-am obosit să-l trezesc – nu era necesar – eu eram într-o stare de alertă aproape supranaturală: spre deosebire de Luke, eu aveam la ce să mă gândesc.

Una dintre uşile de pe coridor s-a deschis, şi a apărut Lonnie. Întrucât lui Lonnie, după cum spune el singur, nu-i fusese dat să doarmă prea mult şi întrucât el nu se afla pe lista mea de suspecţi, acesta nu prea era un motiv de alarmare. A intrat în cameră şi s-a aşezat greoi pe un scaun de lângă mine. Arăta bătrân şi obosit şi cenuşiu şi-i lipsea din ton obişnuita notă de ironie.

— Din nou drăgălaşul de vraci, a spus el, şi iarăşi îşi păzeşte turma. Am venit, fiule, să te ajut la veghea de la miezul nopţii.

— E de la douăzeci şi cinci la patru, am spus eu.

— O figură de stil. A oftat. N-am dormit bine. De fapt, n-am dormit deloc. Ai în faţa dumitale, doctore, un om bătrân şi necăjit.

— Îmi pare rău s-aud asta, Lonnie.

— Nicio lacrimă pentru Lonnie. În ceea ce mă priveşte, la fel ca majoritatea oamenilor nefericiţi, necazurile, mi le-am făcut singur. E destul să fii bătrân. Dar să fii bătrân şi singur – şi eu sunt singur de foarte mulţi ani – te face să te simţi trist în majoritatea timpului. Dar să fii un bătrân singur, care nu mai poate trăi cu propria sa conştiinţă aci, mai bine să nu te fi născut niciodată. A oftat din nou. În noaptea aceasta îmi plâng singur de milă.

— Şi conştiinţa ta ce face-acum?

— Mă ţine treaz, asta face. Ah, fiule, să dispari la miezul nopţii fără dureri – ce altceva îşi mai poate dori un om când e seară şi se apropie timpul plecării definitive?

— Cârciuma de pe ţărm?

— Nici măcar aşa ceva. A dat din cap cu tristeţe.

Nimeni nu se pregăteşte în paradis să întâmpine cu braţele deschise pe Lonnie-i acestei lumi. N-avem certificatele de bună purtare, fiule. A zâmbit, dar ochii săi erau trişti. O să-mi agăţ speranţele de vreun mic bar cu bere din purgatoriu.

S-a cufundat în tăcere, ochii i s-au închis şi eu am crezut că adoarme. Dar s-a mişcat brusc, şi-a dres glasul şi a rostit, aparent fără nicio legătură: întotdeauna-i prea târziu. Întotdeauna.

— Pentru ce-i prea târziu, Lonnie?

— Pentru compasiune, sau înţelegere, sau iertare. Mă tem că Lonnie Gilbert a fost mai puţin decât ar fi trebuit să fie. Dar întotdeauna-i prea târziu. Prea târziu ca să mai spui îmi placi, sau te iubesc, sau ce dulce eşti, sau te iert. Dacă, dacă, dacă... E greu să faci pace cu cineva, dacă te uiţi la acea persoană şi ea zace-acolo moartă. Oh, oh, oh... S-a ridicat, de parcă ar fi făcut un imens efort. Dar întotdeauna mai rămâne puţin din ceva ce poate fi salvat. Lonnie Gilbert este gata acum să se ducă şi să facă ceea ce ar fi trebuit să facă cu mulţi ani în urmă. Dar mai întâi trebuie să mă întăresc, să torn puţină viaţă în oasele vechi, puţină claritate în mintea care a început să slăbească, pe scurt, să mă pregătesc pentru ceea ce mi-e ruşine s-o spun, continuă să fie marea încercare ce-mi stă în faţă. Pe scurt, dragul meu prieten, unde-i scotch-ul?

— Mă tem că Otto l-a luat cu el.

— Drăguţ băiat, Otto, nimeni nu-i mai drăguţ ca el, dar are şi ciudăţeniile sale. N-are importanţă, principala sursă de aprovizionare se află la o distanţă mai mică decât marşul de duminică. S-a îndreptat spre ieşire, dar eu l-am oprit:

— Odată, când o să te duci acolo, o să te aşezi, ai să adormi şi n-o să te mai întorci, deoarece vei îngheţa şi vei muri. Şi-apoi, nici nu-i nevoie – am eu puţin în camera mea. Din aceeaşi sursă de aprovizionare, te asigur. Ţi-l aduc. Ţine-ţi însă ochii deschişi în lipsa mea, da?

N-avea importanţă, dacă şi-i ţinuse deschişi sau nu, deoarece m-am întors în vreo douăzeci de secunde. Smithy dormea evident mult mai adânc decât mine, deoarece nici n-a mişcat în timpul scurtei mele vizite.

Lonnie şi-a turnat copios, a uscat paharul din câteva

înghiţituri, s-a uitat lung la sticlă, apoi a pus-o hotărât alături.

— După ce-mi îndeplinesc misiunea, mă întorc să mă bucur din plin de asta. Pentru moment, sunt suficient de fortificat.

— Unde te duci? Era greu să-ţi imaginezi ce îndatorire presantă îl mâna la ora aceea din noapte.

— Am o mare datorie faţă de Miss Haynes. E dorinţa mea...

— Judith Haynes? Ştiam că-l priveam uimit. Te înţeleg că nu te poţi uita la ea decât cu mare dificultate.

— O mare datorie, a rostit el ferm. E dorinţa mea să mi-o achit, să reglez conturile, ca să spun aşa. Înţelegi?

— Nu. Ce înţeleg eu este că-i doar trei şi patruzeci şi cinci. Dacă treaba asta a aşteptat atâţia ani, cum spuneai tu, atunci, cu siguranţă că mai poate aştepta câteva ore. Şi-apoi, Miss Haynes a fost bolnavă şi şocată şi i-am administrat sedative. Ca doctor al ei, şi indiferent dacă-i place sau nu, eu sunt doctorul ei, nu pot permite asta.

— Şi ca doctor, dragul meu, ar trebui să înţelegi necesitatea acţiunii imediate. Am gândit asta, m-am măcinat singur până la os. Dacă mai trec câteva ore, cum spui tu, s-ar putea să fie prea târziu. Lonnie Gilbert pe care-l ai acum în faţa ta se va transforma, aproape sigur, în Lonnie cel cunoscut de toată lumea. A făcut o pauză şi a trecut iarăşi la ale sale: Sedative, spui? Şi de cât timp acţionează ele?

— Variază de la o persoană la alta. Patru ore, şase ore, poate chiar opt.

— Bine, uite ce – biata fată, probabil, zace-acolo treează de câteva ceasuri, tânjind după compania cuiva, deşi nu, nu cred că după cea a lui Lonnie Gilbert. Sau ţi-a scăpat faptul că au trecut aproape douăsprezece ceasuri de când i-ai administrat sedativele?

Trecuseră. Dar ceea ce nu scăpase atenţiei mele, a fost comportamentul lui Lonnie vizavi de Judith Haynes, care mă intrigase considerabil în ultimul timp. M-am gândit că s-ar putea să-mi fie foarte folositor pentru penetrarea ceţii de mister care ne înconjura, dacă aş putea să aflu câte ceva din grămada de lucruri pe care se pare că Lonnie avea

de gând să i le spună lui Judith Haynes. Am spus:

— Lasă-mă să merg s-o văd eu mai întâi. Dacă-i trează şi poate face conversaţie, atunci e OK.

A dat din cap că-i de acord. M-am dus la camera lui Judith Haynes şi am intrat fără să mai bat. Lampa cu petrol ardea şi ea era trează, întinsă sub pleduri, învelită până la gât. Era extrem de palidă, dar aşa mă şi aşteptam să arate, iar părul de un roşu titzian, scotea şi mai mult în evidenţă paloarea chipului ei. Ochii verzi, de obicei uluitori, acum erau sticloşi şi lucioşi ca lacul, iar obrajii îi erau boţiţi şi scăldaţi în lacrimi. M-a privit cu indiferenţă cum îmi trag un scaun, apoi, cu aceeaşi indiferenţă, şi-a întors privirile într-altă parte.

— Sper că aţi dormit bine, Miss Haynes, am spus eu. Cum vă simţiţi?

— De obicei îţi vizitezi pacienţii în mijlocul nopţii? Vocea ei era la fel de tristă ca şi ochii.

— Nu mi-am făcut o obişnuinţă. Dar facem de gardă în noaptea asta şi s-a nimerit să fie rândul meu. Aveţi nevoie de ceva?

— Nu. Aţi descoperit cine l-a ucis pe soţul meu? Era atât de nenatural de calmă şi cu un autocontrol ce părea a fi de fier, încât am suspectat asta ca fiind preludiul unei noi izbucniri isterice.

— Nu. Pot deduce din asta, Miss Haynes, că nu mai credeţi că ar fi făcut-o tânărul Allen?

— Nu cred. Zac aici de-atâtea ore şi nu fac decât să mă gândesc şi nu cred aşa ceva. După vocea lipsită de viaţă şi după chipul lipsit de viaţă, eram destul de convins că se mai afla încă sub influenţa sedativelor. O să-l găseşti, nu-i aşa? Pe omul care l-a ucis pe Michael. Michael n-a fost chiar atât de rău, cum îşi închipuie oamenii, doctore Marlowe „nu, într-adevăr n-a fost. Pentru prima oară – o oarecare expresie, o schiţă slabă de surâs. Nu spun că n-a fost aşa, dar a fost omul potrivit pentru mine.

— Ştiu, am spus eu, de parcă-aş fi înţeles, treabă pe care n-o făcusem decât parţial. Sper să-l găsim pe cel ce poartă răspunderea faptei. Cred că-l vom găsi. Aveţi cumva vreo idee care ne-ar putea fi de folos?

— Ideile mele n-au cine ştie ce valoare, doctore.

Mintea mea nu pare a fi prea clară.

— Credeţi că aţi putea vorbi cât de cât, Miss Haynes? Nu v-ar obosi prea mult?

— Dar vorbim acum.

— Nu cu mine. Cu Lonnie Gilbert. Pare a fi foarte nerăbdător să vă vorbească.

— Să-mi vorbească? O mirare obosită, dar nu un refuz categoric al propunerii. De ce-ar dori Lonnie „Gilbert să-mi vorbească?

— Nu ştiu. Lonnie nu prea are încredere în doctori. Bănuiesc că gândeşte că v-a făcut o mare nedreptate şi doreşte să vă spună că regretă.

— Lonnie să-mi spună mie că regretă? Uimirea gonise moliciunea vocii. Să-mi ceară iertare, mie? Nu, nu mie. A rămas tăcută un timp, apoi a spus: Da, vreau din tot sufletul să-l văd chiar acum.

Mi-am ascuns propria mirare cât de bine am putut, m-am întors în living, i-am spus lui Lonnie la fel de uimit că Judith Haynes este mai pregătită acum să-l primească şi l-am urmărit cum trece pe coridor, intră în camera ei şi închide uşa în urma sa. M-am uitat la Luke. Părea că doarme mai profund ca oricând, absurd de tânăr pentru asemenea situaţii, cu un surâs satisfăcut pe chipul său – visa probabil la discurile de aur. M-am furişat către camera lui Judith Haynes – jurământul lui Hipocrate nu prevede nimic împotriva doctorilor care ascultă pe la uşi închise.

Era clar că trebuia să-mi lipesc bine urechea, deoarece, deşi uşa era făcută doar din placaj, glasurile din încăpere erau foarte şoptite şi nu puteam auzi decât un murmur confuz. M-am lăsat în genunchi şi mi-am pus urechea la gaura cheii. Audibilitatea s-a îmbunătăţit considerabil.

— Ei! a exclamat Judith Haynes. Vocea ei avea un tremur uşor – nu mi-o pot închipui pe femeia asta capabilă de emoţii delicate. Tu! Să-mi ceri mie iertare! Dintre toţi oamenii din lume, tocmai tu!

— Draga mea, draga mea. Toţi anii aceştia, toţi anii aceştia. Vocea lui a scăzut şi nu i-am mai auzit următoarele cuvinte. Apoi a spus: Condamnabil, condamnabil. Pentru oricare bărbat care trece prin viaţă, nutrind duşmănie, nu,

draga mea, ura... S-a întrerupt şi a urmat o linişte de câteva secunde. Apoi a continuat Nicio iertare, nicio iertare. Ştiu că el n-a putut... ştiu că n-a putut fi atât de rău, sau poate n-o fi fost rău deloc, l-ai iubit şi nimeni nu poate iubi pe cineva care este rău până-n măduva oaselor, dar chiar dacă păcatele sale ar fi fost la fel de negre ca umbrele miazănoaptei...

— Lonnie! întreruperea a fost bruscă, puternică. Ştiu că n-am fost măritată cu un înger, dar nici cu un diavol.

— Ştiu asta, draga mea, ştiu, dar voiam să spun...

— N-ai de gând să mă asculţi? Lonnie, Michael n-a fost în maşina aia. Atunci, noaptea. Michael nici măcar nu s-a apropiat de maşină.

M-am încordat pentru a auzi răspunsul, dar n-am, auzit nimic. Judith Haynes a continuat:

— N-am fost nici eu, Lonnie.

A urmat o tăcere prelungită, apoi Lonnie a spus cu o voce atât de joasă, că părea o şoaptă abia rostită:

— Mie mi s-a spus altceva.

— Sunt sigură că n-a fost, Lonnie. Maşina mea, da. Dar n-o conduceam eu. Nici Michael n-o conducea.

— Dar... nu vei nega că fiicele mele erau... ei, incapabile... în noaptea aceea. Şi la fel erai şi tu. Şi că le făcuseşi să fie aşa?

— Nu neg nimic. Băuserăm cu toţii foarte mult în noaptea aceea... de aceea eu nu mai beau de-atunci, Lonnie. Nu ştiu cine-a făcut-o. Tot ce ştiu este că nici Michael, nici eu n-am părăsit casa. Doamne, crezi că trebuie să-ţi vorbesc despre asta acum... când Michael e mort?

— Nu. Nu trebuie. Atunci... atunci cine conducea maşina ta?

— Alţi doi oameni – doi bărbaţi.

— Doi bărbaţi. Şi tu i-ai acoperit toţi anii ăştia?

— I-am acoperit? Nu, n-aş folosi cuvântul „acoperit”. Nu, altceva vreau să spun... orice acoperire a fost incidentală. Toată lumea ştie că eu şi cu Michael suntem... ei, criminalii.

— Doi bărbaţi. Părea că Lonnie nu ascultă nimic din

ceea ce spune ea. Doi bărbaţi. Îi cunoşti, desigur.

Tăcere, apoi ea a rostit liniştit:

— Desigur.

Altă tăcere enervantă, îmi oprisem şi respiraţia pentru a nu scăpa niciun cuvinţel. Dar n-am avut norocul nici să pierd, nici să mai aud vreo vorbă, deoarece un glas răguşit şi duşmănos a izbucnit în spatele meu:

— Ce dracu' faci aici, sir?

Am refuzat să spun ce fac, m-am întors şi m-am uitat în sus, pentru a vedea marea masă în formă de pară a lui Otto, clătinându-se masiv peste mine. Avea pumnii strânşi, obrajii se întunecaseră în mod periculos, ochii îi scoteau scântei, iar buzele îi erau adunate într-o linie care ameninţa să dispară în orice moment.

— Păreţi supărat, domnule Gerran, am spus eu. De fapt, trăgeam cu urechea. M-am ridicat în picioare, mi-am scuturat praful de pe genunchi, m-am îndreptat şi mi-am şters mâinile. Pot să explic totul.

— Aştept explicaţiile dumitale. Era mai livid ca oricând. Cred că sunt interesante, doctore Marlowe.

— Am spus doar că pot explica totul. Că pot, domnule Gerran. Asta nu înseamnă că am intenţia de a-ţi explica ceva. Dar dumneata ce făceai aici?

— Ce făceam... ce făceam... eu? A început să bălmăjească ceva, arătând precum candidatul principal al anului pentru un infarct. Blestemată insolenţa dumitale, sir. Trebuie să intru în gardă. Ce făceai dumneata la uşa fiicei mele? Mă mir că nu te uiţi pe gaura cheii, Marlowe, în loc să asculţi la ea.

— Eu n-am de ce mă uita pe gaura vreunei chei, am rostit cu înţelepciune. Miss Haynes este pacienta mea şi eu sunt doctor. Dacă vreau s-o văd, n-am decât să deschid uşă şi să intru. Ei, întrucât e rândul dumitale la gardă, mă duc în drumul meu. În pat. Sunt obosit.

— Pat! Pat! Pentru Dumnezeu, Marlowe, jur c-o să-ţi pară rău pentru asta. Cine-i cu ea acolo?

— Lonnie Gilbert.

— Lonnie Gilbert? Ce dracu'... dă-te la o parte, lasă-mă să trec.

I-am barat drumul – fizic. Era ca şi cum aş fi încercat să

opresc un mic tanc acoperit cu perne de cauciuc, dar eram avantajat, fiind cu spatele la perete şi a fost nevoit să se îndepărteze cam la un metru de uşă.

— Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş face aşa ceva. Acolo, cei doi trec prin momente foarte dureroase. Se poate spune că s-au pierdut în dulcea amintire a unor fapte din trecut.

— Ce dracu' vrei să spui? Ce tot încerci să-mi îndrugi acolo tu... tu, un băgăcios?

— Nu încerc să-ţi îndrug nimic. Totuşi, poate dumneata vrei sănii spui câte ceva. Poate ai dori să-mi povesteşti despre accidentul de automobil – bănuiesc că asta s-a petrecut în California – în care au fost ucise soţia lui Lonnie Gilbert şi cele două fiice ale sale... cu mult, mult timp în urmă.

I-a dispărut paloarea. I-a dispărut şi normalul roşu-cafeniu. Acum, faţa lipsită de culoare-devenise urâtă şi boţită şi pătată cu cenuşiu.

— Accident de maşină? îşi controla mai bine glasul decât expresia feţei. Ce vrei să spui cu „accident de automobil", sir?

— Nu ştiu ce vreau să spun cu asta. De aceea te şi întreb. Am auzit că Lonnie vorbeşte – fragmentar – despre accidentul în care şi-a pierdut viaţa întreaga sa familie şi, întrucât fiica dumitale se pare că ştie câte ceva despre asta, am bănuit că ştii şi dumneata.

— Habar n-am despre ce vorbeşte el. Nici dumneata. Otto, care părea că-şi pierduse brusc toate predilecţiile inchizitoriale, a luat-o la picior şi s-a dus prin coridor în corpul central al cabanei. L-am urmat şi m-am îndreptat către uşa de ieşire. Eram sigur că Lonnie plecase deja să dea o raită primprejur. Deşi frigul continua să fie la fel de intens, ninsoarea se oprise, vântul de vest nu mai era decât o dulce briză îngheţată – bănuiesc că ne aflam acum la adăpostul lui Antarcticfjell – şi cerul, în jur, era acoperit cu petece mari, stropite cu stele. În atmosferă plutea o lumină ciudată, o luminescenţă, prea mare însă pentru a fi atribuită doar prezenţei aştrilor. Am mai făcut câţiva paşi, până ce m-am îndepărtat destul de corpul principal, şi am văzut luna într-al treilea pătrar cum se ridică pe cerul gol.

Am reintrat şi, în momentul când închideam uşa, l-am zărit pe Lonnie traversând livingul şi îndreptându-se, mi-am închipuit eu, către cămăruţa sa. Avea pasul nesigur al unui om care nu vede prea bine şi-atunci când s-a apropiat de mine, am remarcat că ochii săi erau acoperiţi cu lacrimi... Aş fi dat mult să aflu ce anume generase acele lacrimi. Nefericirea lui Lonnie s-a relevat şi prin faptul că n-a aruncat decât o scurtă privire sticlei de scotch încă plină pe trei sferturi, de pe măsuţa la care şedea Otto. Nici la Otto nu s-a uitat mai mult. Mai grozav – nici Otto nu şi-a ridicat ochii către Lonnie, când acesta a trecut pe lângă el. După starea de spirit în care fusese când m-a acostat lângă uşa fiicei sale, m-am aşteptat c-o să-l ia pe Lonnie la întrebări, cu ambele mâini strânse în jurul gâtului acestuia – dar acum se vedea că gândurile lui Otto suferiseră o considerabilă transformare.

M-am îndreptat către Luke, făcând pe câinele de pază adormit, când Otto şi-a ridicat slăninile şi a pornit-o înspre cubuleţul fiicei sale. N-am avut nici cea mai mică ezitare – am purces în urma lui, luându-mi locul deja obişnuit mie, în faţa uşii lui Judith Haynes, deşi de rândul acesta n-a mai trebuit să recurg la gaura cheii deoarece Otto, probabil într-o stare de agitaţie, a lăsat uşa suficient de întredeschisă. Otto i se adresa fiicei sale cu un glas scăzut şi răguşit, la care se putea remarca cu uşurinţă lipsa oricărei afecţiuni paterne.

— Ce te-ai apucat să vorbeşti, drac împieliţat ce eşti? Ce te-ai apucat să-i spui? Accident de maşină? Accident? Ce minciuni i-ai înşirat lui Gilbert, căţea şantajistă?

— Ieşi afară! Judith Haynes îşi părăsise vocea ternă şi inexpresivă, deşi cred că fără voia ei. Lasă-mă-n pace, bătrân afurisit şi rău. Ieşi afară, ieşi afară, ieşi afară!!!

M-am apropiat mai mult de crăpătura dintre uşă şi rama acesteia. N-aveam ocazia în fiecare zi să aud un asemenea tete-a-tete familial.

— Să fiu blestemat, dacă o s-o las pe propria mea fiică să mă trişeze. Otto uitase de necesitatea de a vorbi încet. M-am săturat de tine şi de celălalt nenorocit de şantajist. Ce-ai făcut...

— Îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre Michael? Glasul ei

se potolise cu totul şi felul în care suna el acum m-a făcut să mă cutremur. Vorbeşti aşa despre el acum, când e mort? Omorât. Soţul meu. Bine tăticule, să-ţi spun ceva ce nu ştiai – faptul că eu ştiu cu ce te şantaja el? Să-ţi spun tăticule? Şi să-i spun şi lui Heissman?

După câteva momente de tăcere, Otto a rostit:

— Eşti o căţea plină de venin. Suna de parcă ar fi încercat să se şocheze singur.

— Veninoasă! Veninoasă! a râs" ea şi a scos un sunet care mi-a produs fiori de gheaţă. Venind din partea ta, asta sună grozav. Haide, tăticuţule drag, sunt convinsă că n-ai uitat anul 1938, de care-mi amintesc chiar şi eu. Sărmanul Johann, a fugit, şi a fugit, şi a fugit şi de fiecare dată în direcţie greşită. Sărmanul Unchiul Johann. Aşa m-ai învăţat să-i spun atunci, nu, tăticuţule drag? Unchiul Johann.

Am plecat, nu pentru că auzisem tot ceea ce doream saud, ci pentru că am considerat că nu va mai dura mult şi prevedeam un grad de susceptibilitate crescândă la un Otto care m-ar fi prins pentru a doua oară lângă uşa fiicei sale. Şi-apoi – am verificat timpul – Jungbeck, care urma să facă de gardă împreună cu Otto, trebuia să-şi facă apariţia chiar în acel moment şi nu doream să mă găsească aici şi, fără doar şi poate, să-i raporteze pe loc boss-ului său despre asta. Aşa că m-am reîntors la Luke, am hotărât că n-avea niciun rost să-l mai trezesc doar ca să-i comunic că se poate duce din nou la culcare, mi-am turnat un fel de păhărel de noapte matinal şi tocmai mă pregăteam să-l savurez, când am auzit o femeie ţipând: „Ieşi afară, ieşi afară, ieşi afară" şi l-am văzut pe Otto părăsind în grabă cămăruţa fiicei sale şi închizând cu aceeaşi grabă uşa în urma sa. A ajuns repede în mijlocul livingului, a apucat sticla de whisky, fără a cere măcar permisiunea – adevărat, era a lui, dar el nu ştia asta – şi-a turnat o cantitate considerabilă şi a redus-o la jumătate dintr-o singură înghiţitură, mâna sa tremurândă făcând să se verse o parte remarcabilă din aceasta în drum spre gură.

— A fost o nesăbuinţă din partea dumitale, domnule Gerran, i-am reproşat eu. S-o superi aşa pe fiica dumitale. Ea este acum cu-adevărat bolnavă şi tot ce-i trebuie este o afecţiune tandră, multă grijă şi iubire.

— Afecţiune tandră! Ajunsese la a doua jumătate a conţinutului paharului său şi şi-a mai stropit piepţii cămăşii cu o porţie de scotch. Grijă şi iubire! Iisuse! Şi-a mai turnat nişte lichid din pahar şi, încet-încet a început să se liniştească. A devenit calm, aproape meditativ – când a început să vorbească, nimeni n-ar fi crezut că doar cu câteva minute în urmă scopul vieţii sale fusese completa mea dezmembrare. Poate că n-am fost chiar atât de atent, cum s-ar fi cuvenit să fiu. Dar e o isterică, isterică de tot. Ştii cum e cu temperamentul ăsta al actriţelor. Mă tem doctore Marlowe, că sedativele dumitale nu prea-s eficiente.

— Oamenii reacţionează foarte diferit la sedative, domnule Gerran. Şi nu poţi şti niciodată.

— Nu te învinovăţesc nicidecum, nu te învinovăţesc, a rostit el iritat. Grijă şi atenţie. Da, da. Dar, dacă mă întrebi pe mine, mai important este să se odihnească puţin – un somn bun... Ce-ar fi să-i mai administrezi un sedativ, mai eficient de rândul acesta? Nu-i niciun pericol în asta, nu-i aşa?

— Nu. Nu i-ar face rău. Părea cam... cum să vă spun... cam extenuată. Dar are o voinţă foarte puternică. Dacă mă refuză...

— Ha, ha! Voinţă puternică! Oricum, încearcă. Părea să-şi *fi* pierdut interesul în legătură cu subiectul respectiv şi începuse să studieze podeaua. Şi-a ridicat fără entuziasm privirile din momentul în care somnorosul Jungbeck a pătruns în încăpere, s-a răsucit şi a scuturat umărul lui Luke:

Trezeşte-te, omule. Luke s-a mişcat şi şi-a deschis ochii înceţoşaţi. Halal om de pază mai eşti şi tu. Garda s-a terminat, du-te să te culci. Luke a mormăit un fel de scuze şi a plecat.

— Ai fi putut să-l laşi aici, am spus eu. Oricum va trebui să se scoale peste câteva ore.

— Acu-i prea târziu. Şi-apoi, a adăugat Otto, oricum o să am nevoie de mai mulţi dintre ei peste vreo două ceasuri. Vremea s-a îmbunătăţit, e o lună de te poţi plimba în voie, ne putem toţi duce unde vrem să ne ducem şi suntem gata să filmăm imediat ce cerul se va lumina

suficient. A aruncat o privire pe coridorul unde se afla cămăruţa fiicei sale: Ei, n-ai de gând să încerci?

Am dat din cap şi am plecat. Zece minute, în condiţii normale, care, în cazul respectiv, erau anormale, pot aduce o incredibilă schimbare în trăsăturile cuiva. Chipul care era tras atât de recent, arăta acum cumplit: că se prezenta cu vârsta ei reală, plus încă vreo zece ani crunţi şi amari. Plângea într-o tăcere tristă şi dureroasă, iar lacrimile îi curgeau fără încetare de-a lungul tâmplelor, treceau de lobii urochilor, petele umede întinzându-se pe faţa de pernă cenuşie şi grosolană. Nu m-am gândit vreodată c-ar fi posibil să simt o milă atât de adâncă faţă de această persoană şi să doresc s-o consolez – dar aşa stăteau lucrurile. Am spus:

— Cred c-ar trebui să dormi acum.

— De ce? Mâinile ei se cramponaseră una de cealaltă, scoţându-i la iveală încheieturile de culoarea fildeşului. Ce importanţă mai are? Tot va trebui să mă trezesc, nu-i aşa?

— Da, ştiu asta. Era una dintre acele situaţii în care indiferent de ceea ce spui, cuvintele sună la fel de banal. Dar, Miss Haynes, somnul îţi va face bine.

— Ei, e-adevărat, a spus ea. Bine, fă-mă să dorm, mult de tot.

Şi aşa, ca un prost, am făcut-o să doarmă mult de tot.

Şi ca un prost şi mai mare, m-am dus în cămăruţa mea şi m-am culcat. Şi ca prostul-proştilor, am şi adormit.

Am dormit peste patru ceasuri şi m-am trezit într-o cabană aproape goală. Otto îşi ţinuse într-adevăr cuvântul şi-i trezise pe toţi ai săi chiar de la ceea ce bănuiau destul de vag c-ar fi zorii zilei. De înţeles, nici el şi nici altcineva n-au considerat c-ar fi necesar să mă trezească şi pe mine – eu eram unul dintre puţinii care n-aveam nicio îndatorire pentru ziua respectivă.

În corpul principal al cabanei nu se mai aflau decât Otto şi Conrad. Amândoi beau cafea, dar cum amândoi erau încotoşmănaţi zdravăn, era clar că erau pe picior de plecare. Conrad mi-a adresat civilizat un „bună dimineaţa”, dar Otto nu s-a deranjat cu aşa ceva. El m-a informat doar că Neal Divine, Contele, Allen, Cecil şi Mary scumpa au pornit-o cu sania cu motor şi camerele de-a lungul lui

Lemers Way şi că el şi cu Conrad plecau chiar atunci după ei. Hendriks şi cei trei apostoli erau pe-afară cu instrumentele lor de înregistrare a sunetelor. Smithy şi Heyter porniseră acum un ceas către Tunheim. Iniţial, treaba asta m-a cam necăjit, crezusem că Smithy mă va trezi şi va schimba vreo două vorbe cu mine înainte de plecare. După ce-am reflectat puţin, am găsit omisiunea aceasta mai puţin supărătoare – ea demonstra încrederea lui Smithy în sine însuşi şi, prin urmare, încrederea mea în el, Smithy neconsiderând necesar să mă mai trezească şi să caute la mine un sprijin moral sau un sfat înainte de plecare. În fine, mi-a spus Otto, Heissman cu camera sa portabilă şi cu Jungbeck s-au dus în recunoaştere cu barca de şaisprezece picioare – ei erau însoţiţi de Goin, care se oferise să-i ţină locul lui Heyter.

Otto s-a ridicat, şi-a golit ceaşca şi a spus:

— În legătură cu fiica mea, doctore Marlowe...

— O să fie bine. Dar nu va mai fi bine niciodată...

— Aş dori să-i vorbesc înainte de plecare. Nu-mi puteam imagina ce motiv ar avea el să-i vorbească ei, sau ea lui, dar m-am abţinut de la orice comentariu. A continuat: N-ai nicio obiecţiune? Vreau să spun – din punct de vedere medical?

— Nu. Doar ca bun simţ. Ea se află sub acţiunea unui sedativ puternic. N-o trezeşti nici dacă o scuturi zdravăn de tot.

— Dar, desigur...

— Două-trei ore, cel puţin. Dacă n-ai nevoie de sfatul meu, domnule Gerran, de ce mi-l mai ceri?

— Clar, clar. Las-o aşa. S-a îndreptat către uşa de ieşire. Ce planuri ai pentru azi, doctore?

— Cine mai e aici? am întrebat. În afară de fiica dumitale şi de mine?

M-a privit, sprâncenele i s-au ridicat într-o mişcare tremurată, apoi a rostit:

— Mary Stuart. Şi Lonnie, Eddie şi Sandy. De ce?

— Dorm?

— După câte ştiu eu, da. De ce?

— Cineva ar trebui să-l îngroape pe Stryker.

— Ah, da. Sigur... Stryker. Am uitat, ştii, dar... sigur,

sigur. Da, da... Dumneata...?

— Da.

— Îţi rămân îndatorat. Macabră activitate, macabră, macabră, macabră. Mulţumesc din nou, doctore Marlowe. S-a îndreptat hotărât către uşa din faţă: Haide, Charles, am întârziat deja.

Au plecat. Mi-am turnat puţină cafea dar n-am mâncat nimic, deoarece nu era o dimineaţă în care să vrei să mănânci ceva, m-am dus în cabana cu unelte şi mi-am luat o lopată. Zăpada îngheţată nu era prea adâncă, nu mai mult de un metru, dar pământul era bocnă şi asta mi-a luat mai mult de-o oră şi jumătate şi, ceea ce este cel mai periculos la latitudinile acestea înalte, am transpirat foarte mult, până să realizez ceea ce aveam de realizat. Am dus lopata la loc şi am intrat repede în cabană ca să mă schimb... era o frumoasă dimineaţă senină, cu un ger muşcător, soarele nu se ridicase încă pe cer» dar nu era o dimineaţă în care un om supraîncălzit îşi putea permite să rămână multă vreme pe-afară.

După cinci minute am închis uşa de la intrare în urma mea, purtând agăţat de gât un binoclu. Deşi era aproape zece, Eddie, Sandy, Conrad şi Mary Stuart nu-şi făcuseră încă apariţia. Prezenţa primilor trei nu m-ar fi îngrijorat deloc, deoarece era notorie aversiunea lor faţă de orice formă de activitate fizică şi era extrem de incredibil ca vreunul dintre ei să-mi propună să mă însoţească pe-afară. Dar Mary Stuart o putea face, din mai multe considerente: curiozitate, dorinţa de a explora, deoarece i se spusese să mă supravegheze, sau poate chiar şi pentru că se simţea mai în siguranţă alături de mine, decât părăsită în cabană. Dar indiferent de motivele ei, eu nu doream să fiu supravegheat de Mary Stuart, atunci când eu mă pregăteam să-l supraveghez pe Heissman.

Pentru a-l supraveghea pe Heissman trebuia să-l găsesc mai întâi, dar Heissman, Inconvenient foarte supărător, nu era de găsit pe nicăieri. După câte înţelesesem eu, intenţia fusese ca el cu Jungbeck să ia barca mare şi să caute împreună locuri potrivite pentru filmări, de-a lungul golfului Sorhamna. Dar nu era nici urmă de ei sau de barca lor prin golf, iar de unde stăteam eu, din

vecinătatea cabanei, puteai cuprinde dintr-o privire întregul Sorhamna. Pentru a acoperi şi posibilitatea ca barca să se afle pe undeva prin spatele vreunei insuliţe din partea estică a golfului, pentru câteva minute mi-am îndreptat lentilele asupra lor. Nu se mişca nimic. Eram sigur că Heissman părăsise Sorhamna.

Ar fi putut să iasă în mare deschisă către est pe la nordul insulei Makehl, dar nu era prea probabil. Partea nordică a mării era presărată de recifuri şi neclară şi, în afara faptului că Heissman era departe de conceptul comun de marinar curajos, el nu uitase, cu siguranţă, faptul că Smithy l-a prevenit în ajun de pericolele la care se expune o barcă deschisă pe o asemenea vreme. Cel mai probabil, gândeam eu, este că s-a dus în partea sudică din afara lui Sorhamna, în apele adăpostite ale golfului învecinat de la sud – Evjebukta.

Am pornit şi eu către sud. Iniţial, am luat-o înspre sud-vest, pentru a ocoli cât mai pe departe recifurile joase din golf, nu din pricina temerii c-aş putea ameţi la înălţimea lor, ci deoarece acolo se afla Hendriks cu cei trei apostoli, înregistrând sau sperând să înregistreze strigătele pescăruşilor şi ale altor păsări despre care se ştie că bântuie pe-acolo. N-aveam motiv de teamă din partea lor, pur şi simplu nu doream să le stârnesc curiozitatea.

Mersul pe lângă un povârniş care părea extrem de adorabil s-a dovedit foarte complicat în realitate. Nu se cerea o abilitate deosebită de alpinist, ceea ce era foarte bine, dat fiind lipsa mea de experienţă şi de echipament adecvat, dar se cerea o formă de radar intern, care să-mi permită să detectez prezenţa fisurilor ascunse, sau a ridicătorilor brusc ivite pe sub întinderea albă şi netedă şi din păcate, îmi lipsea şi aşa ceva, ceea ce avea ca rezultat căderile mele bruşte şi la intervale relativ regulate, în gropile de sub zăpada nou formată, adâncimea cărora, uneori, îmi ajungea până la umeri. Aceasta nu reprezenta un pericol fizic, zăpada proaspătă oferindu-mi o amortizare absolută, dar efortul depus pentru a mă extrage din ravinele miniaturale, luptându-mă să ajung la ceea ce credeam a fi teren ferm – ceea ce uneori nu era de fapt decât o îngrămădire de vreo doisprezece – cincisprezece

inci de zăpadă moale – era cu adevărat extenuant. Dacă pentru mine era o dificultate atât de mare să străbat un teren relativ simplu, m-am întrebat cum o fi oare pentru Smithy şi Heyter, care urmau să traverseze relieful muntos şi sinuos din partea nordică.

Mi-a trebuit o oră şi jumătate pentru a acoperi mai puţin de o milă şi pentru a ajunge la un punct situat la vreo cinci sute de picioare înălţime, de unde puteam să văd golful învecinat – Evjebukta. Acesta, larg şi-n formă de „U”, se întindea de la Kapp Mamgren către nord-est, până la Kapp Kolthoff, la sud-vest şi avea o lungime de peste o milă şi o lăţime, de aproximativ o jumătate de milă – întreaga linie de coastă a golfului consta din recifuri, un ac ameninţător şi o întindere neregulată de ape cenuşii şi pietre roase de precipitaţii, care nu puteau oferi un adăpost celor aflaţi în pericol pe mare.

M-am întins brusc pe zăpadă şi când bătăile inimii au revenit la normal şi respiraţia s-a liniştit suficient ca să pot ţine un binoclu nemişcat, m-am apucat să scrutez Evjebukta. Era complet lipsit de viaţă. Acum, soarele răsărise deja şi, deşi jos la orizontul sud-estic, îmi venea direct în ochi. Cu toate acestea, vizibilitatea era destul de bună şi puterea de mărire a binoclului destul de mare pentru a zări un pescăruş plutind pe deasupra valurilor. Mai erau câteva insule înspre partea de nord a golfului şi desigur, mai erau şi recifurile de jos, de sub mine, care-mi blocau orice vedere asupra celor ce s-ar fi putut petrece la picioarele lor, dar dacă barca ar fi fost ascunsă fie de insule, fie de recifuri, era de neconceput ca Heissman să rămână prea mult timp într-o asemenea poziţie, deoarece acolo nu putea fi nimic care să-l reţină.

M-am uitat înspre sud, la vârful lui Kapp Kolthoff şi acolo unde înceta protecţia pământului, soarele strălucea în apele pustii. Eram sigur, atât cât poţi fi în lipsa oricăror probe, că ei nu s-au retras la adăpostul capului: exceptând lipsa calităţilor marinăreşti la Heissman, mai era şi Goin, un om mult prea prudent pentru a accepta să pătrundă măcar şi cu un pas în ceva care adia a primejdie.

Nu ştiu cam cât oi fi rămas acolo, aşteptând să apară barca fie de după o insulă, fie din spatele vreunui recif, dar

ceea ce ştiu este că brusc mi-am dat seama că tremuram de frig şi atât mâinile cât şi picioarele îmi erau aproape înţepenite. Şi mi-am mai dat seama de ceva: de vreo câteva minute binoclul nu mai era îndreptat către capătul nordic al golfului, ci către picioarele recifurilor, spre sud unde, la vreo trei sute de yarzi către nord-vest de Kapp Kolthoff, se afla o despicătură ciudată în pereţii unui recif. Parţial din pricină că se afla undeva mai spre dreapta şi-n afara razei vizuale, în spatele unei faţete a recifului care-i acoperea intrarea şi parţial deoarece, din cauza înălţimii recifurilor şi faptului că soarele era aproximativ chiar în spate, şi umbra era foarte deasă, n-am reuşit să disting detaliile acestei intrări înguste. Dar n-aveam nicio îndoială că aceasta era intrarea într-o peşteră din spate. Din orice parte aş fi privit prin binoclul meu, acela era unicul loc unde se putea ascunde o ambarcaţiune, dar de ce ar fi dorit cineva să se ascundă acolo era o altă întrebare, eu neputând nici măcar să încerc să-i ghicesc răspunsul. De un singur lucru eram însă sigur – nu se putea pune problema vreunei investigaţii efectuate pe sol, din locul unde mă aflam acum – chiar de nu mi-aş fi frânt gâtul într-o deplasare de minimum două ore, cât mi-ar fi trebuit să ajung acolo, nu m-aş fi ale’s cu nimic dintr-o asemenea călătorie, deoarece nu numai că a coborî pe asemenea recifuri ascuţite echivala cu sinuciderea, dar, chiar dacă aş fi făcut-o, ceea ce aş fi găsit la capătul ei ar fi fost o primire care mi s-ar fi oferit la orice oră aş fi ajuns acolo, deoarece singurul lucru de care puteai da în locul acela erau pereţii alunecoşi care se ridicau din apele îngheţate.

Înţepenit şi morocănos, m-am ridicat şi m-am îndreptat către cabană. Drumul de întoarcere a fost mai uşor, deoarece coboram şi, urmărindu-mi propriile urme, am putut ocoli căderile involuntare în îngrămădirile de zăpadă care-mi punctaseră ascensiunea. Chiar şi-aşa, era aproape ora unu când am ajuns în preajma cabanei”.

Eram doar la câţiva paşi de-acolo, când uşa de la intrare s-a deschis şi s-a ivit Mary Stuart. Mi-a fost destul s-o privesc o singură dată, că inima mea s-a răcit şi s-a îngreunat, de parcă mi-ar fi căzut în adâncul stomacului. Părul în dezordine, chipul alb şi cu o expresie de şoc, ochii

privind sălbatic şi plini de teamă – trebuia să fiu orb pentru a nu înţelege că undeva, pe-aproape, bântuise iarăşi moartea.

— Slavă Domnului! Glasul ei era gâtuit şi plin de lacrimi. Slavă Domnului c-ai venit! Vino repede, te rog. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

N-am mai pierdut timpul ca s-o întreb ce anume, era clar că voi afla şi singur destul de repede, aşa că am urmat-o în cabană şi prin coridorul care ducea spre uşa deschisă de la camera lui Judith Haynes. Înti-adevăr, se petrecuse ceva îngrozitor, dar graba devenise inutilă. Judith Haynes căzuse de pe patul ei şi acum era întinsă alături de el, pe podea, pe jumătate acoperită de pledurile pe care, aparent le trăsese după ea în cădere. Pe pat se afla o sticlă cu tablete barbiturice pe trei sferturi goală, câteva erau împrăştiate pe pat. Pe podea, cu gâtul încă strâns zdravăn de mâna ei – o sticlă de gin, de asemenea pe trei sferturi goală. M-am oprit şi i-am atins fruntea marmoreană – chiar dacă ţineam seama de atmosfera îngheţată din cămăruţă, ea trebuie să fi murit de câteva ceasuri bune. Fă-mă să dorm mult, mi-a spus ea. Fămă să dorm mult.

— E... e...? Oamenii din preajma morţilor vorbesc în şoaptă.

— Nu-ţi poţi da seama dacă cineva e mort, dacă-l vezi? Era brutal din partea mea, dar m-am simţit inundat de furia rece care urma să nu mă mai părăsească până la părăsirea insulei.

— Eu... n-am atins-o... eu...

— Când ai găsit-o?

— Acum un minut. Poate două. Tocmai pregătisem ceva de mâncare şi cafea şi am venit să văd dacă...

— Ceilalţi unde sunt? Lonnie, Sandy, Eddie?

— Unde sunt... Nu ştiu. Au plecat acum câteva minute... au spus că se duc să se plimbe.

O poveste plauzibilă. Exista doar un motiv care i-ar fi determinat pe cel puţin doi dintre cei trei să treacă dincolo de uşa de la intrare. Am spus:

— Adu-i aici. O să-i găseşti în cabana cu provizii.

În cabana cu provizii? Ce să caute acolo?

— Acolo-şi ţine Otto scotchul.

A plecat. Am pus de-o parte sticla de gin şi sticla de barbiturice, apoi am ridicat-o pe Judith Haynes pe pat, dacă nu din alt motiv, măcar şi pentru că mi s-a părut crud s-o las să zacă pe podeaua de lemn. Am aruncat o privire rapidă peste cămăruţa ei, dar n-am putut zăr i nimic care să poată fi suspect. Fereastra continua să fie înşurubată în poziţia închis, cele câteva obiecte de îmbrăcăminte pe care ea le despachetase, erau împăturite frumos pe un scăunel. Ochii mei s-au reîntors la sticla de gin. Stryker mi-a spus şi am auzit-o chiar eu spunându-i lui Lonnie, că ea nu mai bea nimic, de foarte mulţi ani – un abstinent nu are de obicei în preajma sa o sticlă cu gin, doar pentru a-i fi la îndemână dacă el sau ea ar fi cuprinşi de sete.

Lonnie, Eddie şi Sandy au intrat, aducând cu ei miresmele distileriilor scoţiene, dar aceasta era unica evidenţă a sejurului lor în cabana cu provizii – indiferent de cum or fi fost ei în momentul în care i-a găsit Mary, acum erau zguduiţi şi cât se poate de treji. Au rămas pe loc, uitându-se la femeia moartă, fără a scoate vreun cuvânt, situaţie comprehensibilă, deoarece bănuiesc că şi-au dat seama că nu puteau rosti nimic folositor.

Am spus:

— Trebuie să-l informăm pe domnul Gerran că i-a murit fiica. Va fi uşor de dat de el – trebuie doar să mergeţi pe urmele săniuţei cu motor. Cred c-ar trebui să mergeţi împreună.

— Dumnezeu ne are-n paza sa pe toţi, a rostit Lonnie, cu o voce răguşită şi cu o reverenţă tristă. Sărmana fată. Sărmana, sărmana fetiţă. Mai întâi bărbatul ei... şi-acum asta... Cum se vor, sfârşi toate astea, doctore?

— Nu ştiu, Lonnie. Viaţa nu-i întotdeauna bună cu noi, nu-i aşa? Nu trebuie să vă sinucideţi, căutându-l pe domnul Gerran. Ne putem lipsi de un atac de cord, peste toate astea.

— Sărmana, micuţa Judith, a spus Lonnie. Şi ce-o să-i spunem lui Otto despre cauza morţii ei? Alcool şi somnifere – e o frumoasă combinaţie letală, aşa-i?

— Adesea, da.

S-au uitat nehotărâţi unul la celălalt, apoi au plecat. Mary Stuart a spus:

— Cu ce pot eu s-ajut?

— Rămâi aici. Asprimea glasului meu m-a surprins, în aceeaşi măsură în care a surprins-o şi pe ea. Vreau să-ţi vorbesc.

Am găsit un prosop şi o batistă, am înfăşurat sticla de gin în primul şi cea de barbiturice în ultima. I-am aruncat o privire scurtă lui Mary, care mă privea cu ochi mari, ceea ce putea însemna mirare sau teamă, sau ambele, apoi m-am aplecat să examinez femeia moartă, să văd dacă nu descopăr pe ea vreo urmă vizibilă. N-aveam prea mult de examinat – deşi fusese în pat, cu cuverturi peste ea, era îmbrăcată din cap până-n picioare, cu scurtă groasă şi cu un fel de pantaloni din blană. N-a fost nevoie să mă uit prea mult. Am chemat-o pe Mary şi i-am indicat un punct micuţ expus vederii după ce i-am ridicat lui Judith Haynes părul de la ceafă. Mary şi-a trecut iute vârful limbii peste buzele uscate şi m-a privit cu ochi obosiţi.

— Da, am spus eu. Ucisă. Ce părere ai de asta, Mary dragă? Termenul era drăgăstos, dar nu şi tonul.

— Ucisă! a şoptit ea. Ucisă! S-a uitat la sticlele împachetate şi-a lins din nou buzele, a încercat să rostească ceva, dar se pare că n-a reuşit.

— E posibil să fie ceva gin în ea, am fost eu de acord. Poate şi ceva barbiturice. Deşi mă îndoiesc – este foarte greu să-i faci aici pe oameni să înghită ceva, atunci când sunt în stare de inconştienţă. E posibil să nu mai existe amprente pe sticle – ele puteau fi şterse. Dar dacă vom găsi pe gâtul sticlei doar urma arătătorului şi a degetului ei mare... vezi, nu poţi bea trei sferturi din conţinutul unei sticle de gin, ţinând-o doar cu arătătorul şi cu degetul mare. A mai privit odată cu o groază fascinată la înţepătura de ac de la ceafă, după care am lăsat părul să cadă la loc. Nu ştiu, dar cred că a fost ucisă cu o injecţie cu o supradoză de morfină. Ce părere ai de asta, Mary dragă?

M-a privit trist, dar eu nu mi-am cheltuit mila pe ea. Apoi a spus:

— E-a doua oară că spui asta. De ce?

— Pentru că în parte, greşeala e a ta – iar partea aceea ar putea fi foarte mare – că Judith e moartă. Şi ucisă-ntr-un mod foarte inteligent, te asigur. Eu sunt expert în

descoperirea unor asemenea chestii – când e afurisit de târziu... Seamănă cu o sinucidere, doar că eu ştiu că ea nu bea niciodată. Ei?

— N-am ucis-o eu! O, Doamne, n-am ucis-o eu! Nu eu, nu eu, nu eu!

— Şi sper din suflet să nu porţi şi răspunderea uciderii lui Smithy, am rostit pe un ton sălbatic. Dacă nu se întoarce, vei fi prima pe lista accesoriilor. După crimă!

— Domnul Smith! Spaima ei era totală şi total patetică. Iar eu am rămas total de piatră. Jur în faţa lui Dumnezeu, că habar n-am despre ce vorbeşti.

— Sigur că nu. Şi n-o să ai habar despre ce vorbesc, şi dacă te întreb ce este între Heissman şi Gerran. Şi cum ai putea-o face, un copil atât de dulce şi de nevinovat ca tine? Şi, probabil, habar n-ai ce este între tine şi iubitorul tău unchi Johann?

M-a privit prosteşte, cu ochi de animal nefericit şi a dat din cap. Am lovit-o. Chiar dacă-mi dădeam seama că furia din interiorul meu era mai mult îndreptată împotriva mea decât împotriva ei, am continuat s-o lovesc şi când s-a uitat la mine ca un căţel care se uită la cineva care a tras în el, dar nu l-a omorât de tot, mi-am ridicat iarăşi mâna, dar când ea şi-a închis ochii şi s-a dat într-o parte, mi-am lăsat-o să cadă la loc şi am făcut ce ar fi trebuit să fac încă de la început – am luat-o în braţe şi am strâns-o tare. N-a încercat nici să se apere, nici să se lupte. Nu mai avea pentru ce se lupta.

— Sărmană, Mary dragă, am spus. Nu mai ai unde fugi, nu-i aşa? N-a răspuns şi ochii i-au rămas închişi. Unchiul Johann nu ţi-e mai unchi decât mine. Documentele tale de imigrare arată că tatăl şi mama sunt morţi. Eu cred că ei trăiesc şi că Heissman e tot atât de frate cu mama ta, pe cât ţi-e de unchi. Cred că el îi ţine ostatici pentru a-şi asigura buna ta purtare, iar pe tine te ţine ostatecă pentru buna lor purtare. Că Heissman nu face parte dintre cei buni nu este doar o părere a mea – eu ştiu că este, deoarece ştiu că este un criminal care operează la scară internaţională. Ştiu asta foarte bine. Ştiu că tu nu eşti letonă, ci de origine germană. Mai ştiu şi că tatăl tău a făcut parte din crema consiliilor de război de la Berlin. Deşi n-am ştiut-o de la

început, aceasta a apărut ca o concluzie din ce în ce mai evidentă. Şi mai ştiu şi că este vorba de sume uriaşe de bani, nu în valută forte, ci în bonuri de tezaur negociabile. E-adevărat, nu?

După un timp de tăcere, a rostit înfundat:

— Dacă ştii atâta, ce rost are să mai întrebi? S-a dat puţin înapoi şi m-a privit cu ochi trişti. Nu eşti doctor adevărat?

— Sunt suficient de adevărat, dar nu în sensul obişnuit, deoarece pacienţii pe care i-aş fi putut avea, ar trebui să fie foarte mulţumiţi că n-am practicat în ultimii câţiva ani. Sunt doar un angajat civil, care lucrează pentru Guvernul Britanic, nu în ceva strălucitor şi romantic cum ar fi contraspionajul sau spionajul, ci doar Trezorerie, motiv pentru care mă şi aflu aici, deoarece, de la o vreme, am început să fiu interesat de matrapazlâcurile lui Heissman. Nici nu m-am aşteptat, desigur, că voi intra în afacerea asta, fără a mă umple de griji şi de necazuri.

— Ce vrei să spui?

— E prea mult de explicat, chiar de-aş fi în stare s-o fac. Dar încă nu-s. Şi mai am câte ceva de făcut.

— Domnul Smith? a ezitat. Şi el e de la Trezorerie? Am dat din cap că da şi ea a continuat: Mi-am închipuit asta. Iarăşi a ezitat. În timpul războiului, tatăl meu a comandat grupuri de-submarine. El mai făcea parte, de asemenea, din personalităţile marcante ale Partidului – cred că la nivel foarte înalt. Apoi a dispărut...

— Şi unde comanda?

— În ultimul an, în nord – Tromso, Trondheim, Narvik aşa ceva, nu sunt sigură. Eu eram. Devenisem brusc foarte sigur. Ştiam că aşa este.

— Apoi, dispariţia – criminal de război? am întrebat eu. Ea a aprobat cu capul. Şi-acum e bătrân? Altă aprobare. Amnistiat din cauza vârstei?

— Da. Abia acum doi ani. Atunci s-a reîntors la noi – domnul Heissman ne-a unit. Nu ştiu cum.

Aş fi putut să-i explic calificarea specială a lui Heissman exact pentru asemenea activităţi, dar nu, era deloc momentul. Am spus:

— Tatăl tău nu-i doar criminal de război – este şi

criminal civil, probabil delapidator la scară înaltă. Şi totuşi, faci toate acestea de dragul lui?

— Pentru mama.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Îmi pare rău pentru toate necazurile pe care ţi le-am pricinuit. Crezi că mama nu va păţi nimic?

— Cred că nu, am spus eu, deşi, dat fiind recordul meu dezastruos din ultima vreme în menţinerea oamenilor în viaţă, era o afirmaţie cam grăbită din partea mea.

— Şi noi ce-am putea face? Ce-am putea face, când se întâmplă lucruri atât de îngrozitoare în jurul nostru?

— Nu-i vorba de ce putem face. Eu ştiu ce să fac. Problema este – ce ai tu de gând să faci?

— Fac orice. Orice spui tu. Îţi promit.

— Atunci, nu face nimic. Poartă-te exact ca şi până acum. Mai ales în relaţiile cu unchiul Johann. Dar niciun cuvânt din cele ce-am vorbit amândoi, în faţa lui. Niciun cuvânt, în faţa nimănui.

— Nici măcar lui Charles?

— Conrad. Mai ales faţă de el – nu.

— Dar, credeam că-ţi place...

— Sigur că-mi place. Dar nici măcar pe jumătate cât te place el pe tine. N-ar face decât să sară în sus şi să-l cotonogească pe Heissman imediat. Până acum, am rostit eu trist, nu prea am dat dovadă de prea multă inteligenţă şi fineţe. Mai lasă-mi o ultimă şansă. M-am gândit puţin la a fi inteligent, apoi am continuat Ceva tot poţi face. Anunţămă dacă vezi pe cineva întorcându-se aici. Am de gând să arunc o privire prin împrejurimi.

Otto are aproape tot atâtea lacăte, câte chei am eu. În calitatea sa de preşedinte la OLYMPUS PRODUCTIONS, de producător al filmului şi de conducător de facto al expediţiei, avea la el o mulţime de piese şi echipamente. Marea majoritate a posesiunilor sale erau personale şi marea majoritate a acestora erau haine, deoarece chiar dacă Otto, datorită formei sale sferoide, era exclus automat dintre cei zece cei mai bine îmbrăcaţi din lume, el avea înalte aspiraţii în materie de modă şi căra după sine cel puţin o duzină de costume, deşi nu prea se ştie ce intenţiona să facă cu ele pe Insula Ursului. Mai interesante

însă, erau două valijoare cafenii, care serveau doar ca acoperământ pentru două cutii de metal destinate păstrării documentelor.

Acestea erau împodobite cu impozante încuietori de alamă, pe care un spărgător orb şi beat le-ar fi deschis în mai puţin de un minut şi nici mie nu mi-a luat mai mult timp ca s-o fac. Prima nu conţinea nimic important, adică, nimic important pentru altcineva decât Otto – sute de extrase din presă, cu siguranţă selectate pentru natura laudativă a conţinutului lor şi cu o vechime de peste douăzeci de ani, toate elogiind în mod unanim geniul cinematografic al lui Otto – mai precis, alimentul preferat pentru hrănirea ego-ului lui Otto, pe care acesta l-ar fi cărat cu sine oriunde s-ar fi deplasat. A doua cutie conţinea documente pur financiare, copii după tranzacţiile lui Otto, intrări şi ieşiri dintr-un considerabil număr de ani şi ar fi constituit, sunt sigur, o lectură fascinantă pentru un inspector de la Impozite sau pentru cineva care ar fi efectuat o expertiză judiciar-contabilă, dacă ar fi existat vreunul dintre aceştia pe-aici, dar interesul meu pentru ele era minim. Ceea ce m-a interesat totuşi, şi încă într-o măsură foarte mare, era o colecţie de carnete de cecuri anulate şi, întrucât nu prea vedeam la ce i-ar fi putut ele folosi lui Otto în Arctica, mi le-am vârât în buzunar, am controlat ca totul să rămână cum a fost înainte de venirea mea aici şi am plecat.

Go în calitate de contabil al firmei, trebuia să ţină şi el o mulţime de lucruri sub lacăte şi chei, dar dat fiind că totalul avutului său nu depăşea nici măcar cu un sfert pe cel al lui Otto, cercetarea a durat un timp corespunzător mai scurt. În calitatea sa de contabil, activitatea lui Goin era clar de natură financiară şi, întrucât aceasta coincidea cu interesele mele curente, am luat cu mine articolele pe care le-am considerat utile pentru un studiu mai amănunţit. Erau listele cu salariile angajaţilor de la OLYMPUS PRODUCTIONS, carnetul privind conturile personale ale lui Goin – splendid legat – şi o agendă cu coperta din piele, plină de felurite chestii înserate într-un fel de cod privat, dar care avea fără doar şi poate legătură cu altceva decât cu banii, deoarece Goin nu şi-ar fi bătut capul cu crearea

unui cod pentru coloanele de lire sterline şi peny. Nu era absolut necesar să fie vorba de ceva sinistru în toate astea – grija de a păstra o taină, mai ales tainele altora, putea fi o admirabilă trăsătură de caracter pentru un contabil.

În următoarea jumătate de oră am parcurs patru cubuleţe. Într-al lui Heissman am găsit exact ceea ce mă aşteptam să găsesc – nimic. Un om cu activităţile sale ascunse şi cu experienţa sa, a descoperit probabil de mulţi ani că unicul seif în care-şi poate plasa dosarul cu amintiri, este propriul său cap. Dar avea, totuşi, câteva chestii inofensive – «bănuiesc că le folosise la producerea acelui manifest al lui OLYMPUS pentru filmul respectiv – care mă interesau: mai multe hărţi la scara mare a Insulei Ursului. Am luat şi eu una dintre ele.

Documentele personale ale lui Neal Divine s-au dovedit foarte puţin interesante, exceptând un mare număr de facturi neplătite, chitanţe şi câteva scrisori, toate conţinând variate ameninţări de la diferiţi bancheri – formă de corespondenţă care i se potrivea de minune unui om nervos, mânios şi erodat precum era Divine. La fundul unei pălării demodate Gladstone din camera Contelui, am găsit un mic revolver automat, încărcat, dar, întrucât plicul de lângă el conţinea un permis recent de port-armă eliberat de autorităţile londoneze, descoperirea putea să aibă sau să nu aibă vreo importanţă – într-o Britanie care sprijină legea, numărul oamenilor care sprijină legea şi doresc din motive absolut legale să aibă legal o armă, este, în totalitatea sa, remarcabil. În cămăruţa pe care şi-o împărţeau Jimgbeck şi Heyter, n-am găsit nimic incriminatoriu. Dar am fost intrigat de un pacheţel cafeniu sigilat, pe care l-am găsit în valiza lui Jungbeck. L-am luat în livingul în care Mary Stuart se plimba de la o fereastră la alta – erau patru la număr – făcând de pază.

— Nimic? am întrebat eu. A negat cu capul. Pune, te rog, un ceainic la fiert.

— E cafea acolo. Şi ceva de mâncare.

— Nu vreau cafea. Un ceainic cu apă – o jumătate de inci mi-ajunge. I-am întins pacheţelul. Deschide-mi-l la abur, te rog.

— La abur... dar ce-i înăuntru?

— Dacă aş şti, nu te-aş fi pus să-l deschizi.

M-am dus în cămăruţa lui Lonnie dar ea nu conţinea nimic altceva în afară de visele lui Lonnie – un album plin de fotografii şterse. Cu câteva excepţii, toate reprezentau familia lui Lonnie şi era clar că le făcuse el însuşi. În primele câteva era o drăgălaşă fată brună, cu păr ondulat, lung până la umeri, ţinând în braţe doi copii – doi gemeni. Fotografiile următoare arătau că cei doi copii erau fete. Cu trecerea anilor, soţia lui Lonnie, exceptând stilul de a se coafa, nu se schimbase aproape deloc, în timp ce fetele creşteau de la o pagină la alta până ce au ajuns două remarcabile adolescente, semănând foarte mult cu mama lor. În ultima fotografie, la aproape două treimi depărtare în album, toate trei erau arătate în rochii albe de vară, lipite de un automobil negru decapotabil – cele două fete trebuie să fi avut aproape optsprezece ani. Am închis albumul cu sentimentul de vinovăţie pe care-l capătă cineva care cotrobăie, chiar şi involuntar prin visele altcuiva.

Traversam coridorul înspre camera lui Eddie, când am fost strigat de Mary. Deschisese pacheţelul şi îi ţinea conţinutul în mână, într-o batistă albă. Am spus:

— Inteligent lucrat.

— Două mii de lire sterline, a spus ea uluită. Totul în bancnote de cinci lire – noi.

— O mulţime de bani. Nu erau doar noi, erau, şi înseriaţi consecutiv. Mi-am notat primele şi ultimele numere, urmărirea lor fiind automată şi imediată – cineva era fie cu adevărat stupid, fie cu adevărat încrezător. Era un articol care ar fi putut constitui o probă utilă, prin urmare nu mi l-am însuşit, ci l-am închis şi, sigilat la loc, l-am vârât din nou în valiza lui Jimgbeck. Când un om deţine atâta bănet, se presupune că le va controla prezenţa cu o mare frecvenţă.

Nici cămăruţa lui Eddie, nici cea a lui Hendriks nu au prezentat nimic interesant, în timp ce o scurtă privire în cea a lui Sandy mi-a dezvăluit că acesta era doar cu puţin mai reţinut decât Lonnie în obţinerea unor provizii ilicite. Sandy stoca, scotch-ul lui Otto cu sticlele. Am trecut peste cartierul celor trei apostoli – eram convins că o cercetare efectuată acolo nu mi-ar fi oferit absolut nimic. Dar nu mi-a

trecut deloc prin minte să controlez şi camera „lui Conrad. Când m-am reîntors la corpul central al cabanei, abia trecuse de ora trei şi lumina începuse să scadă. Lonnie împreună cu ceilalţi doi ar fi trebuit să-l fi contactat deja pe Otto cu ai săi de multă vreme şi consideram revenirea lor destul de întârziată. Mary, care mâncase – cel puţin aşa mi-a spus – mi-a dat o friptură cu cartofi prăjiţi, toate congelate după ce fuseseră pregătite. Am văzut că era îngrijorată. Cerul ştia că avea motive întemeiate să fie îngrijorată pentru o mulţime de lucruri, dar am bănuit că de data aceasta era vorba de o nelinişte cauzată de ceva deosebit.

— Unde Dumnezeu or fi? a spus ea. Sunt sigură c-au păţit ceva.

— Nu li s-a întâmplat nimic. Probabil că au mers mai departe decât intenţionaseră de la început – atât.

— Sper. Se întunecă şi începe să ningă... S-a întrerupt şi m-a privit acuzator. Eşti foarte inteligent, nu-i aşa?

— Aş vrea foarte mult să fiu. Am spus exact ceea ce gândeam Mi-am împins de-o parte mâncarea ne terminată şi m-am ridicat. Mulţumesc. Îmi pare rău, nu-i în legătură cu talentele tale culinare, dar nu mi-e foame. Sunt în camera mea.

— Se întunecă, a repetat ea fără legătură.

— Nu întârzii mult.

M-am întins pe patul meu şi m-am uitat la prada capturată din diferite camere. Nu mi-a trebuit prea mult timp, nici prea mari puteri de deducţie pentru a realiza semnificaţia a ceea ce aveam dinaintea mea. Statele de salarii erau destul de instructive dar nici pe departe atât de elucidante precum era corespondenţa dintre carnetele de cecuri ale lui Otto şi carnetul contului bancar al lui Goto. Dar harta, mai precis – reprezentarea detaliată a lui Evjebukta, era poate cea mai interesantă dintre toate. Tocmai mă uitam la ea şi mă gândeam profund la tatăl lui Mary Stuart, în momentul când însăşi Mary Stuart a pătruns în camera mea.

— Vine cineva.

— Cine?

— Nu ştiu. E prea întuneric şi ninge.

— Din ce direcţie?

— De-acolo. Mi-a indicat sudul.

— E Hendriks cu cei trei apostoli. Am înfăşurat hârtiile într-un mic prosop şi i le-am dat ei. Ascunde asta în camera ta. Mi-am întors geanta medicală cu dosu-n sus, am luat o mică şurubelniţă din buzunar şi m-am apucat să deşurubez cele patru picioruşe pe care se sprijinea geanta.

— Da, da, desigur. A ezitat. Ai ceva împotrivă să-mi spui...

— Sunt oameni neruşinaţi în preajmă, care n-ar sta în cumpănă să scotocească prin posesiunile private ale cuiva. Mai ales într-ale mele. Vreau să spun, atunci când nu-s aici. Am scos baza şi am început să lucrez la cutia plată de metal care fusese montată atât de bine în fundul genţii.

— Pleci? a întrebat ea mecanic, ca un om care nu poate fi uimit cu nimic. Unde?

— Ei, fii sigură că nu mă duc la un local. Am scos cutia neagră şi i-am înmânat-o. Ai grijă. E grea. Ascunde şi asta şi... ascunde-o bine.

— Dar ce...

— Grăbeşte-te. Îi aud la uşă.

S-a grăbit. Am repus baza genţii la locul ei şi am intrat în living. Hendriks şi cei trei apostoli se aflau acolo şi, după cum îşi frecau braţele pentru a-şi pune sângele în mişcare şi, în pauze, beau din cafeaua fierbinte pe care Mary o lăsase pe sobă, părea a fi mai mult decât fericiţi că s-au întors. Fericirea lor a dispărut brusc în momentul în care le-am povestit despre moartea lui Judith Haynes şi, deşi precum toţi din grup, nici ei n-aveau niciun motiv să nutrească sentimente tandre faţă de femeia decedată, simplul fapt al morţii cuiva cunoscut lor şi faptul că această nouă moarte – deşi sinucidere – venise atât de rapid după precedentele crime, a avut ca efect imediat reducerea lor la o stare de şoc mut, stare din care nu începuseră încă să-şi revină; atunci Când – s-a deschis uşa şi Otto a pătruns în interior. Respira greu, era la un pas de extenuare totală, deşi asemenea semne de degradare fizică, atunci când era vorba de Otto, nu, reprezentau prin ele însele, în mod necesar, indicative ale unei lovituri recente şi violente –

chiar şi o activitate minoră, cum ar fi legarea şireturilor la pantofi, îl făcea pe Otto să pufăie şi să gâfâie într-un mod alarmant. L-am privit într-un fel care speram să reprezinte o implicare proprie.

— Ei, ei, domnule Gerran, ia-o mai uşurel, am spus eu grijuliu. Ştiu că a fost un şoc teribil pentru dimineaţă...

— Unde-i? a rostit el răguşit. Unde-i fiica mea? Cum Dumnezeu...

— În camera ei. A încercat să mă dea la o parte, dar i-am barat drumul. Imediat, domnule Gerran. Trebuie mai întâi să văd... eu, înţelegeţi...

M-a privit lung pe sub sprâncenele lăsate în jos, apoi a dat nerăbdător din cap în semn că înţelesese, ceea ce era mai mult decât făcusem eu şi mi-a spus:

— Dai –, te rog, repede.

— Doar câteva secunde. M-am uitat la Mary Stuart: Puţin coniac pentru domnul Gerran.

Ceea ce aveam de făcut în cămăruţa lui Judith Haynes, mi-a luat doar zece secunde. Nu doream ca Otto să pună unele întrebări incomode, cum ar fi de ce-am înfăşurat atât de meticulos sticlele de gin şi de barbiturice, aşa că, ţinându-le delicat de partea superioară a gâtului, le-am despachetat şi le-am pus în poziţii rezonabile, după care l-am chemat pe Otto. A rămas puţin acolo, privind suficient de impresionat scena şi scoţând sunete de nefericire, dar nu s-a opus deloc atunci când l-am apucat de braţ, i-am sugerat că nu realizează nimic rămânând acolo şi l-am condus afară.

Pe coridor mi-a spus:

— Sinucidere, nu-i aşa?

— Absolut sigur.

A oftat:

— Doamne, câte reproşuri îmi fac că...

— N-ai nimic ce să-ţi reproşezi, domnule Gerran. Ai văzut ce dărâmată a fost la vestea morţii soţului ei.

— O demodată suferinţă totală.

— E bine să ai un om ca dumneata în apropiere în asemenea vremuri, a murmurat Otto. Am întâmpinat asta într-o tăcere modestă, l-am condus înapoi la coniacul lui şi am spus:

— Unde-s ceilalţi?

— Au rămas în urma mea la o distanţă de doar câteva minute. Eu am alergat înainte.

— Cum de le-a trebuit lui Lonnie şi celorlalţi doi, atâta vreme pentru a da de dumneavoastră?

— A fost o zi minunată pentru filmat. Tot fundalul. Am tot înaintat, fiecare nouă imagine mai bună decât precedenta. Ei, desigur, am mai făcut şi treaba aia, afurisită cu salvarea. Dumnezeule cred că nicio altă echipă n-a fost blestemată cu atâta nenoroc...

— Treaba cu salvarea? Speram ca tonul meu să pară doar uimit şi nu îngheţat de teamă.

— Heyter. S-a rănit. Otto şi-a mai turnat ceva coniac şi şi-a clătinat capul ca pentru a arăta ce sarcină grea avea el pe umeri. A căzut în timp ce urca pe povârniş împreună cu Smith. Nu ştiu, şi-a luxat sau şi-a fracturat o gleznă. Deşi se aflau la o mai mare înălţime, ne-au putut vedea venind pe Lemer’s Way, mai mult sau mai puţin în direcţia lor. Se pare că Heyter l-a convins pe Smith să-şi continue drumul, i-a spus că se descurcă el, că o să încerce să capteze atenţia noastră. Otto a dat din cap şi şi-a supt tot coniacul. Un nebun!

— Nu înţeleg, am spus. Auzeam motorul săniuţei care se apropia.

— În loc să rămână culcat acolo, până ce noi ajungeam la o distanţă de la care l-am fi putut auzi, a încercat să se rostogolească până la noi. Desigur, glezna sa deteriorată a cedat, a căzut într-o crevasă şi s-a lovit-zdravăn. Dumnezeu ştie cât o fi rămas acolo în stare de inconştienţă, abia după-amiază devreme i-am auzit strigătele de ajutor. Cea mai afurisită treabă a fost să-l dăm jos de pe deal, pur şi simplu afurisită. Se aude săniuţa?

Am dat din cap. Otto s-a ridicat în picioare şi amândoi ne-am îndreptat către uşa de la intrare. L-am întrebat:

— Smithy? Pe el l-ai văzut?

— Smith? Otto m-a privit cu o oarecare surprindere. Nu, sigur că nu. Ţi-am spus doar că plecase singur.

— Desigur am răspuns. Uitasem.

Uşa s-a deschis din afară chiar în momentul când noi am ajuns la ea. Au intrat Conr ad cu Contele, aproape

cărându-l pe sus pe Heyter, care nu putea decât să ţopăie pe un singur picior. Capul îi atârna obosit, cu bărbia în piept, iar obrazul său palid era zgâriat rău de tot pe partea dreaptă şi tot aşa era şi tâmpla.

L-am dus pe-o canapea şi i-am scos cizma din dreapta. Glezna era lovită, învineţită şi-i sângera uşor acolo unde, în mai multe locuri, îi plesnise pielea. În vreme ce Mary Stuart încălzea nişte apă, eu l-am ridicat, i-am dat puţin coniac, i-am zâmbit în felul meu cel mai încurajator ca medic, l-am compătimit pentru nenorocul său şi l-am sortit morţii.

Capitolul 12

Stocurile de bucurie lichidă a lui Otto suferiseră o reducere severă. Medicii ştiu că sunt oameni care, supuşi unui stres puternic, recurg la consumarea unei mari cantităţi de alimente. Dar la OLYMPUS PRODUCTIONS Ltd, nu exista niciunul de felul acesta. Cererea de hrană era inexistentă, dar, într-o proporţie inversă, era căutată consolarea prin alcool, iar atmosfera din living devenise extrem de asemănătoare cu cea dintr-o cârciumă din Glasgow, când echipa de fotbal a Scoţiei îi învinge în mod categoric pe vechii duşmani de dincolo de frontieră. Cei şaisprezece împrăştiaţi prin încăpere – în afară de rănitul Heyter – nu prezentau nicio dorinţă de a se întoarce în cămăruţele lor – există o părere nemărturisită şi total ilogică, cum că, dacă Judith Haynes a putut să moară în camera ei, oricine poate păţi acelaşi lucru. Aşa că, se împrăştiaseră în grupuri de doi sau trei, bând în tăcere sau conversând în şoaptă, furişându-şi privirile continuu către ceilalţi, ceea ce ducea la crearea unei atmosfere încărcate, lipsite de veselie, determinate nu de moartea lui Judith Haynes, ci de ceea ce ar putea sau n-ar putea să devină un iminent dezastru: deşi era aproape şapte şi totul era cufundat în beznă şi în ninsoarea care cădea continuu dinspre nord, Heissman, Goin şi Jungbeck nu se întorseseră încă.

Contrar obiceiului, Otto şedea de unul singur, mestecându-şi trabucul în dinţi, dar fără să bea – arăta ca un om care se miră ce lovitură îngrozitoare îi va mai pregăti soarta de data aceasta. Vorbisem puţin cu el mai înainte şi părerea sa neclintită era că toţi trei se înecaseră – după cum subliniase el însuşi, niciunul dintre ei n-avea habar cum se conduce o ambarcaţiune. Chiar de-ar fi reuşit să supravieţuiască mai mult de câteva minute în apele acelea îngheţate, ce şanse ar mai fi putut avea să ajungă la ţărm? Dacă ar fi dat de vreun recif, degetele le-ar fi alunecat pe neteda suprafaţă verticală a acestuia, până ce puterile i-ar fi părăsit şi s-ar fi prăbuşit la loc. Dacă ar fi reuşit cumva să se târâie până la mal, aerul îngheţat le-ar fi pătruns prin

hainele ude, până la trupurile ude, şi i-ar fi congelat, ucigându-i aproape imediat. Dacă nu se mai întorceau, a spus el, şi acum era sigur că n-o vor face, avea de gând să abandoneze toată acţiunea şi să-l aştepte pe Smithy cu ajutoare, iar dacă acestea nu vor apare curând, va propune ca întregul grup s-o ia din loc şi să-şi caute salvarea la Tunheim.

Întreaga adunare se cufundase pentru moment în tăcere şi Otto, aruncându-şi ochii de-a curmezişul încăperii, înspre locul unde mă aflam eu, a surâs trist şi a rostit, într-o disperată încercare de a mai limpezi atmosfera:

— Ei, doctore Marlowe, văd că n-ai pahar.

— Nu, i-am răspuns eu. Nu cred c-ar fi bine.

Otto a privit împrejur. Dacă o fi fost cmnva chinuit de gândul că stocurile sale se micşorează rapid, ştia să-şi ascundă foarte bine necazul.

— Ceilalţi se pare că gândesc că-i bine.

— Ceilalţi n-au de ce-şi face probleme cu expunerea pieilor lor la temperaturi sub zero grade.

— Ce? M-a scrutat cu privirea. Ce vrea să însemne asta?

— Vrea să însemne că, dacă Heissman, Jungbeck şi Goin nu vor fi aici peste câteva minute, eu intenţionez să iau barca cea mică şi să plec după ei.

— Ce! Tonul vocii sale era acum cu totul altul. Otto s-a înălţat cu greu în picioare, aşa cum făcea întotdeauna când dorea să impresioneze. Să te duci după ei? Ai înnebunit, sir? Să-i cauţi, nu? într-o noapte ca aceasta, cu o beznă ca-n fundul unui puţ, când nu poţi vedea propria mână, chiar de-o aduci lângă nas? Nu, pentru Dumnezeu – am pierdut deja prea mulţi oameni, mult prea mulţi. Îţi interzic cu desăvârşire!

— Nu te-ai gândit că poate doar li s-a stricat motorul? Că plutesc neajutoraţi, îngheţaţi până la oase, în vreme ce noi stăm aici cu mâinile-n sân?

— M-am gândit, dar nu cred că-i posibil. Motoarele ambarcaţiunilor au fost supraverificate înainte de plecarea noastră, iar Jungbeck este un mecanic foarte competent. Nici nu se pune problema.

— Oricum, tot mă duc.

— Trebuie să-ţi amintesc că barca este proprietatea companiei.

— Şi cine mă va opri s-o iau?

Disputa noastră, neoferindu-i efectul scontat, a spus:

— Îţi dai seama...

— Îmi dau. Mă săturasem de Otto. Sunt concediat.

— Atunci concediază-mă şi pe mine, a rostit Conrad. Neam întors cu toţii către el. Mă duc şi eu cu doctorul Marlowe.

Nici nu mă aşteptam la altceva din partea lui Conrad. Doar el iniţiase şi căutarea lui Smithy, curând după venirea noastră pe insulă. N-am încercat să-l contrazic. Am văzut mâna lui Mary Stuart pe braţul lui şi privirea ei imploratoare – dacă ea nu-l putea face să-şi schimbe gândurile, ce rost ar mai fi avut strădaniile mele?

— Charles! Otto îşi punea în balanţă întreaga greutate a autorităţii sale. Aş dori să-ţi reamintesc că ai un contract...

—...contractul, i-a răspuns Conrad.

Otto l-a privit fără să-i vină a crede, şi-a strâns buzele cu un plescăit, s-a răsucit şi a pornit către cămăruţa sa. Imediat după plecarea sa, toţi au început să vorbească deodată. M-am îndreptat spre locul unde Contele îşi bea liniştit inevitabilul coniac. El şi-a ridicat ochii către mine şi mi-a surâs fără veselie.

— Dacă vrei şi un al treilea voluntar la sinucidere, dragul meu...

— De când îl cunoşti pe Otto Gerran?

— Ce-ţi veni? Pentru moment a părut descumpănit, apoi a mai tras puţin coniac. De vreo treizeci de ani şi mai bine. Nu-i niciun secret. L-am cunoscut la Viena, înainte de război. De ce mă...

— Atunci te ocupai tot de filme?

— Da şi nu. A zâmbit ciudat, zeflemitor. În zilele de glorie dragul meu prieten, când Contele Tadeusz Leszczynsky – acesta sunt eu – era, dacă nu chiar un om de vază, cel puţin unul cu considerabile posibilităţi. Eu am fost îngerul lui Otto – primul său susţinător. Un nou surâs – de rândul acesta, unul amuzat. De ce credeai că sunt unul dintre membrii comitetului directorial?

— Ce ştii despre circumstanţele în care, în 1938, Heissman a dispărut brusc de la Viena?

Contele a încetat să se mai amuze. Am continuat:

— Asta nu mai face parte dintre lucrurile cunoscute. Am făcut o pauză, aşteptând răspunsul lui şi, cum n-am auzit nimic, l-am prevenit: Păzeşte-ţi spatele, Conte.

— Să-mi păzesc... spatele?

— Partea anatomică care este atât de expusă obiectelor ascuţite sau celor explozive cu mişcare foarte rapidă. Sau nu ţi-ai dat seama că întregul comitet directorial al lui OLYMPUS se tot răreşte precum penajul păsărilor lovite? Unul zace mort afară, altul zace mort înăuntru, şi încă, doi expuşi pieirii sau poate deja pieriţi în largul mării? Ce te face să crezi că ai fi atât de norocos? Păzeşte-te de laţuri şi de săgeţi, Tadeusz. Şi poţi să le spui lui Neal Divine şi lui Lonnie să se ferească de aceleaşi lucruri, cel puţin cât nu-s eu aici. Mai ales Lonnie. M-aş bucura să nu iasă de-aici în lipsa mea. Sunt tare vulnerabile – spinările.

Contele a rămas tăcut pentru câteva clipe, chipul său nereflectându-i gândurile, apoi a spus:

— Sunt sigur că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nici nu mi-am închipuit că vei şti. L-am bătut peste buzunarul umflat al hanoracului: Ar trebui să fie aici, nu să zacă inutil în camera ta.

— Ce., pentru Dumnezeu...

— Beretta automată de 9 mm.

L-am lăsat pe Conte să-şi rezolve singur enigmele şi m-am îndreptat către locul unde Lonnie se străduia să bată fierul cât era cald. Mâna care ţinea paharul te izbea prin tremurul aproape constant, ochii îi sticleau, dar vorba îi era la fel de clară şi lucidă ca întotdeauna.

— Şi iată-l iarăşi pe Lochinvar-ul nostru medical – sau era Lancelot – galopând în ajutorul cuiva, a intonat Lonnie. N-am cuvinte, dragul meu băiat, pentru a exprima mândria care-mi umple inima...

— Să nu ieşi afară până la întoarcerea mea, Lonnie. Să nu treci pragul acelei uşi. Niciun pic. Te rog. Fă asta pentru mine.

— Ceruri! Lonnie s-a pornit pe o tuse zdravănă cu sughiţuri. Se poate crede c-aş fi în primejdie.

— Chiar eşti, crede-mă, chiar eşti.

— Eu? Eu? Era sincer uluit. Şi cine i-ar putea dori răul bietului bătrân inofensiv Lonnie?

— Ai fi uimit ce de lume-i doreşte răul bătrânului inofensiv Lonnie. Renunţând pentru moment la predicile tale despre bunătatea ascunsă a naturii umane, poţi să-mi promiţi, să-mi promiţi cu-adevărat, că n-ai să ieşi în noaptea asta?

— Deci asta-i atât de important pentru tine, băiete?

— Este.

— Bine-atunci. Cu mâna asta slăbită de combinaţiile de malţ...

L-am lăsat să continue ceea ce promitea a fi o foarte lungă promisiune şi m-am apropiat de Conrad şi de Mary Stuart, care păreau angajaţi într-o dispută pe cât de şoptită, pe-atât de intensă. S-au întrerupt şi Mary şi-a pus o mână tremurătoare pe braţul meu, spunând:

— Te rog, doctore Marlowe, te rog, spune-i lui Charles să nu plece. Pe dumneata o să te-asculte, ştiu c-o să te asculte. S-a cutremurat. Ştiu că în noaptea asta se va petrece ceva îngrozitor.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, am spus. Domnule Conrad, nu mă pot dispensa de dumneata...

Mi-am dat seama imediat că aş fi putut da o turnură mai fericită frazei mele. În loc să se uite la Conrad, ea a continuat să se uite la mine şi am simţit greutatea celor spuse de mine, apăsându-mă cu mult mai mult timp, înainte ca ea să simtă asupra sa presiunea cuvintelor. S-a agăţat cu ambele mâini de braţul meu, mi-a aruncat o privire pierdută şi deznădăjduită, apoi s-a răsucit şi s-a îndreptat către cămăruţa ei.

— Du-te după ea, i-am spus lui Conrad. Spune-i...

— N-are rost. Merg cu tine. Şi ea ştie asta.

— Du-te după ea şi spune-i să-şi deschidă fereastra şi să pună cutia neagră pe care i-am dat-o eu, afară, în zăpadă. Apoi să închidă fereastra la loc.

Conrad m-a măsurat îndeaproape, a încercat parcă să-mi spună ceva, după care m-a părăsit. Conrad nu era prost

– nici măcar n-a dat din cap în semn că a înţeles.

A revenit într-un minut. Am tras pe noi toate hainele pe care le-am putut îmbrăca şi ne-am aprovizionat cu patru lanterne dintre cele mai puternice. Când ne apropiam de uşă, Mary scumpa s-a ridicat de la locul ei de lângă încă zdravăn ciomăgitul Allen: doctore Marlowe...

Mi-am întins buzele spre partea unde-mi închipuiam că i se află urechea, după părul platinat şi i-am şoptit:

— Sunt superb?

A dat din cap solemn, cu ochii trişti în spatele ochelarilor enormi cu rame de corn şi m-a sărutat. Nu ştiam ce gândea, dar nici că-mi păsa – era, probabil, un ultim adio adresat bunului doctor, înainte ca el să dispară pentru totdeauna în bezna de-afară. După ce uşa s-a închis în urma noastră, Conrad a rostit pe un ton de reproş:

— Ar fi putut să mă sărute şi pe mine.

— Cred că ţi-ai căpătat porţia deja, i-am răspuns, iar el a avut delicateţea de a tăcea. Cu lanternele stinse, ne-am îndreptat către micul adăpost pe care ni l-ar fi putut oferi în ninsoarea acum foarte densă, magazia de provizii şi am rămas acolo timp de două-trei minute, până ce ne-am convins că nimănui nu-i trecuse prin minte să ne urmărească. Apoi ne-am îndreptat către o latură a cabanei principale şi am luat cutia neagră de sub fereastra lui Mary Stuart. Ea era acolo, în picioare, şi sunt absolut sigur că ne-a văzut, dar n-a făcut niciun gest şi nicio încercare de a ne flutura un rămas bun – părea că ambele Mary gândeau acelaşi lucru.

Prin zăpadă şi întuneric, ne-am croit drum până jos, la dig, am vârât cutia neagră la loc ferit, la piept, sub lenjerie, ne-am urcat la bordul unei ambarcaţiuni cu un motor de numai cinci cai şi jumătate, dar suficient pentru dimensiunile bărcii, şi am pornit. Când am ocolit braţul nordic al digului, Conrad mi-a spus:

— Doamne, e întuneric ca sub hlamida împăratului Iadului. Cum te-ai gândit s-o facem?

— Să facem, ce?

— Să-l găsim pe Heissman & Co., desigur.

— Nu-mi pasă dacă n-o să mai văd grupul respectiv vreodată în viaţă, am rostit eu cu candoare. N-am nicio

intenţie să încerc să-i găsesc. Dimpotrivă, toate eforturile noastre vor fi depuse pentru a-i ocoli pe cât posibil. În timp ce Conrad rumega în tăcere această schimbare la faţă, eu am încetinit mersul bărcii pentru a nu face prea mult zgomot, iar când ne-am apropiat destul de mult de ţărmul nordic al lui Sorhamna, am oprit motorul. Întrucât barca intrase în derivă, m-am dus în faţă şi am aruncat ancora şi frânghia peste bord.

Conform hărţii, am spus, aici adâncimea este de trei stânjeni. Conform experţilor, asta ar trebui să însemne cincizeci de metri de frânghie pentru a preîntâmpina intrarea în derivă. Prin urmare, cincizeci. Şi întrucât suntem aproape de ţărm şi nu putem fi observaţi, asta ne face practic invizibili pentru oricine se va apropia dinspre sud. Bineînţeles – fumatul interzis.

— Foarte amuzant, a spus Conrad. Apoi, după o pauză, a continuat cu grijă: Cine crezi că s-ar putea apropia dinspre sud?

— Albă ca Zăpada şi cei Şapte Pitici.

— Bine, bine. Deci nu crezi că e ceva în neregulă cu ei?

— Cred că sunt o mulţime de lucruri în neregulă în legătură cu ei, dar nu în sensul pe care-l foloseşti tu.

— Ah! A urmat o tăcere pe care eu am considerat-o ca fiind plină de meditaţiile lui. Vorbind despre Albă ca Zăpada...

— Da?

— Ce-ar fi să-mi spui o poveste, ca să treacă timpul mai repede?

I-am spus deci tot ceea ce ştiam sau credeam că ştiu şi el m-a ascultat într-o linişte completă de la un capăt la celălalt. Când am terminat, am aşteptat ceva comentarii, dar n-am auzit nimic, aşa că i-am spus: îmi promiţi că n-o să sari pe Heissman în momentul în care o să-ţi iasă în faţă?

— O fac împotriva voinţei, o fac împotriva voinţei. S-a scuturat: Iisuse, frig mai e!

— Şi-o să mai fie. Ascultă.

Mai întâi vag, intermitent, s-a auzit prin ninsoare şi vânt, sunetul unui motor care se apropia – peste două minute, pocniturile eşapamentului erau puternice şi

distincte. Conrad a spus:

— Îţi vine să crezi? Şi-au reparat motorul.

Am rămas liniştiţi pe loc, cu ancora legănându-se uşor şi tremurând în gerul care se înteţea, în timp ce barca lui Heissman a înconjurat braţul nordic al digului şi motorul ei s-a oprit. Heissman, Goin şi Jungbeck nu au ancorat imediat, pentru a se duce cât mai repede la ţărm, ei au mai rămas lângă dig mai mult de zece minute. Era imposibil să vezi ce făceau – întunericul şi zăpada nu ne permiteau să le vedem nici măcar siluetele umbrite, dar am reuşit să distingem de câteva ori licărirea razelor lanternelor lor dincolo de braţul digului, de mai multe ori am auzit clare zăngănituri metalice şi, de două ori, mi s-a părut că aud ceva greu plescăind la intrarea în apă. În sfârşit, am văzut trei punctişoare de lumină mişcându-se de-a lungul braţului principal al digului şi dispărând în direcţia cabanei.

— Bănuiesc că deja pot să-ţi spun câteva întrebări inteligente.

— Iar eu îţi voi da câteva răspunsuri inteligente. Cred că le vom avea? în curând. Vrei, te rog, să ridici ancora aceea?

Am preluat din nou conducerea bărcii şi, menţinând motorul la numărul cel mai redus de rotaţii, am înaintat vreo două sute de yarzi către est, apoi am cotit spre sud, până ce, calculând că mişcarea combinată şi vântul de nord mă scoseseră din raza de percepere a sunetului dinspre cabană, am socotit că este momentul să accelerez la maximum.

Navigaţia, dacă acesta o fi fost cuvântul potrivit, era mai uşoară decât mi-am închipuit eu că va fi. Fusesem afară suficient timp pentru a ne obişnui cu întunericul şi n-am avut dificultăţi în a urma linia coastei de la dreapta mea – chiar şi într-o noapte neagră ca asta, era greu să nu distingi linia clară de demarcaţie dintre umbrele recifurilor şi dealurile acoperite cu zăpadă, care se întindeau dincolo de ele. Nici marea nu era chiar atât de rea precum mă temusem eu că ar putea fi, câteva valuri, dar nimic mai mult, vântul putea cu greu să bată dintr-un unghi mai favorabil decât o făcea acum.

Kapp Malgrem s-a apropiat mult de babord şi am întors

barca mai către sud-vest, pentru a intra în Evjebukta, dar nu prea mult, deoarece chiar dacă recifurile se puteau vedea foarte bine, obiectele adâncite în apă şi zăcând în umbra lor, nu puteau fi deloc detectate şi nu doream nici să mă bag cu barca într-una dintre insuliţele pe care le observasem de dimineaţă în partea nordică a golfului.

Conrad a început să vorbească pentru prima oară de când ridicasem ancora: Era înzestrat cu o răbdare de fier. Şi-a dres glasul şi a spus:

— Este voie să punem o întrebare?

— Este voie întotdeauna să primeşti un răspuns. Îţi aminteşti de rocile şi acele acelea extraordinare de lângă recifuri, care ni s-au înfăţişat vederii când am ocolit sudul insulei cu MORNING ROSE?

— Binecuvântată amintire, a rostit Conrad îndurerat.

— N-ai de ce-ţi umple inima de amărăciune, l-am încurajat eu. O s-o vezi din nou în noaptea asta.

— Ce???

— Chiar aşa.

— MORNING ROSE?

— Chiar ea. Vreau să spun, sper. Dar mai târziu. Formele acelea de relief au fost rezultatul eroziunii, care a fost rezultatul curenţilor puternici, al valurilor stârnite de furtună şi al îngheţului – insula a fost cu mult mai mare decât este acum, bucăţi din ea alunecă mereu în mare. Aceeaşi eroziune a format peşteri în recifuri. Dar a mai format ceva – despre asta n-am aflat decât în după-amiaza aceasta – ceva ce cred că trebuie să fie unic în lume. La două-trei sute de yarzi de la capătul cel mai sudic al golfului, un promontoriu numit Kapp Kolthoff, este un port micuţ, în formă de potcoavă. L-am văzut azi dimineaţă prin binoclu.

— L-ai văzut?

— Am ieşit să mă plimb puţin. În interiorul acestui port este o deschidere, nu doar o deschidere obişnuită, ci un tunel care duce clar către capătul celălalt al lui Kapp Kolthoff. Trebuie să aibă o lungime de cel puţin două sute de yarzi. Se numeşte Perleporten. Pentru a-l găsi, trebuie să ai o hartă la scară mare a Insulei Ursului. Eu am reuşit să pun mâna pe o astfel de hartă azi după-amiază.

— Atât de lung? Chiar prin mijloc? Sigur, a fost făcută de mâna omului.

— Cine naiba să cheltuiască o avere pentru a săpa un tunel prin două sute de yarzi de rocă de la A la B, când poţi ajunge de la A la B pe mare în cinci minute? Vreau să spun, în Insula Ursului?

— Se pare că nimeni, a spus Conrad. Şi crezi că aici au fost Heissman şi prietenii săi?

— Nu ştiu unde în altă parte ar fi putut fi. I-am căutat în toate locurile pe unde-am reuşit să-mi strecor privirile în Sorhamna şi în golful acesta. Nimic.

Conrad a rămas tăcut şi acesta era unul dintre lucrurile care mă încântau la un om pe care începusem să-l plac foarte mult. Ar fi putut să-mi pună o duzină de întrebări la care încă nu aveam răspuns, dar ştiind că nu am aceste răspunsuri, a renunţat să mi le pună. EVINRUDE a continuat să toarcă într-o liniştitoare continuitate şi, peste aproximativ zece minute, am putut vedea conturul recifurilor din sudul golfului Evjebukta. La stânga, vârful lui Kapp Kolthofi se vedea clar.

— Nu-i posibil să fie cineva pe-aici care să ne vadă, am spus, şi nu mai avem nevoie de camuflaj. Ştiu că în apropiere nu este nicio insulă. Farurile ne-ar prinde bine.

Conrad s-a dus să aprindă două dintre puternicele noastre lanterne. Peste două minute puteam zări şirul de recifuri negre la mai puţin de-o sută de yarzi în faţa noastră. M-am întors către babord şi am înaintat paralel cu recifurile, către nord-vest. Un minut mai târziu ajunsesem la destinaţie – intrarea dinspre sud într-un îngust tunel semicircular de la baza unui recif sudic. Părea extrem de mică. Am înaintat cu o viteză mai mică de un nod. Conrad s-a uitat în spatele său.

— Am claustrofobie.

— Şi eu.

— Dacă ne înţepenim?

— Barca de şaisprezece picioare e mai mare decât asta.

— Dacă o fi fost aici.

Mi-am înscris în memorie că va trebui să-i reamintesc lui Conrad cuvintele acestea şi am lăsat barca să intre în

tunel. Era mai mare decât părea, dar nu chiar aşa de mare. Valurile şi apele nenumăraţilor eoni lustruiseră pereţii de stâncă, dându-le netezimea alabastrului. Deşi ţinea remarcabil direcţia aproape drept către sud, era clar, datorită lărgimii şi înălţimii variabile a tavanului tunelului, că mâna omului nu atinsese nicicând Perlepoiten, dar când Conrad a strigat şi a arătat spre dreapta, aceasta n-a mai fost atât de clar.

Deschiderea din zid, deloc prea diferită de altele două-trei pe lângă care trecusem deja, nu depăşea şase picioare în locurile cele mai adânci, dar era înconjurată de un raft plat, ciudat, a cănii lăţime varia între două şi cinci picioare. Părea să fi fost făcut de oameni, însă mai erau atâtea roci cu forme curioase în locurile acelea, că putea, tot atât de bine, să fi fost rezultatul unor cauze naturale. Dar mai era acolo ceva care nu era nicidecum rezultatul unor cauze naturale – o grămadă de bare cenuşii din metal, aranjate corect într-o simetrie încrucişată.

Tăceam amândoi. Conrad a aprins şi celelalte două lanterne, le-a întors cu luminile în sus şi le-a plasat pe toate pe raft, inundând cu lumină spaţiul strâmt. Ne-am apropiat destul de greu de raft şi am jupuit vopseaua de pe una dintre bare. Continuând să tăcem, am luat cârligul bărcii şi am cercetat fundul – era la mai puţin de cinci picioare de suprafaţă şi făcut dintr-o rocă foarte ciudată. Am mai căutat puţin, cârligul a dat în sfârşit de ceva mai tare, l-am apucat şi l-am tras în sus. Era un lanţ de jumătate de inci, corodat pe ici-colo, dar încă bun. Am mai tras puţin şi a apărut capătul unei alte bare dreptunghiulare, identice cu cele de pe raft şi fixată de lanţ cu un şurub. Era foarte decolorată. Am lăsat lanţul şi bara la locul lor.

Tot în linişte, mi-am scos un briceag din buzunar şi am testat suprafaţa uneia dintre bare. Metalul, aproape sigur plumb, era moale, dar nu era decât o piele acoperitoare – dedesubt era ceva mult mai tare. Am adâncit şi mai mult lama briceagului şi am îndepărtat cam un inci de plumb. În lumina lanternelor, a strălucit ceva galben.

— Asta-i bună, a spus Conrad. Lozul cel mare – cred că ăsta-i termenul tehnic.

— Ceva în genul ăsta.

— Şi uită-te şi la asta. Conrad a scos din dosul barelor o cutie de vopsea. Purta eticheta – „Instant Gri”.

— Se pare că-i un produs foarte bun, am spus eu. Am atins o bară. Perfect uscată. Şi trebuie să admiţi, foarte inteligent. Ai văzut botul, vopseaua şi toate celelalte?

— Barele sunt identice cu cele ce servesc de balast în macheta de submarin.

— Sută la sută, i-am răspuns eu. Am cântărit una dintre bare. Perfectă pentru a putea fi mânuită uşor. Un lingou de patruzeci de livre.

— De unde ştii?

— Face parte din pregătirea mea ca funcţionar al Trezoreriei. Valoarea curentă – aproximativ treizeci de mii de dolari. Cam câte bare crezi c-ar fi în grămada de-acolo?

— O sută... Poate mai mult.

— Şi acesta-i doar începutul. Aproape sigur că marea majoritate se mai află sub apă. Pensulele sunt acolo?

— Da. Conrad a-ntins mâna în spatele grămezii de bare, dar l-am oprit.

— Nu, te rog, i-am spus. Gândeşte-te la drăgălaşele de amprente.

„Conrad a rostit rar:

— Creierul meu a devenit un fel de calculator. S-a uitat la bare şi a spus neîncrezător: trei milioane de dolari?

— Cu o admisie de câteva procente în plus sau în minus.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, a zis Conrad. Încep să devin din ce în ce mai avar.

Am plecat. Când am ieşit în micul golf rotund, am privit amândoi în spate, către tunelul îngust, întunecat şi ameninţător. Conrad a întrebat:

— Cine l-a descoperit?

— Habar n-am.

— Perleporten. Ce vrea să însemne asta?

— Poarta Perlelor.

— Se potriveşte destul de bine.

— Da, n-a fost o treabă proastă.

Călătoria de întoarcere a fost cu mult mai puţin plăcută decât fusese cea de ducere, valurile ne erau potrivnice, vântul îngheţat ne lovea obrajii la fel de necruţător ca şi

zăpada lui mai puţin îngheţată, care mai contribuia şi la reducerea drastică a vizibilităţii. Dar am încheiat-o într-o oră. Am priponit barca, în timp ce eram literalmente aproape înţepeniţi de ger şi, în contradicţie cu această stare, dârdâiam zdravăn din pricina frigului. Conrad s-a căţărat pe dig, eu i-am întins cutia neagră, am scurtat parâma ancorei de la barcă cu vreo treizeci de picioare şi am fixat în sus partea superioară a acesteia, care cuprindea cam o treime din secţiunea de sus şi vreo două treimi din cea laterală. În bezna aproape totală, butoanele şi cadranele abia de se zăreau, dar eu n-aveam nevoie de nicio lumină pentru a lucra cu instrumentul respectiv, acesta fiind, realmente, extrem de simplu. Am întins antena telescopică acţionată manual şi am răsucit două butoane. O luminiţă verde a scânteiat slab şi din cutie a ieşit un murmur care n-ar fi putut fi detectat nici de la distanţă de un yard.

— Mă simt întotdeauna cuprins de încântare, când jucăriile astea funcţionează, a spus Conrad. Dar nu crezi că zăpada ar putea să-l influenţeze negativ?

— Jucărioara asta costă peste o mie de lire sterline. O poţi vârî în acid, o poţi fierbe în apă, o poţi arunca de pe acoperişul unei clădiri de patru etaje – va continua să funcţioneze. Mai are şi o surioară care poate fi azvârlită prin ţeava unui tun naval. Aşa că nu cred că puţină zăpadă o să-i facă vreun rău, ce zici?

— Cred că ai dreptate. M-a privit în tăcere cum cobor cutia cu lumina direcţională îndreptată către zid, pe deasupra braţului sudic al digului, cum leg frânghia la o baba de pe chei, răsucind-o strâns în jurul bazei acesteia şi acoperind-o cu zăpadă. La ce distanţă poate transmite?

— Patruzeci de mile. Dar n-avem nevoie de atâta în noaptea aceasta.

— Şi acum transmite?

— Acum transmite.

Ne-am întors la corpul principal al digului, distrugând cu mănuşile urmele paşilor noştri. Am spus:

— Nu cred că au auzit că ne-am întors.

În două minute am fost în sala mare a submarinului-machetă, unde l-am reîntâlnit pe Conrad. El a spus:

— Nicio problemă?

— Niciuna. Cele două vopsele nu se potrivesc perfect. Dar nu se observă, decât dacă urmăreşti cu atenţie tocmai aşa ceva.

La întoarcere, nimeni nu ne-a salutat ca pe nişte eroi reveniţi din lupte. N-ar fi adevărat nici dacă aş spune că revenirea noastră, sau revenirea noastră rapidă, a fost primită cu altceva decât o mare dezamăgire, dar era clar că plutea o atmosferă foarte nefavorabilă pentru aşa ceva. Poate că-şi cheltuiseră deja toată simpatia pe Heissman, Jungbeck şi Goin, care susţineau, perfect previzibil, că motorul lor se defectase după-amiază târziu. Heissman ne-a mulţumit destul de corect, dar în aceste mulţumiri era o urmă fină de condescendenţă amuzată care, în mod normal; ar fi trezit în mine un ridicat grad de antagonism faţă de Heissman, dacă antagonismul meu faţă de acest om n-ar fi fost total deja, fapt care făcea absolut imposibilă orice creştere a acestuia. Deci, Conrad şi cu mine ne-am mulţumit la a juca teatru, arătându-ne cât se poate de uşuraţi că i-am aflat pe cei trei călători vii şi nevătămaţi, fără a ne strădui prea mult, în acelaşi timp, să ne ascundem regretele. Conrad, mai ales, a fost excelent în această privinţă: era clar – viitorul său în arta actoriei nu putea fi pus nicicum sub semnul îndoielii.

Atmosfera era aproape insuportabil de funebră. Aş fi crezut că revenirea în condiţii bune a cinci membri ai companiei ar fi trebuit să genereze o oarecare bucurie, dar poate că tocmai supravieţuirea noastră îi determina să fie şi mai conştienţi de femeia moartă în cămăruţa ei. Heissman a încercat să ne povestească despre minunatele cadre pe care le întâlnise în timpul zilei în timp ce eu nu m-am putut abţine de la a-mi spune în gând cât de dificil îi va fi să vâre camera şi echipa de sunet prin spaţiul atât de îngust din tunelul Perlepoiten. Heissman a renunţat, atunci când a observat clar că nu-l ascultă nimeni. Otto a încercat fără prea mult entuziasm, să stabilească oarecare relaţii lucrative cu mine, mergând până la a-mi oferi puţin scotch, pe care eu l-am acceptat fără să-i mulţumesc dar pe care l-am băut totuşi.

M-am uitat la ceas, doar zece minute şi nimic mai mult.

Apoi, vom ieşi pentru plimbărica aceea – cei patru directori de la OLYMPUS PRODUCTIONS, Lonnie şi eu. Doar noi şase. Cei patru directori se aflau deja acolo şi, dacă-i dădeam lui Lonnie timpul necesar lui în mod normal pentru a reintra în contact cu realitatea, după o sesiune prelungită cu singura companie din lume care-i mai putea oferi o oarecare bucurie, era momentul să se afle şi el aici. Am traversat pasajul şi m-am îndreptat către cabina lui.

Aici era un frig năprasnic, dat fiind că ferestruica era deschisă, iar aceasta era deschisă, deoarece pe-acolo se hotărâse Lonnie să-şi părăsească cubuleţul, acum era golgoluţ. M-am uitat pe geam şi am zărit două rânduri de paşi – Lonnie fusese convins să iasă, deşi n-avea el mare nevoie de aşa ceva.

M-am făcut că nu observ privirile curioase cu care am fost întâmpinat când am traversat iute livingul şi m-am îndreptat către cabana cu provizii. Uşa acesteia era deschisă, însă Lonnie nu era nici acolo. Singurul semn sigur că trecuse prin acest loc era o sticlă de scotch pe jumătate plină, cu dopul deşurubat. Atât despre Lonnie şi despre jurământul său făcut cu mâna pe-o copaie plină cu cel mai ales malţ.

Urmele din afara cabanei erau numeroase şi incerte – era clar că şansa mea de a le cerceta mai îndeaproape şi a merge pe ele era redusă la minimum. M-am întors la cabana principală şi am găsit o mulţime de voluntari care să mă însoţească-n cercetările mele – Lonnie nu şi-a creat duşmani niciodată în viaţa sa.

Cel ce l-a găsit după niciun minut, a fost Contele. Lonnie zăcea cu faţa în jos, într-o mare adâncitură în zăpada de lângă cabană unde se afla generatorul. Era deja învelit într-un linţoliu alb de nea, ceea ce însemna că se afla acolo cam de multă vreme. Era îmbrăcat doar cu cămaşă, pulover, pantaloni şi încălţat cu o pereche de papuci vechi. Lângă capul său, zăpada era pătată cu galben, acolo unde se vărsase conţinutul, sau o parte din conţinutul unei alte sticle, pe care continua s-o ţină strâns în mână.

L-am întors cu faţa-n sus. Dacă cineva arăta aidoma unui mort, acesta era Lonnie. La atingere, pielea sa era rece ca gheaţa, chipul său avea culoarea fildeşului, ochii săi

ficşi, sticloşi, erau deschişi sub ninsoare şi pieptul său nu se mişca în sus şi în jos, dar în speranţa că poate, totuşi, o mai fi rămas o licărire de viaţă în trupul bătrân, potrivit proverbului că beţivii şi copiii au înger păzitor, mi-am lipit urechea de pieptul său şi mi s-a părut că aud acolo un murmur extrem de slab şi de îndepărtat.

L-am cărat înăuntru şi l-am întins pe patul său de campanie. În vreme ce s-au adus sau s-au pregătit calorifere cu ulei, pungi cu apă fierbinte şi aşternuturi încălzite – dat fiind stima generală de care se bucura Lonnie, toată lumea părea aproape patetic de dornică de a contribui cu ceva constructiv – mi-am utilizat stetoscopul şi am stabilit că într-adevăr exista o oarecare bătaie a inimii, dacă un asemenea termen poate fi aplicat pentru ceva atât de slab şi abia perceptibil, precum aripile unei păsări rănite şi captive. M-am gândit pentru o clipă la un stimulativ cardiac şi la coniac, dar am renunţat la ambele idei, deoarece, în aceste condiţii, ambele puteau tot atât de bine să-l ucidă, sau să-l readucă la viaţă. Aşa că ne-am limitat la a încălzi trupul îngheţat şi, aparent mort şi asta în cel mai scurt timp posibil, în vreme ce patru dintre noi, îi masau fără întrerupere mâinile şi picioarele albe, încercând să-i remedieze cumva circulaţia.

După cincisprezece minute de când am dat de el, Lonnie a început să respire perceptibil, o luptă disperată pentru aer, dar, oricum respira. Temperatura corpului său crescuse acum la nivelul la care reuşise s-o aducă ajutoarele artificiale, aşa

că le-am mulţumit tuturor şi le-am spus că puteau pleca. Le-am solicitat doar pe cele două Mary să stea acolo în calitate de surori de caritate, deoarece eu personal nu puteam rămâne – conform ceasului meu, întârziasem deja zece minute.

Ochii lui Lonnie s-au mişcat. Nicio altă parte nu i se mişcase – doar ochii. După câteva secunde privirea lor aburită s-a oprit asupra mea – era conştient şi urma să rămână astfel încă multă vreme de-acum încolo.

— Prostănac bătrân! i-am spus eu. Nu era chiar modul cel mai potrivit de a te adresa unui om care continuă să fie

cu un picior în groapă, dar aşa am simţit eu în momentele acelea. De ce-ai făcut asta?

— Ahaaa, vocea sa nu era decât o şoaptă slabă.

— Cine te-a scos afară? Cine ţi-a dat să bei? Mi-am dat seama că cele, două Mary s-au uitat mai întâi lung la mine, apoi una la cealaltă, dar trecuse vremea când îmi mai păsa de ce gândea fiecare.

Buzele lui Lonnie s-au mişcat de câteva ori fără sunet. Apoi, pleoapele i-au fluturat repede şi a bolborosit ca oamenii beţi, cu o hârâială slabă din gât:

— Un om bun, a şoptit el slab. Un om foarte bun...

Mi-a venit să-l scutur zdravăn, doar că asta ar fi însemnat cu siguranţă că aş fi scuturat viaţa din el, aşa că, cu un efort considerabil, m-am abţinut şi am spus:

— Care om bun, Lonnie?

— Om bun... a mormăit el. Om bun... A ridicat un braţ subţire şi m-a invitat să mă aplec peste el. Ştii ceva? vocea sa devenise un murmur pe cale de dispariţie.

— Spune-mi, Lonnie.

— Până la urmă... glasul i s-a voalat din nou.

— Da, Lonnie?

A făcut un efort imens:

— Până la sfârşit... a urmat o lungă pauză şi am fost nevoit să-mi lipesc urechea de buzele lui... până la urmă, nu există decât bunătatea. Pleoapele de ceară s-au închis.

M-am pornit pe înjurat şi nu m-am oprit până ce mi-am dat seama că cele două fete se uitau la mine şocate – credeau, cu siguranţă, că-l înjuram pe Lonnie. I-am spus lui Mary Stuart:

— Du-te la Conrad... Charles. Spune-i să-i comuniice Contelui că-l vreau în camera mea. Acum. Conrad va şti cum să facă.

A ieşit fără a-mi pune vreo întrebare. Mary scumpa însă s-a interesat:

— Doctore Marlowe, Lonnie va trăi?

— Nu ştiu, Mary.

— Dar... dar... acum este destul de cald...

— Nu expunerea la frig o să-l ucidă, dacă la asta te-ai gândit.

M-a privit cu ochii speriaţi, pe după ochelarii cu rame

groase:

— Vreţi să spuneţi... vreţi să spuneţi că va muri în urma intoxicaţiei alcoolice?

— Tot ce se poate. Nu ştiu.

Mi-a spus cu acea asprime care o caracteriza:

— De fapt, nu prea vă pasă, nu-i aşa, doctore Marlowe?

— Nu, nu-mi pasă. M-a privit şocată, în timp, ce i-am înconjurat umerii cu braţul. Nu-mi pasă, Mary, pentru că nu-i pasă lui. Lonnie e mort de foarte multă vreme.

M-am reîntors în cămăruţa mea, l-am găsit acolo pe Conte şi, fără a folosi prea multe cuvinte, i-am spus:

— Ai înţeles că a fost vorba de un atentat deliberat la viaţa lui Lonnie?

— Nu. Dar mi-am pus această întrebare.

— Ştii că Judith Haynes a fost asasinată?

— Asasinată! Contele era zguduit serios şi nu era vorba de vreun joc de scenă.

— Cineva i-a injectat o doză mortală de morfină. Pentru ca lucrurile să fie bine aranjate, s-a făcut cu seringa mea şi cu morfina mea. N-a spus nimic. Prin urmare, goana asta destul de în afara legii după lingouri de aur, s-a dovedit a fi ceva mai mult decât distracţie şi joc.

— Chiar aşa.

— Ştiai că te-ai asociat cu nişte asasini?

— Acum ştiu.

— Acum ştii. Ştii care va fi interpretarea legală a acestei chestiuni?

— Ştiu şi asta.

— Ţi-ai luat arma? A dat din cap că da. Poţi s-o foloseşti?

— Sunt un conte polonez, sir. O umbră din vechiul Tadeusz.

— Şi cred că un conte polonez va face o impresie extraordinară în boxa martorilor, i-am spus. Înţelegi, desigur, că singura ta speranţă va fi să recurgi la regina probelor?

— Da, a spus el. Ştiu şi asta.

Capitolul 13

— Domnule Gerran, am spus. V-aş fi recunoscător dacă aţi ieşi cu mine puţin afară, împreună cu domnul Heissman, domnul Goin şi cu Tadeusz.

— Să ieşim afară? Otto s-a uitat la ceasul său, la cei trei co-directori, iarăşi la ceas şi-apoi la mine, exact în această ordine. Pe-o asemenea noapte şi la o asemenea oră? Pentru ce naiba?

— Vă rog. M-am uitat la ceilalţi din încăpere. V-aş fi foarte recunoscător şi dacă toţi ceilalţi aţi rămâne aici, în camera asta, până ce mă voi întoarce. Sper că nu va dura prea mult. Nu sunteţi obligaţi să faceţi ceea ce vă cer şi, desigur, nu sunt în situaţia de a vă forţa s-o faceţi, dar vreau să vă spun că este spre binele şi în interesul dumneavoastră, să procedaţi astfel. Acum ştiu, am ştiut-o încă din dimineaţa aceasta, care dintre noi este ucigaşul. Dar, înainte de a dezvălui numele acestui om, cred că este corect şi bine să discut întâi problema cu domnul Gerran şi cu co-directorii domniei sale.

Spre mirarea mea, cuvintele mele au fost întâmpinate într-o tăcere totală. După cum se putea prevedea, Otto a fost cel care a destrămat-o. Şi-a dres glasul şi a rostit cu grijă:

— Susţii că ştii care-i identitatea acelui om?

— Da.

— Ai o bază pentru asta?

— Vrei să spui, dacă pot proba asta?

— Da.

— Nu, nu pot.

— Ah, a rostit Otto semnificativ. Şi-a rotit privirile peste cei prezenţi şi a spus: îţi asumi o răspundere cam mare, nu crezi?

— În ce sens?

— Atitudinea aceasta aproape dictatorială pe care ai adoptat-o din ce în ce mai des. Doamne, omule, dacă l-ai aflat sau crezi că l-ai aflat pe omul, nostru, pentru Dumnezeu, spune-ne şi nu mai fă atâta circ cu asta. Dacă diavolul te împinge să joci rolul Stăpânului Ceresc, va trebui

să-ţi reamintesc că nu eşti decât unul dintre membrii grupului nostru, un angajat al lui OLYMPUS PRODUCTIONS, exact ca şi...

— Nu sunt niciun angajat al lui OLYMPUS PRODUCTIONS. Sunt angajat al Trezoreriei Britanice, trimis să investigheze anumite aspecte de la OLYMPUS PRODUCTIONS Ltd. Acum investigaţiile s-au terminat.

Reacţia lui Otto a fost atât de puternică, încât i-a căzut maxilarul inferior şi a rămas cu gura căscată. Goin n-a reacţionat prea mult, dar chipul său blând şi, de obicei, foarte prietenos, a căpătat o expresie de îngrijorare, străină lui. Heissman a rostit neîncrezător.

— Agent guvernamental! Serviciul secret...

— Ai încurcat ţările. Agenţii guvernamentali lucrează pentru Trezoreria Statelor Unite, nu pentru cea britanică. Eu nu-s decât un funcţionar civil şi n-am tras în viaţa mea cu un pistol – nici măcar n-am avut vreunul asupra mea. Oficial, am tot atâta putere, cât un poştaş sau un scrib de la Whitehall. Nu mai multă. De aceea vă şi rog să cooperaţi cu mine. M-am uitat la Otto: De aceea vă ofeream ceea ce eu consider a fi un act de politeţe – o consultaţie apriorică.

— Investigaţii? Era clar – îl pierdusem pe Otto pe drum de vreun minut. Ce fel de investigaţii? Şi cum se face că un om, angajat ca medic... Otto s-a întrerupt, dând din cap în maniera clasică a celor care sunt uluiţi şi nu speră că vor reuşi vreodată să se lămurească cumva.

— Cum crezi că se face că niciunul dintre ceilalţi şapte candidaţi pentru postul de ofiţer medical nu s-au mai prezentat la concurs. Nu prea învăţăm noi la facultatea de medicină despre bunele maniere, dar nici atât de prost crescuţi nu suntem. Mergem?

Goin a rostit calm:

— Cred, Otto, că ar trebui să-l auzim ce are să ne spună.

— Cred că şi eu aş dori să aud ce ai de spus, a spus Conrad. El era unul dintre puţinii din rândul celor prezenţi, care nu se uitau la mine ca la un extraterestru.

— Sunt sigur că vrei. Mă tem totuşi, că va trebui să rămâi aici. Dar aş dori să-ţi spun ceva între patru ochi, dacă se poate. M-am răsucit fără să aştept răspunsul şi m-am

îndreptat către cămăruţa mea. Otto mi-a barat calea.

— Tot ce-i poţi spune lui Charles, ne poţi spune şi nouă.

— De unde ştii? Am trecut ţeapăn pe lângă el şi am închis uşa, după intrarea lui Conrad în camera mea. I-am spus: Nu vreau să vii, din două motive. Dacă vor sosi prietenii noştri, s-ar putea să nu dea de mine la dig şi să vină direct aici – în acest caz, aş dori să le spui unde sunt. Dar mai important, doresc să nu-l scapi din ochi pe Jungbeck. Dacă o să vrea să iasă, încearcă să-l convingi să n-o facă.

Dacă insistă, lasă-l să se îndepărteze vreo trei picioare. Dacă, din întâmplare, ai pe lângă tine o sticlă plină de scotch, sau ceva asemănător, atunci doboară-l cu ea sau cu ce vei avea la îndemână. Nu-i da în cap – o să-l omori. Pe umăr, aproape de ceafă. Probabil c-o să-i rupi blestematul de os, oricum asta-i va reduce capacităţile la zero.

Conrad nici măcar nu şi-a ridicat o sprânceană. A spus doar:

— Acum văd de ce nu-ţi baţi capul cu armele de foc.

— Din punct de vedere social, sau oricum ai lua-o, o sticlă de scotch este un nivelator radical.

Am luat cu mine o lanternă de furtună Coleman şi am agăţat-o de scara de fier verticală care ducea dinspre turn, către interiorul submarinului-machetă – strălucirea ei aspră arunca în îngheţatul mormânt de metal ciudate modele geometrice într-un amestec straniu de alb puternic şi negru ca cerneala. În timp ce ceilalţi mă priveau într-o tăcere departe de a fi prietenească, eu am deşurubat unul dintre suporţii de lemn de pe duşumea, am ridicat bara de balast fixată cu acesta, am pus-o pe compresor şi am început să-i răzui suprafaţa cu lama cuţitului meu.

— Ai să vezi că nu fac circ cu asta, m-am adresat eu lui Otto. Dispensându-ne de orice prolog, ajungem la temă, fără a mai pierde vremea. Mi-am închis briceagul şi am inspectat lucrarea manuală pe care o săvârşisem. Nu tot ce luceşte-i aur. Dar ţi se pare că asta-i fontă?

M-am uitat la fiecare în parte. Era clar că nici unuia nu i se părea că ar fi fontă.

— O totală lipsă de reacţie, o totală lipsă de

surprindere. Mi-am vârât briceagul la loc în buzunar şi am zâmbit chipurilor ţepene a trei dintre cei patru. Pe cuvânt de cercetaş – noi, funcţionarii civili, nu avem niciodată arme asupra noastră. Şi de ce v-ar surprinde însuşi faptul că deţin atâtea cunoştinţe în problema aceasta – toţi patru eraţi perfect lămuriţi de câtăva vreme că eu nu sunt chiar ceea ce fusesem angajat să fiu. Şi de ce s-ar mira vreunul dintre voi la vederea acestui aur – doar aceasta, a fost unica raţiune care v-a adus pe Insula Ursului, încă de la început.

Niciunul n-a scos niciun cuvânt. Destul de ciudat, nici măcar nu se uitau la lingoul de aur de parc-ar fi fost cu mult mai important decât eram eu, ceea ce, din punctul lor de vedere, era o foarte de înţeles prioritate preferenţială.

— Doamne, Doamne, am spus eu. Unde-s toate acele negări imediate, jurămintele, strigătele de „Despre ce Dumnezeu tot vorbeşti acolo?” Eu cred – voi n-aţi face la fel? că un observator dintr-o parte ar considera această reacţie negativă la fel de incriminatorie ca şi o recunoaştere scrisă.

Le-am adresat o privire care putea fi interpretată ca încurajatoare, dar iarăşi, exceptându-l pe Heissman, care părea că socotea necesar să-şi lubrifieze buza inferioară cu vârful limbii – n-am aflat niciun răspuns, aşa că am continuat: Aceasta a fost, după cum va trebui să admită chiar avocatul care vă va apăra în faţa curţii, o schemă inteligentă şi bine gândită. Doreşte careva dintre voi să-mi spună cum a fost schema respectivă?

— Părerea mea, doctore Marlowe, a început Otto pe un ton magistral este că tensiunea din ultimele câteva zile ţi-a cam zdruncinat sistemul nervos.

— Nu-i deloc o reacţie proastă, l-am aprobat eu. Din păcate, ai întârziat cu ea două minute. Deci, n-avem voluntari pentru a juca scena? Suferim de vreun exces de modestie, sau este vorba doar de lipsă de cooperare? N-aţi dori, de exemplu, dumneavoastră, domnule Goin, să vă osteniţi să rostiţi câteva cuvinte? Doar ştiţi că-mi sunteţi îndatorat. Fără mine, fără mica mea confesiune dramatică, v-aţi fi numărat printre cei morţi, înainte de sfârşitul acestei săptămâni.

— Cred că domnul Gerran are dreptate, a rostit Goin cu glasul măsurat, pe care se pricepea atât de bine să-l folosească. Eu? Era să mor? A negat cu capul. Cred că într-adevăr n-ai putut suporta stresul. Ca medic, trebuie să ştii că, în asemenea circumstanţe, imaginaţia o poate lua uşor...

— Imaginaţia? îmi imaginez acest lingou de aur de patruzeci de livre? Am arătat celelalte bare de balast. Îmi imaginez celelalte lingouri de-acolo? îmi imaginez cele o sută de lingouri ciudate, îngrămădite pe raftul de stâncă din interiorul Perleporten-ului? îmi imaginez că totala voastră lipsă de reacţie la cuvântul Perleporten, unde se află el şi ce semnificaţie are? îmi imaginez restul de lingouri îngropate sub apele din Perleporten? Haide să nu mai jucăm acest joc stupid, deoarece jocul vostru s-a terminat deja. După cum am spus, a fost totuşi un joc inteligent, cât timp a durat. Ce acoperire mai bună putea fi pentru o călătorie de recuperare a unor lingouri din teritoriile arctice, decât o echipă de filmare? Doar ştie toată lumea că cei din lumea filmului sunt excentrici până la nebunie, deci şi comportamentul lor cel mai straniu este acceptat ca fiind normal în chiar contextul său ieşit din normal. Ce timp mai bun pentru recuperarea acestor lingouri, decât atunci când nu sunt decât câteva ore-lumină, aşa încât operaţiunile de recuperare să se poată efectua de-a lungul orelor de întuneric? Ce mijloc mai bun de a readuce lingourile în Anglia, decât înlocuind cu ele aceste bare de balast ale ambarcaţiunii de-aici, aşa încât să poată fi strecurate apoi în ţară chiar pe sub nasul autorităţilor vamale? M-am uitat înspre balast: Patru tone, conform splendidei broşuri scrise de domnul Heissman. Eu socotesc că-s aproape cinci. În jur de zece milioane de dolari, justifică o călătorie chiar şi într-o localitate de la capătul lumii, cum este Insula Ursului, eu aşa cred. Dumneavoastră, nu?

N-au răspuns nimic.

— Încet-încet, am continuat eu, probabil că aţi fi produs vreo motivaţie pentru a căra ambarcaţiunea la Perlepoiten, pentru a uşura astfel transbordarea aurului. După care, uraaa, şi hai în Vesela Anglie pentru a vă bucura de fructele muncii voastre. Greşesc cumva?

— Nu. Otto rămăsese foarte calm. Ai dreptate. Dar consider că-ţi va fi foarte greu să transformi asta într-un dosar penal. Cu ce-am putea fi oare învinuiţi? Furt? Ridicol. Găsitorii pot rămâne şi păstrători.

— Găsitori? Păstrători? Pentru câteva nenorocite de tone de aur? Ambiţiile voastre sunt egale cu zero, n-aţi făcut decât să zgâriaţi puţin la suprafaţa grămezii care-ar putea să vă stea la dispoziţie. Nu-i aşa, Heissman?

Toţi şi-au întors privirile către Heissman. Acesta, în schimb, nu părea prea doritor să se uite la careva.

— De ce credeţi voi că mă aflu eu aici? am întrebat eu. De ce credeţi voi că, cu toată perdeaua de fum pe care aţi aruncat-o voi, Guvernul Britanic nu numai că a ştiut că vă duceţi în Insula Ursului, dar a mai ştiut şi că scopul deplasării voastre aici era altul decât cel declarat public? Nu ştiaţi că în anumite probleme, toate guvernele Europei cooperează foarte strâns? Nu ştiaţi că majoritatea sunt foarte interesate în activităţile lui Johann Heissman? Dar ceea ce nu ştiţi, este că ele cunosc mai multe lucruri despre Johann Heissman, decât cunoaşte-ţi voi. Poate, Heissman, doreşti să le spui personal – începând, să zicem, cu cei treizeci şi opt de ani în care ai lucrat pentru guvernul sovietic?

Otto şi-a aţintit privirile asupra lui Heissman, iar fălcile sale enorme i s-au încordat de-o parte şi de cealaltă a capului. Muşchii faciali ai lui Goin s-au întins până ce de pe chipul său a dispărut complet obişnuita sa expresie de linişte şi răbdare. Înfăţişarea Contelui nu s-a modificat – el n-a făcut decât să aprobe încetinel cu capul, de parcă ar fi ajuns, în sfârşit, la soluţionarea unei probleme care l-a frământat de multă vreme. Heissman arăta extrem de nefericit.

— Ei, am continuat eu, întrucât Heissman nu pare a avea vreo intenţie de a spune cuiva ceva, bănuiesc că va trebui să elucidez eu totul. Heissman aici prezent, este un specialist extrem de dotat, într-un domeniu extrem de special. El este, pur şi simplu, un căutător de comori, şi nu există altul în treaba asta care să-i ajungă măcar la degetul mic. Dar el nu caută comori de felul acelora pe care credeţi voi că le-ar căuta – cred că, din acest punct de vedere, el v-

a cam păcălit, aşa cum v-a mai păcălit cu ceva. Mă refer la faptul că o condiţie apriorică în a vă face părtaşi la această acţiune, a fost ca nepoata sa – Mary Stuart – să fie angajată la OLYMPUS PRODUCTIONS. Cu minţile voastre obscene şi suspicioase, aţi ajuns probabil imediat la concluzia că ea n-ar fi deloc nepoata sa – ceea ce într-adevăr nu este – şi că ar fi fost adusă pentru anumite scopuri – pentru care într-adevăr a şi fost adusă. Dar nu pentru scopurile pe care minţile voastre suspicioase şi obscene i le-au atribuit. Pentru Heissman, Mary Stuart era un element esenţial pentru atingerea unor scopuri complet diferite, pe care a uitat cumva să i le dezvăluie şi ei.

Trebuie să pricepeţi, tatăl lui Mary Stuart a fost un pungaş la fel de lipsit de scrupule şi de principii ca oricare dintre voi. A ocupat poziţii foarte importante în Marina Germană, cât şi în Partidul Nazist şi, asemenea multora plasaţi în mod similar, şi-a utilizat puterea pentru a-şi umple propriul cuib cu pene – exact cum făcuse şi Hermann Goering – când a devenit clar că războiul era pierdut, doar că el a fost mai înţelept decât Goering şi a reuşit să scape înainte de a se începe acţiunile împotriva criminalilor de război. Aurul, deşi aceasta nu se va putea dovedi niciodată, venea aproape sigur din seifurile băncilor norvegiene şi un om care dispunea de toate resursele marinei germane, n-avea nicio greutate în a găsi un loc atât de splendid izolat precum este Perleporten din Insula Ursului şi a-şi transfera marfa acolo. Probabil cu un submarin. Dar asta n-are nicio importanţă.

— Dar la Perleporten n-a fost transportat numai aur, şi acesta-i motivul pentru care Mary Stuart se află aici. Pentru cuibuleţul lui tăticuţ', penele nu erau suficiente – nimic nu-i mai minunat decât fulgii de lebădă. Aproape sigur, aceşti fulgi de lebădă au luat forma fie de garanţii bancare, fie de acţiuni obţinute, cred – n-aş putea spune, cumpărate – pe la sfârşitul anilor treizeci. Asemenea garanţii sunt perfect negociabile chiar şi-n zilele noastre. S-a încercat recent să se vândă asemenea garanţii, în valoare de 30 de milioane lire sterline, prin bursa valutară, dar Banca Federală a Germaniei de Vest a refuzat să le cumpere, din cauză că lipsea o identificare clară a posesorului. De data aceasta,

însă, această identificare nu va mai constitui o problemă, nu-i aşa, Heissman?

Heissman nu ne-a spus dacă va constitui aşa ceva sau nu.

— Şi unde se găsesc acestea? am spus eu. Sudate drăgălaş într-un aşa-zis lingou de oţel? Întrucât el încă nu-mi venea nicicum în întâmpinare, am continuat: N-are nicio importanţă, noi tot vom pune mâna pe ele. Şi-atunci vei fi definitiv lipsit de plăcerea de a-l vedea pe tatăl lui Mary Stuart punându-şi semnătura şi amprentele pe aceste documente, pentru ca să răspundă perfect oricărui control.

— Eşti sigur de asta? a întrebat Heissman. Îşi recăpătase calmul normal, ceea ce înseamnă că era într-adevăr foarte calm.

— Într-o lume atât de schimbătoare ca a noastră, cine-ar putea fi sigur de ceva? Dar, exceptând aceasta, da.

— Cred căţi-a scăpat ceva.

— Mi-a scăpat?

— Da. Amiralul Hanneman e în mâinile noastre.

— Acesta-i numele adevărat al tatălui domnişoarei Stuart?

— Nu ştiai?

— Nu. Dar n-are nicio importanţă. Însă nu, faptul nu mi-a scăpat. O să mă refer pe scurt şi la asta. După ce voi termina cu prietenii tăi. Poate că nu-i cuvântul cel mai potrivit, poate că nu-ţi sunt mai prieteni ţie, decât îmi sunt mie, nu-i aşa?

— Monstruos! a strigat Otto. Absolut monstruos! Impardonabil! Diabolic! Propriul nostru asociat! S-a cufundat apoi într-o tăcere ultragiată.

— Condamnabil! a rostit Goin cu răceală. Absolut demn de tot dispreţul.

— Nu-i aşa? am spus eu. Spune-mi, indignarea aceasta este generată de revelaţia adâncimii perfidiei lui Heissman, sau deoarece acesta a omis să te informeze şi asupra intenţiilor sale de a încasa valoarea garanţiilor bancare? Nu te obosi să-mi răspunzi, a fost doar o întrebare retorică, deoarece ştim că eşti şi tu de teapa lui Heissman. Ceea ce vreau să vă spun, este că voi v-aţi pierdut o mare parte din timp ca să ascundeţi faţă de ceilalţi membri ai biroului

director al lui OLYMPUS PRODUCTIONS care este adevărata natură a activităţii voastre. Din acest punct de vedere, Heissman este o excepţie...

— Haide să-l luăm pe Conte. Comparativ cu voi, el a fost un înger, o vestală, dar totuşi s-a bălăcit şi el în ceva noroi. Este membru al comitetului director de peste treizeci de ani şi şi-a asigurat pâinea pentru întreaga sa viaţă, deoarece s-a întâmplat să se afle la Viena când s-a făcut Anschluss-ul, când Otto a plecat în Statele Unite şi Heissman a dispărut. Heissman a dispărut, deoarece Otto i-a aranjat asta, pentru ca astfel să poată fi scos din ţară întreg capitalul companiei – Otto n-a ezitat niciodată, când a fost vorba să-şi vândă un amic la preţ bun.

Ce nu ştia Otto, dar ştia Contele, însă ascundea cu grijă de acela, era că dispariţia lui Heissman a fost pe de-a-ntregul voluntară. Heissman era deja de la o vreme agent secret german, iar patria lui adoptivă avea nevoie de el. Ceea ce nu ştia patria lui adoptivă, era că Rusia îl adoptase încă înainte de a o face ei, dar aceasta nu-i relevant pentru principala problemă – că Otto credea că şi-a trădat un prieten pentru bani şi că acest fapt era cunoscut de Conte. Din păcate, va fi foarte greu să se aducă vreo probă împotriva contelui şi el, nefiind hrăpăreţ de felul lui, n-a cerut niciodată ceva mai mult de salariu, deci nu se poate demonstra că ar fi fost cumva vorba de un şantaj. De aceea l-am ales pe el – şi el a acceptat – ca persoană care va depune regina probelor împotriva co-directorilor.

Acum, Heissman i-a însoţit pe Otto şi pe Goin în aruncarea de dulci priviri către Conte.

— Să-l luăm acum pe, Otto, am continuat eu. De ani şi ani, el suge sume imense de la companie, lăsând-o aproape fără o picătură de vlagă-n ea. Acum era rândul lui Heissman şi a Contelui să se uite lung la Otto. Sau Goin. El a descoperit asta şi, de doi sau trei ani, îl tot şantajează pe Otto şi-l lasă pe el fără pic de vlagă. Pe scurt, sunteţi grupul cel mai nesuferit, mai lipsit de principii şi mai depravat pe care am avut nenorocul să-l întâlnesc vreodată. Dar cu asta n-am făcut nici măcar să trag o slabă zgârietură la suprafaţa infamiei voastre, nu-i aşa? Sau măcar a infamiei unuia dintre voi. Nici măcar n-am adus în discuţie persoana

care poartă responsabilitatea atâtor morţi violente, care au avut loc aici. Desigur, este unul dintre voi. Desigur că-i nebun, nebun de legat şi îşi va sfârşi viaţa la azilul de la Broadmoor, deşi trebuie să admit că în gândirea şi în acţiunile sale există o mare doză de logică normală. Dar o închisoare pentru nebuni – se regretă abolirea pedepsei cu moartea – este absolut sigură. Poate că tu, Otto, acesta să fie cel mai bun lucru la care-ai îndrăzni să speri – vei muri curând după ce vei ajunge acolo. Otto n-a spus nimic, iar expresia chipului său a rămas neschimbată. Am continuat: Pentru ucigaşii plătiţi de voi, Jungbeck şi Heyter, se vor pronunţa condamnări pe viaţă, în închisori păzite la maximum.

În mormântul rece de metal, temperatura scăzuse mult sub punctul de îngheţ, dar părea că nimeni nu-şi dă seama de asta – clasicul exemplu de dominaţie a gândului asupra materiei – şi doar cerul ştia că arareori minţile au fost ocupate mai total şi aproape obsesiv, ca acelea ale oamenilor din aceste împrejurimi ciudate şi străine.

— Otto Gerran este un om rău, am spus, iar enormitatea crimelor sale abia dacă pot atinge limitele înţelegerii. Totuşi, trebuie să admit că a fost lipsit de orice noroc în alegerea asociaţilor în afaceri, iar aceşti asociaţi sunt cei ce trebuie învinuiţi pentru teribilele evenimente care au avut loc, deoarece extraordinara lor cupiditate şi egoism l-au vârât pe Otto într-un colţ din care n-ar fi putut ieşi decât recurgând la măsuri disperate.

Am stabilit deja că trei dintre voi l-aţi şantajat pe Otto fără întrerupere de ani şi ani. Ceilalţi doi co-directori, fiica sa şi Stryker, s-au raliat cu plăcere la ceea ce părea acum a fi lui foarte popular mod de distracţie. Doar că ei au folosit o cu totul altă bază pentru şantaj. Nu pot încă dovedi care au fost elementele acestei baze, dar cred că vor fi stabilite la vreme. Problema este legată de un accident de automobil care s-a petrecut în California acum douăzeci de ani. Au fost implicate două maşini. Una dintre ele îi aparţinea lui Lonnie Gilbert şi avea trei femei în interiorul ei – soţia şi cele două fiice ale sale, toate aparent într-o avansată stare de ebrietate. A doua maşină aparţinea familiei Stryker, dar Stryker-ii nu erau în ea. Cei doi care se

aflau în această maşină fuseseră, asemenea familiei lui Lonnie, invitaţi şi ei la banchetul din casa Stryker şi, ca şi familia lui Lonnie, erau beţi criţă. Erau Otto şi Neal Divine. Nu-i aşa, Otto?

— Niciuna dintre prostiile astea nu poate fi dovedită.

— Nu încă. Otto era la volanul maşinii, dar când Divine şi-a revenit după efectele coliziunii, a fost convins că el fusese cel care a condus maşina. Aşa că, de ani şi ani Divine are impresia că-şi datorează imunitatea pentru măcelul săvârşit, graţie tăcerii lui Otto. Statul de plată arată...

— De unde-ai făcut rost de ştatul nostru de plată? a întrebat Goin.

— Din cabina ta, unde-am găsit şi acest splendid carnet de conturi bancare. Ştatul arată că de mai mulţi ani, Divine primea un salariu de mizerie. Ce admirabil este Otto al nostru. Nu numai că-l face pe om să-şi asume responsabilitatea unor morţi pe care el însuşi le-a cauzat, dar, odată cu asta, îl reduce pe omul acela la nivelul de sclav şi de pauper. Şantajatul, şantajând şi el puţin pe speze proprii. Frumos tablou, nu-i aşa?

Dar Stryker-ii ştiau cine a făcut într-adevăr accidentul, deoarece, la plecarea lor, Otto conducea maşina. Aşa că şi-au vândut şi ei tăcerea, în schimbul unor posturi la OLYMPUS PRODUCTIONS, plătite cu salarii mult umflate. Ce grup drăguţ, sunteţi voi, aşa-i? Ştiaţi că monstrul gras aici prezent a încercat în noaptea asta să-l omoare pe Lonnie? De ce? Pentru că Judith Haynes, cu puţin înainte de a muri, îi spusese lui Lonnie adevărul despre accidentul acela de automobil, prin urmare, Lonnie ar fi reprezentat un pericol pentru Otto, atâta vreme cât ar fi trăit.

Nu ştiu cine a propus expediţia aceasta cinematografică pentru a servi drept acoperire la recuperarea lingourilor. Heissman, cred. Nu c-ar avea vreo importanţă. Ceea ce are însă importanţă, este că Otto a văzut în călătoria propusă o unică şi, probabil, irepetabilă ocazie pentru a-şi rezolva toate încurcăturile dintr-o lovitură. Soluţia era simplă – eliminarea tuturor celor cinci parteneri ai săi, inclusiv fiica sa, pe care o ura la fel de mult cum îl ura şi ea pe el. Aşa că şi-a angajat doi ucigaşi,

Heyter şi Jungbeck – angajarea lor nu se poate pune nicicum sub semnul îndoielii, deoarece am găsit azi după-amiază în valiza Jungbeck două mii de lire sterline în bancnote de câte cinci lire – doi actori necunoscuţi, despre care nimeni în afară de Otto nu mai auzise până atunci.

De fapt, Otto-şi făcea curat în comitetul său directorial pu o singură mişcare de mătură. Scăpa de oamenii pe care-i ura şi care-l urau pe el. Prin moartea lor îşi asigura suficient timp pentru a-şi ascunde deturnarea de fonduri: Va colecta o mulţime de bani de la asigurare şi o va lua de la început cu ajutorul unor contabili îndatoritori, care pot fi la fel de venali precum au fost cei din lotul precedent. Va pune mâna pe tot aurul acela minunat. Şi, mai presus de orice, se va elibera pentru totdeauna de şantajul neîntrerupt care i-a dominat întreaga viaţă şi i-a înceţoşat mintea până ce l-a adus la marginea nebuniei. M-am uitat la Goin: Acum pricepi de ce ţi-am spus că fără mine ai fi fost mort până la finele acestei săptămâni?

— Da, da. Aşa cred şi eu. N-am altă opţiune, decât să cred că ai dreptate. L-a privit pe Otto cu un fel de uimire. Dar dacă nu urmărea decât comitetul directorial...

— De ce să moară ceilalţi? Neşansa, proasta conducere sau pur şi simplu cineva a ieşit în calea lui: Se intenţionase ca prima victimă să fie Contele, şi aici a intervenit neşansa. Nu a Contelui, a lui Antonio. Otto, aşa cum arată o cercetare mai atentă a trecutului său, este un om cu multe cunoştinţe. Printre cele mai esoterice au fost şi câteva legate de chimie sau medicină – Otto este la el acasă în lumea otrăvurilor. Şi mai este, asemenea multor bărbaţi graşi, foarte abil la palmarea anumitor articole. La masă, în noaptea când a murit Antonio, hrana a fost servită ca de obicei, de la capătul mesei unde şedea Otto. Aşa că el a introdus puţină aconitină – era suficient şi un vârf de cuţit – în hreanul de pe farfuria Contelui. Din nefericire pentru bietul Antonio, Contele nu poate suferi hreanul şi i-a pasat lui Antonio farfuria sa. Astfel Antonio a murit.

Tot atunci a încercat să-l otrăvească şi pe Heissman. Dar Heissman nu s-a simţit prea bine în seara aceea, nu-i aşa, Heissman, ţi-aduci aminte că ai părăsit masa în mare grabă, lăsându-ţi farfuria neatinsă. Economicosul Haggerty,

în loc să arunce această porţie clar neatinsă la găleata cu resturi, a pus-o la loc, în caserola din care s-au servit cei doi stewarzi, Scott şi Moxen, mai târziu, în aceeaşi seară şi din care-a furat şi Ducele câteva înghiţituri. Toţi trei s-au îmbolnăvit foarte rău – doi au şi murit.

— Nu cumva ai uitat că Otto însuşi a fost otrăvit? a întrebat Contele.

— Sigur c-a fost. Cu propria sa mână. Doar că n-a folosit aconitină – a fost suficient puţin emetic relativ inofensiv şi puţin joc de scenă. De aceea m-a şi trimis Otto să fac un tur pe MORNING ROSE – nu să controlez răul de mare, ci să văd pe cine mai otrăvise el din întâmplare. Auzind de moartea lui Antonio, a reacţionat violent, dar atunci n-am putut pricepe de ce.

— Mai târziu, în aceeaşi seară, lucrurile au luat o turnură tragică. Doi oameni au intrat în cabina mea pentru a-mi controla lucrurile – unul a fost Heyter sau Jungbeck, iar celălalt a fost Halliday.

M-am uitat la Heissman:

— Era omul tău, nu-i aşa?

Heissman a dat din cap în tăcere.

— Heissman mă suspecta. A vrut să-mi controleze buna credinţă şi mi-a examinat valiza – adică, l-a pus pe Halliday să mi-o examineze. Otto avea şi el bănuielile lui şi unul dintre oamenii săi a descoperit că citisem un articol despre aconite. Acum, pentru Otto nu mai conta o moarte în plus, sau în minus, aşa că hotărât să mă elimine, folosindu-şi arma favorită – otrava, într-o sticlă de scotch. Din nefericire pentru Halliday, care venise să pună mâna pe geanta mea medicală, pe care o luasem cu mine în salon, el a băut păhăruţul de noapte destinat mie.

E uşor de explicat cum au murit ceilalţi. În timp ce toată lumea-l căuta pe Smithy, Jungbeck şi Heyter l-au doborât pe Allen şi l-au ucis pe Stryker încercând să-l învinovăţească pe Allen de asta. Şi, în timpul nopţii, Otto a aranjat execuţia propriei sale fiice. Era de gardă cu Jungbeck şi crima n-a putut fi comisă decât în acest timp. M-am uitat la Otto. Ar fi trebuit să controlez fereastra fiicei tale – am fixat-o închisă în şuruburi aşa că era imposibil pentru cineva să pătrundă acolo din afară. Am mai

descoperit că dispăruseră o seringă şi o fiolă de morfină. Nu-i nevoie să recunoşti tu ceva din chestiile astea – Jungbeck şi Heyter vor cânta ca nişte canari.

— Recunosc totul, a rostit Otto cu un calm masiv. Ai expus corect fiecare detaliu. Deşi nu văd la ce o să-ţi folosească.

Am spus deja că era artist în palmarea lucrurilor şi acum ne-a dovedit-o. În mâna sa era un mic pistol automat care arăta extrem de neplăcut.

— Nu văd nici eu la ce o să-ţi folosească asta, am spus eu. Doar tocmai ai admis că eşti vinovat de tot ce-am susţinut eu c-ai fi. Stăteam chiar sub tambuchiul turnului conic, unde mă plasasem în mod intenţionat încă de la început şi acum puteam vedea lucruri pe care Otto nu le putea vedea. Unde crezi că-i acum MORNING ROSE?

— Ce vrei să spui cu asta? Nu prea-mi plăcea felul în care mâna sa strângea micul automat.

— N-a fost plecată dincolo de Tunheim, unde există oameni care aşteaptă veşti de la mine. Sigur, ei nu le-au putut avea direct prin contact radio, deoarece una dintre gorilele tale a distrus receptorul de pe trauler, nu-i aşa? Dar, înainte ca MORNING ROSE să plece, am lăsat la bordul său un aparat de radio. Ei deţineau instrucţii clare în legătură cu ceea ce aveau de făcut în momentul în care dispozitivul ar fi fost activat. Acum, transmiţătorul funcţionează de aproape nouăzeci de minute. La bordul traulerului se află acum soldaţi înarmaţi şi poliţie atât din Norvegia, cât şi din Marea Britanie. De fapt, au fost. Acum au debarcat deja. Vă rog să mă credeţi pe cuvânt, când spun asta, altfel se va vărsa sânge în mod inutil.

Otto nu m-a crezut pe cuvânt. El a înaintat iute şi şi-a ridicat arma, în timp ce privea către turn. Din nefericire pentru el, Otto se afla într-un punct luminos, încercând să scruteze întunericul. Zgomotul produs de împuşcătură, lovind dureros urechea în spaţiul acela închis, a ţâşnit în aceeaşi clipă cu strigătul lui Otto, urmat de zăngănitul metalic, în momentul în care arma, căzându-i din mâna însângerată, a lovit una dintre barele de aur.

— Îmi pare rău, am spus eu. Nu mi-ai dat timp suficient pentru a te informa că este vorba de soldaţi special

antrenaţi.

În corpul ambarcaţiunii au coborât patru oameni. Doi erau îmbrăcaţi civil, doi în uniforma armatei norvegiene. Unul dintre civili mi s-a adresat mie:

— Doctor Marlowe? Am dat din cap că da şi el a continuat: Inspectorul Matthewson. Acesta-i inspectorul Nielson. Se pare c-am ajuns la timp, nu?

— Da. Mulţumesc. Dar nu ajunseseră la timp pentru a-i salva şi pe Antonio şi pe Halliday, pe cei doi stewarz-i, pe Judith Haynes şi pe soţul ei. Dar aceasta era numai vina mea. Aţi reacţionat într-adevăr, foarte prompt.

— Ne aflăm aici de câtăva vreme. V-am văzut chiar când aţi coborât. Am navigat pe lângă ţărm cu o şalupă de cauciuc, de la nord de Makehl. Căpitanului Imne nu i-a prea surâs ideea de a se apropia de Sorhamna în timpul nopţii. Nu cred că are vederea prea bună.

— Dar eu o am! Vocea răguşită venea de sus. Aruncă arma! Arunc-o sau te omor! Glasul lui Heyter era foarte convingător. Nu exista decât un singur om care avea o armă – soldatul care trăsese-n Otto şi acesta şi-a aruncat-o fără să ezite, în urma comenzii date de inspectorul norvegian. Heyter a coborât în hală, cu ochii larg deschişi şi rotindu-şi arma în arc de cerc.

— Bravo, Heyter, bravo! a mormăit Otto, cu toată durerea provocată de mâna zdrobită.

— Bravo? am întrebat eu. Vrei să mai porţi responsabilitatea pentru încă o moarte? Vrei ca acesta să fie ultimul lucru pe care-l va mai face Heyter vreodată, da sau nu?

— Prea târziu pentru vorbe. Chipul cărămiziu al lui Otto devenise cenuşiu, sângele nu mai contenea să curgă pe aur. Prea târziu.

— Prea târziu? Eşti nebun. Ştiam că Heyter se poate mişca. Uiţi că sunt medic, chiar dacă nu unul prea grozav. Avea glezna urât rănită în interiorul unei cizme din piele groasă. Asta putea fi doar urmarea unei fracturi grave. O asemenea fractură nu exista. O gleznă luxată nu duce la deschiderea epidermei. Deci îşi făcuse singur rana. Aşa cum l-a ucis pe Stryker, tot aşa l-a ucis şi pe Smith – o crudă şi totală lipsă de imaginaţie. L-ai ucis, nu-i aşa,

Heyter?

— Da. Arma lui s-a răsucit înspre mine. Îmi place să omor oameni.

— Lasă arma jos, sau vei fi şi tu mort.

M-a înjurat, urât şi murdar şi continua să înjure, când în centrul frunţii sale a înflorit un trandafir roşu. Contele şi-a coborât Beretta, din ţeava căreia continua să se prelingă un fum negru şi a rostit pe un ton de scuză:

— Ei, sunt eu un fost conte polonez, dar ştiţi şi dumneavoastră, practica nu se pierde uşor.

— Am observat, i-am răspuns eu. O împuşcătură nu prea reuşită, dar cred că merită o iertare regală.

Pe dig, inspectorii de poliţie au insistat să le pună cătuşe lui Goin, lui Heissman şi chiar rănitului Otto. I-am convins că Contele nu constituie un pericol şi i-am mai convins să mă lase să schimb vreo două cuvinte cu Heissman, în vreme ce ei se îndreptau către cabana principală. Când am rămas singuri, i-am spus:

— Apa din portul de-acolo este sub punctul de-ngheţare general admis. Cu hainele grele de pe tine şi cu mâinile prinse în cătuşe, vei muri în treizeci de secunde. Acesta-i avantajul doctorului – poate fi absolut sigur în legătură cu chestiile astea. L-am luat de braţ şi l-am împins dincolo de marginea digului.

Mi-a spus cu o voce tensionată:

— L-ai lăsat în mod deliberat pe Heyter să fie ucis, nu-i aşa?

— Desigur. Nu ştiai? În Anglia nu mai există pedeapsa cu moartea. Iar aici, nu-i nicio problemă. Adio, Heissman.

— Jur! Jur! Vocea sa ajunsese acum un ţipăt disperat. Îi voi elibera pe părinţii lui Mary Stuart şi voi face astfel, încât să se întâlnească cu toţii. Jur! Jur!

— Este vorba despre viaţa ta, Heissman.

— Da! S-a cutremurat violent şi nu din cauza vântului cumplit. Da, ştiu asta.

Atmosfera din livingul cabanei principale era extraordinar de liniştită şi de blândă. Se datora, bănuiesc, reacţiei inevitabile care apare în urma unei incredibile uşurări. Era clar că Matthewson le explicase cum stau lucrurile.

Jungbeck zăcea pe podea, cu mâna dreaptă ţinându-se strâns de umărul stâng şi văitându-se de parc-ar fi fost supus unor dureri teribile. M-am uitat la Conrad, care privea la omul căzut, după care am arătat cioburile de sticlă de pe duşumea.

— Am făcut cum ai spus, a zis el. Mă tem că am spart sticla.

— Îmi pare rău, i-am răspuns eu. Vreau să spun, după scotch. M-am uitat la Mary scumpa, care plângea cu sughiţuri şi la Mary Stuart, care se străduia s-o reconforteze şi care arăta doar ceva – ceva mai puţin nefericită. Le-am spus, pe un ton de reproş: Lacrimi, lacrimi inutile, dragele mele Mary. Totul s-a terminat acum.

— A murit Lonnie. Ochii mari, voalaţi, privind trist pe după ochelarii enormi. Acum cinci minute. Acum a murit.

— Îmi pare rău, am spus eu. Dar nu-i nevoie de lacrimi pentru Lonnie. Astea-s vorbele sale, nu ale mele. Îl va urî pe cel ce va încerca să-i mai întindă zilele în lumea asta nenorocită.

M-a privit fără să priceapă:

— A spus el asta?

— Nu. Un tip numit Kent.

— El a mai spus ceva, a intervenit Mary Stuart. A spus că trebuie să-i zicem bunului vraci – cred că este vorba despre dumneata – să-şi aducă paraua, pentru a da cu banul pentru primul rând de băuturi în vreun bar de pe-acolo. N-am prea înţeles. Un bar cu bere mai ieftină.

— Cumva în purgatoriu?

— Purgatoriu? Nu ştiu. Eu n-am înţeles nimic din asta.

— Eu da, i-am răspuns. Şi n-o să uit bănuţul.

Sfârşit

*

* * *

*

* * *